

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

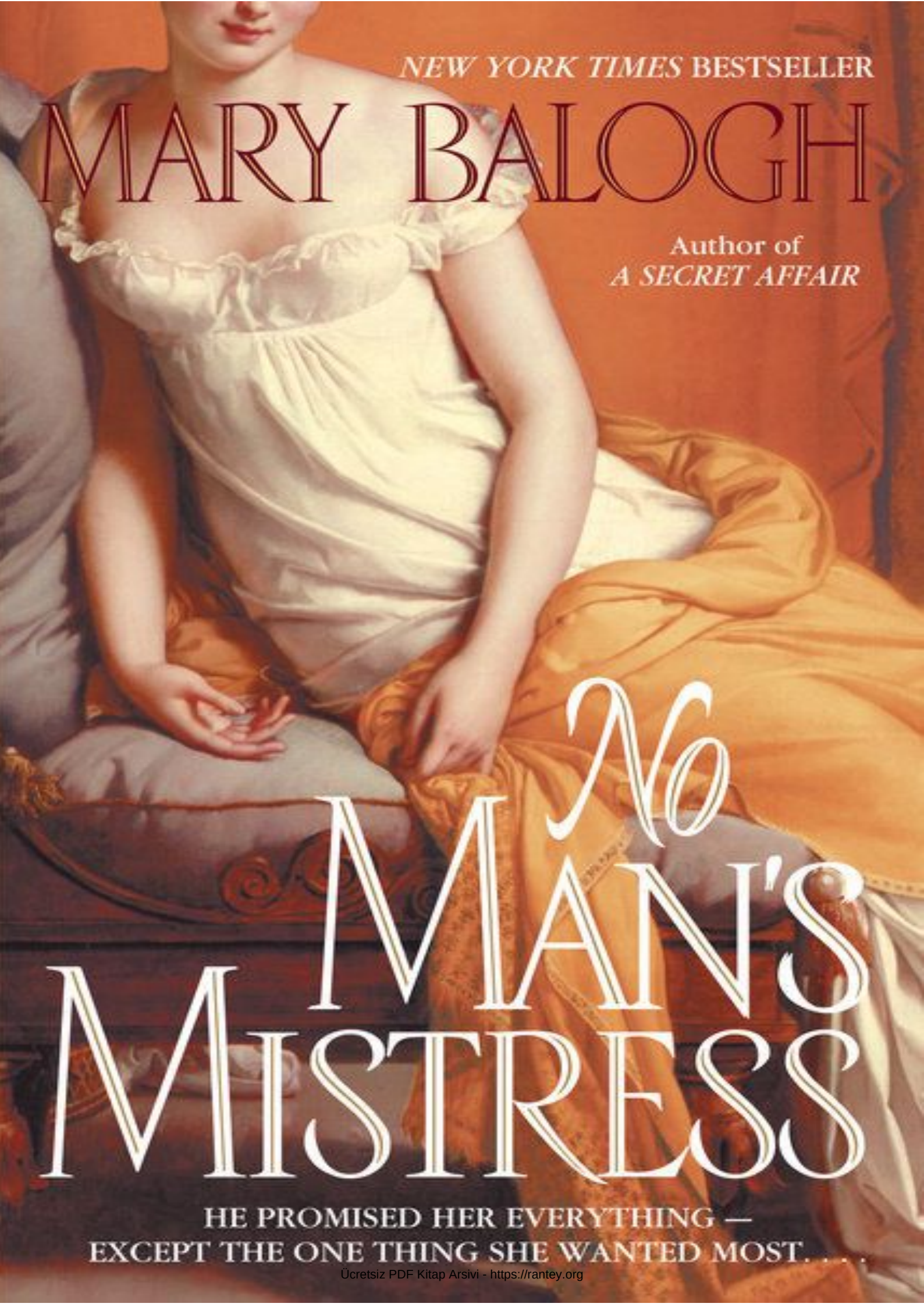
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARY BALOGH

Author of
A SECRET AFFAIR

No
MAN'S
MISTRESS

HE PROMISED HER EVERYTHING —
EXCEPT THE ONE THING SHE WANTED MOST.....

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hiç Kimsenin Metresi

Mary Balogh

**MARY BALOGH'UN ÖDÜLLÜ
ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ
DOLU SÖZLER**

KİMSENİN METRESİ

"Derin duygular, güçlü karakterler ve alışılmadık bir olay örgüsü mükemmel bir şekilde harmanlanarak Yüksek Suyun Mücevheri Mary Balogh'a bir ödül daha kazandırıyor."

-Romantic Times

**BİR METRESDEN DAHA
FAZLASI**

"Regency dönemine ait tatlı bir zevk... Balogh, unutulmaz karakterleri ve hızlı, iyi kurgulanmış olay örgüsüyle hem hayranlarını hem de yeni okurlarını memnun edecek."

-Booklist

"Bir Metresten Daha Fazlası, mükemmel kahraman ve kadın kahramanı, Londra sosyetesinin parlaklığı, skandal ve baştan çıkarmanın yanı sıra gerçekten büyüleyici ve unutulmaz bir romantik hikaye oluşturan bir tutam mizahla karşı konulmaz bir hikaye. Mary Balogh muhteşem bir yazar, tıpkı kaliteli bir şarap gibi, zamanla daha da iyi olmaya devam ediyor."

-New Age Kitaplığı

"Bu romantik hikâye, çok yönlü ve sevimli karakterleriyle yer yer komik. Bir Metresten Daha Fazlası, türün en iyi yazarlarından birinin elinden çıkma bir eser."

-Rendezvous

"Hoş ve hoş, şehvetli bir Regency boğuşması."

-Kirkus Reviews

"Mary Balogh olağanüstü bir yetenek. Karakterlerinin karmaşıklığı, romanlarının derinliği Duyguları ve kitaplarının romantizmi ve duygusallığı Regency türlerinde eşsizdir ve bu kitap da bir istisna değildir. Usta bir zanaatkâr."

-Old Book Barn Gazette

"Ciltli ilk kitap... Zekice ve seksi diyaloglar."

-Publishers Weekly

MARY BALOGH'TAN DA

BİR METRESTEN DAHA

FAZLASI AŞK İÇİN BİR GECE

UNUTULMAYACAK BİR

YAZ HAFİF EVLİ HAFİF

KÖTÜ HAFİF SKANDAL

HAFİF BAŞTAN ÇIKARICI

HAFİF GÜNAHKÂR HAFİF

TEHLİKELİ BASİTÇE

UNUTULMAZ BASİTÇE AŞK

SIMPLY MAGIC

SIMPLY PERFECT

GİZLİ İNCİ LONCA

AĞI

AŞK AĞI ŞEYTANIN AĞI

İDEAL EŞ

HAYIR
MISTRESS

MARY
'ŽtALOÇH

A DELL BOOK

T o pitoresk KÖY . Trellick, yuvalanmış içinde a nehir VADİ Somersetshire'da, genellikle sessiz küçük bir durgun su idi. Ama o gün öyle değildi. Öğleden sonra, kilometrelerce ötedeki her köylünün ve her taşra sakininin dışarıda olduğu görülüyordu, köyün yeşilliklerinde dolaşıyor, eğlenenin tadını çıkarıyorlardı.

Yeşil alanın ortasındaki mayıs direği, renkli kurdeleleri rüzgârda dalgalanarak durumu ilan ediyordu. Mayıs Günü'ydü. Daha sonra gençler, her yıl büyük bir enerji ve coşkuyla yaptıkları gibi, seçtikleri eşlerle mayıs direğinin etrafında dans edeceklerdi.

Bu arada, dikkatleri yeşil alana çekmek için yarışlar ve diğer yarışmalar da düzenleniyordu. Yeşil alanın çevresine kurulan çadır stantlarda iştah açıcı yiyecekler, göz alıcı süsler ve zorlu beceri, güç ya da şans oyunları sergileniyordu.

Hava, ılık güneş ışığı ve bulutsuz mavi gökyüzüyle muhteşem bir şekilde işbirliği yapmıştı. Kadınlar ve kızlar sabah giydikleri şalları ve pardösüleri atmışlardı. Birkaç erkek ve çoğu erkek çocuk, daha yorucu yarışmalardan birine katıldıktan sonra gömlek kollarıyla kalmışlardı. Masalar ve sandalyeler kilise salonundan dışarıdaki çimenlik alana taşınmıştı, böylece çay ve kek servisi tüm bu neşenin gözleri önünde yapılabilecekti. Köyün yeşil alanının bitişiğindeki Boar's Head'in de çay yerine birayı tercih edenlerin rahatlığı için dışarıda kendi masa ve bankları kurulmuştu.

Köyden geçip bilinmeyen yerlere giden birkaç yabancı, yolculuklarına devam etmeden önce eğlenceyi gözlemlemek ve hatta bazı durumlarda katılmak için farklı sürelerde durdu.

Viola Thornhill, Bayan Merrywether'a çay servisi yapmaktan başını kaldırıp baktığında, böyle bir yabancı ana yoldan yavaşça yeşil alana doğru iniyordu. Adam at sırtında olmasaydı, kalabalığın arasından onu göremeyecekti. Hal böyle olunca, ikinci bir kez, daha yavaşça bakmak için durakladı.

Belli ki bir beyefendiydi, hem de modaya uygun bir beyefendi. Koyu mavi binici ceketini sanki bedenine göre şekillendirilmiş gibiydi. Altındaki keteni beyaz ve gıcır gıcırdı. Siyah deri pantolonu uzun pantolonuna yapıştıyordu.

Bacakları ikinci bir deri gibiydi. Binici çizmeleri esnek görünüyordu ve kesinlikle en iyi çizmeciler tarafından yapılmış olmalıydı. Ama Viola'nın takdir dolu dikkatini çeken ve üzerinde tutan şey giysilerden çok, onların içindeki adamdı. Genç, zayıf ve esmer bir yakışıklıydı. O izlerken bile uzun şapkasını geriye itti. Gülümsüyordu.

"*Bize* hizmet etmemelisiniz Bayan Thornhill," dedi Bayan Prudence Merrywether, sesinde her zamanki endişeli özür notuyla. "*Bizim size* hizmet ediyor olmamız gerekirdi. Bütün gün ayaklarınız yerden kesildi."

Viola sıcak bir gülümsemeyle onu rahatlattı. "Ama ben çok eğleniyorum," dedi. "Hava bu kadar güzel olduğu için ne kadar şanslıyız değil mi?"

Tekrar baktığında, yabancı gözden kaybolmuştu ama yoluna devam etmemişti. Atını hanın ahırlarında çalışan çocuklardan biri götürüyordu.

"Bayan Vi," dedi arkasından tanıdık bir ses ve dönüp omzuna dokunan küçük, tombul kadına gülümsedi. "Çuval yarışı başlamaya hazır, yarışı başlatmak ve ödülleri vermek için size ihtiyaç var. Çaydanlığı senden alacağım."

"Yapar mısın, Hannah?" Viola çuvalı teslim etti ve aceleyle, birkaç çocuğun gerçekten de çuvalların içine girip onları bellerine bağladıkları yeşil alana koştu. Viola geride kalanlara yardım etti ve ardından belirlenen başlangıç noktası boyunca kabaca eşit bir sıra halinde zıplayıp sürünerek ilerlerken hepsini yönetti. Yetişkinler izlemek ve tezahürat yapmak için yeşil alanın dört bir yanına doluşmuştu.

Viola sabah erkenden evden çıkmış, muslin elbisesi, şalı ve hasır başlığıyla hanımefendi ve zarif bir görünüme bürünmüştü; saçları, başının altında özenle örülmüş bir taç şeklindeydi. Eldiven bile giymişti. Ama uzun zaman önce tüm aksesuarlarını atmıştı. Yoğun sabah koşuşturması sırasında inatla tokalarından kurtulan saçları bile sonunda sırtından aşağıya uzun bir örgü halinde salınmaya bırakılmıştı. Kendini kızarmış ve mutlu hissediyordu. Ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

"Hazırlanın," diye seslenerek çocukların sırasının bir tarafına geçti. "Gidin!"

Yarışçıların yarısından fazlası daha ilk sıçrayışlarında yere yığıldı, bacakları ve ayakları çuvallara dolandı. Akrabalarının ve komşularının iyi huylu kahkahaları ve bağırarak yaptıkları teşvikler eşliğinde ayağa kalkmaya çalıştılar. Ancak kaçınılmaz olarak bir çocuk yeşil alanda bir çekirge gibi zıpladı ve daha şanssız yarışmacı arkadaşlarından bazıları taklalarından kurtulmadan önce bitiş çizgisini geçti.

Neşeyle gülen Viola, birden kendini karanlıkla göz göze gelirken buldu,

Bitiş çizgisinde duran yakışıklı yabancı, kendi kahkahasıyla olağanüstü yakışıklılığını vurguluyordu. Kız arkasını dönmeden önce onu tepeden tırnağa inceledi, ama kız onun takdirinden tiksirmek yerine eğlendiğini, hatta neşelendiğini hoş bir şaşkınlıkla fark etti. Ödülleri dağıtmak için aceleyle ilerledi.

O zaman Rahip Prewitt ve Bay Thomas Claypole ile birlikte turtta pişirme yarışmasında jüri üyeliği yapacağı hana gitme vakti gelmişti.

Papaz yarım saatten fazla bir süre sonra, her turtayı tattıktan ve kazananları ilan ettikten sonra kıkırdayarak ve karnını sıvazlayarak, "Turtta yemek susatır," dedi. "Ve eğer gözlemlerim doğruysa, bütün gün hiç ara vermediniz Bayan Thornhill. Şimdi kilisenin bahçesine gidin ve gölgede bir masa bulun. Bayan Prewitt ya da diğer hanımlardan biri size çay koyacaktır. Bay Claypole size eşlik etmekten memnuniyet duyacaktır, değil mi efendim?"

Viola, geçen yıl ona en az bir düzine kez evlenme teklif ettiği için üzerinde hak iddia ettiğine ve onunla her konuda açıkça konuşma hakkına sahip olduğuna inanıyor gibi görünen Bay Claypole'un refakati olmadan da yapabiliirdi. Thomas Claypole hakkında söylenebilecek en iyi şey, onun değerli biri olduğuydu -sağlam bir vatandaş, mülkünün ihtiyatlı bir yöneticisi, saygılı bir evlat.

En iyi ihtimalle sıkıcı bir arkadaştı. En kötü ihtimalle sinir bozucu bir arkadaştı.

"Beni bağışlayın Bayan Thornhill," diye söze başladı, yaşlı bir meşe ağacının gölgesindeki masalardan birine oturur oturmaz ve Hannah çaylarını koyar koymaz. "Ama bir dostun açık konuşmasına aldırmayacağınızı sanıyorum. Aslında, bir dosttan daha fazlası olduğuma dair kendimle gurur duyuyorum."

Dirseğini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına alarak, "Mükemmel bir güne dair nasıl bir eleştiriniz var, efendim?" diye sordu.

"Papazın komitesiyle birlikte şenliği organize etme ve sorunsuz geçmesi için çok çalışma isteğiniz gerçekten takdire şayan," diye söze başlarken Viola'nın gözleri ve dikkati hanın dışındaki bir masada bira içtiğini görebildiği yabancıya kaydı. "En büyük saygımı kazanmaktan başka bir şey yapamaz. Ancak bugün herhangi bir taşralı kadından neredeyse farksız görüldüğünüzü fark edince biraz endişelendim."

"Öyle mi?" Viola güldü. "Ne kadar hoş bir söz. Ama bunu bir iltifat olarak söylemediniz, değil mi?"

"Şapkasızsın ve saçların dökülmüş," diye işaret etti. "*Papatyaların* var içinde."

Unutmuştu. Çocuklardan biri ona bir demet hediye etmişti.

Günün erken saatlerinde nehir kıyısından topladığı çiçeklerin saplarını sol kulağının üstündeki saçlarının arasına sokmuştu. Çiçeklere hafifçe dokundu. Evet, hâlâ oradaydılar.

Bay Claypole, "Sanırım kilisenin arka sıralarında duran *sizin* saman boneniz," diye devam etti.

"Ah," dedi, "demek bıraktığım yer burası, öyle mi?"

"Cildinizi güneşin zararlı ışınlarından koruyor olmalı," dedi nazık bir sitemle.

"Öyle olmalı," diye kabul etti ve çayını bitirip ayağa kalktı. "İzninizle efendim, falcının nihayet standını kurduğunu görüyorum. Gidip ihtiyacı olan her şeye sahip olup olmadığına bakmalıyım."

Ama Bay Claypole, bir yumruk haline gelip burnuna çarpsa bile bir kovulma olduğunu anlayamazdı. O da ayağa kalktı, eğildi ve kolunu uzattı. Viola içini çeken bir teslimiyetle onu tuttu.

Aslında, Viola'nın yeşil alanın karşısından görebildiği kadarıyla, falcı zaten canlı bir iş yapıyordu. Ancak Viola'nın fark ettiği bir başka şey de yabancının, öğleden önce genç erkekler arasında popüler olan atıcılık standına doğru ilerlemiş olmasıydı. Viola ve Bay Claypole yaklaştığında demirci Jake Tulliver ile konuşuyordu.

Jake sesini yükselterek ona hitaben, "Elimizdeki ödüller tükendiği için standı kapatmak üzereydim," dedi. "Ama bu beyefendi denemek istiyor."

"Peki, o zaman," dedi neşeyle, "kazanmamasını ummak zorundayız, değil mi?"

Yabancı ona bakmak için başını çevirdi. Gerçekten de uzun boyluydu, neredeyse ondan tam bir baş daha uzundu. Gözleri neredeyse siyahtı. Yakışıklı yüzüne biraz tehlikeli bir ifade veriyordu. Viola kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Oh," dedi sakın bir güvenle, "kazanacağım, hanımefendi."

"Öyle mi?" diye sordu. "Bunda çok şaşırtıcı bir şey yok. Diğer herkes de kazandı, neredeyse istisnasız. Hâlâ dağıtılacak ödüllerin olmaması utanç verici. Hedeflerin çok yakın belirlendiğini söyleyebilirim. Bunu gelecek yıl hatırlamalıyız, Bay Tulliver."

"Onları iki kat daha geriye götürün," dedi yabancı, "yine de ben kazanacağım."

Bu övünme karşısında kaşlarını kaldırdı ve yarışmacıların fırlattığı toplar karşısında kolayca devrilen metal şamdanlara -kilise vestiyerinden kalma eski takım- baktı.

"Emin misiniz?" diye sordu. "Pekala, o zaman efendim, kanıtlayın. Eğer kazanırsanız -beş atıştan dördü sadece beş atışta düşmeli, anladınız mı- o zaman paranızı iade edeceğiz. Yapabileceğimizin en iyisi bu. Bugünün tüm geliri papazın hayır kurumlarına gidiyor, bu yüzden nakit para ödülü veremiyoruz."

"Giriş ücretinin iki katını ödeyeceğim," dedi yabancı, kendisini hem pervasız hem de çocuksu gösteren bir sırıtışla. "Ve beş şamdanı da şu anki mesafelerinin iki katına indireceğim. Ama bir ödül için ısrar etmeliyim hanımefendi."

"Kilisenin kulesini, kiliseyi tahrip etme korkusu olmadan güvenle sunabileceğimize inanıyorum," dedi. "Bu yapılamaz."

"Olabilir ve olacak da," diye güvence verdi ona, "eğer ödül kulağının üstüne taktığın papatyalar olacaksa."

Viola onlara dokundu ve güldü. "Gerçekten de değerli bir ödül," dedi. "Pekâlâ, efendim."

Bay Claypole boğazını temizledi. "Bahis oynamanın esasen bir kilise şenliği için uygunsuz olduğunu belirtmem izin verin, efendim," dedi.

Yabancı, Viola'nın gözlerinin içine bakarak güldü, sanki konuşanın o olduğuna inanmış gibiydi.

"O zaman bu bahisten kilisenin de kazançlı çıkacağından emin olalım," dedi. "Kazansam da kaybetsem de kilise için yirmi pound. Kazanırsam hanımefendinin papatyaları bana. Hedefleri geri çek," diye talimat verdi Jake Tulliver'a. Bu arada birkaç banknotu tezgahın üzerine bıraktı.

"Bayan Thornhill." Bay Claypole onu dirseğinden tutmuş, kulağına doğru ciddiyetle konuşuyordu. "Böyle olmaz. Dikkatleri üzerinize çekiyorsunuz."

Etrafına baktığında gerçekten de falcının standının dışında sıralarını bekleyen ve konuşulanları duyan insanların etrafta toplanmaya başladığını gördü. Ve onların ilgisi daha da artıyordu. Birkaç kişi aceleyle yeşilliklerin arasından fırlatma standına doğru ilerliyordu. Beyefendi ceketini çıkarıyor ve gömleğinin kollarını sıvıyordu. Jake şamdanların yerlerini değiştiriyordu.

"Bu beyefendi papazın fonuna yirmi pound bağışladı," diye neşeyle seslendi Viola toplanan kalabalığa. "Eğer topu beş kez fırlatarak beş şamdanı da devirirse... papatyalarımı kazanacak."

Onlara doğru eliyle işaret etti ve kalabalıkla birlikte güldü. Ama yabancıнын gülmediğini gördü. Elindeki topu yuvarlıyor, ona konsantre oluyor ve gözlerini kısarak şimdi imkansız bir uzaklıkta görünen şamdanlara doğru bakıyordu. Kazanması mümkün değildi. Bir tanesini bile devirebileceğinden şüpheliydi.

Ama o bunu düşünürken bile bir tanesi devrildi ve kalabalık takdirle alkışladı.

Jake yabancıya topu tekrar uzattı ve o da daha önce olduğu gibi topa konsantre oldu.

Toplanan ve sayıları daha da artan kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

İkinci bir şamdan sallanıyor, kendini düzelterekmiş gibi görünüyor ve bir takırtıyla düşüyordu.

En azından, diye düşündü Viola, kendini tamamen küçük düşürmemişti. Gömlek kollarının içinde yakışıklıdan da öte görünüyordu. Çok erkek görünüyordu. Umutsuzca onun bahsi kazanmasını istiyordu. Ama o kendine neredeyse imkânsız bir görev vermişti.

Tekrar konsantre oldu.

Üçüncü şamdan düştü.

Dördüncüsü düşmedi.

Kalabalıktan toplu bir inilti yükseldi. Viola saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

"Öyle görünüyor ki, efendim," dedi, "çiçeklerim bende kalacak."

"O kadar acele etmeyin hanımefendi." Sırtışı geri geldi ve topu almak için elini uzattı. "Bahis beş atışta beş şamdanın düşmesi üzerineydi, değil mi? Her atışta bir tanesinin düşmesi gerektiği yazıyor muydu?"

"Hayır." Onun ne demek istediğini anlayınca güldü. "Ama sadece bir atışınız kaldı ve iki şamdan duruyor."

"Oh you of little faith," diye göz kırparak mırıldandı ve Viola karnının alt kısmında hoş bir farkındalık çırpınması hissetti.

Sonra tekrar konsantre oldu ve kalabalığın sesi henüz yenilgiyi kabul etmediğini anlayanlar tarafından susturuldu ve Viola'nın kalbi kulaklarına doğru atmaya başladı.

Top dik duran bir şamdana çarpıp, düşerken yanlara doğru sıyrılıp beşincisini tatmin edici bir çatırtıyla yıkarken, gözleri inanamayarak açıldı ve kalabalık çılgınca bir tezahüratla patladı.

Beyefendi döndü, dinleyicilerini selamladı ve ardından alkışlayan, gülen ve bunun günün en heyecan verici anı olduğunu fark eden Viola'ya sırtıttı.

Papatyaları göstererek, "Sanırım bu buket kaybedildi, hanımefendi," dedi. "Onları kendim için talep edeceğim."

Adamın parmakları küçük papatya demetini saçlarından ayırırken kadın kıpırdamadan durdu. Adamın gülen gözleri kızın gözlerinden hiç ayrılmadı.

Koyu kahverengi, şimdi görebiliyordu. Teni güneşten bronzlaşmış gibiydi. Vücut ısısı ve misk kokulu parfümü onu sarmak için uzanıyordu. Papatyaları dudaklarına götürdü, umursamaz bir zarafetle eğildi ve saplarını gömleğinin iliklerinden birine soktu.

"Göğsümde bir hanımefendinin lütfu," diye mırıldandı. "Bugün daha ne isteyebilirim ki?"

Ama böylesine açık bir flörte karşılık verme şansı yoktu. Rahip Prewitt'in içten sesi araya girdi.

"Bravo, efendim!" diye bağırdı, kalabalığın arasından öne doğru adım atarak, sağ elini uzattı. "Eğer söylememe izin verirseniz, tam bir centilmensiniz. Kilisenin bahçesine gelin, ben size cömertliğinizden yararlanacak hayır kurumlarını anlatırken karım da size bir fincan çay koysun."

Yabancı, Viola'nın gözlerinin içine isteksizce gülümsedi ve papazla birlikte uzaklaştı.

"Bay Claypole, kalabalık diğer atraksiyonları denemek için uzaklaşırken Viola'yı dirseğinden tutarak, "Rahip Prewitt'in bu gösterinin bayağılığını örtbas edebilmiş olması beni çok rahatlattı, Bayan Thornhill, tüm bahis sizin şahsınıza odaklanmıştı. Hiç yakışık almadı. Şimdi belki-"

Ona düşüncesini tamamlama fırsatı vermedi. "Sanırım, efendim," dedi, "anneniz son on dakikadır sizi çağırıyor."

"Neden bunu daha önce söylemedin?" Sertçe kiliseye doğru baktı ve arkasına bile bakmadan hızla uzaklaştı. Viola yakınında duran Hannah'ya baktı, kaşlarını kaldırdı ve yüksek sesle güldü.

"Bayan Vi," dedi Hannah başını sallayarak, "günah kadar yakışıklı. Ve bana sorarsanız iki kat daha tehlikeli."

Belli ki Bay Claypole'dan bahsetmiyordu. "O sadece buradan geçen bir yabancı, Hannah," dedi Viola. "Çok cömert bir bağıştı, değil mi? Yirmi pound! Yolculuğuna Trellick'te ara verdiği için minnettar olmalıyız. Şimdi falıma baktırmaya gidiyorum."

Ama falcıların hepsi aynı, diye düşündü bir süre sonra kabinden çıktığında. Neden en azından biraz özgünlük hedeflemesinlerdi ki? Bu, geleceği olağanüstü bir doğrulukla tahmin edebilmesiyle ün yapmış bir çingeneydi.

Kristal küresine danıştıktan sonra, "Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancından sakın," demişti. "Seni yok edebilir - eğer önce onun kalbini ele geçirmezsən."

Gerçekten de uzun boylu, esmer ve yakışıklı! Viola durmuş olan bir çocuğa gülümsedi

ona yeni topacını göstermek için. Ne acınası bir klişe.

Sonra yabancıyı tekrar gördü, kilisenin bahçesinden hanın ahırlarına doğru ilerliyordu. Demek gidiyordu. Hâlâ biraz gün ışığı varken yoluna devam ediyordu.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancı. Hafifçe güldü.

Güneş batı gökyüzünde çoktan alçalmıştı. Hanın olduğu yönden kemancıların enstrümanlarını akort ettiklerini duyabiliyordu. Birkaç adam mayıs direğinin etrafındaki kurdeleleri kontrol ediyor, karışmadıklarından emin oluyorlardı. İzledi ve belli bir özlemle dinledi. Mayıs direği dansı her zaman 1 Mayıs kutlamalarının neşeli, coşkulu doruk noktasıydı. Ama bu onun katılmayacağı bir etkinlikti. Köyün ve mahallenin üst sınıf aileleri tarafından kibar bir etkinlik olarak görülmezdi. Bir hanımefendi izleyebilirdi ama katılamazdı.

Ama önemli değil. Trellick'teki ilk Mayıs Günü'nde olduğu gibi geçen yıl da izleyecek ve bundan keyif alacaktı. Bu arada, akşam yemeği için papaz evine bekleniyordu.

Viola papaz evinden tekrar dışarı çıktığında karanlık çökmüştü ve dans için ışık sağlamak üzere köyün yeşil alanının üç tarafında şenlik ateşleri yanıyordu. Kemancılar çalıyordu ve gençler çoktan mayıs direğinin etrafında neşeli, enerjik bir dansla dönmeye başlamışlardı. Viola, Peder ve Bayan Prewitt'e yeşil alanda gezinirken eşlik etme davetini geri çevirdi. Bunun yerine, gösterinin tadını tek başına çıkarmak için artık ıssız olan kilise çimlerine doğru ilerledi.

Bir bahar akşamı için hava inanılmaz derecede sıcaktı. Şalını omuzlarına örtmüştü ama buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Bonesi muhtemelen hâlâ kilisenin arka sıralarındaydı. Bir zamanlar hemşiresi olan hizmetçisi Hannah, akşam yemeğinden önce saçlarını taramış ve örgüsüz bırakmış, ensesinden bir kurdeleyle bağlamıştı. Böylesi daha rahattı. Bay Claypole onu görebilseydi çok utanırdı ama neyse ki annesini ve kız kardeşini akşam karanlığında eve götürmüştü.

Keman sesi kesildi ve dansçılar soluklanmak ve yeni eşler seçmek için yeşil alanın kenarlarına dağıldılar. Viola başını geriye eğdiğinde ayın neredeyse dolunay olduğunu gördü. Gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla doluydu. Temiz kır havasını derin derin içine çekti, gözlerini kapadı ve sessiz bir şükran duası etti. Sadece iki yıl önce böyle bir yerde yaşayacağını kim tahmin edebilirdi ki? Buraya ait olmak, burada kabul görmek, burada genel olarak sevilmek. Hayatı şimdi çok farklı olabilirdi, eğer...

"Şimdi, dışarıda dans etmen gerekirken burada saklanarak ne yapıyorsun?" diye sordu bir ses.

Gözleri birden açıldı. Onun yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Onu daha önce hanın ahırlarına giderken görmüş ve uzun zaman önce yolculuğuna devam ettiğini varsaymıştı. Hayal kırıklığına uğramayacağına dair kendini temin etmişti. Neden hayal kırıklığına uğrasındı ki? O sadece hayatından kısa bir süreliğine geçmiş ve bir demet yabancı papatya için zararsız bir flörtte bulunmuş çekici bir yabancıydı.

Ama işte karşısında durmuş, onun cevabını bekliyordu, yüzü gölgeler içindeydi. *Onun cevabını bekliyordu.* Birden adamın ne söylediğini fark etti.

...dışarıda dans ediyor olmalıydın.

Mükemmel bir gün için mükemmel bir son olurdu. Mayıs direğinin etrafında dönmek. Yakışıklı yabancıyla dans etmek. Onun kim olduğunu bilmek bile istemiyordu. Gizemin korunmasını istiyordu ki bu güne katıksız bir zevkle bakabilsin.

"Doğru partneri bekliyordum, efendim," dedi. Ve sonra, sesini alçaltarak daha da çirkin bir şekilde, "Ben de *sizi* bekliyordum," dedi.

"Gerçekten mi?" Elini uzattı. "İşte buradayım."

Şalını umursamazca çimlere bıraktı ve elini onunkine koydu. Adam onu götürmeden önce eli sıkıca onunkine dolandı.

Bundan sonrası tamamen büyüleyiciydi. Yeşil alan şenlik ateşlerinin titrek alevleriyle aydınlanıyordu. Hava keskin odun dumanı kokusuyla doluydu. Genç erkekler çoktan eşlerini öne çıkarmış ve sallanan parlak kurdelelere sahip çıkıyorlardı. Ama yabancı iki tanesini aldı ve birini Viola'nın eline tutuşturdu, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. Sonra kemanlar neşeli bir melodi tutturd ve dans başladı - hafif, çelme takan, karmaşık adımlar, saat yönünde dairesel hareket, kurdeleler birbirine dolanırken ve sonra mucizevi bir şekilde tekrar çözülürken dönme, dalma ve dokuma, damarlardaki kanla titreyen, nabız gibi atan, sabit ritim; tepede dönen yıldızlar; çıtırdayan, yüzleri bir an gizemli bir gölgeye sokan, bir an sonra içlerindeki neşeli canlılığı aydınlatan ateşler; yeşil alanın kenarlarındaki seyircilerin kemanlara ve dansçılara alkış tutması.

Ve büyüünün odağı olan yakışıklı, uzun bacaklı yabancı, hala gömlek kolları içinde, bir iliğini süsleyen solmuş papatya demeti, hafif ayaklı zarafet, canlı enerji ve neşeli kahkahalarla dans ediyordu. Ve kendi coşkusunu izliyordu. Sanki evren ikisinin etrafında dönüyordu, tıpkı mayıs direğinin etrafında döndükleri gibi.

Müzik sona erdiğinde Viola'nın nefesi kesilmişti ve o kadar mutluydu ki bu mutluluğuyla patlayabileceğini düşündü. Ve nihayet bu büyülü gün sona erdiği için de üzgündü. Hannah eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Gün Viola için olduğu kadar onun için de yoğun geçmişti. Hizmetçisini daha fazla kalmaya mecbur hissettirmeyecekti -ama bu cömert dürtü en azından geçici olarak çabucak terk edildi.

"Bir bardak limonataya hayır demeyecek gibi görünüyorsun," dedi yabancı, bir elini kızın sırtına koyarak ve eğilip yüzüne gülümseyerek.

Çay servisi artık kilisenin bahçesinde yapılmıyordu. Ama dışarıda iki masa bırakılmıştı, her birinde büyük bir kase limonata ve bir tepsi dolusu bardak vardı. Pek fazla içilmiyordu. Yaşlı kuşağın çoğu evlerine gitmişti ve gençler handa servis edilen birayı tercih ediyor gibiydi.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti.

Yeşilliklerden geçip kilisenin bahçesine ve pasta yarışmasını değerlendirdikten sonra güneşten gölgelendiği meşe ağacının altındaki masaya giden yolu kat ederken konuşmadılar. Adam ona bir bardak limonata doldurdu ve ekşi serinliği için minnettar bir şekilde içmesini izledi. Arkasında, yaşlı meşenin devasa gövdesinin ötesinde görüş alanının dışında, kemancılar yine çalıyor, tempolu müziklerinin sesi seslere ve kahkahalara karışıyordu. İleride, kilisenin arkasındaki köyün yanından akan nehrin yüzeyinde parıltıyan ay ışığını görebiliyordu.

Hatırlamak için bilinçli olarak yoğunlaştığı bir sahneydi bu.

Kadın içkisini bitirdiğinde, adam boş bardağı onun elinden aldı ve masanın üzerine koydu. Dilinin ucunda ona kendisinin de susayıp susamadığını sormak vardı. Ama aralarında belli bir büyü, kelimelerin bozabileceği belli bir gerilim vardı. Bunu bozmak istemiyordu.

En azından dokuz yaşından sonra gerçek bir kız arkadaşlığı olmamıştı. Bir sevgiliyle masum, gizli bir buluşma için gölgelere kaçma şansı olmamıştı. Romantizm ya da hafif, zararsız flörtler için bile hiç şansı olmamıştı. Yirmi beş yaşındayken, hayatı yarım ömürden daha uzun bir süre önce sonsuza dek değişmemiş olsaydı, birdenbire büyüyebileceği kız gibi hissetti. Kısa süreliğine de olsa o kız olmaktan hoşlanıyordu.

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle saçlarını kurdelenin altından kavradı ve başını geriye eğmesine yetecek kadar bir basınçla çekti. Ay ışığı ve ağaç dalları yüzüne vuruyordu. Gülümsüyordu. Bu yabancı her zaman gülümser miydi? Yoksa sadece bugün, bir daha asla göremeyeceği yabancıların arasında, kendi

daha ayık gerçeklikten kaçış mı?

Adamın yüzü aşağı inip onu öptüğünde gözlerini kapattı.

Uzun sürmedi. Hiçbir şekilde şehvet dolu bir öpücük değildi. Adamın dudakları kadınınkilerin üzerinde ayrılmasına rağmen, adam kadının ağzını yağmalamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bir eli kızın belinin arkasında sıkıca dururken, diğer eli boynundaki kurdeleyi kavradı. Bir an bile kendini tutkuya kaptırmadı, oysa isterse kendinden geçebileceğini biliyordu. Tek bir değerli anı bile boşa harcamayacaktı. Bunun yerine yaptığı şey, dikkatle ve kasıtlı olarak her bir hissin tadını çıkarmak ve ezberlemektir. Adamın uzun, sert kaslı, deri kaplı kalçalarını kendi kalçalarının yumuşaklığında, karnını kendi karnında, göğsünü göğüslerinde hissetti. Dudaklarının nemli yakınlığını, yanağına değen nefesinin sıcaklığını hissetti. Kolonyanın, derinin ve erkeğin birbirine karışmış kokularını içine çekti ve adamın ağzındaki birayı ve onun özü olması gereken tanımlanamayan bir şeyi tattı. Müziği, sesleri, kahkahaları, akan suyu, tek bir baykuşun ötüşünü duydu; hepsi de çok uzaklardan geliyordu. Parmaklarını onun kalın, yumuşak saçlarında dolaştırdı ve diğer eliyle omzunun ve üst kolunun iyi gelişmiş kaslarını hissetti.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancıya dikkat edin

Kısa, gizli gençlik romantizmini dibine kadar içti. Ve sonra, adam başını kaldırıp ona olan bağına gevşettiğinde, günün sona erdiği gerçeğini kabul etti.

"Dans için teşekkür ederim." Kıkırdadı. "Ve öpücük için."

"İyi geceler," dedi usulca.

Birkaç dakika daha ona baktı. "İyi geceler, köylü kızım," dedi cevap olarak ve onun yanından geçerek yeşil alana doğru yürüdü.

Trellick güzel bir köydü. Bunu dün görmüştü, ana yol nehir vadisine dalarken aşağıya bakıyordu. Bu sabah, köyün girişinde dururken Taproom pencere içeride ve Boar's Kafa Yudumlarken Kahve, Lord Ferdinand Dudley yeşil alanın iki yanındaki beyaz badanalı, sazdan yapılmış evleri ve onların temiz, renkli çiçek bahçelerini fark etti. Nehir kıyısında, ortasında yaşlı bir meşe ağacının durduğu uzun, ince kulesi ve geniş çimenlik alanıyla taş kilise vardı. Gri taş duvarları sarmaşıklarla kaplı papaz evi kilisenin yanındaydı. Durduğu yerden suyu göremiyordu, tıpkı hanın yanındaki sıra sıra dükkanları göremediği gibi, ama nehrin uzak tarafındaki ağaç ormanını görebiliyordu, hoş bir kırsal fon kilise ve köy için.

Pinewood Malikânesi'nin tam olarak nerede olduğunu merak etti. Bamber'in avukatı ona en yakın köy olarak Trellick'ten bahsettiğine göre, oldukça yakın olması gerektiğini biliyordu. Ama ne kadar yakındı? Ve ne kadar büyüktü? Neye benziyordu? Karşıdaki evlerden biri gibi bir kulübe mi? Papaz evi gibi bir ev mi? Adından da anlaşılacağı gibi daha büyük bir bina mı? Harap bir yığın mı? Kimse bilmiyor gibiydi, en azından Bamber'in kendisi, o da pek umursamıyor gibi görünüyordu.

Ferdinand harap bir yığınla karşılaşmayı bekliyordu.

Dün yol sorabilirdi elbette, ne de olsa köye bunun için gelmişti. Ama bunu yapmamıştı. Öğleden sonra olmuştu ve Pinewood'u ilk kez görmenin sabaha kalmasının daha iyi olacağına kendini ikna etmişti. Bu kararında, atını sürdüğü köy şenliğinin neşesinin yanı sıra, çocukların çuval yarışından sonra köyün yeşilliğinde gülen gözleriyle karşılaştığı, baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan örgülü köylü kızın da payı vardı elbette. Burada kalıp eğlenmek ve onu daha çok görmek istiyordu.

Daha iki hafta önce Pinewood'un adını bile duymamıştı. Şimdi burada onu görmenin eşiğindeydi ve tam olarak ne göreceğini merak ediyordu. Kayınbiraderi Lord Heyward bu yolculuğun aptalca bir iş olacağını tahmin etmişti. Ama Heyward hiçbir zaman iyimser olmamıştı, özellikle de Angeline'in iki kardeşinin kaçamakları söz konusu olduğunda. Onlardan biriyle evlenmiş olmasına rağmen Dudley'ler hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu.

Dün gece o kadını öpmemeliydi, diye düşündü Ferdinand huzursuzca. Masum köylü kızlarıyla flört etmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Ve kadının bir köylü kızından daha fazlası olabileceğinden şüpheleniyordu. Ya Pinewood Malikânesi'nin her şeye rağmen çok yakın olduğu ortaya çıkarsa?

-Ve harabede değil? Ya bir süre orada kalmaya karar verirse? Papazın kızı olduğu bile ortaya çıkabilirdi. Bu tamamen olasılık dahilindeydi, zira şenliklerin başrol oyuncularından biri olduğu belliydi ve akşam saatlerinde papaz evinden çıkmıştı. Onun kim olduğunu sormamıştı. Adını bile bilmiyordu.

Şeytan alsın ama umarım papazın kızı değildir. Ve Pinewood'un çok yakınında olmamasını umuyordu. O çalıntı öpücük bir utanç kaynağı olabilirdi.

Elbette bir azizi baştan çıkaracak kadar güzeldi ve Dudley'ler hiçbir zaman azizlik için aday olmamışlardı. Koyu kızıl saçları ve oval yüzündeki kusursuz hatları, sadece enseden yukarısı düşünüldüğünde bile ona olağanüstü bir güzellik iddiası kazandırırdu. Ama resme bir de geri kalanı eklendiğinde... Ferdinand nefesini üfledi ve pencereden döndü. Aklına gelen tek kelime *şehvetliydi*. Uzun boylu ve inceydi ama tüm doğru yerleri cömertçe kıvrımlıydı. Gözleriyle olduğu kadar bedeniyle de bunun kanıtını görmüştü.

Bu anının kendisi bile onu rahatsız edici bir şekilde ısıtmaya yetmişti.

Pinewood'u sormak için ev sahibini aramaya gitti. Sonra uşağını çağırdı, uşak dün akşamın ortasında arabası ve bavullarıyla gelmişti, damadının arabasıyla gelmesinden bir saat sonra.

Bir saat sonra, yeni tıraş olmuş, temiz binici giysileri ve neredeyse yüzünü görebileceği kadar parlak çizmeleriyle Ferdinand, papaz evinin ötesindeki üç kemerli taş köprüden nehri geçiyordu. Pinewood Malikânesi, ev sahibi ona çok yakın olduğunu söylemişti. Aslında nehir, parkın iki tarafındaki sınırı oluşturuyordu. Ferdinand daha fazla ayrıntı istememişti. Buranın nasıl bir yer olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Birdenbire nehrin diğer tarafındaki ağaçların bir kısmının çam olduğunu fark etti. *Çam ağacı*, tabii ki. Ağaçlarla nehir arasında, köyün ötesinde nehrin keskin bir dönemecinde gözden kaybolana kadar sağına doğru uzanan bir patika vardı.

Her şey çok umut verici görünüyordu, ama erken umutlanmamalıydı.

Nasıl olsa bir önemi yok, dedi kendi kendine. Heyward'ın kasvetli tahminleri doğru çıksa bile, iki hafta öncesinden daha kötü durumda olmayacaktı. Sadece Londra sezonunun bir ya da birkaç haftasını kaçırmış olacaktı.

ve kardeşi Tresham'ın karısı ve çocuklarıyla kasabaya gelişi.

Ferdinand'ın morali, kendini sarkan ağaçların gölgelediği dolambaçlı bir araba yolu boyunca ilerlerken bulduğunda yükselmeye devam etti; bu yol en büyük arabaları bile alacak kadar genişi ve kullanılmamaktan dolayı büyümüş olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Bazen yalnızken yaptığı gibi şarkı söylemeye başladı, etrafındaki ağaçlara ve yukarıdaki mavi gökyüzüne serenat yapıyordu. " 'Şimdi Mayıs ayı, neşeli çocuklar oynarken. Fa-la-la-la-la, la-la-la-laaa. Fa-la-la-la-la-la-la. Her biri kendi güzel kızıyla.' "

Ancak hem şarkı hem de ileriye doğru hareketi, ağaçların arasından parlak güneş ışığına doğru atını sürüp kendini geniş bir çimenliğin dibinde bulduğunda aniden durdu. Yakın mesafedeki eve ulaşmadan önce sola doğru kıvrılan araba yolu ile ikiye ayrılıyordu.

Ev. Ferdinand dişlerinin arasından ısıklık çaldı. Kesinlikle bundan daha fazlasıydı. Gerçi bu biraz abartılı olabilirdi ama çocukluk evi olan Acton Park'ın görkemli ihtişamını düşününce bunun bir malikâne olmaya daha yakın olduğunu kabul etti. Yine de Pinewood, oldukça büyük bir parkın içinde yer alan etkileyici bir gri taş malikâneydi. Araba yolunun döndüğü ahırlar ve at arabası evi bile küçümsenmeyecek büyüklükteydi.

Sol tarafındaki bir hareket Ferdinand'ın gözlerini tırpanlarla çimleri biçmekle meşgul olan iki adama çekti. imlerin temiz ve bakımlı görüntüsü ancak o zaman dikkatini çekti. Adamlardan biri dönüp merakla ona baktı, bunu yaparken iki kolunu da tırpanının uzun sapına dayamıştı.

"Pinewood Malikânesi bu mu?" Ferdinand kırıbacıyla işaret etti.

"Evet, efendim," diye onayladı adam, saygıyla ön saçlarına dokunarak.

Ferdinand kendini biraz coşkulu hissederek yoluna devam etti. im biçenlerin görüş alanından çıktığına kanaat getirir getirmez şarkı söylemeye devam etti ama belki de bu kadar neşeli bir şekilde değil. "A-a-dancing on the grass," diye şarkıya kaldığı yerden devam etti. " 'Fa-la-la-la- laaa.' " En yüksek notayı tuttu ve çimenlerin malikânenin kapısına kadar uzanmadığını, alçak, düzgünce kesilmiş bir çitin önünde bittiğini ve onun ötesinde resmi bir bahçe gibi göründüğünü fark etti. Ve eğer çok yanılmıyorsa, o bahçede bir eşme vardı. alışan bir tane.

Bamber neden böylesine önemli görünen bir mülke karşı bu kadar dikkatsiz davranmıştı? Ev, saygın dış cephesinin ardında sadece boş bir kabuk muydu? Kesinlikle rutubetliydi ve kullanılmadığı için korkunç derecede harap olmuştu, ama tek sorun buysa, kendini iyi sayabilirdi.

Gerçekten kutsanmış. Neden biraz küflenme ihtimalinin moralini bozmasına izin versin ki? Şarkısının mısralarını bir hamleyle bitirdi.

" 'La-la-la-la-laaa.' "

Ahırlara yaklaşırken malikânenin ön kapısının önünde taş döşeli bir teras olduğunu fark etti. Üç geniş basamağın dibinde, çakıllı yürüyüş yolları, çitler ve düzgün çiçeklerden oluşan resmi bahçe onun altındaydı. Ahırların yanında atından indiğinde, ahırlardan birinden çıkan genç bir delikanlıyla karşılaşınca şaşırdı.

Bamber Kontu, eğer kendisine inanılacak olursa, uzak Somersetshire'daki bu malikânede hiç yaşamamış, hatta burayı ziyaret bile etmemişti. Malikâne hakkında herhangi bir bilgisi olduğunu inkâr etmişti. Yine de malikânenin bakımı için para harcıyor gibi görünüyordu. Yoksa neden çimenlikte iki bahçıvan ve ahırda bir seyis çalışıyordu?

"Evde hizmetçiler var mı?" diye merakla sordu delikanlıya.

"Emredersiniz efendim," dedi çocuk atı götürmeye hazırlanırken. "Kapıyı çalarsanız Bay Jarvey sizinle ilgilenecek. Çok güzel bir top atma gösterisiydi, kusura bakmayın efendim. Ben o şamdanlardan sadece üçünü vurabildim ve denediğimde çok daha yakındılar."

Ferdinand sırtarak iltifatı kabul etti. "Bay Jarvey?" "Kâhya, efendim."

Bir *uşak* mı vardı? Gerçekten de merak uyandırıcıydı. Ferdinand nazikçe başını salladı, terastan malikânenin çift kanatlı ön kapısına doğru yürüdü ve tokmağı tıkırdattı.

"Günaydın, efendim."

Ferdinand, açık kapıların arasında duran, yüzünde kibar bir sorgulama ifadesiyle, siyah giysili saygıdeğer hizmetkâra neşeyle gülümsedi.

"Jarvey?" Ferdinand sordu.

"Evet, efendim." Uşak saygıyla eğildi ve bir kenara çekilmeden önce kapıları daha geniş açtı. Profesyonel bakışları ona bir beyefendiyle karşı karşıya olduğunu belli etmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ferdinand, içeri girip samimi bir ilgiyle etrafına bakınarak.

Kendisini kare planlı, yüksek tavanlı, zemini karo kaplı bir salonda buldu. Duvarlara yaldızlı çerçeveler içinde manzara resimleri zevkli bir şekilde asılmıştı ve kapının karşısındaki oyukta mermer bir sehpanın üzerinde sert Romalı görünümlü mermer bir büst duruyordu. Sağ tarafta süslü bir şekilde oyulmuş tırazanı olan meşe bir merdiven, sol tarafta ise diğer dairelere açılan kapılar vardı. Görünüşü

salon evin geri kalanı için kesinlikle iyi bir işaretti. Sadece aydınlık, hoş bir şekilde tasarlanmış ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş olmakla kalmıyor, aynı zamanda temizdi de. Her şey pırıl pırıldı.

Ferdinand, botları fayanslara vurarak salonun ortasına doğru ilerlerken kâhya kibar bir soruyla öksürdü ve başını hafifçe arkaya eğerek yavaşça döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Ferdinand adama dikkatinin sadece yarısını vererek, "Bu gece benim kullanımım için büyük yatak odasını hazırlatabilirsin," dedi, "ve bir saat kadar sonra da öğle yemeği hazırlatabilirsin. Bu mümkün mü? Burada bir aşçı var mı? Başka bir şey yoksa soğuk et ve ekmek iş görür."

Uşak ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı. "Büyük yatak odası mı efendim?" dedi sert bir sesle. "Özür dilerim ama sizin beklendiğiniz konusunda bilgilendirilmedim."

Ferdinand iyi huylu bir şekilde kıkırdadı ve tüm dikkatini elindeki konuya verdi. "Anladığım kadarıyla hayır," dedi. "Ama o zaman *sizi* bekleyeceğim konusunda bilgilendirilmedim. Sanırım Bamber Kontu mektup yazmadı ya da onun adına yazacak başka birini bulamadı?"

"Kont mu?" Uşak daha da şaşırmış gibiydi. "Pinewood Malikanesi'yle hiç ilgisi olmadı, efendim. O-"

Bu tam Bamber'a göre idi. Burası hakkında hiçbir şey bilmemek, burada hizmetkârlar olduğunu bile bilmemek. Lord Ferdinand Dudley'nin buraya gelmekte olduğu konusunda kimseyi uyarmamıştı. Ama o zaman da uyarılacak biri olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu. Ne köhne bir adam!

Ferdinand bir elini kaldırdı. "O zaman gerçekten de sadık bir hizmetkâr olmalısın," dedi, "o senden hesap sormaya hiç gelmediği halde malikâneyi ve araziyi bu kadar iyi düzene soktuysan. Faturaları her zaman sorgusuz sualsiz ödedi mi? Bu evi neredeyse kendi eviniz gibi görmeye bağıladığınızı düşünüyorum, bu durumda yakında beni Çeytana havale edeceksiniz. Bütün bunlar değişecek, görüyorsunuz. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Lord Ferdinand Dudley, Tresham Dükü'nün küçük kardeşi ve Pinewood'un yeni sahibiyim."

Birdenbire bunun gerçekliği onun için yeni bir gerçeklik kazandı. Bu *onundu*. Ve gerçekten de vardı. Sadece isim olarak değil. Gerçekten bir malikâne, bir park ve muhtemelen çiftlikler de vardı. Toprak sahibi bir soylunun üyesiydi.

Kâhya sert bir anlayışsızlıkla ona baktı. "Yeni sahibi mi, efendim?" dedi. "Ama-"

"Mülkiyet değişikliğinin tamamen yasal olduğuna sizi temin ederim," dedi Ferdinand hızlıca, gözü tepedeki avizeye takılmıştı. "Aşçı var mı? Eğer yoksa, ben

Yemeklerimi Boar's Head'de yesem daha iyi olacak. Bu arada, ben etrafa bir göz atarken siz de ana yatak odasıyla ilgili emirleri verebilirsiniz. İçeride kaç hizmetçi var?"

Uşak onun sorusuna cevap vermedi. Onun yerine başka bir ses konuştu. Bir kadın sesi. Ferdinand'ın tüylerini diken diken eden alçak, boğuk bir ses.

"Kim o, Bay Jarvey?" diye sordu.

Ferdinand başını sertçe çevirdi. Merdivenin en alt basamağında duruyordu, sol elini korkuluk direğine dayamıştı. Bugün tamamen farklı görünüyordu; koyu yeşil, yüksek belli, muhteşem vücudunu her yerinden saran bir yürüyüş elbisesi giymiş, saçlarını güzel yüzünden oldukça geriye doğru çekmiş ve başında bir taç şeklinde örmüştü. Bugün onun bir kız değil, bir kadın olduğu gerçeğinde hiçbir hata yoktu. Köylü kızı da değil, bir leydi. Bir an için, dünkü tanışıklığı bir kenara bırakırsak, belli belirsiz tanıdık geldi ama adamın bu izlenimi sürdürmeye vakti yoktu.

"Lord Ferdinand Dudley, hanımefendi." Kâhya sert ve düzgün bir ses tonuyla, sanki Şeytan'la kan bağı varmış gibi ismini söyledi.

Oh, Tanrım! Bamber insanların evde olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. *Unutmuş muydu?* Bütün işaretler son yarım saattir Ferdinand'ın burnuna dev bir yumruk gibi iniyordu ama aptal olduğu için hiçbirini tanıyamamıştı. Ev *doluydu*. Hem de dün gece öptüğü kadın tarafından. Muhtemelen kocası da. Aklına şafak vakti tabancalar, kahvaltı için otlar geldi.

Karo döşeli zemine inmişti ve sağ kolunu selamlamak için uzatmış, aceleyle ona doğru geliyordu. Gülümsüyordu. Ve şeytan alıyor, ama çok güzeldi. Adamın yaladığı dudaklar aniden kurudu. Arkasından gürleyerek merdivenlerden inen kocasından eser yoktu.

"Sen!" diye haykırdı. Sonra uşağının ona söylediklerinin yankısını duyar gibi oldu ve gülümsemesi bozuldu. "*Lord Ferdinand Dudley mi?*"

Kadının uzattığı elini kendi eline aldı ve eğildi, bunu yaparken de topuklarını yere vurdu. "Hanımefendi," diye mırıldandı. *Lanet* olsun, diye ekledi sessizce.

"Bu sabah yolculuğunuza devam ettiğinizi sanıyordum," dedi. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Daha gidecek çok yolunuz var mı? Ama önce beni aramış olmanız ne kadar hoş. Biri size nerede yaşadığımı mı söyledi? Misafir odasına gelin. Bay Jarvey içecek bir şeyler gönderecek. Yürüyüşe çıkıyordum, ama ben gitmeden gelmenize çok sevindim."

Yaşadığım yer. Zihni bu üç kelimeye kilitlendi. Burada yaşıyordu. Dünkü tanışıklığın verdiği güçle onu ziyarete geldiğini düşündü. Tanrım, ne kötü bir şans. İçinin derinliklerinden bir gülümseme çıkardı, tekrar eğildi ve kolunu uzattı.

"Benim için bir zevktir hanımefendi," dedi ona neyin ne olduğunu söyleyip işi bitirmek yerine.

Bu ona köy şenliklerinden ve güzel köylü kızlarından uzak durmayı öğretir, diye düşündü Ferdinand, kız koluna girip onu merdivenlere doğru götürürken. Onun köyün yeşil alanındaki mayıs direğinin etrafında neşeyle dans edişini, yüzünün ateş ışığında canlı ve güzel oluşunu, gür saçlarının sınırlayıcı kurdelesinin altından sırtına doğru zıplayıp sallanışını bir kenara itmeye çalıştı. Ve ihtiyatsızca manevra yaptığı öpücüğü, bu sırada onun çok düzgün vücudunu kendi vücuduyla aynı hizada tuttuğunu.

Şeytan alsın!

gelmişti! Dünkünden farklı, tertemiz binici kıyafetleri içinde uzun boylu, kıvrak ve zarıftı. Gülümsüyordu, yakışıklıydı ve o *Lord Ferdinand Dudley*'di. Dudley'nin kolunun nasıl Şimdi gevşekçe bağlı olan kendi ağzı, bir gece önce onu kendine yakın tuttuğunu hissetmişti. Onun ağzının kendi ağzında nasıl hissettiğini hatırladı.

O gelmişti!

Kur yapmaya geldiğini düşünmek saçma olduğu kadar istenmeyen bir şeydi de. Sadece oradan geçen bir yabancıydı, onunla dans etmiş, onu öpmüş, kimliğini keşfetmiş ve nezaket ziyaretinde bulunmaya gelmişti. Hayır, kesinlikle bundan daha fazlasıydı. Maypole dansının ve sonrasının katıksız romantizmini hissetmiş olmalıydı, tıpkı onun gibi. Yoluna devam etmeden önce onu bir kez daha görmeye gelmişti.

O gelmişti!

Viola, Lord Ferdinand Dudley'yi salona götürdü ve mermer şöminenin yanındaki bir sandalyeyi işaret etti. Karşısındaki sandalyeye oturdu ve ona tekrar gülümsedi.

"Kimliğimi nasıl keşfettiniz?" diye sordu. Onun bu çabayı gösterdiğini bilmek içini ısıtmıştı.

Boğazını temizledi ve rahatsız görünüyordu. Bir *lordu* etkisiz hale getirebilmesi ne kadar da sevindiriciydi. Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Boar's Head'in sahibinden Pinewood Malikânesi'ne giden yolu sordum," dedi.

Ah, yani dün onun kim olduğunu biliyor muydu? Onun kim olduğunu bilmiyordu ya da öğrenmeye çalışmamıştı. Ama adamın yola çıkmadan önce gelip kendisini tanıtmaya sevinmişti. Dünkü karşılaşmalarının kendisi için olduğu gibi onun için de bir anlamı olduğuna sevinmişti.

"Şölen büyük bir başarıydı," dedi. Ondan bu konuda konuşmasını, yaptıkları güzel danstan bahsetmesini istiyordu.

"Aynen öyle." Tekrar boğazını temizledi ve yüzü kızardı. Ama o daha devam edemeden kapı açıldı ve salon görevlisi bir tepsi kahve getirip Viola'nın önüne koydu, sonra da reverans yapıp gitti. Viola iki fincan doldurdu ve birini Lord Ferdinand'ın yanındaki masaya koymak için ayağa kalktı.

Sessizce onu izledi.

"Buraya bakın hanımefendi," diye ağzından kaçırdı kadın yerine otururken. "Bamber size de mi mektup yazmadı?"

"Bamber Kontu mu?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Özür dilerim hanımefendi," diye devam etti, "ama Pinewood artık onun değil, görüyorsunuz. Artık benim. İki hafta öncesinden itibaren."

"Senin mi?" Bu da *neydi*? "Ama bu imkânsız lordum. Pinewood Malikanesi benim. Neredeyse iki yıldır öyle."

Binici ceketinin iç cebine uzanarak katlanmış bir kâğıt çıkardı ve kadına uzattı. "İşte malikânenin tapusu. Artık resmi olarak benim adıma. Özür dilerim."

Elini uzatmadan boş boş baktı ve aptalca düşünebildiği tek şey yanılmış olduğuydu. Onu aramaya gelmemiştir. En azından dün yüzünden. Papatyalar için yapılan yarışma, mayıs direğinin etrafındaki dans, yaşlı meşenin altındaki öpücük onun için hiçbir şey ifade etmemiştir. Bugün onu evinden kovmak niyetiyle gelmişti.

"Değersiz bir kâğıt parçası," dedi ona aniden kaskatı kesilen dudaklarının arasından. "Bamber Kontu ona ödediğiniz parayı alıp kaçtı Lord Ferdinand ve güvenli bir mesafeden size gülüyor. Onu bulmanızı ve meseleyi onunla konuşmanızı öneririm." Öfke ve korkunun kıpırdanışını hissetti.

Lord Ferdinand ona, "Alınacak bir şey yok," dedi. "Belgenin yasallığı söz konusu değil, hanımefendi. Hem Bamber'in hem de kardeşimin avukatı tarafından onaylandı - kendisi Tresham Dükü'dür. Kazancımın gerçekliğini doğrulamak için çok dikkatli davrandım."

"*Kazançlar mı?*" Oh, evet, elbette. Onun tipini biliyordu, evet, gerçekten de biliyordu. Tresham Dükü'nün kardeşiydi, küçük bir oğlun tüm zayıflıklarına ve kötü alışkanlıklarına sahipti; sıkıcılık, kaytarma, savurganlık, duyarsızlık, kibir. Muhtemelen o da fakirleşmişti. Ama dün yakışıklı bir yüz ve erkeksi bir vücut tarafından kandırılmayı ve onun ilgisiyle gururlanmayı seçmişti. En kötü türden bir kumarbazdı, bağımlılığının insani sonuçlarını hiç düşünmeden derin oynayan biriydi. Rakibinin bile kaybedemeyeceği bir mülk kazanmıştı.

"Kartlarda," diye açıkladı. "Pinewood'un adil bir şekilde kazanıldığına dair çok sayıda tanık var. Ayrıca belgeyi de iyice kontrol ettirdim. Size verdiğim bu rahatsızlık için gerçekten üzgünüm. Burada yaşayan biri olduğunu biliyordum."

Rahatsızlık!

Viola ayağa fırladı, yanaklarına sıcak bir renk geldi, gözleri parladı. Bu ne cüret!

"*Belgelerinizi* yanınıza alabilir ve ayrılırken nehre atabilirsiniz," dedi. "Değersiz bir şey. Pinewood Malikânesi neredeyse iki yıl önce bana vasiyet edildi. Bamber Kontu bundan hoşlanmamış olabilir ama bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Size iyi günler lordum."

Ama Lord Ferdinand Dudley de ayağa kalkmasına rağmen, her dürüst beyefendinin yapacağı gibi odayı ve onun hayatını terk etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Şöminenin önünde iri, boyun eğmeyen ve gülümsemeyen bir ifadeyle duruyordu. Tüm sahte güler yüzlülüğünü bir kenara bırakmıştı.

"Tam tersine, hanımefendi," dedi, "gitmek zorunda kalacak olan sizsiniz. Elbette eşyalarınızı toplamanız ve gideceğiniz yeri ayarlamanız için size yeterli zamanı tanıyacağım, çünkü Bamber size uygun bir bildirimde bulunmayı uygun görmedi. Onun akrabasımanız, değil mi? Aklınıza başka bir yer gelmiyorsa, Bamber Sarayı'na gitmeniz gerektiğini düşünüyorum. Sizi kabul etmeyecektir, değil mi? Gerçi hâlâ Londra'da olduğunu söyleyebilirim. Annesi her zaman orada yaşıyor, sanırım. Şüphesiz sizi hoş karşılayacaktır."

Sözleri onu buz gibi bir dehşetle doldurdu. Burun delikleri alevlendi. "Size bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin Lord Ferdinand," dedi. "Burası benim evim. Siz buraya izinsiz giren birisiniz ve düne rağmen... yani düne rağmen istenmeyen birisiniz. Bir oyunbaz ve fırsatçı olduğunuzu şimdi daha iyi anlıyorum. Dün bu zayıflıklara dair kanıtlarım vardı ama bunların alışkanlık haline geldiğini fark etmemiştim. Başka bir dizi çirkin şey olduğunuzdan da şüphem yok. Derhal gideceksin. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Ben zaten evimdeyim. Size iyi günler."

Neredeyse simsiyah olan gözleriyle ona baktı. "Eşyalarınızı toplayıp taşınmaya vakit bulur bulmaz ben de evime yerleşeceğim hanımefendi," dedi. "Çok fazla gecikmemenizi tavsiye ederim. Diğer kötü alışkanlıklarının yanı sıra aynı zamanda bir oyuncu ve fırsatçı olan bekâr bir beyefendinin çatısı altında bir gece geçirmek zorunda kalmayı kesinlikle istemezsiniz."

Ve bir gece önce bu soğuk, duygusuz, inatçı adamla mayıs direğinin etrafında dans etmiş ve bunun kesinlikle hayatının en muhteşem deneyimi olduğunu mu düşünmüştü? Onu öpmüş ve hayatının geri kalanında bu anının kendisini ısıtacağını mı düşünmüştü?

"Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim," dedi. "Dün *papatyalarım* üzerine bahis oynayarak beni halkın dikkatine sunmaya nasıl cüret edersin! Ne cüretle

mayıs direği etrafında dans etmem için beni yeşil alana sürüklüyorsun! Ne cüretle şahsıma saldırır ve beni sıradan bir sütçü kızmışım gibi *öpersiniz!*"

Adamın kaşları birbirine çarptı ve kadın sonunda onu şaşırttığını memnuniyetle *fark etti*. "Dün mü?" diye bağırdı ona. "*Dün mü?* Gözlerini bana ilk diktiğin andan itibaren benimle *flört ederken* beni alelade bir saldırıyla mı suçluyorsun?"

"Ve bugün buraya gelip evime ve mahremiyetime tecavüz etmeye nasıl cüret edersin, seni... seni Bond Sokağı züppesi! Seni vicdansız çapkın! Seni duygusuz, ahlaksız oyuncu!" Hem durumun hem de kendisinin kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. "Senin gibileri bilirim ve varlığımı görmezden gelmene izin vermeyeceğim. Defol git buradan!" Kapıyı işaret etti. "Londra'ya ve ait olduğun yere, kendi türüne geri dön. Sana burada ihtiyacımız yok."

Kaşlarını kibirle kaldırdı ve sonra bir elini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yüksek sesle iç çekti.

"Belki de hanımefendi," diye önerdi, "bu konuyu iki terbiyesiz çocuk gibi didişmek yerine medeni insanlar gibi tartışmalıyız. Buradaki varlığınız beni şaşırttı. Bamber'ın, mülkün artık kendisine ait olmadığını size bildirmemesi affedilir gibi değildi. Bunu ilk bilen siz olmalıydınız. Ama -özür dilerim- burada yaşadığınızı *biliyor* mu? Yani... şey, sizin hakkınızda hiçbir şey *söylemedi*."

Kadın ona küçümseyerek baktı. Medeni bir şekilde ya da başka türlü tartışacak bir şey yoktu. "Onun bilip bilmemesi benim için hiç önemli değil," dedi.

"Eh," dedi, "hem sana hem de bana haber vermesi gerekirdi, ben de onu gördüğümde söyleyeceğim. Herhangi bir uyarıda bulunmadan bu şekilde üzerinize gelmem çok garip bir şey. Özürlerimi kabul edin hanımefendi. Yakın bir akrabanız mı? Ona düşkün müsünüz?"

Viola, "Eğer öyle olsaydım, sevgim ne yazık ki yersiz olurdu," dedi. "Bir adam
Onur, kendisine ait olmayan bir şeyi kesinlikle bir kart oyununda rehin vermez."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Neden Pinewood'un senin olduğunu iddia ediyorsun?" diye sordu. "Size vasiyet edildiğini söylemiştiniz?"

"Bamber Kontu öldüğünde," dedi. "Bu adamın babası."

"Vasiyetnamenin okunması sırasında orada mıydınız?" diye sordu. "Yoksa vasiyetten mektupla mı haberdar edildiniz?"

"Kont'tan söz aldım," dedi.

"Yaşlı kont mu?" Kaşları çatılmıştı. "Size Pinewood'u bırakacağına söz mü verdi? Ama sözünü tuttuğuna dair kanıtınız yok mu? O gün orada değildiniz."

Okuyor musun? Avukatından mektup almadınız mı?" Adam başını yavaşça salladı. "Korkarım kandırıldınız, hanımefendi."

Sıkıttığı elleri soğuk ve nemli hissediyordu. Kalp atışları kulak zarlarına çarpıyordu. "Vasiyetin okunması sırasında orada değildim," dedi, "ama merhum Bamber Kontu'nun sözüne güveniyorum, lordum. İki yıl önce buraya geldiğimde vasiyetini değiştireceğine dair bana söz vermişti. Ondan sonra bir aydan fazla yaşadı. Ne fikrini değiştirdi ne de erteledi. Şimdiki konta ait hiç kimse buraya gelmedi ya da benimle herhangi bir şekilde iletişim kurmadı. Bu, mülkün bana ait olduğunu çok iyi bildiğinin yeterli kanıtı değil mi?"

"O zaman tapu neden sizde değil?" diye sordu. "Neden hem Bamber'in avukatı hem de kardeşimin avukatı, o bahse girip bana kaptırmadan önce mülkün gerçekten ona ait olduğuna dair beni temin ettiler?"

Viola'nın midesi bulandı. Ama dehşete kapılmaya cesaret edemedi. "Bunu hiç düşünmedim," dedi sertçe. "Tapu sadece bir kâğıt parçası. Merhum Bamber Kontu'nun sözüne güvendim. Hâlâ da güveniyorum. Pinewood benimdir. Bu konuyu sizinle daha fazla tartışmak niyetinde değilim, Lord Ferdinand. Gerek de yok zaten. Gitmelisiniz."

Ona baktı, bir elinin uzun parmakları kalçasının dış tarafındaki dövmeyle vuruyordu. Sessizce çekip gitmeyecekti. Öyle olmasını beklemiş miydi? Dün onu ilk gördüğü andan beri onun tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu. Kendi bildiğini okumaya alışkın biri olduğunu tahmin ediyordu. Ve Tresham Dükü'nün kardeşi miydi? Dük, kimsenin karşı gelmeye cesaret edemediği, acımasızlığıyla nam salmış bir adamdı.

"Meseleyi çözmenin kolay bir yolu var," dedi. "Yaşlı kontun vasiyetinin bir kopyasını getirtebiliriz. Ama ben sizin yerinizde olsaydım, onun sizin istediğiniz şeyi söyleyeceğine dair hiçbir umut beslemezdim, hanımefendi. Eğer yaşlı kont gerçekten de size böyle bir söz verdiyse-"

"Eğer? Eğer?" Viola tedbirsizce öne doğru bir adım attı, böylece adamlar neredeyse burun buruna gelmişti.

Bekleyen elini kaldırdı. "O zaman korkarım bunu saklamadı. Bu konuda hiç şüphe yok. Buraya gelmek için Londra'dan ayrılmadan önce Pinewood'un Bamber'a ait olduğundan çok emindim. Artık benim."

"Ev ona ait değilken, bahse girmeye hakkı yoktu," diye bağırdı. Ev *benim*. Bana bırakıldı."

"Tedirginliğinizi anlayabiliyorum," dedi ona. "Bu Bamber'ın sorumsuzluğu, her iki Bamber'ın da: baba tutmadığı bir söz verdiği için, oğul da senin burada olduğunu unuttuğu için. Keşke bilseydim

Varlığınızdan haberdar olsaydım, en azından buraya şahsen gelmeden önce size yeterince haber verebilirdim. Ama bilmiyordum ve işte buradayım, yeni mülkümü tanımaya hevesliyim. Korkarım ki gerçekten gitmek zorundasınız. Mantıklı bir alternatif yok, değil mi? *İkimiz* de burada yaşayamayız. Ama sana bir hafta vereceğim. Yeterince uzun olur mu? Bu süre zarfında Trellick'teki handa uyuyacağım. Gidecek başka bir yerin var mı? Bamber Court'a gidebilir misin?"

Viola ellerini daha da sıkı sıkı. Tırnaklarının avuçlarına battığını hissedebiliyordu. "Hiçbir yere gitmeye niyetim yok," dedi ona. "O vasiyeti görene ve orada adımın geçmediği bana kanıtlanana kadar, ait olduğum yer burası. Burası benim evim. Benim evim."

Adam iç geçirdi ve kadın onun rahat edemeyeceği kadar yakın olduğunu fark etti. Ama geri adım atmadı. Başını eğip adamın gözlerinin içine baktı ve bir önceki akşam ona daha da yakın durduğunu hatırladı. Aynı adam olması mümkün müydü?

Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancıya dikkat edin. Seni mahvedebilir.

"Eğer hiçbir yer yoksa," dedi, sözcükler o kadar acımasız olmasaydı kadının nezaket olarak yorumlayabileceği bir ifadeyle, "seni kendi arabamla Londra'ya göndereceğim. Seni kız kardeşim Leydi Heyward'a gönderirim. Hayır, bir daha düşündüm de, Angie pratik bir yardım sunamayacak kadar dağınık. O zaman seni baldızım Tresham Düşesi'ne gönderirim. Uygun ve saygın bir iş bulmanıza yardımcı olurken size memnuniyetle barınak sağlayacaktır. Ya da seni yanına almak isteyen bir akraba."

Viola küçümseyerek güldü. "Belki de Tresham Düşesi bunu *sizin* için yapabilir, lordum," diye önerdi. "Yani size saygın bir iş bulabilir. Anladığım kadarıyla kumarbazlar sık sık ceplerini boşaltmak zorunda kalıyorlar. Ve kumarbazlar her zaman hayatlarında yapacak daha anlamlı bir şeyleri olmayan beyefendilerdir."

Kaşlarını kaldırdı ve biraz da şaşkınlıkla ona baktı. "Çok sivri bir dilin var," dedi. "Kimsin sen? Sizi daha önce bir yerde görmüş müydüm? Dünden önce yani?"

Bu tamamen mümkündü. Gerçi Pinewood mahallesinde başka kimsenin yoktu. Bu her zaman buranın cazibesinin büyük bir parçası olmuştu. Merdivenlerden inerken ilk başta hissettiği tek endişe -şimdi gülünç geliyordu- Bay Jarvey'nin dünkü yakışıklı yabancıyı Lord Ferdinand Dudley olarak tanıtmamasıyla ortaya çıkmıştı; muhtemelen hayatının çoğunu Londra'da geçirmiş ve belki de birkaç yıldır Londra'da yaşayan bir *ton* üyesi. Onun yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti.

"Viola Thornhill," dedi ona. "Ve seni daha önce hiç görmedim."

Dün. Hatırlamam gerekirdi."

Başını salladı ama kaşları hâlâ düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Belli ki onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu, eğer bir yerdeyse. Dünden önce onu hiç görmediği doğru olsa da birkaç öneride bulunabilirdi.

"Pekala," dedi hızlıca, başını sallayarak, "kendimi Trellick'e geri götüreceğim, Bayan Thornhill. Bayan değil, Bayan mı?" Başını eğdi. "Yedi geceliğine, ama gündüzleri sizi burada rahatsız etmeme izin vermenizi rica edeceğim. Yolculuğunuzu planlarken yardımına ihtiyacınız olursa, çekinmeden isteyebilirsiniz."

Tüm erkeksi kibri, enerjisi ve gücüyle kadının yanından geçip odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Dünün rüyası bugünün kâbusuna dönüşmüştü. Kadın adamın ardından yoğun bir nefretle baktı.

"Lord Ferdinand," dedi eli kapı tokmağına kapandığında, "bir dakika önce beni duyduğunuza inanmıyorum. O vasiyeti görene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Burada, kendi evimde ve kendi yuvamda kalacağım. Kabadayılık ve zorbalığa boyun eğmeyeceğim. Eğer bir centilmen olsaydınız, bunu benden istemezsiniz bile."

Döndüğünde, onu kızdırdığını görebiliyordu. Gözleri simsiyah görünüyordu. Kaşları birbirine yaklaşmıştı. Burun delikleri genişlemiş, burnu daha keskin, neredeyse çengel gibi görünüyordu ve dudakları sert bir çizgi halindeydi. Bir dakika öncesine göre çok daha heybetli görünüyordu. Viola meydan okurcasına ona baktı.

"Eğer bir *beyefendi* olsaydım?" dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki, kendisine rağmen omurgasında bir ürperti hissetti. "Eğer bir *hanımefendi* olsaydınız, *hanımefendi*, benim hatam olmadan olanları nezaketle kabul edersiniz. Merhum kontun size verdiği sözü tutmamasından ya da oğlunun bir kart oyununun sonucu üzerine para yerine bir mülk üzerine bahse girmeyi seçmesinden ben sorumlu değilim. Basit gerçek şu ki Pinewood Malikanesi *benim*. Biraz önce planım, sizin hassasiyetlerinize ve durumunuzun garipliğine saygı duyarak kendimi rahatsız etmektir. Artık planım bu değil. Derhal burada ikamet edeceğim. Bu gece Boar's Head'de kalacak olan *sizsiniz*. Ama bir *centilmen* olarak, yanınıza bir hizmetçi göndereceğim ve faturayı bana gönderteceğim."

"Burada, kendi evimde, kendi yatağında uyuyacağım," dedi ona, bakışlarını ondan ayırmadan.

Hava, iradelerinin çarpışmasıyla oldukça çatırdadı.

Gözleri kısıldı. "O zaman evi benimle paylaşmalısın," dedi ona.

"Bir beyefendiden daha az olmakla suçladığınız biriyle. Belki de, ahlaksız bir oyuncu olmanın yanı sıra, dizginlenemez cinsel iştahlara da sahibim. Belki de dün akşam size tutkularım harekete geçtiğinde neler yapabileceğime dair sadece bir ipucu vermiş olabilirim. Şahsınızı ve itibarınızı böyle bir riske atmak istediğinizden emin misiniz?"

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı gülebilirdi.

Ona doğru uzun, öfkeli adımlarla ilerledi, ta ki parmağını ona doğrultup konuşurken kör bir hançer gibi göğsüne saplayacak kadar yaklaşıp kadar. Sesi öfkeyle titriyordu.

"Eğer bana şehvetle dokunmaya kalkışırsan," dedi ona, "cinsel iştahının rezil bir şekilde öleceğini ve sonsuza kadar ölü kalacağını keşfederek şaşırabilirsin. Seni uyarıyorum. Ben bir erkeğin metresi değilim. Tehdit edilecek ve inleyerek boyun eğmeye zorlanacak bir erkeğin zavallı kurbanı değilim. Ben *kendimin* metresiyim *lordum* ve Pinewood'un metresiyim. Bu gece ve hayatımın sonuna kadar her gece burada kalacağım. Ev üzerinde hak iddia ettiğinize gerçekten inanıyorsanız, siz de burada kalacaksınız. Ama yakında gitmek için yeterince mutlu olacağınızı garanti edebilirim. Sen bir çapkın ve kasaba züppesisin ve sıkıntıdan ölmeden taşrada bir haftadan fazla yaşayamazsın. O bir hafta boyunca sana katlanacağım. Ama senin hoşlanmayacağın şekillerde misilleme yapmadan zorbalığa uğramayacağım ya da cinsel olarak tehdit edilmeyeceğim. Ve hakkım olan evimden çıkarılmayacağım." Göğsünü bir kez daha bıçakladı - oldukça sağlam bir göğüstü. "Ve şimdi, eğer izin verirsiniz, yarıda kalan dışarı çıkıp hava alma planıma devam etmek için odadan çıkmak istiyorum."

Birkaç dakika boyunca aynı kızgın ifadeyle -belki biraz da şaşkınlıkla- ona baktı, sonra kenara çekildi, salonun kapısını hızla açtı ve bir el hareketiyle kapının ardındaki sahanlığa doğru ilerlerken bir yandan da ona alaycı bir selam verdi.

"Sizi isteğiniz dışında tutmak bana düşmez," dedi. "Ama ben de bir ya da en fazla iki hafta içinde, bir bekâr evini bir çapkınla paylaşma kararından vazgeçmek zorunda kalacağınızı garanti edebilirim. O lanet vasiyetnameyi getirmeceğim."

Viola bu küfrü soğuk bir nezaketle duymazdan geldi ve odadan çıktı. Odasına giden merdivenleri tırmanırken, Pinewood'un tapusu ondaydı, diye düşündü. Bir şeyler fena halde yanlıştı. Elinde yazılı bir kanıt yoktu, sadece çoktan ölmüş bir adamın sözleri vardı. Ama garip bir şekilde, aptalca, aklından başka her şeyi kovan düşünce, adamın - yani Lord Ferdinand Dudley'nin - onun burada yaşadığını bilmemesiydi. Onun kim olduğunu öğrenmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Onun kim olduğunu

yeterince önemsiyordu. D n onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.
Onun için de hiçbir şey ifade etmiyordu!

Viola yine de yürüyüşe çıkmadı. Yatak odasındaki pencere kenarında uzun süre oturdu. Neyse ki onunki ebeveyn yatak odası değildi - en azından bunun için kavga etmeyecek ve belki de aynı yatağı paylaşmakta ısrar etmeyeceklerdi. Neşeli Çin duvar kâğıtları, perdeleri ve paravanlarıyla, evin önünden çok arka tarafına, mutfak bahçesine ve seralara, onların ötesindeki uzun caddeye bakan ve ağaçlarla doruğa ulaşan manzarasıyla şimdiki odasını her zaman tercih etmişti.

yarım mil ötede noktalı bir tepe.

Pinewood onundu. Bir kart oyununa konu olana kadar başka hiç kimse onunla ilgilenmemişti bile. Lord Ferdinand Dudley de onu kazanmanın verdiği yenilikten kurtulduktan sonra ilgilenmeyecekti. O bir şehir adamı, bir züppe, bir züppe, bir oyuncu, bir tırmıkçı ve muhtemelen daha birçok kötü şeydi. Londra'ya döndüğünde Pinewood'la ilgili her şeyi unutacaktı.

Londra'ya döndüğünde.

Viola ayağa kalktı, elbisesini düzeltti, omuzlarını dikleştirdi ve mutfağa gitmek üzere odasından çıktı.

"Evet, doğru," dedi içeri girer girmez kendisine yönelen endişeli ve meraklı bakışlara cevap olarak. Hepsi oradaydı: Bay Jarvey, kâhya Bay Paxton, baş seyis Jeb Hardinge, uşak Samuel Dey, Hannah, aşçı Bayan Walsh, salon hizmetçisi Rose, baş bahçıvan Tom Abbott. Bir toplantı yapıyor olmalıydılar. "Gerçi buna bir an bile inanmıyorum. Lord Ferdinand Dudley Pinewood'un yeni sahibi olduğunu iddia ediyor. Ama benim ayrılmaya hiç niyetim yok. Aslında, Lord Ferdinand'ı tekrar gitmeye ikna etmeye niyetim var."

"Aklınızda ne var Bayan Vi?" Hannah sordu. "O adamı gördüğüm anda başımın belada olduğunu anlamıştım. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı."

"Viola, "Bir kasaba lalesini taşra beyinin hayatının ona göre olmadığına ikna etmek ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu.

Jeb Hardinge, "Beynimi yormadan bile birkaç yol düşünebilirim, Bayan Thornhill," dedi.

"Ben de öyle," dedi Bayan Walsh acımasızca.

Bay Paxton, "O zaman bu fikirlerden bazılarını dinleyelim," diye önerdi, "ve bakalım bir plan yapabilecek miyiz?"

Viola mutfak masasına oturdu ve herkesi kendisine katılmaya davet etti.

Kısa bir süre sonra Viola köye doğru yürüyordu. Düşüncelerinin hızına ayak uydurmaya çalışarak ilerleyebilecekken, herhangi bir aracın içinde hareketsiz oturamayacak kadar huzursuzdu.

İki gün ne kadar farklı olabilirdi. Dünkü rüya sürdüğü sürece çok hoştu - hoştan da öte. Ne zamandan beri olduğunu bilmediği kadar canlı hissettiği mayıs direğinin etrafındaki dansı yeniden yaşamak için gecenin yarısını uyanık geçirmişti. Ve onun öpücüğünü ve zayıf erkek vücudunun kendi vücuduna verdiği hissi yeniden yaşadı.

Kendini hayallere kaptırdığı için daha da aptal, diye düşündü adımlarını uzatarak. Belki de o çingene falcı o kadar da yanılmamıştı. Daha dikkatli olmalıydı. Daha dikkatli olmalıydı.

Önce papaz evine uğradı ve hem Peder'i hem de Mrs. Prewitt evde.

"Sevgili Bayan Thornhill," dedi Bayan Prewitt, hizmetçisi Viola'yı salona götürdüğünde, "ne hoş bir sürpriz. Bugün evde yorgun argın kalacağınızı tahmin ediyordum."

Papaz ona gülümsedi. "Bayan Thornhill," dedi. "Şenlikten elde edilen geliri toplamayı şimdi bitirdim. Geçen yılın toplamını neredeyse tam yirmi sterlin aştığımızı bilmek sizi memnun edecektir. Bu önemli değil mi? Gördüğün gibi canım, papatyaların iyi bir amaç uğruna feda edildi."

Viola yerine otururken o ve karısı yaptığı şakaya güldüler.

"Bu son derece cömert bir bağıştı," dedi Bayan Prewitt, "özellikle de beyefendinin bir yabancı olduğu hatırlandığında."

"Bu sabah beni aradı," dedi Viola onlara.

"Ah." Papaz ellerini birbirine sürttü. "Gerçekten de öyle mi?"

"Pinewood'un gerçek sahibi olduğunu iddia ediyor." Viola ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. "Çok kışkırtıcı, değil mi?"

Her iki dinleyicisi de bir an için ona boş boş baktı.

Bayan Prewitt, "Ama Pinewood'un size ait olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle," diye ikisini de temin etti Viola. "Merhum Bamber Kontu neredeyse iki yıl önce beni buraya gönderdiğinde, vasiyetini hayatımın sonuna kadar benim olacak şekilde değiştirdi. Ancak tapu şimdiki kontun elindeydi ve kısa bir süre önce bir *kumar cehenneminde bir kâğıt oyununda* bahse girmeyi seçti ve kaybetti." Kağıt oyununun nerede oynandığını bilmiyordu ama en berbat, en kötü şöhretli cehennemde oynandığını varsaymayı tercih etti.

Papaz ziyaretçisine endişeyle bakarak, "Aman Tanrım," dedi. "Ama lord hazretleri kendisine ait olmayan bir mal için bahse giremez, Bayan Thornhill. Umarım beyefendi nasıl kandırıldığını öğrenince hayal kırıklığına uğramamıştır. Yeterince hoş görünüyordu."

"Bana bir *kartla* mı?" Bayan Prewitt kocasından daha tatmin edici bir şekilde şok olmuştu. "Dün bizi kandırdı demek. İtiraf etmeliyim ki, Bayan Thornhill, size resmen takdim edilmediği halde sizi onunla mayıs direğinin etrafında dans ettirmesini çok ileri bir davranış olarak gördüm. Bu sabah iddiasıyla sizi çağırdığında ne korkunç bir dönüş yaşamış olmalısınız."

Viola, "Ah, beni çok üzmesine izin vermedim," diye onları temin etti. "Aslında onu Pinewood'daki yaşamı son derece rahatsız edici bulacağına ikna etmek için bir planım var. Eğer isterseniz ikiniz de bana yardım edebilirsiniz..."

Kısa bir süre sonra tekrar dışarıdaydı ve planladığı ziyaret turuna devam ediyordu. Neyse ki herkes evdeydi, belki de dünkü yoğun günün ardından anlaşılabilir bir şekilde öyleydi.

Son olarak Bayan Merrywether'ların evine uğradı ve onlar da hikâyesini giderek artan bir şaşkınlık ve öfkeyle dinlediler. Bayan Faith Merrywether, Lord Ferdinand Dudley'i ilk gördüğü andan beri ondan hoşlanmadığını söyledi. Davranışları çok kolaydı. Ve hiçbir gerçek centilmen, sıcak bir günde spor yaparken bile kadınların yanında ceketini çıkarmazdı.

Bayan Prudence Merrywether onun son derece yakışıklı olduğunu kabul etti, yüzü kızarmıştı ve elbette o büyüleyici gülümsemeye sahipti, ama insan deneyimlerinden yakışıklı ve çekici beylerin hiçbir zaman iyi niyetli olmadıklarını biliyordu. Lord Ferdinand Dudley'nin niyeti sevgili Bayan Thornhill'i Pinewood'dan yoksul bir şekilde uzaklaştırmaksa, kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu.

Viola her iki kadına da, "Oh, beni uzaklaştırmayacak," diye güvence verdi. "Tam tersi olacak. *Ondan* kurtulacağım."

Bayan Merrywether, "Papaz ve Bay Claypole sizin için ne yapılabileceğine bakacaklardır, eminim," dedi. "Bu arada Bayan Thornhill, gelip burada yaşamalısınız. Hiç de ayak bağı olmazsınız."

"Çok naziksiniz hanımefendi ama Pinewood'dan ayrılmaya hiç niyetim yok," dedi Viola. "Aslında, benim planım-"

Ama planını açıklamayı daha uygun bir zamana ertelemek zorunda kaldı. Bayan Prudence, evde tek bir beyefendi varken onun eve dönmesi fikri karşısında öylesine sarsılmıştı ki, kendisi de sert mizaçlı olan Bayan Merrywether, kız kardeşinin bayılıp ölmesini engellemek için aceleyle genç hizmetçilerine yanık tüyler ve hartshorn getirmesini söylemek zorunda kalmıştı. Bu arada Viola bileklerini ovuşturuyordu.

Bayan Merrywether, kriz geçtikten sonra Viola'yı uyararak, "Böyle bir çapkının nelere teşebbüs edebileceğini bilemeyiz," dedi ve Bayan Prudence hala solgun bir halde minderlere yaslanmış, zayıf, tatlı çayını yudumluyordu, "eğer yanında hizmetçiler olmadan seni yalnız yakalarsa. Sizi *öpmeye* bile kalkışabilir. Hayır, hayır, Prudence, tekrar gitmemelisin; Bayan Thornhill Pinewood'a dönmeyecek. Burada kalacak. Eşyalarını getirteceğiz. Ve bundan sonra gündüzleri bile tüm kapılarımızı kilitleyeceğiz. Ve onları da sürgüleyeceğiz."

Viola iki kız kardeşe de, "Pinewood'da tamamen güvende olacağım," diye güvence verdi. "Orada kendi sadık hizmetkârlarımla çevrili olduğumu unutmamalısınız. Hannah hayatım boyunca benimle birlikte oldu. Ayrıca, Lord Ferdinand yakında ayrılacak. Taşrada yaşamının ona göre olmadığını keşfetmek üzere. Eğer isterseniz ikiniz de bana yardım edebilirsiniz..."

Viola eve doğru ilerlerken, öğleden sonra yaptığı ziyaretlerden memnun olduğunu düşündü. En azından yakından tanıdığı tüm köylüler, o daha kendi hikâyesini anlatmaya fırsat bulamadan Viola'nın hikâyesini dinlemişti. Anlatmadıklarını da yakında kendileri öğreneceklerdi. Haberler ve dedikodular rüzgârda uçuşur, diye düşünüyordu bazen.

Taşrada yaşayan ailelere gelince, bu akşam Claypole'larla birlikte Crossings'te yemek yerken onlardan birkaçıyla konuşabilecekti.

Lord Ferdinand Dudley Pinewood'da tek başına yemek yiyecekti. Viola sırf kötü niyetle gülümsedi. Ama bu adamı düşünmek ona sadece, artık evine her zamanki neşeyle yaklaşamayacağını hatırlatıyordu. Çimenlerin üzerinden eve doğru baktı ve adamın pencerelerden birinde durup kendisini izleyip izlemediğini merak etti. Eve girer girmez onunla karşılaşp karşılaşmayacağını merak etti; salonda, merdivenlerde, üst koridorda.

Bir yabancınn onun en özel alanını işgal ettiğini bilmek dayanılmazdı. Ama en azından şimdilik yapacak bir şey yoktu. Ve o da

adımlarının gecikmesine izin veremezdi. Hazırlanması gereken bir akşam randevusu vardı.

Birkaç dakika sonra, kendi evine korkuyla girmemeye kararlı bir şekilde evin ahır tarafından terasa doğru adım atıyordu ki, karşı yönden terasa doğru adım atan adamın görüntüsüyle karşılaştı. İkisi de aniden yürümeyi bıraktı.

Hâlâ binici kıyafetleri içindeydi. Şapkasızdı. Kadının kendi özünde kadınsı bir muhafazaya dönüştürdüğü kıyafetinin içinde şaşırtıcı derecede erkek görünüyordu. Ve açıkça kendini evinde gibi hissediyordu. Nehrin aşağısında ya da evin arkasında mutfak bahçelerini ve seraları inceliyor olmalıydı.

Sert bir şekilde eğildi.

Sertçe reverans yaptı ve sonra ona bir daha bakmadan aceleyle eve doğru yol aldı. Arkasından mı geliyordu, yoksa hâlâ olduğu yerde mi duruyordu, yoksa çeşmeye atlamaya mı gitmişti, ne biliyor ne de umursuyordu.

"Bay Jarvey," dedi, onun alıçkın olmadığı bir şekilde kaybolmuş gibi salonda volta attığını görünce. "Hannah yanıma gelsin lütfen."

Üst kattaki yoluna devam etti ve her adımında, Crossings'e gitmesine çok az zaman kaldığı için acele ettiğinden emin oldu.

Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı, diye düşündü. Ya da bu kadar genç.

Keşke dün onunla flört etmeseydi. *Gerçekten flört ettiğinden* değil elbette. Şenlik komitesinin bir üyesi olarak, hem köylü hem de yabancı herkese karşı hoş davranmak onun göreviydi. O sadece cana yakın davranmıştı.

Viola üst koridorda yatak odasına doğru aceleyle ilerlerken içini çekti. Küreğe kürek de denebilirdi. Onunla flört etmişti.

Keşke yapmasaydı.

Zihninin o öpücüğe dokunmasına bile izin vermiyordu. Ama adamın kalçalarının sertliğini ve dudaklarının sıcak yumuşaklığını hissedebiliyor, aklını o olaydan uzak tuttuğu sürece adamın kolonyasının kokusunu alabiliyordu.

" 'Herkes kendi güzel kızıyla.' "

Ferdinand sadece tek bir cümleyi söyledikten sonra kararlı bir şekilde dişlerini birbirine kenetledi ve kütüphanenin rafından rastgele deri ciltli bir kitap çekti. Şarkıyı saatler önce eve ilk kez yaklaşıırken neşeli bir coşkuyla söylemişti. Ama şarkıların bazen yaptığı gibi bu da bilinçaltında yer etmiş, o zamandan beri, bıkıp usanıncaya kadar kendini bu şarkıyı söylerken ya da mırıldanırken yakalamıştı. Zaten bitmek bilmeyen fa-la-las'larıyla çok saçma bir şarkıydı.

Ve kesinlikle müzik havasında değildi. Sarsılmıştı. Ve kızgındı da - kendisine *kızın* moralini bozmasına izin verdiği için, *kıza* da moralini bozduğu için. Ve Bamber'a -hayır, çoğul olsun. Baba oğul Bamber'lara çok kızgındı. İkisi de ne tür sorumluluk sahibi aile reisleriydi? Biri onu buraya yerine getirmeyi unuttuğu -ya da zaten yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı- sözlerle göndermişti, diğeri ise onun varlığından bile habersiz görünüyordu.

Onun topuklarını sıkmasına ve kendisini evli olmayan genç bir bayanla aynı evi paylaşmak gibi utanç verici bir duruma sokmasına kendisi izin vermişti. Üstelik çok da güzel bir kadındı ama bunun konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu kovmalıydı. Ya da o şeytani vasiyetname gelip onu mülk üzerinde hiçbir hakkı olmadığına ikna edene kadar Boar's Head'de kendisi kalmalıydı.

Ferdinand parmaklarını saçlarında gezdirdi ve masanın üzerinde duran, mühürlenmiş ve sabah gönderilmeye hazır mektuplara baktı. Belki de gidip vasiyetnameyi kendisi almalıydı. Daha da iyisi, güvenilir bir ulak ve resmi bir ayrılma bildirimiyle birlikte gidip ona göndermeliydi. Kadın gittikten sonra geri dönecekti.

Ama kuyruğunu kısıtıp kaçmak ve kirli işlerini onun yerine başkasının yapmasına izin vermek çok *zayıf* bir davranış olurdu. Bu onun tarzı değildi. Dudley'nin tarzı bu değildi. Eğer o inatçı olabiliyorsa, Dudley on kat daha inatçı olabilirdi. Eğer burada onunla refakatsiz, kendi başına yaşayarak itibarını riske atmak istiyorsa, öyle olsun. Bu konuda vicdanını rahatsız etmeyecekti.

Ferdinand, o akşam yemeğinden dönmeden önce yatması gerektiğini düşündü. Bu gece onunla tekrar karşılaşmak gibi özel bir arzusu yoktu - ya da iş o noktaya gelirse, bir daha asla. Ama her şeye rağmen saat gece yarısı bile değildi. Zevkle döşenmiş kütüphaneye, şöminenin etrafındaki rahat oturma alanına, zarif çalışma masasına ve tozlanmadığını fark ettiği küçük ama üstün kitap koleksiyonuna baktı. Bu onun bir okuyucu olduğu anlamına mı geliyordu? Bilmek istemiyordu. Ama kütüphaneyi sevmişti. Burada kendini evinde hissedebilirdi.

O gittiğinde.

Bu sefil mülk için oynamayı zaten istememişti, diye hatırladı Ferdinand, zihninin bu gece okumasına izin vermeyecek kadar dağınık olduğu belli olduğunda kitabı raftaki yerine koyarken. İskambil oyunlarıyla hiçbir zaman pek ilgilenmemişti. Fiziksel sporları tercih ederdi. Çeşitli beyefendilerin kulüplerindeki bahis kitaplarında her zaman bolca yer alan abartılı cüretlerden hoşlanırdı - özellikle de kendisini tehlikeli ya da cüretkâr bir fiziksel başarı göstermeye dahil edenlerden.

O gece Brookes's'ta kendine her zaman özel olarak izin verdiği sınıra kadar çılmış ve sonra gitmek için ayağa kalkmıştı. Bir partiye katılacağına dair yarı yarıya söz vermişti. Ama kulübe kadar ona eşlik eden Leavering, tam o sırada karısının çocuk yatağında olduğu ve her an doğum yapabileceği haberiyle çağırılıyordu ve Bamber, bardaklarında gürültülü ve iğrenç -her zaman olduğu gibi, lanet olsun ona- müstakbel babayı, kendisi, sarhoş kont, onları geri kazanma şansı bulamadan önce kazancını alıp gitmek için uyduruk bir bahane uydurmakla suçluyordu. Şansının döndüğünü ilan etmişti. Bunu iliklerinde hissediyordu.

Ferdinand tam da olay çirkinleşmeye ve dikkat çekmeye başlamışken arkadaşını kolundan yakalamıştı. Leavering'in yerini almayı teklif etmiş ve masaya beş yüz pound atmıştı.

Birkaç dakika sonra Bamber'ın para yerine masaya koyduğu imzalı senedi protesto etmek için haykırıyordu. İskambil salonundaki hiç kimsenin adını bile duymadığı bir mülkün vaadini temsil ediyordu bu - kesinlikle Bamber'ın ana koltuğu ya da daha iyi bilinen ikincil mülklerinden biri değildi. Somersetshire'da Pinewood Malikânesi adında bir yer. Muhtemelen Ferdinand'ın verdiği beş yüz pound kadar değerli olmayan bir yer, diye uyarmıştı oyunculardan biri.

Ferdinand evi için hiç kimseyle oynamazdı, gerçek bir beyefendi bunu yapmazdı. Ama Pinewood görünüşe göre ikincil, aşağı bir mülktü. Ve böylece oynamış ve kazanmıştı. Ve ertesi gün hem Bamber'ın hem de Tresham'ın avukatından Pinewood'un gerçekten var olduğunu ve gerçekten onun olduğunu öğrendi. Her şeye rağmen vicdan azabıyla ertesi gün Bamber'ı arayıp oyun borcunun parasal olarak ödenmesi karşılığında mülkün iadesini teklif ettiğinde, bir önceki geceki seks partisinden kalma muazzam bir akşamdan kalmalığa sahip olan kont, konuşmanın kafasını patlayacakmış gibi hissettirdiğini söylemişti. Dudley hiç kuşkusuz çekip giderek ona şaka yapacaktı. Ve Pinewood'a kesinlikle hoş gelmişti, ki Bamber'ın orayı hiç görmemiş ya da bildiği kadarıyla tek kuruş kira ödememiş olması nedeniyle özlemesi pek mümkün değildi.

Böylece Ferdinand yeni mülkünü keşfetmek ve incelemek için vicdanı rahat bir şekilde yola çıkmıştı. Daha önce hiç toprak sahibi olmamıştı, olmayı da beklemiyordu. Bir dükün oğluydu, bu doğrudu ve son derece de zengindi - babası ona cömert bir pay bırakmıştı ve hem annesi hem de kız kardeşi ölümlerinde ona önemsiz olmayan servetlerini bırakmışlardı. Ama o küçük bir oğuldu. Tresham'a Acton Park ve düklik unvanlarıyla birlikte diğer tüm mülkler miras kalmıştı.

Drat! Ferdinand aniden başını kaldırıp dinleyerek düşündü. Tokmak ön kapıya çarpmıştı ve kapı açılıyordu. Koridordan sesler geliyordu. Birden fazla. İki den fazla. Ya bütün hizmetkârlar onun dönüşünü karşılamak için yukarı çıkmışlardı ya da kadın yanında birilerini getirmişti. Neredeyse gece yarısı mı?

İlk dürtüsü onlar gidene kadar olduğu yerde kalmaktı. Ama o uşak herif burada olduğunu biliyordu ve Dudley, kendi alanının efendisi olduğunu en başından belli etmektense, gözden kaybolduğunun söylenmesine izin veremezdi. Kütüphaneye doğru kararlı adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı.

Salonda beş kişi vardı: Jarvey, hizmetçiye benzeyen ufak tefek, tombul bir kadın, Viola Thornhill ve iki yabancı, bir erkek ve bir kadın. Gerçi adam tamamen yabancı değildi. Dün bahis oynamanın bir kilise Gençliğine uygun olmadığı görüşünü bildiren kuru sopaydı.

Hepsi ona doğru baktı. Viola Thornhill de bunu omzunun üzerinden ona bakarak, kaşlarını kaldırarak ve dudaklarını hafifçe aralayarak yaptı. Yeşil ipek bir opera pelerini giymişti, geniş başlığı omuzlarına uygun bir şekilde yayılmıştı, koyu kırmızı örgülerden oluşan yüksek taçlı başında herhangi bir örtü ya da süsleme yoktu.

Lanet olsun! İç bölgelere yaptığı bu yolculuktan önce onu nerede görmüştü? "İyi akşamlar." Salona adım attı. "Beni takdim eder misiniz, Bayan Thornhill?"

Hizmetçi üst katta kayboldu. Uşak arka planda eridi. Geriye kalan üç kişi de ona gizlemediği bir düşmanlıkla baktı.

"Bu Bayan Claypole," dedi Viola Thornhill, yaşı belirsiz, uzun boylu, zayıf kadını göstererek. "Ve erkek kardeşi, Bay Claypole."

Onu onlarla tanıştırmadı. Ama muhtemelen buna gerek de yoktu. Şüphesiz akşamki sohbetin ana konusunu o oluşturmuştu. Ferdinand selam verdi.

İki ziyaretçi de dik durmaktan vazgeçmedi.

Claypole kendini beğenmiş bir ciddiyetle, "Bu olmaz, efendim," dedi. "Sizin gibi bekâr bir beyefendinin, bekâr ve erdemli bir hanımefendinin evini işgal etmesi son derece uygunsuz."

Ferdinand'ın sağ eli quiz bardağının yaldızlı sapını buldu ve gözüne doğru kaldırdı. "Size katılıyorum," dedi anlamlı bir duraksamadan sonra. "Ya da gerçekleriniz doğru olsaydı katılırdım. Ama gerçekler tersine dönmüş durumda, dostum. Evimi işgal eden kişi bekâr ve namuslu bir kadın."

"Şimdi, buraya bakın-" Claypole ona doğru saldırgan bir adım attı.

Ferdinand bardağını şeridinin üzerine bıraktı ve elini kaldırdı. "Bir damper al," diye tavsiye etti. "Bu yoldan gitmek istemezsiniz, sizi temin ederim. Özellikle de hanımların yanında."

Viola Thornhill, "Beni savunmak için acele etmenize gerek yok, Bay Claypole," dedi. "İkinize de bana arabayla eve kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, ama-"

Bayan Claypole sert bir ses tonuyla, "Bana ama demeyeceksin, Viola," dedi. "Bu skandal durum, kanıtlanabilir bir edep eylemi gerektiriyor. Madem ki Lord Ferdinand Dudley hana gitmek yerine Pinewood'da kalmayı tercih etti, o halde ben de senin refakatçin olarak burada kalacağım. Süresiz olarak. Bana ihtiyaç duyulduğu sürece. Humphrey sabah eşyalarımın olduğu bir sandığı gönderecek."

Claypole'un vücudundaki ve kızarmış yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. Yumruklaşmanın ne kadar aptalca olacağını açıkça anlamıştı. Ferdinand dikkatini kız kardeşine çevirdi.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi, "ama burada bulunmanıza gerek yok. Bayan Thornhill'in şöhreti için cevap veremem ama erdemi için cevap verebilirim. Birlikte yalnız kaldığımız anda, yani birkaç hizmetçi dışında yalnız kaldığımız anda, onunla kötü yollara düşmeye hiç niyetim yok."

Bayan Claypole sesli bir şekilde nefes alırken boyuna birkaç santim daha eklenmiş gibi görünüyordu.

"Bayağılığınız sınır tanımıyor," dedi. "Şey, efendim, ben Bayan Thornhill'in namusunu olduğu kadar itibarını da korumak için buradayım. Sizi görebildiğim kadarıyla size bir santim bile güvenmem. Bugün öğrendiğimize göre -annem, kardeşim ve ben- dün akşam onu *mayıs direğinin etrafında* sizinle dans etmeye zorlamışsınız. Bunu inkâr etmeyi düşünmeyin. Çok sayıda tanık vardı."

"Bertha-" diye başladı Viola Thornhill.

Ferdinand bardağını tekrar gözüne dayadı. "O halde," dedi, "bunu inkâr ederek yalan yere yemin etmeyeceğim, hanımefendi. Şimdi, sanırım siz ve kardeşiniz

Gidiyor musun?"

"Bedenen dışarı atılmadıkça bu evi terk etmeyeceğim," dedi kadın.

Ferdinand ona sessizce, "Beni baştan çıkarıyorsunuz, hanımefendi," dedi.

Dikkatini kadına çevirdi.

Claypole'a. "İyi geceler, efendim. Giderken Bayan Claypole'u da yanınızda götürecek misiniz?"

"Bayan Thornhill." Claypole onun ellerinden birini tuttu. "Buraya dönmekte ısrar etmenin ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlıyor musunuz? Annem haklı değil miydi? Bertha senin arkadaşın. Bir arkadaştan daha fazlası olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bu mesele çözülene kadar bizimle Crossings'e geri dön."

"Tekrar teşekkür ederim ama kendi evimden ayrılmayacağım efendim," dedi. "Ve benim adıma kendini üzmemelisin, Bertha. Hannah ve diğer hizmetçilerim var. Bir kadın arkadaşla ihtiyacım yok."

"Bu da iyi bir şey," dedi Ferdinand hızlıca. "Çünkü bir tane bile alamayacaksın. Bu evde olmaz."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sonra arkadaşlarına iyi geceler dilemek için tekrar arkasını döndü.

Claypole, "Bu son derece uygunsuz-" diye söze başladı.

"İyi geceler." Ferdinand çift kapıya doğru yürüdü, Jarvey hâlâ arka planda belirsiz bir şekilde gezinirken kapıları bir hareketle açtı ve dışarıdaki karanlığa doğru eliyle işaret etti.

İstemeyerek gittiler ama gittiler. Şiddet riskini göze almadan başka seçenekleri yoktu. Ferdinand, kadının oyuna gelebileceğini ama adamın kesinlikle gelmeyeceğini düşündü.

"Sanırım," dedi kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, pelerinini çıkarıp uşağa vermekte olan Viola Thornhill'e dönerek, "o senin sevgilin mi?"

"Öyle mi?" dedi. "Teşekkür ederim Bay Jarvey, bu gece size bir daha ihtiyaç duyulmayacak."

Ferdinand, Jarvey artık onun hizmetkârı olduğu için tartışabilirdi, ama küçük görünmek istemezdi.

"Claypole korkak bir ahmak," dedi. "Durum tersine dönseydi, burada kalmanız için refakatçisiz kalmanızda ısrar eden herhangi bir adamın mantarını çekerdim. Sonra da gitmek istesen de istemesen de seni buradan sürükleyerek çıkarırdım."

"Bir mağara adamıyla aynı evi paylaştığımı bilmek ne kadar rahatlatıcı," dedi. Sanırım, lordum, bu saçınızdan olurdu, siz ise

diğer elinde bir sopayla mı? Ne kadar erkeksi bir görüntü."

Kadının pelerinini çıkarmamış olmasını diledi. Pelerinin altına giydiği koyu yeşil gece elbisesi hiçbir şekilde uygunsuz değildi. Göğsünün altından ayak bileklerine kadar yumuşak, pırıltılı kıvrımlar halinde iniyordu ve korsajı düşük olmasına rağmen Londra'daki bir balo salonunda neredeyse muhafazakâr görünebilirdi. Ama giysi, altındaki kadının çekici kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Ve o kıvrımların kendi vücuduna bastırıldığında nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu.

Tanrım! Belki de inatçılığına rağmen Boar's Head'de kalmalıydı.

"Yaptığın şey," dedi, "neyin ne olduğunu bilen bir adamla aynı evi paylaşmakta ısrar etmek. Ve burada benimle birlikte olman hiç de uygun değil. O salak en azından bu konuda haklıydı."

Koridoru geçip merdivene gelmişti. Ayağını en alttaki merdivene koyarak döndü.

"Ne var, Lord Ferdinand?" dedi. "Her şeye rağmen beni baştan çıkarmayı mı düşünüyorsunuz? Odama gitmek için yarışmalı mıyım? En azından sizden önde olduğum için şükretmeliyim."

Arsız bir dili vardı. Bunu daha önce de fark etmişti.

"İnanın bana hanımefendi," dedi, "sizi yakalamak istesem merdivenin başına bile varamazsınız."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Yemeğinizi beğendiniz mi?"

Böyle bir anda sorulması garip bir soruydu; ta ki nedenini anlayana kadar. İkisi de akşam için dışarı çıkmışlardı. Bayan Thornhill'in evde yemek yemesi beklenmediğinden, evde onun için sofraya konacak tek şeyin iki gün öncesinden kalan sığır eti olduğunu, bir önceki akşam hep birlikte köyde yemek yediklerini, lord hazretleri anlayışla karşılayacaktır. Ancak sığır eti hâlâ bozulmamış gibi görünse, koksa ve hatta tadı bozulmamış olsa da, uşak havanın mevsim normallerinin dışında sıcak olduğunu göz önünde bulundurmasını önerdi. Kiler de yemekleri hiçbir zaman aşçının istediğı kadar serin tutmamıştı, diye eklemişti uşak bir kenara. Ve hiç kimse sineklerin nereden içeri girmeyi başardığını keşfedememişti.

Ferdinand Boar's Head'de yemek yeme niyetini açıklamıştı. Oradaki yemekler dünkü kadar iştah açıcı değildi, servis de o kadar hızlı ya da dostça değildi, ama bunları

Kutlamayla geçen bir günün ardından personelin yorgunluğu.

şimdi Viola Thornhill basit bir soruyla ona her şeyi açıklığa kavuşturmuştu. Bunu daha önce fark etmemesi için aptal olması gerekirdi. şimdiden -hem Pinewood'da hem de köyde- bir numaralı yerel düşman etiketini taşıyordu, öyle değil mi?

"Son derece iyi, teşekkür ederim," dedi. "yle mi?"

Tekrar gülümsedi ve başka bir şey söylemeden merdivenleri tırmanmak için döndü. Salondaki mumların ışığında, elbisesinin sateni kalçalarının kadınsı salınımı üzerinde parıldıyordu.

şeytan alır, ama Mayıs ayı için sıcak bir geceydi.

Ferdinand, hava henüz kararmamışken bu kadar hoyratça uyandırılmamış olsaydı, bütün gece uyumadığına ikna olabilirdi. Yataktan fırladı, sanki bir yay şilteyi kırmış ve onu bir anda fırlatmıştı. yukarı doğru bir kavis çizdi ve onu yatağın yanına, ayaklarının üzerine düz bir şekilde indirdi.

"Şeytan!" diye bağırdı, bir elinin parmaklarını dağınık saçlarında gezdirerek. "Ne oluyor?" Onu neyin rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir an için nerede olduğunu bile hatırlayamadı.

Ve sonra gürültülü ses tekrarlandı. Açık pencereye doğru yürüdü, perdeleri araladı ve başını dışarı uzattı. Şafak, doğu ufkunda grinin en küçük lekesiydi. Şafak öncesi soğukunda titredi ve bir kez olsun yatarken gecelik giymiş olmayı diledi. Aşağıya doğru bakarken, evin önündeki teras boyunca sanki evrenin sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüdüğünü gördü.

Bir horoz!

"Şeytana git!" Ferdinand ona talimat verdi ve kibirli rehavetinden ürken kuş, asaletini geri kazanıp tekrar ötmeye başlamadan önce terasın yarısına kadar kaçtı.

Çük-çük-çük.

Ferdinand da pencereyi ve perdeleri kapattıktan sonra yatağına geri döndü. Gece yarısı yatağa girdikten sonra bir türlü uykuya dalamamıştı. Elbette bu kısmen, evini evli olmayan genç bir hanımla paylaştığını bilmesinden kaynaklanıyordu - ki bu hanım aynı zamanda şehvetli bir güzelliğe sahipti - ve duruma saygınlık kazandırmak için ona bir arkadaş vermeyi reddetmişti. Yine de bunun asıl nedeni sessizlikti. Yedi yıl önce, yirmi yaşındayken Oxford'dan geldiğinden beri tüm yetişkinlik yıllarını Londra'da geçirmişti. Sessizliğe alışık değildi. Bunu sinir bozucu buluyordu.

Bir horozun evin bu kadar yakınında başıboş dolaşmasına neden izin verilmişti? Her gece böyle mi uyandırılacaktı (buna sabah denemezdi ne de olsa)? O güne kadar karGılaGtığı en pütürlü, en rahatsız yastık örneği olan yastığına vurdu ve baGını öyle bir pozisyona getirmeye çalıştı ki, hemen uyuyabilsin.

indüklenmiş.

Beş dakika sonra hâlâ çok uyanıktı.

Onun o parıldayan saten gece elbisesinin içinde nasıl görüldüğünü hatırlıyordu. Köydeki meşe ağacının arkasında, onun düzgün vücudunun kendi vücuduna nasıl baskı yaptığını hatırlıyordu. Ve onun kendi odasından çok da uzak olmayan bir odada uyuduğu gerçeğini düşündü.

Ferdinand, uykuya dalmasına engel olan şeyin yatak örtülerinin ağırlığı olduğunu aniden fark etti. Örtüleri bir kenara itti, sıcak yastığını çevirip tekrar vurdu, başı için yumuşak ve serin bir köşe bulmaya çalıştı ama başaramadı ve çıplak vücuduna üç taraftan saldıran soğuk havada titredi. Oturduğu yerden kalkmadığı sürece battaniyelere ulaşamıyordu.

Şeytan alsın, uykusu mahvolmuştu. Ve bunun suçlusu tamamen kendisiydi. Neden her namuslu kadının yapacağı gibi kendini geri çekmemişti ya da en azından öfkelenmeden önce teklif ettiği bir haftayı kabul etmemişti de şimdi Trellick'teki Boar's Head'de huzurlu bir uyku uyuyor olabilirdi? Beddua ona, diye düşündü centilmence. Pinewood'da kimin efendi olduğunu öğrenmesi gerekecekti ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Bugün öğrenecekti - bugün geldiğinde. Henüz gün ışığının bile girmediği yatak odasına bakarken yüzünü buruşturdu.

Yatağın kenarına oturdu ve iki elini tekrar saçlarının arasına soktu. Kahretsin, normal hayatında çoğu zaman bu saatte yatağa bile gitmezdi. Yine de buradaydı, kalkıyordu. Ne yapmak için, Tanrı aşkına? Kahvaltısını yapmak için mi? Yüksek sesle yemek isteyerek aşağıya inerse, hizmetkârların -geçen akşam yemek için onu *kasten* köye göndermişlerdi- işine gelirdi. Ama muhtemelen o soğuk yeşil bifteği onun için bir tabağa koyarlardı. Okumak mı? Hiç havasında değildi. Mektup mu yazacaktı? Ama dün akşam Tresham ve Angie'ye, bu sabah Bamber'a mektupla birlikte gönderilmek üzere notlar karalamıştı.

Ferdinand ayağa kalktı, gerindi, çenesi çatlayana kadar esnedi ve titredi. Bir gezintiye çıkacak ve geri dönüp kanunu uygulamadan önce biraz örümcek ağlarını temizleyecekti. Ne de olsa sabahın erken saatlerinde ata binmekten *hoşlanıyordu*, dedi kendi kendine acımasızca ve pek de doğru olmayan bir şekilde. Her neyse, diye düşündü soyunma odasına doğru ilerlerken, bu pek de sabahın erken saatleri sayılmazdı. Tanrı aşkına, daha gecenin ortasıydı.

Uşağını çağırmadan dolaplardan birinde binicilik kıyafetlerini buldu, giyindi ve tıraş olmak için durmadan dışarı çıktı. Acımasızca güneşle yarıştığını gördü. Hava artık tam olarak kararmadığı halde

Dünya sadece çok gri bir alacakaranlıkla aydınlanıyordu. Bu onun ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Orada havlayacak birkaç uykulu seyis olacağı umuduyla ahırlara doğru yürüdü.

Horoz, odası evin arka tarafında olmasına rağmen Viola'yı uyandırmıştı. Ama tabii ki bunu bekliyordu ve bu beklentiyle hafif bir uyku çekmişti. Evdeki herhangi birinin, özellikle de odası terasa bakan birinin alarum boyunca uyumuş olması ona imkânsız görünüyordu. On ya da on beş dakika sonra koridorun ilerisinde bir kapının açıldığını ve merdivene doğru uzaklaşan çizme seslerini duyduğunda açık bir kinle kıkırdamıştı.

Ve sonra tekrar uyuyakaldı.

Hannah daha sonra Viola'nın giyinmesine, saçlarını örüp toplamasına yardım ederken, "Lord hazretleri ilk horoz ötüşünden on beş dakika sonra bağlanacak halde kapıdan çıkmıştı," diye bildirdi. "Görünüşe göre atını dışarı çıkardığında tam bir öfke içindeydi. Sonra dörtlüye gitti, küfrederek ve kaşlarını çatarak, Tanrı bilir nereye. Onun yolundan uzak durun, Bayan Vi. Bu sabah her şeyi biz hizmetkârlara bıraktınız."

"Ama onun öfkesine bizzat tanık olmak için sabırsızlanıyorum, Hannah," dedi Viola ona. "Bu sabahı hiçbir şey için kaçırmak istemem. Belki de öğlene kadar Londra'ya dönmüş olur ve biz de ondan kurtulmuş oluruz."

Hannah tuvalet masasının üzerindeki tarak ve fırçaları düzeltirken içini çekti. "Keşke bu kadar kolay olabilseydi, aşkım," dedi.

Viola da öyle. Midesinde bir yerlerde, görmezden gelmeye çalıştığı, esneyen bir boşluk hissi vardı. Ne de olsa bu, Lord Ferdinand Dudley ile oynadığı bir oyun değildi. Evi, geliri, zorlukla kazandığı huzuru ve kimliği ciddi şekilde risk altındaydı.

Viola daha sonra kahvaltı masasında oturmuş yemek yerken, adam yemek odasına girdi. Onu beklemesine ve mahremiyetinin ihlal edilmesine kendini hazırlamış olmasına rağmen, kalbi sanki kaburgalarına vuruyormuş gibi hissetti. Eğer böyle bir şey olacaksa, neden yaşlı bir adam, çirkin bir adam ya da bir şekilde çekici olmayan bir adam olması? Neden erkekliğin özü onu boğmak için odayı doldurmuş gibi hissetmesine neden olunuyordu?

Belli ki ata bindikten hemen sonra gelmişti. Devetüyü rengi binici pantolonu uzun, kaslı bacaklarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Botları da

Dün gece yeni cilalanmıştı ve hâlâ parlıyordu. Üzerinde iyi dikilmiş kahverengi bir binici ceket ve altında beyaz bir gömlek vardı. Londra'da o kadar yıl geçirmişti ki, adamın sıradan bir testereci olduğunu, diğer beyefendilerin deyimiyle tam bir açık göz olduğunu anlamıştı. Koyu renk saçları şapkasından ve açık havadan dolayı dağınıktı. Yüzü sağlıklı bir renkle parlıyordu.

Ayrıca gülümsüyor ve sinir bozucu derecede iyi niyetli görünüyordu.

"Günaydın, Bayan Thornhill." Ona bir selam verdi. "Ve ne kadar güzel bir sabah. Penceremin altında öten bir horozla uyandım ve güneşin doğuşunu izlemek için tam zamanında ata bindim. Taşrada yaşamının ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuşum."

Ellerini ovuşturdu ve yüzünde açlık ifadesi ile odaya baktı. Büfe boştu. Viola'nın tabağı, fincanı ve tabağı dışında masa da öyle. Hizmetçiler de yoktu. Biraz daha az neşeli görünüyordu.

"Günaydın lordum." Viola sakın sakın gülümsedi. "Biraz önce odanızın önünden geçerken kır havasında geç saatlere kadar uyuyacağınızı düşünmüştüm. Burası serin, değil mi? Ateşi yaktırıp kahvaltınızı hazırlatacağım. Hoşunuza gideceğini düşündüğüm şeyleri sipariş etme cüretini gösterdim." Ayağa kalktı ve büfenin yanındaki zil ipini çekti.

"Teşekkür ederim." Masanın başındaki sandalyeye oturdu, çünkü sabahın gereksiz bir öncelik kavgasıyla darmadağın olmasını istemiyordu.

Tabağında hâlâ yumurta, sosis ve kızarmış ekmek vardı; her zamanki tost ve kahveden oluşan kahvaltısından çok daha büyük bir kahvaltı. Bıçağını ve çatalını aldı ve yemeye devam etti, her şeyin tadı aniden saman gibi gelse de her lokmayı yavaşça çiğnedi.

"Evin arkasındaki cadde hem yürümek hem de ata binmek için çok keyifli olmalı," dedi. "Çimenler iyi korunmuş ve her iki taraftaki ağaçlar geçit törenindeki iki sıra asker kadar düz. Bir kuş ordusunu nasıl saklayabildikleri bir doğa harikası, değil mi, öyle ki insan binlerce ses duyuyor ama içlerinden biri bir daldan diğerine uçmaya karar verene kadar tek bir korist bile göremiyor."

"Orada gezinmekten her zaman keyif almışımdır," dedi.

"İnsan tepeden kilometrelerce uzağı görebiliyor," dedi. "Çocukken burayı çok severdim. Bana biraz büyüdüğüm Acton Park'taki tepeleri hatırlatıyor. Kalenin kralı olurdum ve kaleyi tüm gelenlere karşı korurdum. Düzeltme." Sırıttı ve Viola istemeyerek de olsa o atılğan

Şölende bir yabancı. "Kardeşimin kral olacağını ve benim de onun sadık uşağı olacağımı söyleyebilirim. Ama uşakların daha heyecanlı bir hayatı vardır, bilirsiniz. Onlar ejderhalarla ve diğer kötü adamlarla savaşırken, kral tahtında sıkılmış ve kibirli bir şekilde oturur, emirler yağdırır ve küfürler savurur."

"Aman Tanrım! Kardeşin de böyle mi yapardı?" Neredeyse gülecekti. "Ağabeyler iğrenç olabiliyor."

Ama Viola onun çocukluğu ya da ailesi hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Onun çocuksu sırtışını görmek istemiyordu. Onu büyük bir öfke içinde görmek istiyordu. Küfür etmesini istiyordu. Bu şekilde daha korkutucu oluyordu. Bunu biliyor muydu? Bu davranışı kasıtlı mıydı? Bir kedi fareyle mi oynuyordu? Yine de parmak uçlarını masaya vuruyor ve kapıya bakıyordu, görüldüğü kadar rahat ya da neşeli hissetmediğinin kesin işaretleriydi bunlar.

Viola ağzına bir çatal dolusu yumurta attı.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Mutfakta kesinlikle acele etmiyorlar," dedi. "Jarvey ile konuşmalıyım."

Bu ne cüret! Bay Jarvey *onun* uşağıydı. Yaşlı Bamber Kontu onu özellikle kendisine hizmet etmesi için tutmuştu. Ama henüz bu adamla kavga etmek planının bir parçası değildi.

"Sana da uzun bir bekleyiş gibi geliyor mu?" Kadın neşeli bir şaşkınlıkla ona baktı. "Çok özür dilerim. Mutfak uygunsuz bir mesafede ve merdivenler de dik. Bay Jarvey eskisi kadar genç değil ve bazen bacaklarında sorun yaşıyor. Aşçı da biraz yavaş ve dalgın. Ama taşrada iyi hizmetçiler kolay bulunmuyor, biliyorsunuz ve insan elindekini, şehir standartlarına pek uymasa bile, elinde tutmakta yarar var."

O konuşurken kapı açıldı ve uşak görüldü, bir elinde üstü açık bir tabak, diğerinde kocaman bir bira fıçısı vardı. Viola her ikisine de hayranlıkla baktı. Bayan Walsh tabağı her şey kaymadan nasıl bu kadar yükseğe yığabilmişti? Ve bu kadar büyük ve iğrenç bir fincanı nereden bulmuştu? Bay Jarvey yükünü masaya bırakırken, tabağın bir kenarında duran yumurta, sosis, böbrek ve domuz pastırması ile kızarmış ekmek dilimlerini görebiliyordu. Ama asıl önemli olan büyük, kalın bir biftekti; her iki tarafı da ateşe tutulmuş ve sonra tabağa konmuş olmalıydı. Kırmızı meyve suyu içinde yüzüyordu.

Bakışlarını Lord Ferdinand'ın bir an için biraz şaşkın görünen yüzüne çevirdi.

"Yorucu bir günün ardından doyurucu bir köy kahvaltısının hoşunuza gideceğinden emindim."

Atınıza binin, lordum," dedi ve çok geç hatırladı ki, kır havasının etkisiyle onu hâlâ yatağında uyuyor sanması gerekiyordu.

"Evet, gerçekten." Belirgin bir neşe içinde ellerini tekrar birbirine sürttü.

Böyle bir kahvaltının ona gerçekten iştah açıcı görünmesi mümkün müydü? Onun tadına bakmasını nefesini tutarak bekledi. Ama gecikmeden halledilmesi gereken başka bir ayrıntı daha vardı.

"Bay Jarvey," dedi, "ateşi yakar mısınız? Lord Hazretleri üşüyor."

Lord Ferdinand onu izlerken uşak çeviklikle işine eğildi. Viola, dizlerinde gıcırdama belirtisi olmadığını fark etmediğini umuyordu. Sonra çatalıyla bir böbreği mızraklayıp ağzına atmasını gizlice izledi. Bıçağını ve çatalını bir takırtıyla yere bıraktığında sevinçten havalara uçabilirdi.

"Yemekler soğuk," dedi şaşkınlıkla.

"Ah, canım." Özür dileyen bir endişeyle ona baktı. "Buna o kadar alışkınım ki sizi uyarmak aklıma gelmedi. Sanırım aGçı bir süre önce yemeğinizi hazırladı ve siz gelene kadar fırında sıcak tutmayı -yine- unuttu. Öyle mi oldu, Bay Jarvey? Belki de hazır olduğunda ısıtılıp getirilmesini istersiniz. Yarım saat kadar bekler misiniz lordum?"

Ocaktaki ateş çıtırdayarak canlandı ve uşak doğruldu ve bir adım öne çıktı.

"Hayır, hayır." Lord Ferdinand kalan ellerinden birini kaldırdı. "Boş verin. Bu kadar büyük bir kahvaltıya gerçekten ihtiyacım yok. Tost bana yetecektir. Neyse ki tost soğukken bile iştah açıcıdır. Normalde kahveyi biraya tercih ederim -belki bunu yarın hatırlarsın Jarvey?" Bir dilim kızarmış ekmek aldı ve ısırdı. Çıtır çıtır bir ses çıkararak Viola'ya, yanlılıkla düşürse paramparça olacak kadar soğuk ve gevrek olduğunu düşündürdü.

Viola şömineye doğru bakarak peçetesini burnuna götürdü ve Lord Ferdinand öksürmeye başlayana kadar kendi tepkilerini kontrol etti.

"Ah, canım," dedi. Şömineden dumanlar çıkıyordu. "Bacada yine bir kuş yuvası olmalı. Bu sürekli oluyor. Ve temizlemek için bir süpürgeci getirmek hep *günler* alıyor." Peçetesine öksürdü ve gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. "Gördüğünüz gibi köyde baca temizleyicisi yok ve en yakın kasaba sekiz mil uzakta."

Lord Ferdinand ayağa fırlayarak, "Sadece umut edebiliriz," dedi.

Aceleyle odanın öbür ucuna geçip önce bir, sonra da diğer pencereyi açtı, "şu anda yuva boş. Aksi takdirde akşam yemeğinde kızarmış kuşun tadını çıkarabileceğimizi söyleyebilirim."

Ses tonundaki bir şey Viola'yı uyardı. Sonunda *biliyordu*. Anlamıştı. Ama Viola'nın umduğu gibi kendini kaybetmeyecekti. Oyunu oynayacaktı, belki de iyi mizahın onu kaşlarını çatmaktan ve bağırıp çağırmaktan çok daha fazla rahatsız edeceği teorisine dayanarak. Elbette o da tamamen haklıydı. Ama bunun bir önemi yoktu. En azından şimdi neyle karşı karşıya olduğunu anlayacaktı - tek başına ve belki de bir avuç hizmetkârıyla, hayatını olabildiğince rahatsız etmeye kararlı bir ev dolusu insanla karşı karşıya. Dün gece yastıklarının tadını nasıl çıkardığını merak etti.

"Bazen," dedi, dışarıdan gelen taze bir esinti peçetesinin kenarlarını dalgalandırıp buzdan bir pelerin gibi bedenini sararken titreyerek, "tağrada yağmanın az sayıdaki avantajının dezavantajlarından çok daha ağır bastığına inanıyorum. Gidebilirsiniz, teşekkür ederim Bay Jarvey. Günün, ateşsiz yağayabileceğimiz kadar sıcak geçmesini ummak zorundayız."

Uşak kapıya yöneldi.

"Hemen gitme Jarvey," diye tembihledi Lord Ferdinand, pencereye yakın durarak. "Bana iyi bir seyis ya da bahçıvan bul, olur mu? Yükseklikten anlayan birini? Belki de çatıları ve bacaları bilen birini? Öyle biri *olduğunu* söyleyebilirim. Aslında bahse girerim. Biramı bitirdiğimde onunla birlikte oraya çıkacağım ve zavallı evsiz kuşları kurtarıp kurtaramayacağımıza bakacağım. Tabii onlar için çok geç değilse, kuşkusuz yuvaları için de öyle."

Viola'nın gözleri sulanıyor ve iğrenç bir şekilde ağrıyordu. Onun değerli bir düşman olacağını kalbi sızlayarak fark etti. Son zaferi kimin kazanacağını göreceklerdi. Sayıca çok üstündü. Ve kendisi de kötü bir düşman değildi. Ne de olsa kaybedecek ondan çok daha fazla şeyi vardı; bu düşünce yumurtasının midesine oldukça rahatsız edici bir şekilde oturmasına neden oldu.

"Düşüp kendini öldüreceksin," diye tahmin ettikten sonra peçetesine uzun uzun öksürdü. Eli bacaya ne doldurmuştu acaba? Ve Lord Ferdinand'ın başının derde girmesi neden umurunda olsun ki?

Uşak odadan çıkarken, "Güvenliğimden endişe etmemelisiniz, hanımefendi," dedi. "En kayda değer kaçışlarımdan biri, kuşkusuz salata günlerimdeydi, uzun bir Londra caddesinin bir ucundan diğerine bir kez bile yere değmeden hareket edemeyeceğime dair girdiğim bir bahse karşılıktı. Islak olması bu iddiayı daha da ilginç hale getirmişti,

Rüzgarlı, aysız bir geceydi ve bir saatlik bir zaman sınırı vardı. Ben bunu kırk üç dakikada yaptım."

"Sanırım," dedi niyetinden daha alaycı bir şekilde, "atınıza bindiniz." "Ve kırk üç dakika mı sürdü?" Adam kıkırdadı. "Ne yazık ki, bu adamlar Bu olasılığı önceden düşünmüşler. Ayaklarım dışında hiçbir ulaşım aracına izin yoktu. Bunu çatıların üzerinden yaptım."

"En içten hayranlığımı kazandınız lordum," dedi ayağa kalkıp ve küçümsemesini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı ve yavaş yavaş dağılan duman bulutunun arasından soğukkanlılıkla ona baktı. "Hareketlerim sizi ilgilendirmez lordum," dedi ve sonra keşke başka kelimeler seçseydim diye hayıflandı. Adamın gözleri vücudunda geziniyor, ilerledikçe giysilerini soyuyordu - ya da öyle görünüyordu. Dişlerini birbirine kenetledi ve ters ters baktı.

"Belki de bacayla ilgilendikten sonra," dedi, "benimle bir yürüyüşe çıkarsınız, Bayan Thornhill."

"Size parkı göstermek için mi?" diye sordu kuşkuyla. "Orası benim özel alanım ve sadece ayrıcalıklı ziyaretçilere gösterilir."

"Ben bu sayıdan biri değilim," dedi.

"Doğru."

"Ama ben bir ziyaretçi değilim, değil mi?" diye sordu, onun tarafından korkutulmamak için tüm kararlılığına rağmen omurgasına kıvrılmakta ısrar eden o yumuşak sesiyle.

"Parkta yolunuzu bulmak istiyorsanız, başka birinden size göstermesini isteyin," dedi ve kapıya döndü.

"Ve kendimi huysuz bir boğayla birlikte bir tarlada terk edilmiş mi bulayım?" dedi. "Ya da nehir kenarındaki bataklıkta mı? Rehberli bir tur istememiştim. Sizinle konuşmak istiyorum ve açık hava en iyi mekân gibi görünüyor. Eğlenceyi ve oyunları bir kenara bırakıp geleceğinizle ilgili bir karara varmamız gerekiyor Bayan Thornhill - bu arada geleceğiniz Pinewood'da geçmeyecek. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok. Yaşlı kontun vasiyetinin bir kopyası gelene kadar burada kalmakta ısrar etseniz bile, bu olaydan sonra gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Hazırlıklı olmanız sizin için en iyisi olacaktır. Benimle yürüyün."

Omzunun üzerinden ona baktı. Adam bir ricayla başlamış ama bir emirle bitirmişti. Kendi türünün tipik bir örneği idi. Daha küçük ölümlüler sadece onun isteklerini yerine getirmek için varlardı.

"Yapmam gereken ev işleri var," dedi. "Ondan sonra nehir kenarında yürüyüşe çıkacağım. Eğer orada bana katılmak isterseniz, Lord Ferdinand, sizi geri çevirmeyeceğim. Ama benim misafirim olacaksınız. Bana emir vermeyeceksiniz, ne şimdi ne de başka zaman. Anlaşıldı mı?"

Kollarını kavuşturdu ve pencere pervazına yaslandı, bunu yaparken hem rahat hem de zarif görünüyordu. Dudakları büzülmüştü ve gözlerinde eğlenceye benzeyen bir şey vardı - yoksa sadece küçümseme miydi?

"İngilizce her zaman benim ilk dilim oldu," dedi.

Başka bir şey söylemeye niyeti olmadığı açıktı. Odadan çıkarken, kendisinin ve hizmetkârların şimdiye kadar yaptığı tüm numaraların onu sadece zorladığını ve kalmak için her zamankinden daha kararlı bir şekilde topuklarını sıkmasına neden olduğunu fark etti. Elbette bu tamamen tahmin edilebilir bir şeydi. Oyunlar ve hileler sıkılmış bir Londralı sevgiliye hayat veriyor olmalıydı.

Bugün onu bekleyen diğer her şey hakkında ne yapacağını görecektlerdi.

Bundan sonra ne hayal edecekti? Ferdinand ateşi söndürmek için herhangi bir girişimde bulunmadan pencere pervazına yaslanırken merak ediyordu. Yakında kendi kendine sönecekti ve dumanın en kötü etkilerinden yeterince uzaktı. Dün geceki akşam yemeği ikramından sonra, çiftlikten kaçtığı anlaşılan bir horozun ve soğuk, az pişmiş bir kahvaltının önemi konusunda daha uyanık olmalıydı. Ama gözlerini açmak için tüten baca gerekmişti -daha doğrusu, gözlerini açıp sulandırmak için.

Aslında onu uzaklaştırabileceğini düşündü.

Dinç bir şekilde yaptığı yolculuk, böyle bir saatte uyandırılmaktan duyduğu rahatsızlığı yok etmişti. Ve tost -hatta soğuk, hafif yanmış tost-kahvaltıda açlığını gidermeye her zaman yetmişti. Tüten bacalar sadece bir meydan okumaydı. Dün akşamki bozulmuş sığır eti ve sinek yumurtası tehdidine gelince, o da herkes kadar şaka kaldırabilirdi. Aslında bu şakaya katılmak ve Bayan Viola Thornhill'i bekâr evini bir erkekle paylaşmanın hiç de rahat bir şey olmadığına ikna etmek için kendince birkaç plan yapmak istiyordu. Evin içinde rahatlıkla çamur sıçratabilir, gittiği her yerde arkasında dağınıklık ve kargaşa bırakabilir, birkaç asi köpek edinebilir, evde yarım yamalak giyinerek dolaşabilir, tıraş olmayı unutabilirdi... yani, isterse sonsuz derecede sinir bozucu olabilirdi.

Ama sorun şuydu ki, bu bir oyun değildi.

İşin kötüsü, bu sabah onun için üzülüyordu. Ve Tanrı aşkına, sanki eserin kötü adamı *kendisiymiş* gibi suçluydu. Bu sabahki ve dünkü amatörce şakaların saçmalığı, onun ne kadar çaresiz olduğunun kanıtıydı.

Adamın, kendisini baldızı Tresham Düşesi Jane'in yanına gönderme teklifini kabul etmeye hiç yanaşmamıştı. Bamber Court'a gitme ihtimali karşısında sevinçten havalara uçmamıştı. Kendi alternatiflerini de önermemişti. Gerçeklerle yüzleşmek konusunda oldukça isteksiz görünüyordu. Başka ne önerebilirdi ki? Bir şeyler düşünmek zorunda kalacaktı. Emin olduğu tek şey, onu bedensel olarak dışarı atacak ya da bir yargıç ya da polis memuru tarafından zorla götürülmesini sağlayacak cesarete sahip olmadığıydı. Dudley ailesinin bu açıdan her zaman zayıf bir üyesi olduğunu düşündü huzursuzca. Omurgasız. Ama kahretsin, onun için *üzülüyordu*. O, tüm rahatlığı ve güvenliği elinden alınmak üzere olan genç bir masumdu.

Ferdinand ikileminden kurtuldu ve kendini pencere kenarından uzaklaştırdı. Her şey sırayla. Onu tekrar masaya oturmaya teşvik edecek sıcak bir kahve olmadığına göre -ve itiraf etmeliydi ki o biftek görüntüsü midesini kesinlikle isyankâr hissettiriyordu- çatıya tırmanma zamanı gelmişti.

Viola, Bayan Walsh'la günün menüsünü konuşmak için alt kata indikten sonra kütüphaneye gitti ve evdeki kitapları güncellemek için zaman harcamayı planladı. Ancak masanın üzerinde, sabah postasıyla gelmiş olması gereken bir mektup vardı. Onu kaptı ve el yazısına merakla baktı. *Evet!* Claire'den geliyordu. Daha fazla gecikmeden mührü kırıp içindekileri okumak istiyordu ama elbette ev artık ona ait değildi. Her an içeri girebilir ve kahvaltıdan sonra yaptığı gibi küstah sorularından birini sorabilirdi. *Nereye gidiyorsun?* En hafif deyimiyle küçük düşürücüydü.

Viola açılmamış mektubu sabah elbisesinin yan cebine koydu. Dışarıda daha fazla mahremiyet olacaktır.

Ama gözetimsiz ön kapıdan dışarı adımını attığında dışarı pek de özel görünmüyordu. Aslında, terasın altındaki kutu bahçe insanlarla doluydu - kâhya, baş seyis, baş bahçıvan ve iki yardımcısı, uşak, Rose, Hannah, Lord Ferdinand'ın hizmetkârları olması gereken iki erkek yabancı- hepsi de kıpırtısız bir şekilde eve bakıyor ve gökyüzüne bakıyorlardı. Rose'un bir eli gözlerinin üzerindeydi, parmakları açık olduğu için anlamsız bir gösterişti bu.

Hayır, diye düşündü Viola, ilk izlenimini düzeltirken

Bir an için hepsinin *baktığı* yerin gökyüzü değil, *çatı* olduğunu fark ettiler. Tabii ya!

"Neden süpürgeyi göndermediği hâlâ bir anlam ifade etmiyor," dediğini duydu bahçıvanlardan birinin diğerine. "Bir bacayı tepeden temizlemek hiç mantıklı değil."

"Eli düşüp kafasını ocakta kıracak, benden söylemesi," diye tahmin etti diğeri hortlak gibi bir zevkle.

"Evet. *Ve* tüm saçlarını yak."

Viola koşarak onlara katılmak için aşağı indi. Gerçekten oraya gitmiş miydi? Blöf yapmıyor muydu? O ve Eli, damadın genç çırağı? Bakmak istemedi. Yükseklerle kafası basmıyordu ve kim nasıl basabilirdi ki?

Baş bahçıvan astlarına "Gevezeliğinizi kesin!" diye talimat verdi. "Dikkatlerini dağıtacaksınız."

Viola dönüp yukarı baktı ve bacaları jöle gibi oldu. Çatı katının penceresi, ardındaki küçük balkona doğru ardına kadar açılmıştı. Ama oradan yüksek bacaların hiçbirine ulaşamıyordu. Çatının geri kalanı dik bir şekilde eğimliydi ve bir yumurta kadar pürüzsüz ve iki kat daha kaygan görünen gri arduvazlarla kaplıydı. Lord Ferdinand Dudley ve Eli balkonda duruyorlardı; ilki ellerini kalçalarına koymuş, başını arkaya eğmiş çatıyı inceliyordu. Hem binici ceketini hem de yeleğini çıkarmıştı.

"Jeb," dedi Viola yüksek sesle fısıldayarak, "Eli bacayı nasıl tıkadı? Aşağıdan mı yoksa yukarıdan mı?" İlkinin tahmin etmişti. Onun çatıya tırmanıp hayatını tehlikeye atmasına asla izin vermezdi.

"Paçavralar çok alçakta olsaydı alev alırdı, Bayan Thornhill," diye açıkladı seyis ona. "Horozu getirdikten sonra yukarı çıktı. Daha sonra bunu bir daha yapacak kafası olmadığına yemin etti. Ama lord hazretleri onu gönderdi."

Henüz apartman balkonunun görece güvenli ortamından uzaklaşmamışlardı. Fısıldaşma ve susturma gereksizdi.

"Eli!" Viola sesini daha iyi duyurabilmek için elleriyle ağzını kapatarak seslendi. "Boynunu kırmadan önce hemen oradan aşağı in. Lord Ferdinand'ın aksini söylemesi umurumda değil."

İkisi de aşağıya baktı. Viola yukarıdan güvenliklerinin ne kadar tehlikeli görüldüğünü hayal edebiliyordu. Aşağıdan yeterince kötüydü.

"Aşağı gelin!" diye tekrar seslendi. "İkiniz de."

Viola uzaktan bile Lord Ferdinand'ın sırtışını görebiliyordu.

Elini çocuğun omzuna koydu ve aşağıdan duyulamayacak bir şeyler söyledi. Sonra önce bir uzun bacağını, sonra da diğerini balkonu arduvaz çatıdan ayıran alçak parmaklığın üzerine salladı. Hem ellerini hem de ayaklarını kullanarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Eli olduğu yerde kaldı.

Rose bir çığlık attı ve Bay Jarvey onu sotto voce uyardı.

Viola çeşmenin etrafını çevreleyen banka oturabilirdi, eğer ona ulaşmak için gerekli olan altı metreyi hareket ettirebilseydi. Hal böyle olunca, iki elini ağzına bastırarak hareketsiz durmak zorunda kaldı. Aptal! Embesil! Düşüp vücudundaki her kemiği kıracak ve onun ölümünü sonsuza dek vicdanında taşıyacaktı. Muhtemelen istediği de buydu.

Ama bir aksilik çıkmadan çatının zirvesine ulaştı. Diğerlerinin yanı sıra yemek odasındaki şömineyle bağlantılı olan bacanın yanına çıktı ve bacanın tepesinden baktı; baca göğsüne kadar uzanıyordu.

Aptal adam. *Aptal* adam!

Jeb Hardinge, "Hiçbir işe yaramayacak," diye mırıldandı. "Yeterince uzanamayacaktır."

Sonra Rose çığlık attı, uşak azarladı ve Lord Ferdinand Dudley ellerini bacanın tepesine dayadı, kenarına oturana kadar kendini yukarı çekti ve bacaklarını içeriye doğru salladı.

"Kendini öldürene kadar mutlu olmayacak," dedi Hannah.

"Söylemeliyim ki çok iyi bir oyuncu," diye gözlemledi uşak, ama Viola onu ancak yarı yarıya duydu. Lord Ferdinand Dudley ortadan kayboluyordu. -Bacanın içinde.

Düşüp kendini öldürebilirdi. Sıkışacak ve yavaş ve korkunç bir şekilde ölecekti. Eğer hayatta kalırsa, kadın onu çıplak elleriyle öldürecekti.

Yeniden ortaya çıkana kadar muhtemelen iki dakika geçti ama daha çok iki saat gibi geldi - ya da en azından kararmış bir versiyonu ortaya çıktı. Yüzü de saçları kadar siyah görünüyordu. Gömleği griydi. Siyah eliyle bir avuç dolusu kararmış paçavrayı havaya kaldırdı ve seyircilerine sırttı, dişleri bu kadar uzaktan bile ürkütücü derecede beyazdı.

"Kuş yuvası değil," diye seslendi, "gizemli bir uçan nesne, şüphesiz aydan geliyor." Paçavraları bıraktı, onlar da yavaş bir düzensizlikle çatıdan aşağı yuvarlandı ve aşağıdaki terasa dökülmek üzere kenarından sürüklendi.

Nasıl aşağı inecekti?

Bunu birkaç dakika içinde yaptı, sanki çimenli bir yamaçtan aşağıdaki yumuşak çimenliğe iniyormuş gibi dikkatsizce ilerledi. Aşağıya ulaştığında

Eli'nin hâlâ durduğu balkonun korkuluklarından atladı ve dönüp bir elini salladı. Çocuk gülüyor ve alkışlıyordu.

"Cesareti var. Bunu kabul etmek gerekir," dedi Jeb

Hardinge. "Çok iyi bir sporcu," diye onayladı uşak.

"Tehdit ettiği gibi Eli'ye yaptırmış olabilir," diye ekledi baş bahçıvan, "ama kendisi yaptı. Bu kadar sportmence davranacak çok fazla erkek bulamazsınız."

"Olay şu ki," dedi yabancılardan biri, efendisi ve Eli'nin tavan penceresinden kayboluşunu izlerken, "lord hazretleri bir başkası tüm eğlenceyi yaşarken öylece durup izlemeye katlanamaz. Bu *bir şey değildi*. Size söyleyebilirim-"

Ama Viola yeterince şey duymuştu. "Bay Jarvey," dedi soğuk bir sesle, terasa doğru kararlı adımlarla yürümeye başlamadan önce. "Belki de herkesin işinin başına dönme vakti gelmiştir?"

Hepsi bu aptalca davranışa hayranlık duyuyordu. Onları kazanıyordu. Gerçekten de çok iyi bir sporcuydu!

Eve girdi ve merdivenlerden yatak odası katına çıktı. Tavan arasına kadar devam edecekti ama Eli çoktan aşağıya inmiş, koridorun temiz ve pahalı halısının üzerinde Eli'yle birlikte duruyordu. Eğer bacada kurum kalmışsa, bunu duymak onu şaşırtacaktı. Kesinlikle hepsi onun şahsını süslüyordu.

"Bu pervasız ve iğrenç bir gösteriydi!" diye bağırды, adamın bir metre önüne gelene kadar hızını azaltmadı. "Kendini öldürebilirdin.!"

Tekrar sırtıttı. Böyle bir anda bile yakışıklı ve erkeksi görünmeyi nasıl başarabilirdi? Bunu başarmış olması onun öfkesini körüklemekten başka bir işe yaramadı.

"Ve halımın üzerinde yaptığın şu pisliğe *bak!*"

"Ahıra geri dönebilirsin, delikanlı," dedi Eli'ye. "Ve eğer bir daha o çatıya tek bir tırnak bile atarsan, geri döndüğünde ellerimden yiyeceğin dayacağı dört gözle beklersin. Anladın mı?"

"Peki lordum." Viola öfkeyle izlerken, çocuk Lord Ferdinand'a arsızca sırtıttı ve dönüp merdivenlerden aşağı koşmadan önce ona saf bir kahraman tapınması bakışı attı.

Lord Ferdinand dikkatini tekrar Viola'ya çevirerek, "Bu akşam yemeğinizi hem rahat hem de sıcak bir şekilde yiyebilirsiniz, hanımefendi," dedi. "Şimdi izin verirsiniz, gidip uşağımın gazabıyla yüzleşmeliyim. Çizmelerimin görünüşü onu hiç eğlendirmeyecek."

"Bunu kasten yaptın," dedi, gözleri kısıldı, elleri iki yanında yumruk oldu. "Oraya gitmeden önce herkesin oraya gideceğini bildiğinden emin oldun. Seyirciye oynayacağından emin oldun. Sırf herkes hayranlıkla baksın ve sana çok iyi bir sporcu desin diye hayatını ve uzuvlarını riske attın."

"Hayır!" Gözleri neşeyle dans ediyordu. "Söyledikleri bu muydu?" "Hayat senin için bir oyundan başka bir şey değil," diye bağırdı. "Muhtemelen mutlu oluyorsundur beni burada bulduğunu ve gitmeyi reddettiğimi söyledi. Muhtemelen buradaki herkesin sizin rahatsızlığınıza odaklanmış olmasından memnunsunuzdur."

"Anlamalısınız ki," dedi, "meydan okuma dışında neredeyse her cazibeye her zaman direnebildim. Siz meydan okuduğunuzda Bayan Thornhill, ben de elime aldım. Ne bekliyordunuz ki?"

"Ama bu bir oyun değil!" Tırnakları acı içinde avuçlarına batıyordu.

Neredeyse simsiyah olmuş gözleri kararmış yüzünün ardından onu süzüyordu. "Hayır, değil," diye kabul etti. "Ama şakaları planlayan ya da uygulayan ben değildim, değil mi hanımefendi? Ortada bir oyun varsa, benim oynamamı bekleyemezsiniz, biliyorsunuz. Ve ben her zaman kazanmak için oynarım. Bunu hatırlamak isteyebilirsiniz. Bana yarım saat kadar izin verin. Banyo yapmam gerekecek. Sonra da kararlaştırdığınız yürüyüşe çıkarız."

Döndü ve hızla uzaklaştı. Viola yatak odasının kapısı arkasından kapanana kadar onu izledi. Adamın durduğu yerde, halının üzerinde kesinlikle kirli bir leke olduğunu görebiliyordu.

*Her zaman
kazanmak için
oynarım. Cesareti
var.*

Çok iyi bir sporcu.

Büyük bir öfke nöbeti geçirecekmiş gibi hissediyordu. Ya da mendiline sarılıp kendine acıyarak ağlamak. Ya da cinayet işlemek.

Üçünü de yapmadı. Bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve aşağıya indi. Mektubunu okumak için dışarı çıkacaktı. Nehir kenarına inecekti. Adam isterse onu orada bulabilirdi. Ama itaatkâr bir evlat gibi onu beklemeyecekti.

Sonu bulduğunda okuyordu. En azından bir mektubu katlıyordu, muhtemelen daha önce kütüphane masasının üzerinde duran mektubu.

Evin kuzeyinde, patika ile nehir arasındaki çimenli kıyıda oturuyordu, Hafif muslin elbisesi üzerine yayılmış, saçları düzgün örgülü taç şeklindeydi. Etrafı papatyalar, düğünçiçekleri ve yoncalarla çevriliydi. Çevresiyle bütünleşmiş, güzelliğin ve masumiyetin mükemmel bir resmi gibi görünüyordu.

Ferdinand kendini perişan hissetti. Merhum Bamber Kontu'nun iyi bir insan olduğunu duymuştu ama onu şahsen tanımıyordu. Ama belli ki adam da en az oğlu kadar gevşek biriydi.

Adam yaklaşırken başını kaldırmadı, ama onu mutlaka duymuş olmalıydı. Mektubunu cebine koyuyordu. Adamın mektubu elinden kapıp okuyacağını mı sanıyordu? Kızgınlığı geri döndü.

"Benden saklanıyor musunuz, Bayan Thornhill?"

Başını çevirip ona baktı. "Sığınacak tek bir ağaç bile yokken mi?" dedi. "Sizden saklanmayı seçseydim, lordum, beni bulamazdınız."

Kadın bakışlarını nehre ve ötesine çevirmiş, kollarını yukarı doğru çekilmiş dizlerine kavuşturmuşken, adam onun yanında çimlerin üzerinde durdu. Onunla birlikte yürümeyi tercih ederdi ama kadın ayağa kalkmak için hiçbir eğilim göstermedi. Onunla mantıklı bir konuşma yapması zordu, olduğu gibi onun üzerinde yükseliyordu. Ondan çok uzak olmayan bir yere oturdu, bir bacağını önüne uzattı, bir kolunu diğerinin kalkık dizine doladı.

"Düşünmek için bir gününüz ve bir geceniz vardı," dedi. "Arkadaşların ve komşularınla istişare etme fırsatın oldu. Her ne kadar vasiyetnamenin bir kopyasının buraya gönderilmesini talep etmiş olsam da, Pinewood'un hiçbir zaman sizin olmadığını artık anlamış olmanız gerektiğine inanıyorum. Geleceğiniz hakkında herhangi bir karara vardınız mı?"

"Ben burada kalıyorum," dedi. "Burası benim evim. Burası benim ait olduğum yer." "Arkadaşların dün gece haklıydı," dedi. "İtibarın ciddi şekilde

Burada benimle kaldığın sürece risk altındasın."

Kadın usulca güldü ve bir papatya kopardı. Adam onun küçük tırnağıyla sapını yarmasını ve sonra içinden geçirmek için başka bir papatya koparmasını izledi.

"Eğer adab-ı muaşeret konusunda endişeliysen," dedi, "belki de gitmesi gereken kişi sensin. Pinewood'a sahip olmaya hakkın yok. Bu unvanı bir oyun cehennemindeki *kart oyununda* kazandınız. Şüphesiz o kadar sarhoştun ki ertesi güne kadar bunun farkında bile değildin."

"Oyun cehennemi Brookes'un yeri idi," diye açıkladı. "Son derece saygın bir beyefendiler kulübü. Ve bir insanın sarhoşken kumar oynaması için aptal olması gerekir. Ben aptal değilim."

Ona cevap olarak yine o alçak kahkahayı attı -bu kahkahada küçümseme olduğunu fark etti- ve papatya zinciri bir halka daha kazandı.

"Vasiyetnamenin buraya ulaşması bir hafta sürebilir," dedi. "Tabii Bamber onu ya da bir kopyasını göndermeye karar verirse. İsteğimi görmezden gelmeyi de tercih edebilir. Burada sonsuza dek kalmana gerçekten izin veremem, biliyorsun." Yüce Tanrım, zaten değilse bile itibarı paramparça olacaktı. Ondan bunu telafi etmesi beklenirdi. Ve *bunun* ne anlama geldiğini biliyordu. Eğer çok dikkatli olmazsa kendini ona ayaklarından zincirlenmiş olarak bulacaktı.

Mayıs ayının ılık güneşi bir yana, ayaklarına pranga takılacağı düşüncesi bile soğuk terler dökmesine yetmişti.

"Yaşlı kontun Pinewood'u size bırakmak istediğinden neden bu kadar eminsiniz?" diye sordu ona. "Görünüşe göre bunu yapmaya söz vermiş olması dışında, yani."

"Öyle yaptı," diye düzeltti.

"Söz verdi o zaman," dedi. "Neden böyle bir söz versin ki? En sevdiğiniz yeğeniniz ya da kuzeniniz miydi?"

"Beni *seviyordu*," dedi sessiz bir hiddetle, ulaşabildiği birkaç papatyayı birden kopardı ve işine devam etmeden önce onları yanındaki çimenlerin üzerine bıraktı.

"Bu her zaman-" anlamına gelmez.

"Ve ben *onu sevdim*," diye ekledi. "Belki de hiç sevmediniz ya da sevilmediniz Lord Ferdinand. Sevgi güveni kapsar. Ben ona güvendim. Hâlâ da güveniyorum. Her zaman da güveneceğim. Pinewood'un benim olacağını söyledi ve öyle olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum."

"Ama vasiyet?" Adam kaşlarını çatı ve kadının ellerine baktı. İnce, narin parmakları vardı. "Eğer sözünü tutmadığını kanıtlarsa, o zaman seni hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Asla!" Elleri durdu ve başını çevirerek ona baktı. "Kanıtlanmış olacak tek şey, birinin onu kurcalamış olması. Belki de yok etmiştir. Ona olan güvenimi asla kaybetmeyeceğim çünkü onu sevmekten ya da onun beni sevdiğinden şüphe duymamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Ferdinand sustu, yaşlı Bamber Kontu'yla aralarındaki aşktan söz ederken duyduğu tutkuyla sarsılmıştı. Tanrı aşkına, aralarında nasıl bir ilişki vardı?

"Bu ciddi bir suçlama," dedi. "Birinin vasiyeti değiştirdiğini kastediyorum."

"Evet," diye kabul etti. "Öyle." Papatya zinciri uzadı.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordu. Onun kendisi için olduğundan daha önemli bir kişi haline gelmesini istemiyordu. Zaten onun hakkında yeterince kötü hissediyordu. Bir iki dakika boyunca merakıyla savaştı. Koyu kızıl saçlarının birkaç buklesi baştan çıkarıcı bir şekilde ensesinde uzanıyordu.

"Taşrada mı büyüdün?" diye sordu kendine rağmen.

"Hayır." Birkaç rahatlama anından sonra kadının ayrıntı vermeyeceğini düşündü ama verdi. "Ben Londra'da büyüdüm. Neredeyse iki yıl önce buraya gelene kadar tüm hayatımı orada geçirdim."

"Bu sistem için bir şok olmuş olmalı," dedi.

"Öyleydi." Papatyaların ulaşabileceği çimenleri sökmüştü. Zincirin iki ucunu tutarak oturdu. "Ama ben onu ilk andan itibaren sevdim."

"Ailen hâlâ yaşıyor mu?" Ama eğer öyleyse, neden burada onunla birlikte değillerdi? Ya da o neden onlarla birlikte değildi?

"Annem öyle."

"Baban öldüğünde çok genç miydin?" diye sordu.

Papatya zincirini kucağına yaydı, uçları her iki yanındaki çimenlere doğru uzanıyordu. Papatyaları çok dikkatli bir şekilde, çiçekleri yukarı bakacak şekilde diziyordu.

"Annem ben dokuz yaşındayken üvey babamla evlendi," dedi. "Ben on sekiz yaşındayken bir oyun cehennemi kavgasında öldü. Hile yapmakla suçlanıyordu ve bu suçlamada haklılık payı olduğunu söyleyebilirim." Sesi duygusuzdu.

"Ah," dedi. Söyleyecek başka ne vardı ki? Onun olduğunu sandığı evi bir kart oyununda kazanmıştı. Bu ona kaderin ne kadar acımasız bir ironisi gibi görünmüş olmalıydı.

"Ondan nefret ederdim," dedi, titizlikle işine devam ederek. "Annemin ona neden bu kadar düşkün olduğunu hiç anlayamadım."

"Gerçek babanla ilgili herhangi bir anın var mı?" diye sordu, amansızca onun hayatına ilgi duymaya başlamıştı.

"Ah, evet." Sesi daha boğuk çıkmaya başladı, sanki kocasını unutmuş gibiydi.

Varlığını. Elleri hâlâ papatya zincirinin üzerindeydi. "Ona tapardım. Eve gelişini bekler ve onu karşılamak için koşardım -bazen o daha içeri girmeden sokağa çıkardım. Annem beni azarlar ve bir hanımefendi gibi davranmam gerektiğini hatırlatırdı, ama o beni kapar, döndürür ve bunun bir erkeğin isteyebileceği en güzel karşılama olduğunu söylerdi."

Bu anıya hafifçe güldü. Ferdinand kıpırdamadan oturdu. Neredeyse nefesini tutmuş gibi hissediyordu, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyordu ama kadının kiminle konuştuğunu hatırlarsa duracağından şüpheleniyordu.

"Annemle konuşurken beni dizine alırdı," dedi. "Orada sabırla oturdum, çünkü sıranın bana geleceğini bilirdim. Ve benimle özel olarak ilgilenmese bile, varlığının sağlam güvenliğini hissedebilir ve her zaman kullandığı enfiyenin kokusunu alabilirdim. Ve parmaklarımla dalgınca oynardı, kendi elleri büyük ve becerikliydi. Dikkatini bana *verdiğinde*, sanki dünyada daha ilginç bir şey yokmuş gibi benim küçük, önemsiz haberlerimi dinler ve sık sık ona kitaplarımdan okumamı isterdi. Bazen bana okurdu ama bir süre sonra ben kızıp onu düzeltene kadar en sevdiğim hikayelerin kelimelerini değiştirirdi. Sonra onu anneme göz kırparken yakalardım. Bana prensesim derdi."

Ama o daha dokuz yaşına bile gelmeden ölmüştü. Çocukluk cenneti sona ermişti. Ferdinand onun için neden üzülmesi gerektiğini bilmiyordu. Çok uzun zaman önceydi.

"İnsanın çocukluğunda sevilmesi önemli, öyle değil mi?" dedi.

Sonra başını çevirip ona baktı. "Sevilmiş olmalısın," dedi. "İki ebeveynin vardı, değil mi? Ve birlikte oynayabileceğin bir erkek kardeşin. Ve bir kız kardeşin?"

"Sadece Dudley'lerin bildiği kadar şiddetli bir şekilde savaştık," dedi sırtarak. "Ama üçlümüzün dışında terör estirecek biri olduğunda da müttefik olurduk. Her zaman birileri -genellikle bir öğretmen, bazen bir bekçi ya da köyün ileri gelenlerinden biri- bir şekilde gazabımıza uğrardı."

"İçinde büyüyeceğiniz bir kır eviniz vardı," dedi, "sizi ve birbirinizi seven ebeveynleriniz vardı."

Ne kadar safça bir varsayım, diye düşündü.

"Birbirlerini seviyorlardı, evet," dedi. "Biri Acton Park'tayken diğeri Londra'daydı. Dönüşümlü çalışıyorlardı. Birbirleriyle nadiren birkaç saatten fazla vakit geçirirlerdi. Yine de evlilik hayatları boyunca en az üç kez o birkaç saati birlikte geçirdikleri için minnettar olmalıyım sanırım. Aksi takdirde erkek kardeşim, kız kardeşim ve ben var olmayabilirdik."

Zincirinin uçlarını dikkatle birleştiriyordu.

"Son derece medeni bir ilişkileri vardı," dedi. "Gerçekten de o dönemdeki evli çiftler için oldukça tipik bir *durum*."

"Ne kadar alaycı konuşuyorsun," dedi. "Aralarındaki yakınlaşmadan dolayı incindiniz mi?"

"Neden olsaydım ki?" Omuz silkti. "Babamız uzaktayken hep çok mutlu olurduk. O da bizim gibi bir zebaniydi ve bu yüzden onu kandırmak mümkün değildi. Çalışma odasındaki masaya dayadığı huş ağacından yapılmış bastondan da kaçamazdık. Her zaman minnettar olduğum tek şey, kardeşimin onun gözdesi olması ve bu nedenle benden daha sık dayak yemesiydi."

"Annen daha mı nazikti?" diye sordu.

"Annemiz bizden sıkılmıştı," dedi. "Ya da belki de onu sıkıkan sadece taşraydı. Onu pek göremezdik, en azından erkek ve kız kardeşlerim göremezdi. Ben onun gözdesiydim. Yeterince büyüdüğümde beni Londra'ya götürürdü."

"Bundan keyif almış olmalısın," dedi.

Bundan nefret etmişti. Bu onun masumiyetini erken kaybetmesine neden olmuştu. Ona öyle geliyordu ki, babasının metres tuttuğunu her zaman biliyordu. Tresham ve Angie'nin bilmediğine inansa da, malikânedeki Dove Cottage'da yaşayan zavallı akrabasının aslında akraba değil, metreslerden biri olduğunu bir şekilde biliyordu. Kulübe, çok sevdikleri ormanlık tepelerin altında ve yazın yıkanmaları kesinlikle yasak olmasına rağmen yıkandıkları havuza yakın olmasına rağmen, onu ziyaret etmelerine izin verilmemesinin nedeni de buydu elbette.

Hayranı olduğu annesiyle Londra'ya gidene kadar bilmediği şey, onun da sevgilileri olduğuydu; sabah akşam soyunma odasında toplanıp tuvaletinin en mahrem aşamaları dışında her şeyi gözlemleyen ve onu Londra Mevsimi'nin bol olduğu tüm gezintilere ve partilere götüren cicişler ve asla evde olmasa da aynı yatağı paylaştığı bir dizi özel gözdesi. Annesi asla kaba biri değildi.

Evlilikte sadakatsizliğin, hem karılar hem de kocalar için, *Ton*'da çok normal olduğunu erken öğrenmişti. Gelinlerin ve damatların nikâh töreninde ettikleri yeminler sahteydi. Evlilikler finansal ve hanedan ittifakları içindi.

Ferdinand bunların hiçbirini istemiyordu. Evlilik fikri bile onu hasta ediyordu. Saf ve safdil Bayan Viola Thornhill'in aksine, aşka inanmıyordu.

ve güven. Tresham'ı, Tresham'ın karısını ve çocuklarını seviyordu. Angie'yi seviyordu ve Heyward'a bile düşkündü. Ama Bayan Thornhill'in sevdiği ve güvendiği gibi körü körüne değil. Belki de bu hayal kırıklığından sonra kalbini katılaştıracak ve kendinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenecekti.

"Evet, hoşuma gitti," diye cevap verdi onun gözlemine.

Bundan sonra birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri yok gibiydi. Ferdinand oturmuş ona bakıyordu. Kendisine kızgındı. Onu, geleceği hakkında konuşmak, ayrılması konusunda kesin bir karar vermek için aramıştı. Bunun yerine çocuklukları hakkında konuşmuşlardı. Hafif bir esinti vardı. Boynundaki kısa bukleleri kaldırıyor. Eliyle onları kenara itmek ve dudaklarını oraya koymak için saçma ve aceleyle bastırılmış bir arzu hissetti.

"O papatya zinciriyle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu ayağa kalkarak.

Sanki ilk kez fark ediyormuş gibi aşağıya baktı. "Oh," dedi.

Bir elini uzattı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Zinciri ondan aldı ve başının üzerinden geçirdi.

"Benim sağlıklı köylü kızım," diye mırıldandı ve onu dudaklarından öpmek için başını eğdi. Başını tekrar sertçe kaldırdı ama elbette çok geçti. O kısa, düşüncesiz an için ne tür bir aptala dönüşmüştü?

Yanaklarına renk geldi ve gözleri parladı. İçten içe yüzünü buruşturarak yanağına inmesini bekledi -kuşkusuz hatalı olduğu için kendini savunmayacaktı. Ama kadın ellerini kendine sakladı.

"Lord Ferdinand," dedi, sesi soğuk ve titrekti, "Pinewood'un size ait olduğuna inanmak için gerekçeleriniz olabilir. Ama ben bu paketin bir parçası değilim. Şahsım benim kendi malımdır. Bunu daha önce de söylediğimi sanıyorum, ama ilk seferinde bana inanmadıysanız diye tekrar söylüyorum. Ben kimsenin metresi değilim. Ben kendiminim."

Döndü ve nehir patikası boyunca değil, nehri boydan boya geçerek dik kıyıya doğru ilerledi ve tepede gözden kayboldu.

Şeytan! diye düşündü Ferdinand. Ona ne olmuştu böyle? Buraya sert olmak, kendini göstermek, kadından kurtulmak için gelmişti ve sonunda onu öpmüş ve kelimelerini tam olarak hatırlamak istemediği utanç verici bir şeyler mırıldanmıştı.

Benim sağlıklı köylü kızım.

Ayrı ayrı ele alındığında her bir kelime onu bir hafta boyunca irkiltmeye yetti.

Tanrım, ama kesinlikle gözlerinin önünde değişmişti. Bir an papatyalarla süslü bir taşralı genç kız, bir an sonra soğuk, ağzı sıkı bir hanımefendi.

Birdenbire, böyle bir durumda Tresham'ın şüphesiz olacağı gibi demir iradeli ve acımasız olabilmeyi diledi. Kadın dün gitmiş, bugün unutulmuş olurdu.

Ondan nasıl kurtulacaktı?

Nehir yolu boyunca geri döndü, hiçbir şeyi halledememiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla sadece sorunlarını daha da büyütmüştü. Yapması gereken şey sessizce bir yere oturup birkaç saat düşünmekti. Planlar yapmak. Ve sonra onları uygulamak. Ama eve adımını atar atmaz, ihtiyacı olan şeyi elde edemeyeceğini biliyordu - en azından bir süre için. Salon tıka basa insanla dolmuş gibiydi, hepsi de onun girişiyle birlikte dönüp beklentiyle ona bakıyordu.

"Jarvey?" Ferdinand uşağı seçti ve kaşlarını kaldırarak sordu.

Jarvey ona, "Bay Paxton kütüphanede dönüşünüzü bekliyor, lordum," dedi. "Ve sizinle görüşmek isteyen birkaç kişi var."

"Paxton?"

"Pinewood'un kâhyası, lordum," diye açıkladı Jarvey.

Ferdinand kendisiyle görüşmeyi bekleyen sessiz insanlara şöyle bir baktı ve kütüphaneye doğru döndü.

"O halde daha fazla gecikmeden onu görsem iyi olacak," dedi.

Viola diğer insanlarla karşılaşma riskini göze alabilecek kadar sakinleştiğini hissedene kadar caddede yürüdü. Onunla sanki bir arkadaşymış gibi konuşmuştu. Onun kendisini *öpmesine* izin vermişti. Evet, buna izin vermişti. Adam papatya zincirini elinden alıp başının üzerinden geçirdiği anda bunu yapacağını bir şekilde anlamıştı. Onu durdurabilirdi. Ama durdurmamıştı. Adamın yanında, çimenlere yarı uzanmış bir şekilde oturduğu süre boyunca kadın, adamın çekiciliğinin nefes alış veriş, kalp atışları ve sinir uçları üzerindeki etkileriyle mücadele etmişti.

Onu çekici bulmak istemiyordu. Ondan nefret etmek istiyordu. O *yaptı* ondan nefret ediyorum.

Aklını kararlı bir şekilde mektubuna verdi ve elini

ve parmaklarını cebine kapadı. Cevap yine hayırdı.

"Nazik davetiniz için hepimiz size çok minnettarız," diye yazmıştı Claire. "Uzun zaman sonra sizi tekrar görmeyi ne kadar istediğimizi biliyor olmalısınız. İki yıl *çok* uzun bir süre. Ama annem kendisi adına en derin üzüntülerimizi ifade etmemi ve neden gidemeyeceğimizi açıklamamı istedi. Amcamıza çok şey borçlu olduğunu düşünüyor, özellikle de Ben'i okula gönderecek kadar cömert olduğu için. Burada kalıp elinden geldiğince yardım etmesi gerektiğini düşünüyor. Ama seni çok özlüyor Viola. Hepimiz özlüyoruz."

Viola kendini yoksun hissediyordu. Yalnızlığından çok -Pinewood'daki çeşitli aktiviteleri ve arkadaşlıklarıyla bunu uzak tutmayı öğrenmişti- korkunç yalnızlığını hissediyordu. Asla gelmeyeceklerdi. Neden gelmelerini ummaya devam ediyordu ki?

Pinewood'a geldiğinde en büyük hayali, annesinin yakında öfkesinden kurtulup Viola'nın kontun hediyesini kabul etmesi yüzünden yaşadıkları korkunç tartışmayı unutması, kızıyla birlikte yaşamaya gelmesi ve Claire ile ikizleri, Maria ve Benjamin'i -Viola'nın üvey kardeşlerini- de yanında getirmesiydi. Ama annesi onu affetmeye hazır değildi, en azından buraya gelecek kadar değil.

Anne ve çocukların -Claire on beş, ikizler on iki yaşında olmasına rağmen- kendilerine ait bir evleri yoktu. Viola'nın üvey babası, o on sekiz yaşındayken ölmüş ve ailesine borçları dışında hiçbir şey bırakmamıştı; bu borçları da annemin kardeşi Wesley Amca ödemişti. Hepsini sahibi olduğu handa yaşamaya götürmüştü ve o zamandan beri orada kalıyorlardı.

"Artık çalışıyorum," diye devam etti Claire. "Wesley Amca bana bir zamanlar senin yaptığın gibi hesap defterlerinin nasıl tutulacağını gösteriyor. Artık on beş yaşına geldiğim için kahve odasında da hizmet etmeme izin verebileceğini söyledi. Onun için çalışmaktan mutluyum ama asıl yapmak istediğim senin gibi bir mürebbiye olmak Viola ve kazancımla aileye destek olmak."

Viola, hem annesinin hem de amcasının onunla gurur duyduklarını hatırlıyordu. Wesley Amca, Viola hanı terk edeceğini ilk açıkladığında hayal kırıklığına uğramıştı ama ailesine destek olma arzusunu anlamıştı. İki yıl önce annesi, Viola'nın saygın, ilginç ve iyi maaşlı bir işi bırakıp hayır işlerini kabul etmeye neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamamıştı. Hayırseverlik.... Pinewood'un armağanı olarak adlandırmıştı.

"Yardım etmek iyi hissettiriyor," diye yazmıştı Claire. "Wesley Amca gerçekten çok cömert. Ben'in okul masrafları hatırı sayılır miktarda. Ayrıca annemden ders alan ve benden daha bilgili olmaya başlayan Maria için yeni kitaplar ve ona yeni giysiler aldı. Bana da yeni ayakkabılar aldı.

eskileri bir süre daha idare etse bile."

Sadece Wesley Amca, Ben'in eğitimi ve ailenin pek çok ekstra masrafı için gereken paranın Pinewood kiralardan geldiğini biliyordu. Bu aldatmacanın bir parçası olmak istememişti. Hak etmediği halde övgü almak istememişti. Ama Viola, Somersetshire'a geldikten kısa bir süre sonra yazdığı bir mektupta ona yalvarmıştı. Annem Pinewood'dan gelen hiçbir şeyi kabul etmezdi. Ama Viola'nın ailesine yardım etmeye devam etmesi gerekiyordu. Claire, Ben ve Maria'nın iyi bir yaşam için bir şansları olmalıydı.

"Tanrı seni korusun, sevgili Viola," diye bitiyordu mektup. "Pinewood'a gidemeyeceğimize göre, ziyaret için Londra'ya gelemez misin? Lütfen?"

Ama oraya geri dönmeyi hiçbir zaman kendine yedirememişti. Bu düşünce bile onu ürpertiyordu.

Lord Ferdinand'la karşılaşmasından ve bu mektuptan dolayı üzgün olan Viola, ender rastlanan bir kendine acıma anına teslim oldu ve boğazında bir gurultu duydu. Kararlı bir şekilde yutkundu. Ailesini gerçekten de çok özlemişti. Onları iki yıldır, annesiyle yaşadığı o korkunç tartışmadan beri görmemişti. Tek tesellisi, burada yaşadığı sürece onlara iyi bir şeyler yapıyor olmasıydı. Ama Pinewood artık onun değilse yardım etmeye nasıl devam edecekti?

Kendi geçimini bile nasıl sağlayacaktı?

Adımlarını eve doğru geri çevirirken panik midesinde düğümlendi. Lord Ferdinand'dan nasıl da nefret ediyordu. Ondan almaya çalıştığı sadece Pinewood değildi. Her şeyiydi. Ve kısa bir süre önce nehir kıyısında ona soğuk bir yüz çevirmediği için kendisinden nasıl da nefret ediyordu.

Eve arka kapıdan girmiş olabilirdi, çünkü caddeye en yakın giriş orasıydı. Ama o ön tarafa doğru yürüdü. Günün geri kalanı için yapılan planların uygulanıp uygulanmadığını görmek istiyordu. Nedense salonu terk edilmiş bulmayı bekliyordu. Ama öyle değildi. Salon insanlarla doluydu. Beklediğinden ve hatta umduğundan çok daha fazla. Burada *olmayan* bir kiracı çiftçi ya da işçi var mıydı?

Tüm erkekler ön saçlarına dokunurken ya da ona garip bir şekilde eğilirken ve birkaç kadın reverans yaparken Viola genişçe gülümsedi. Ama hepsi de ona sırtarak, kurulan komployu toplu olarak onayladılar.

"Günaydın," dedi neşeyle.

Hâlâ sabah mıydı? Yeni başkanla görüşme talebinde bulunan her dilekçe ve şikayetçiyle ilgilenene kadar sabah olmayacağı kesindi.

Pinewood'un sahibi. Ve onları kabul etmeye başlamadan önce, Bay Paxton'ın şüphesiz gecenin yarısına kadar hazırladığı karşılama ve yönlendirme konuşmasını dinlemek zorunda kalacaktı. Bay Paxton kafasına koyduğu zaman ürkütücü derecede ağırbaşlı olabiliyordu. Lord Ferdinand, yeni komşusuna saygılarını sunmak için öğleden sonra gelenler gelmeye başlamadan önce öğle yemeği yiyecek vakti bulabilirse çok şanslı olacaktı.

Rahip Prewitt kilise korosundan ve gelecek Pazar günkü vaazdan, Bayan Prewitt ise hanımların dikiş grubundan ve yapmakla meşgul oldukları yeni dizliklerden bahsederdi. Okul müdürü akan okul çatısından ve küçüklerle alfabeyi öğretirken aynı zamanda büyük öğrencilere anlamlı bir şeyler öğretmenin gerekliliğinden bahsederdi. Bayan Merrywether yazın yapılacak çiçek sergisinden ve bazı köylülerin çeşitli çiçeklerin yeni ya da daha iyi türlerini yetiştirme girişimlerinden söz ederdi. Bayan Claypole, Bay Claypole ve Bertha, yani Claypole'lar sadece kendileri olurlardı. Bay Willard'ın bir boğası vardı ve ölümünden dolayı derin bir depresyon içinde olduğunu iddia ediyordu.

-En sevdiği ineğini keserek. Bay Willard sığırları konusunda fevkalade güzel konuşabilirdi ve konuşurdu da.

Bay Codaire yollar, gişeler ve yeni asfaltlama yöntemleri konusunda herkesi uyutabilirdi. Neyse ki Viola bunu biliyordu ve Codaire'ler kendisini çağırdığında Lord Ferdinand Dudley'nin kulaklarını *şenlendirmek* için uygun bir konu olarak bunu önermişti. Bayan Codaire, lord hazretlerinin yorumunu dinlemekten hoşlanacağından emin olduğu bir vaaz kitabı okumuştı. On altı ve on yedi yaşlarındaki Bayan Codaire'ler de anne ve babalarına eşlik etmeyi ve her fırsatta *kıkırdamayı* öneriyorlardı. Yakışıklı bir delikanlı görmek bu kızlar için ekstra bir teşvik olmasa bile her zaman yeterli bir fırsat olduğundan, Viola onların Pinewood'un salonundaki her yetişkinin, özellikle de Lord Ferdinand Dudley'nin sinirlerini bozacağından emindi.

Yarın bu saatlerde, diye düşündü Viola, rahat bir öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirmeyi planladığı odasına çekilirken umutla, adam Londra'ya dönmek üzere yola çıkmış olabilirdi, taşrada yaşamanın onu bir hafta içinde delirteceğini anlamıştı. Yasaların gözündeki hâlâ evin sahibi olacaktı ama büyük ihtimalle asla geri dönmeyecekti. Eğer kiralari kendisi almaya kalkarsa, o sormayı bırakana kadar onu görmezden gelecekti. Yarın bu saatlerde evi yine kendisine ait olabilirdi.

Ve yarın bu saatlerde domuzlar da uçmayı öğrenmiş olabilir, diye düşündü iç çekerek.

Viola akşam yemeği saatine kadar odasından çıkmadı. Onunla birlikte yemek yemek için kendini hazırlamış, en azından onun homurtularını dinleyip eğlenebileceği inancıyla kendini teselli etmişti. Ama yemek masası sadece bir kişilikti ve uşak Viola'nın her zamanki sandalyesinin arkasında, masanın başında durmuş, onu oturtmak için bekliyordu.

"Lord Ferdinand nerede?" diye sordu ona.

"Boar's Head'de yemek yiyeceğini söyledi, hanımefendi."

"Sanırım," dedi rahatlamış bir ifadeyle gülümseyerek ve beklenmedik bir şekilde yemeğin tadını çıkarmaya hazırlanarak, "bir gün için yeterince kibar konuşmalar yaptı."

"Sanırım öyle, hanımefendi," diye sırtarak kabul etti Bay Jarvey, kasesine çorba doldururken.

"Sence gününü iyi geçirdi mi?" Neredeyse neşeli hissediyordu.

Bay Jarvey ona, "Ne zaman başka bir ziyaretçiyi anons etmek için salona adımımı atsam, yeterince neşeli *görünüyordu*," dedi. "Gülümsüyor, konuşuyor ve sanki vaktini geçirmenin daha iyi bir yolunu bulamıyormuş gibi yeni gelenleri selamlıyordu. Ama sanırım bu onun kurnazlığıydı, böylece onu rahatsız ettiğimizi görmeyecektim."

"Evet," diye onayladı Viola. "Haklı olduğunuza eminim." Ama onun sıkılmış, sinirli, yorgun ya da gürlemiş göründüğünü duymayı tercih ederdi. "Bay Paxton'la konuştunuz mu?"

Bay Jarvey, "Lord hazretleri emlak defterlerini görmek istedi ve sonra da onları kimin bu kadar düzenli ve titiz tuttuğunu öğrenmek istedi, hanımefendi," dedi. "Bay Paxton'ın bana söylediğine göre, Bay Paxton'ın beklediğinden çok daha zekice sorular sormuş. Lord Hazretleri ayrılırken kitapları da beraberinde yukarı çıkardı. Onları daha yakından incelemek istediğini söyledi. Sonra bütün o insanları teker teker kütüphaneye göndermek yerine, Lord Hazretleri salonun ortasına bir sandalye çekip oturdu ve herkesle aynı anda konuştu. Ben de oradaydım hanımefendi ve tarım hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi göründüğünü duymaktan memnun olacaksınız. Aslında tam bir cahil."

"Gerçekten mi?" Viola, Lord Ferdinand'ın kendisini sayıların altında ezilmekten kurtaracak bir yol bulmasına sinirlenmiş ama aynı zamanda salondaki varlığının uşağın tüm yetersizliklerine ve utancına tanık olmasına izin vermesinden de memnun olmuştu.

"Evet, gerçekten de hanımefendi," dedi uşak. "Ama nasıl dinleyeceğini biliyor."

ve tam olarak hangi soruları sorması gerektiğini biliyordu. Fıkra da anlatabiliyor. Herkesi birden fazla kez güldürdü. Kasabalı tırmıkçı ile taşralı papaz hakkındaki fıkraya ben bile neredeyse gülümseyecektim. Öyle görünüyor ki-

"Teşekkür ederim Bay Jarvey," dedi Viola kararlılıkla. "Gerçekten şaka yapacak havada değilim."

"Hayır, hanımefendi." Bay Jarvey, boş çorba kâsesini kaldırırken daha normal poker suratlı tavrına geri döndü.

Viola bu kadar huysuz olduğu için kendini suçlu hissetti. Ama gerçekten! Herkesi kazanıyor muydu? Herkes onun, Viola'nın ayağının altındaki desteği kesmek için her şeyi yapabilecek, böylece Viola'nın gitmekten başka çaresi kalmayacak bir büyücü olduğunu göremiyor muydu?

Bu düşünce, sahip olduğu azıcık iştahı da yok etti.

Belki de bu gece geç saatlere kadar handa kalacak ve iğrenç bir şekilde sarhoş olacaktı. Belki de kendini rezil edecek ve gerçek yüzünü gösterecekti. Belki de bu akşam koro çalışmasından sonra kiliseden çıktığında Domuz Kafası yönünden gelen bir kargaşa bile duyabilirdi. Bu ne kadar da tatmin edici olurdu. Diğer tüm koro üyeleri de bunu duyacaktı.

Ama bir saat sonra Viola atı ve arabayı papaz evinin ahırına bırakıp kiliseye doğru yürümeye başladığında bu zayıf ve acımasız umut suya düşmüştü. Neredeyse geç kalmıştı. Koronun diğer tüm üyeleri çoktan hazırды.

Lord Ferdinand Dudley de öyleydi.

I Ferdinand'ın neler olup bittiğini anlaması uzun sürmemiştir. Günü onun için titiz bir özenle planlanmıştı, sabahın köründe horozun ötmesiyle başlamıştı. Muhtemelen Pinewood'da dünyanın en kötü akşam yemeğiyle sona erecekti.

Eğer kahvaltısı aşçının mide çalkalayıcı yemekler sunma konusundaki maharetinin bir göstergesiye, orada da pek hoş karşılanmasa bile Boar's Head'de yemek yemesi daha iyi olurdu.

Han'ın özel salonunda biftekli ve böbrekli turtasını yerken işin tuhafı, günün neredeyse tadını çıkarmış olduğunu düşündü. Neredeyse ama tam olarak değil. İşte Viola Thornhill, vicdanının dikenini, eğlencesini bozmak için oradaydı. Ama zihnini ve bedenini meşhur tarlakuşundan bile önce kalkmaya alıştırdıktan sonra sabahki at yarışları eğlenceli olmuştu. Paxton'la yaptığı konuşmayı ve emlak defterlerini üstünkörü incelemesini de ilginç bulmuştu. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Malikânenin iki yıl içinde köhne, bakımsız, bereketsiz bir işletmeden tam tersi bir duruma geldiği ona çoktan belli olmuştu. Paxton'ın becerikli bir kâhya olduğu belliydi.

Emlak işçileri ve kiracılarla konuşmaktan, gerçek sorunları önemsiz şikayetlerden ayırt etmekten, çeşitli kişilikleri gözlemlemekten, lider olanları ve takipçileri seçmekten zevk almıştı. Onlarla şakalaşmaktan ve başlangıçtaki düşmanlıklarının çözülmeye başlamasını izlemekten zevk almıştı. Paxton elbette o kadar kolay ikna olmamıştı. Bayan Thornhill'e sadıktı.

Öğleden sonra ziyaretleri her zaman kaçınılması gereken bir şeydi. Ama bugünküler son derece eğlenceliydi, özellikle de her arayanın onun canını sıkmak gibi açık bir amaçla gelmiş olması nedeniyle.

Gerçi yol yapımındaki yeni gelişmeler uzun zamandır ilgisini çekiyordu. Ve sığırlardan söz etmek kolaylıkla Ferdinand'ın en sevdiği konulardan biri olan atlardan söz etmeye dönüşebilirdi. Dikiş çemberleri oluşturan hanımlar, küçük Lord Ferdinand'ın bir keresinde hemşiresini kendisine örgü örmeyi öğretmesi için ikna ettiğini ve bir hafta içinde, ilmekleri yavaş yavaş attıkça giderek daralan, ancak bitirdikten sonra yere düz bir şekilde serildiğinde çocuk odasının tüm uzunluğu boyunca uzanan bir atkı ürettiğini öğrenmekle doğal olarak ilgileniyorlardı. Köy okulunda, okul müdüründen Latince dersi isteyen öğrenciye gelince,

Ferdinand Oxford'dan Latince ve Yunanca diplomasıyla mezun olmuştu. Belki de öğretmen olarak hizmet verebilirdi.

Elbette bugün tanıştığı tüm insanlar onu sevmemeye kararlıydı. Muhtemelen birçoğu hâlâ sevmiyordu ve belki de asla sevmeyecekti. Onların bu düşmanlığı, Pinewood'da geçirdiği iki yıl içinde herkesin saygısını ve hatta sevgisini kazanmış gibi görünen Viola Thornhill'e bir övgü niteliğindeydi. Ama Ferdinand umutsuzluğa kapılmadı. Her tür insanla ilişki kurmakta hiçbir zaman zorluk çekmemişti ve her zaman sokulgan olmuştu.

Daha ziyade taşradaki hayattan keyif alacağını düşünüyordu.

Papaz bu akşam kilise korosu için bir prova yapılacağını söylemişti. Karısı Ferdinand'ı da onlara katılmaya davet etmişti ama bunu öyle bir şekilde söylemişti ki Ferdinand onun kabul etmesini beklemediğini biliyordu. Ama neden olmasın, diye düşündü, tatlı olarak getirilen içyağı pudinginin yarısını elinin tersiyle iterek. Henüz Pinewood'a dönmek istemiyordu. Bu ya Bayan Thornhill'le misafir odasında sohbet etmek ya da onun olmadığı bir odaya saklanmak için sıvışmak anlamına gelecekti ve o hiçbir zaman sıvışan biri olmamıştı. Bütün bir geceyi daha içki salonunda içerek geçirmek de istemiyordu.

O zaman koro çalışması olacak.

Kapıyı açıp içeri adımını atar atmaz muayenehanenin kilisenin içinde olmadığını fark etti. Ama bir piyanonun güm güm sesini duyabiliyordu ve onu takip ederek dik taş basamaklardan aşağıdaki kilise salonuna indi, dört duvarın üçünde birkaç penceresi olan kasvetli bir daireydi bu. On beş ya da yirmi kişi gruplar halinde toplanmış, konuşuyorlardı. İçlerinden hiçbiri, tel çerçeveli küçük gözlüklerinin ardından önünde duran müziğe bakan, yaşı belirsiz, zayıf, saçları kırışmış bir kadın olan piyanistle ilgilenmiyordu. Öğleden sonra papaz ve karısıyla birlikte gelen evde kalmış kız kardeşlerden biriydi, diye hatırladı Ferdinand -Merryfield? Merryheart? *Merrywether*-hepsi buydu. Kız kardeşi ödüllü çiçeklerin yetiştirilmesi hakkında uzun uzun konuşurken, bu kadın ne zaman konuşmaya bir kelime katabilse özür diliyor, Lord Ferdinand Dudley'nin bu tür kırsal meselelerle ilgilenmesinin mümkün olmadığını, sadece şehre dönmek için can atıyor olması gerektiğini söylüyordu.

"Dört bölümden oluşuyor," diyordu kimseye belli etmeden ama Ferdinand'ın gözleri ona takıldığında aşırı endişeli görünüyordu. "Ah, canım, dört parçayı idare edebilir miyiz?"

Herkes aynı anda yeni geleni fark edip sessizliğe gömülmeseydi belki de biri ona cevap verecekti.

Ferdinand, "Gördüğünüz gibi daveti kabul ettim, efendim," diyerek papazı seçti ve sağ elini uzatarak ona doğru yürüdü.

Peder Prewitt biraz telaşlanmış ama memnun olmuş görünüyordu. "Çok naziksiniz, eminim lordum," dedi. "Şarkı söyler misiniz?"

Ancak Ferdinand'ın cevap verme şansı yoktu. Koro üyeleri arasında hafif bir kıpırdanma oldu, hepsinin gözleri Ferdinand'ın sol omzunun ötesindeki bir noktaya kaymıştı. Döndüğünde Viola Thornhill'in merdivenlerden indiğini gördü, yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi vardı. O da mı koronun bir parçasıydı?

Başını eğerek ona baktı ve bir şey yine hafızasının sınırlarını zorladı. Kahretsin, ama onu bir yerlerde görmüştü. Oldukça asil görünüyordu, çenesi yukarı kalkıktı, yüzü kontrollü bir asalet maskesiydi - mayıs direğinin gülen kızımdan çok farklıydı.

"Lord Ferdinand," dedi salonun taş zeminine adım atarken, "*sizi burada bulmayı beklemiyordum.*"

"Umarım güzel bir gün geçirmişsinizdir, hanımefendi," dedi. "Papazın karısı beni koro çalışmasına davet edecek kadar nazikti."

Rahibe sessiz bir sitemle baktı ve Ferdinand piyanistle konuşmak için arkasını döndü.

"İçeri girerken önünüzdeki müzik parçasının dört bölümden oluştuğunu söylüyordunuz, Bayan Merrywether," dedi. Bu bir sorun mu?"

"Oh, tam olarak *bir sorun* değil, lordum," diye güvence verdi, sesi onu böyle küçük bir endişeyle rahatsız ettiği için özür dilemekten soluk soluğaydı. "Ama gördüğünüz gibi Bay Worthington bizim tek tenorumuz. Güzel bir sesi olmadığını söylemiyorum, çünkü var. Gerçekten de çok güzel. Sadece tek başına şarkı söylemekten hoşlanmıyor ve eminim onu suçlamıyorum. Ben kesinlikle bunu yapmak istemezdim. Tenor sesim olduğundan değil elbette, bir kadın olarak, ama-"

Ferdinand'ın daha önce karşılaşmadığı yuvarlak bir kadın daha açık bir şekilde, "Basların dikkatini kolayca dağıtıyor ve onlarla birlikte şarkı söylüyor," dedi.

Genel bir gülüşme oldu.

"Hiçbir zaman profesyonel şarkıcılar olduğumuzu iddia etmedik," diye ekledi papaz. "Ancak müzikalite konusunda eksik olduğumuz noktaları coşkuyla telafi ediyoruz."

"Ve hacim," diye ekledi bir başkası, daha fazla kahkaha eşliğinde.

"Kendimizden tek isteyebileceğimiz," dedi papaz nazikçe, "Rab'be sevinçli bir ses çıkarmamızdır."

Viola Thornhill Ferdinand'a, "Bizi dinlemekten hoşlanmayacaksınız," dedi.

Gözlerinin içine gülümseyerek hizmetlerini sundu. "Tenor söylüyorum," dedi içtenlikle. Bir üniversite korosunda şarkı söylemiş ve bu deneyimden büyük keyif almıştı. "Hiç kimse beni olağanüstü bir yeteneğe sahip olmakla suçlamadı, ama şarkı söylerken sesime kulak verenlerin yüzlerinde özellikle acı çeken ifadeler de hiç fark etmedim. Worthington ve ben kafalarımızı ve seslerimizi birleştirip baslara karşı koyabilecek miyiz bakalım?" Saçları dökülmüş, çilli kızıl saçlı Worthington'ın sabah saatlerinde salonunda kamp kuran kiracı çiftçilerden biri olduğunu hatırladı.

Bayan Thornhill kararlı bir tavırla, "Sizi bu kadar zahmete sokmak istemeyiz, Lordum," dedi. "Kesinlikle istiyorsunuz-"

Ne dileyeceğini duymak için beklemedi.

"Ama hiç sorun değil," diye herkesi temin etti. "Müzik dolu bir akşamdan daha çok sevdiğim bir şey yok, özellikle de sadece dinleyici olmak yerine katılımcı olabildiğim zaman. Ancak, haddimi aşıyor muyum diye sormak zorundayım - seçmeler var mı?"

Bu soru koro üyelerinin çoğunda bir gülme patlamasına yol açtı. Bayan Merrywether bile titredi.

Papaz, "Bizimle birlikte şarkı söylemek isteyen hiç kimse geri çevrilmedi, lordum," diye teminat verdi. "O halde başlayalım."

Kesinlikle müzikal bir grup değildi. Sözde kontralto olan biri ses sağırıydı ama yine de yürekten söylüyordu, sopranolardan biri tiz bir vibratoyla söylüyordu, bas bölümü koronun geri kalanını bastırmanın birincil görevleri olduğu varsayımıyla hareket ediyordu ve Bay Worthington gerçekten de kendi başına bir melodi icat etmediği zamanlarda onlarla güçlerini birleştirme eğilimi gösteriyordu. Bayan Merrywether piyanoda eli ağırdı ve orkestra şefi ritmi şaşırtıcı ve öngörülemez bir sıklıkta yavaşlattı veya hızlandırdı.

Ama her şeye rağmen müzik yaratıldı.

Ferdinand, arkadaşlarının onu şimdi görebilselerdi nasıl tepki vereceklerini hayal ederek kendini eğlendirdi. Onu paketleyip, çıldırmış bir deli olarak Bedlam'a götürürlerdi. Tresham ona o meşhur kara bakışlarından birini fırlatırdı. Hayır, belki de yapmazdı. Tresham son birkaç yıldır -aslında evlendiğinden beri- hayatının çoğunda yaptığı gibi yeteneğini bastırmak yerine yeniden piyanoforte çalmaya başlamıştı. Babaları onları, bir Dudley erkeği için tüm günahların en ölümcül olanının kadınsılığı ima eden her şey olduğu inancıyla yetiştirmişti. Müzik, sanat, entelektüel uğraşlara aşırı düşkünlük... Hepsi, o meşhur huş ağacı sopasının da yardımıyla acımasızca yok edilmişti.

gerekli.

Ferdinand hem şarkı söylemekten hem de arkadaşlıktan keyif almıştı. Ve belli ki gelecek yıllarda arkadaşlık etmek zorunda kalacağı komşularından en azından birkaçının düşmanlığını yatıştırmıştı. Görünüşe göre koronun erkek üyelerinden birkaçının alışkanlığı, koro akşamlarında Boar's Head'de bir bardak bira içmektir. Worthington onlara katılmasını önerdi.

"Şarkı söylemek boğazı kurutur," diye ekledi açıklama ve mazeret olarak.

Ferdinand, "Gerçekten de öyle, çok memnun olurum," diye cevap verdi. "Ama Bayan Thornhill, buraya yürüyerek mi geldiniz? Önce size arabamla eve kadar eşlik edebilir miyim?"

"Arabayı getirdim, teşekkür ederim lordum," dedi ve sesinin sertliğinden öfkeli olduğu anlaşıyordu. Onu gerektiği gibi itmeyen arkadaşları tarafından hayal kırıklığına uğratılmış hissediyor olmalıydı.

Ve böylece diğer altı erkek koristle birlikte içmeye gitti ve taşra hayatının şehir hayatından çok farklı olduğunu fark etti. Daha eşitlikçi. Daha güler yüzlü. Oxford'dan sonraki yıllarını önüne çıkan her tarla kuşunu tekmeleyerek ve genellikle Londra'da hızlı, vahşi bir yaşam sürerek geçirdiği gerçeği göz önüne alındığında garip bir düşünce.

Keşke Viola Thornhill olmasaydı. Garip bir şekilde, arkadaşları olan insanların bir gün içinde onun hayatlarına girmesine izin vermelerine onun adına kızgınlık duydu. Ne de olsa hem o hem de Bayan Thornhill burada yaşayamazlardı. Birinin gitmesi gerekecekti ve bu kişi de elbette o olacaktı. Ama arkadaşları ona çok kızmış olmalıydı. Hayatı onun için cehenneme çevirmeliydiler.

"Koro çalışmasından gerçekten hoşlanmış olamaz," dedi Viola. "Öyle değil mi, Hannah?"

"Bilmiyorum Bayan Vi," dedi Hannah, fırçayı Viola'nın başının tepesinden belinin altındaki saç uçlarına kadar sert bir vuruşla çekerek. "Bilmiyorum işte."

Viola kararlı bir şekilde, "Evet, öyle," dedi. "Onun gibi beyefendiler böyle insanlarla birlikte olmaktan hoşlanmazlar, Hannah. Ve kesinlikle bizimki gibi bir koroyla kilise müziği söylemekten hoşlanmazlar. Çok sıkılmış olmalı. Aslında, gitmeye karar vermesinin en iyisi olduğuna inanıyorum. Bugünden sonra Somersetshire'ın bu köşesinin sofistike ve dağılmış bir Londralı çapkına sunabileceği hiçbir şey olmadığını anlayacaktır. Sizce de öyle değil mi?"

"Bence, Bayan Vi," dedi Hannah, "o adamın da bir o kadar cazibesi var.

yakışıklı ve her ikisini de kendi avantajına kullanmayı biliyor. Ve bence o tehlikeli bir adam çünkü yenilgiyi asla kabul etmez. Geldiğinde siz burada olmasaydınız, muhtemelen bir hafta içinde geldiği yere geri dönecekti. Ama sen buradasın, görüyorsun ve ona meydan okudun. Ben böyle düşünüyorum."

Viola'nın kendi düşünceleri o kadar aynıydı ki ekleyecek bir şey yoktu. Hannah saçlarını yüzünden geriye doğru tarayıp gece için örmeye başladığında sadece içini çekti.

"Mesele şu ki, Bayan Vi," dedi Hannah görevi neredeyse bitirdiğinde, "geçen gün köyde size göz koyduğunu düşünmüştüm. Aslında eminim öyleydi, papatyalarınızla oynaması, sizi mayıs direğinin etrafında dans etmeniz için yeşil alana götürmesi falan. Ve sonra ertesi sabah kaderin onu getirdiği gibi buraya geldi, buranın senin evin olduğunu bilmeden. Ve şimdi siz onu uzaklaştırmak için elinizden geleni yaptığınızda, o bu görevin üstesinden geldi ve sizinle eşit olduğunu gösterdi. Bence bu meydan okumadan *zevk alıyor*, çünkü sizsiniz Bayan Vi. Belki de taktiğinizi değiştirmeli, onu uzaklaştırmaya çalışmamalısınız, ama-"

"Hannah!" Viola onun sözünü yarıda kesti. "Ne öneriyorsun? O adamı kendime aşık etmemi mi? Bu mümkün olsa ve bunu yapmak istesem bile ondan nasıl kurtulabilirim?"

"Tam olarak ondan kurtulmanı düşünmüyordum," dedi Hannah, Viola'nın örgüsünün ucuna bir kurdele dolayarak.

"Sen değildin-"

"Mesele şu ki Bayan Vi," dedi Hannah, Viola'nın az önce çıkardığı elbiseyi ve diğer giysileri kaldırmaya dönerek, "hayatınızın sona erdiğini kabul edemem. Hâlâ gençsiniz. Hâlâ sevimli, tatlı ve nazıksınız ve... Hayatınızın bitmiş olması mümkün değil, hepsi bu."

"Evet, *öyle*, Hannah." Viola'nın sesi titriyordu. "Ama en azından burada yaşadığım huzurlu bir yarım varoluş oldu. Beni uzaklaştırmaya kararlı. O zaman geriye hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey. Hayat yok, ev yok, hayal yok. Gelir yok." Sarsılarak yutkundu. Panik yüzünden midesi düğümlenmişti.

"Sana aşık olursa olmaz," dedi Hannah. "Ve o zaten yolun yarısında, Bayan Vi. Siz onun sonuna kadar gitmesini sağlayabilirsiniz."

Viola alaycı bir tavırla, "Beyefendiler metreslerini taşradaki malikânelerinde barındırmazlar," dedi.

"Hanımefendi değil, Bayan Vi."

Viola taburede döndü ve hizmetçisine inanamayarak baktı. "Benimle *evleneceğini* mi sanıyorsun? O Lord Ferdinand Dudley, Hannah. O bir beyefendi, bir dükün oğlu. Ben bir *piçim*. Ve bu benim hakkımda söylenebilecek en nazik şey."

"Kendini üzme," dedi Hannah iç çekerek. "Daha garip şeyler de oldu. Senin elini kazanacak şanslı kişi o olurdu."

"Oh, Hannah." Viola oldukça titrek bir şekilde güldü. "Her zaman hayalperest oldun. Ama eğer bir koca arayacak olsaydım, biliyorsun, Lord Ferdinand'dan çok farklı biri olurdu. Bir beyefendide en nefret ettiğim şeylerin hepsi onda var. O *bir agamer*. Yüksek bahisler için oynayan pervasız biri. Böyle korkunç bir fedakarlık yapmaya kalkışmadan bir şekilde hayatta kalacağım. Ve henüz yenilgiyi kabul etmedim. Benden kurtulmak istiyorsa, beni sürükleyerek götürmesi gerekecek. Belki o zaman herkes onun *cazibesini* biraz daha az düşünür," diye ekledi acı acı.

"Öyle olacak." Hannah, bir zamanlar çocuk Viola'ya dünyanın sonunun geldiğine inanmasına neden olan bir şey olduğunda kullandığı yatıştırıcı sesi kullanıyordu. Oysa o zamanlar dünyanın gerçekten de çok sağlam ve güvenli bir yer olduğu, sevginin gerçek ve sonsuz gibi görüldüğü altın zamanlardı. "Şimdi yatağa girin, Bayan Vi. İyi bir gece uykusunun çözemeyeceği hiçbir şey yoktur."

Viola güldü ve hizmetçisine sarıldı. "En azından sen varsın, bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaş," dedi. "Pekâlâ, o zaman iyi bir kız gibi yatıp uyuyacağım ve yarın tüm sorunlarım ortadan kalkmış olacak. Belki de Boar's Head'den ayrıldığında o kadar sarhoş olacak ki Londra'ya gidecek ve Pinewood'la ilgili her şeyi unutacak. Belki de atından düşüp boynunu kıracak."

"Lovey!" Hannah sitemkâr bir sesle konuştu.

"Ama köye atıyla gitmedi," dedi Viola. "At arabasını aldı. Böylesi daha iyi. Düşecek daha çok yeri var."

Bir süre sonra yatağında uzanmış, uyanık bir halde başının üzerindeki gölgeli tenteye bakıyor ve hayatının iki gün içinde nasıl bu kadar değişebildiğini merak ediyordu.

Ferdinand eve döndüğünde saat gece yarısını geçiyordu. Ev karanlık içindeydi. *Öfkeli* bir karanlık, diye düşündü sırtarak. Muhtemelen onun eve sendeleyerek gelmesini, müstehcen şarkılar söyleyerek kükremesini ve sözlerini gevelemesini bekliyordu. Ama bunun aslında oynadıkları bir oyun olmadığı bilgisi kısa sürede yüzündeki sırıtmayı sildi. Keşke bu kadar zararsız bir şey olsaydı diye düşündü. O

ilginç bir rakipti.

Jarvey hâlâ ayaktaıdı. Ferdinand kilitli olmayan kapıdan içeri girdiğinde, bir elinde havada tuttuğu mum dalının yüzüne düşürdüğu gölgeler onu biraz uğursuz göstererek sinsice salona girdi.

"Ah, Jarvey." Ferdinand adama şapkasını, pelerinini ve kırbacını uzattı. "Beni bekledin, değil mi? Bentley de öyle, değil mi?"

"Evet, lordum," dedi uşak. "Onu hemen odanıza göndereceğim."

"Onu yatağına gönderebilirsin," dedi Ferdinand, kütüphaneye doğru giderken. "Siz de kendi yatağına gidin. Bu gece ikinize de ihtiyacım olmayacak."

Ama kütüphaneye neden geldiğini gerçekten bilmiyordu, diye düşündü kapıyı arkasından kapattıktan sonra. Sadece gece yarısını biraz geçe emekli olmak için gülünç derecede erken bir saat gibi görünüyordu. Ceketini silkti ve bir sandalyenin arkasına attı. Yeleği de orada ona katıldı. Gevşedi ve sonra boyunbağıını çıkardı. Artık bir sandalyeye oturup kitap okuyabilecek kadar rahattı, ama kendini kitap okuyacak havada hissetmiyordu. Artık çok geçti. Kütüphanenin bir köşesindeki camekânlı dolaba doğru yürüdü ve kendine bir konyak doldurdu, ama ilk yudumdan sonra fark etti ki canı pek de içmek istemiyordu. Boar's Head'de üç bardak bira içmişti. Hiçbir zaman tek başına içen biri olmamıştı. Ya da ağır bir içici hiç olmamıştı aslında. Gençliğinde birkaç kez tecrübe ettiği gibi, kalın sabah kafalarının savunucusu değildi.

Sorunlarının bir çözümü olmalı, diye düşündü ve kendini şöminenin etrafına dizilmiş sandalyelerden birine attı. Tek dileği, vasiyetnamenin kendisini temize çıkaracağı ya da vasiyetnameyle oynandığı fikrine tutunmak yerine bir çözüm bulmasına yardım etmesiydi.

Neden onun sorunları için endişeleniyordu *ki*? Onlar onun değildi. Onunla hiçbir ilgileri yoktu. İki buçuk saat boyunca sadece üç bardak bira içmiş olmanın fena halde haksız bir sonucu olarak başını ağrıtıyordu.

Burada arkadaşları vardı. Burada çok seviliyordu. Eğer çok yanılmıyorsa -Emlak defterlerini daha yakından inceledikten ve Paxton'la tekrar konuştuktan sonra emin olacaktı; malikânenin işletilmesinde ve geliştirilmesinde görev almıştı. Toplum faaliyetlerine katılmıştı. Yapması gereken şey burada kalmaktı.

O göt ve ödöl delisi Claypole ile evlenirse kalabilir. Kalabilirdi

eğer...

Ferdinand şöminenin üzerinde asılı duran karanlık tabloya baktı. Hayır! Hayır!

Kesinlikle öyle değil, kesinlikle! Bu şeytani fikir nereden çıkmıştı? Ama bu tuhaf fikri aklına sokan şeytan konuşmaya devam etti.

Genç, güzel ve çekici.

Son altı ya da yedi yıl içinde ona talip olan düzinelerce başka kız da öyleydi. Onlardan hiçbiriyle evlenmeyi bir an bile düşünmemişti.

Taze ve masum.

Onunla evlenen her kadının kayınbiraderi bir dük olacaktı. Bir *tonla* evleniyor olacaktı. Çok zengin bir adamla evlenmiş olacaktı. Sosyetenin zevklerini tattığında ve Claypole'dan daha cana yakın, ona hayranlık duyan başka erkekler olduğunda tazelik ve masumiyet bir anda yok olacaktı. Benzer bir evlilik yapan diğer kadınlardan hiçbir farkı olmayacaktı.

Aşka inanır. Görünüşte ona ihanet etmiş olsa bile aşka güvenir.

Hem sevgi hem de güven masumiyetle birlikte yok olur.

Onu istiyorsun.

Ferdinand gözlerini kapadı ve ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu. Derin ve dengeli bir şekilde nefes aldı. O bir masumdu. Onun evinde refakatsiz yaşıyordu. Onu arzulamasa da bu yeterince skandaldı.

Uğruna ölünecek bir vücudu var.

Ve sadece ona sahip olmak için özgürlüğünden vazgeçmeden önce o da ölecekti.

Onunla evlenirseniz sorunları çözülür ve vicdanınız rahatlar.

Lanet olsun Bamber'a, diye düşündü Ferdinand şiddetle. Ve Bamber'ın babasına da lanet olsun. Leaving'e de lanet olsun, tam o sırada karısını hamile bıraktığı için, böylece Ferdinand'ın yerine Pinewood'da oynayacak kişi o olmamıştı. Brookes'a da lanet olsun.

Ona evlenme teklif ederek centilmeni oynamayacaktı. Bu fikir bile, aşırı sıkı boyun örtüsünü çekiştirmek için uzanmasına neden oldu; ancak oturmadan önce onu çıkardığını fark etti. Gerçekten de kötü bir durumdaydı.

Ferdinand yatmaya gitmeye karar verdi ve kararlı bir şekilde ayağa kalktı. Bentley'e kendisine farklı yastıklar bulmasını ya da bulamazsa bir blok mermer koymasını emretmesine rağmen uyuyamayacaktı.

Yatağının baş ucunda, dün gece üzerinde uyuduğu mermerden daha az rahat olamayacağı için. Ama yatağa gitmekten *başka* yapacak bir şey yoktu.

Pencerelerden sızan ay ışığının üst kattaki yolunu aydınlatmaya yeteceğine karar verdikten sonra mumları söndürdü. Tek parmağıyla ceketini ve yeleşini omzuna asıp odadan çıktı.

Sabahleyin daha mantıklı bir ruh haliyle kalkacağını umuyordu.

Üst koridor, koridordan ve merdivenlerden daha karanlıktı. En uçta sadece bir pencere vardı. Ama düşüncelerine dalmış olan Ferdinand'ın aklına yanında mum getirmediği için pişmanlık duymak gelmedi.

Bir masaya çarptı ve masanın köşesi onu acı bir şekilde kalçasının ortasından yakaladı.

"Ah!" diye yüksek sesle haykırdı, ardından birkaç küfür daha savurdu ve iki eliyle bacağını ovma için ceketini ve yeleğini bıraktı. Ama neredeyse karanlıkta bile, masanın üzerinde sallanmakta olan büyük bir vazo şeklindeki felaketin yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu. Kükredi ve ona doğru hamle yaptı

-ve sonra düzelttiğinde kendini kutlayan bir rahatlamayla kükredi. Bir elini tekrar yaralı bacağına bastırdı ama acıyla baş başa kalması kısa sürdü. Ağır, süslü bir çerçeve içindeki büyük bir tablo nasıl olduysa duvardan kopmuş ve yere düşmüştü; vazoyu da kendisiyle birlikte aşağı indirip paramparça etmesi ve bu arada masayı da devirmesi bu düşüşü daha da çarpıcı kılmıştı.

Ferdinand, karanlıkta tam olarak ne kadar büyük olduğunu göremese de, etrafındaki karmaşaya kötü ve anlamlı bir şekilde küfretti. Enkazdan uzaklaştı ve bacağını ovuşturdu. Sonra aniden ortalığı aydınlatan ve gözlerini kamaştıran bir ışık belirdi.

"Sarhoşsun!" dedi mumu tutan kişi ona soğuk bir şekilde.

Ferdinand gözlerini kapatmak için elini kaldırdı. Bu sonuca varmak *tam da* bir kadına göreydi.

"Şeytani bir tilkilik," diye onayladı sertçe. "Rüzgâra karşı üç yaprak. Sana ne bundan?" Bir yandan kalçasını ovuştururken, bir yandan da dikkatini artık net bir şekilde görebildiği felakete verdi. Tablo bir ton ağırlığındaymış gibi görünüyordu ama enkazın arasına daldı ve bir şekilde onu duvardaki yerine kaldırdı. Tabloyu yerden aldı ve düzeltti. Görünürde hiçbir hasar yoktu. Ama birkaç bin ayrı parçaya ayrılmış vazo kalıntılarına bakıp yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapamadı.

Mumu başından beri onun gözlerini kamaştırıyordu. Ve giderek yaklaşıyordu. Hâlâ kızgın ama aynı zamanda kesinlikle utanmış hissederek ona baktığında, onu ilk kez net bir şekilde görebiliyordu.

Yüce Tanrım! Ne giyinmek ne de sabahlığını çıkarmak için durmamıştı. Görünüşünde özellikle uygunsuz bir şey yoktu. Beyaz pamuklu geceliği boynundan bileklerine ve ayak bileklerine kadar onu örtüyordu. Başında gecelik yoktu ama saçları yüzünden geriye doğru kazınmış ve kalın bir örgü halinde sırtına dökülmüştü.

Ayakları çıplak olsa bile hiç de uygunsuz *görünmüyordu*. Aslında iffetin vücut bulmuş hali gibiydi. Ama yine *de* bu sadece bir gecelikti ve insan altında ne olduğunu -ya da daha doğrusu ne olmadığını- hayal etmekten kendini alıkoyamıyordu. Tahminen hiçbir şey. Ferdinand'ın ateşi yükseldi ve morarmış kalçasını daha sert ovuşturdu.

"Bana ne?" diye sordu, onun sorusunu tekrarlarlarken sesi kendini beğenmiş bir öfkeyle gergindi. "*Gecenin* bir yarısı. *Uyumaya* çalışıyorum."

"Koridorun ortasında bir masa bulundurmak için düpedüz aptalca bir yer," dedi, ona tam olarak bakmamaya dikkat ederek ve sonra yerdeki ceketini ve yeleşini fark ederek. Kendisi de sadece gömlek, pantolon ve çorap giymişti. Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım, bu olmadan da yapabilirdi. Gece yarısından sonra her ikisinin de yatak odalarının dışındaki karanlık koridorda baş başaydılar ve aklını orada hiç işi olmayan düşünceler dolduruyordu.

Şehvet dolu düşünceler.

Kendisi de en azından şimdilik öfkeyle silahlanmıştı. Muhtemelen şehvet diye bir şey duymamıştı bile. "Masa duvara yaslanmıştı lordum," dedi soğuk bir nezaketle. "Tablo duvarda *asılıydı*. Eğer burada olanlarda bir aptallık varsa, o da sarhoşken koridorda mumsuz yürümenizdir."

"Al bakalım," dedi, "sanırım o vazo bir kralın fidyesi değerindeydi."

"En azından o kadar eder," diye kabul etti. "Ayrıca tarif edilemeyecek kadar iğrençti."

Bunu söylediğinde doğrudan ona sırttı ve sonra gözlerini kaçırmış olmayı diledi. Öyle bir yüzü vardı ki -yüksek elmacık kemikleri, düz bir burun, iri gözler ve yumuşak, öpülesi dudaklara sahip mükemmel bir oval- bukleler ve lüleler olmadan daha güzel görünüyordu. Her zamanki saç örgüleri ona muhteşem bir hava veriyordu. Bu geceki gevşek örgü ona genç bir görünüm, masumiyet ve saflık havası veriyordu. Dikkatini kararlılıkla vazodaki hüznü kalıntılara verirken ateşi bir kademe daha yükseldi.

"Süpürgeyi nereden bulacağım?" diye sordu. Belki de parçaları süpürmek dengesini yeniden sağlayabilirdi.

Ama o tam olarak yanlış şeyi yaptı. Doğrudan ona baktı ve gözleri neşeyle dans ederek güldü.

"Neredeyse sana söylemek için can atıyorum," dedi. "Seni bir süpürge kullanırken görmek paha biçilemez olurdu. Ama bu dürtüyü unutsan iyi edersin. Saat gece yarısını geçti."

Bu gerçeği özenle ve nafîle bir çabayla görmezden gelmeye çalışıyordu. "O halde ne yapmalıyım?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bence yatağa gitmelisiniz Lord Ferdinand," dedi.

Keşke kafasının tepesi uçabilseydi, bir miktar ısı zararsız bir şekilde yukarıdaki havaya kaçabilir ve onu kurtarabilirdi. Ama öyle olmadı tabii ki. Ve onun tavsiyesine uyup, gözleri her adımda kapı kolunda, odasına ve sığınağına doğru koşturmak yerine, ona tekrar bakma ve onunla göz göze gelme hatasını yaptı ve sonunda zihninin, odasından dışarı çıktığından beri etraflarında cayır cayır yanan atmosfere bağlandığını gördü.

Şamdanı onun elinden aldığını fark etmedi ama masaya bırakan kesinlikle kendi eliydi. Sonra dönüp aynı eliyle onun çenesini kavırıyor, bu da kolunda sıcak bir yumuşaklık hissi uyandırıyor.

"Yapmalı mıyım?" diye sordu ona. "Ama beni oraya kim koyacak?"

O geç anda bile kendi sorusuna cevap verebilir ve yatmak için aceleyle kaçabilirdi. Ya da ağırbaşlı bir şekilde geri çekilmeden önce onun sözde sarhoşluğuyla ilgili iğneleyici bir yorum yaparak ikisinin de akıl sağlığının yerine gelmesine yardımcı olabilirdi. Ya da bu sabah yaptığı, kişiliğinin kutsallığıyla ilgili konuşmayı tekrarlayabilirdi. Ya da sadece dönüp çıplak ayaklarıyla kaçabilir ve mumu ona bir ödül olarak bırakabilirdi.

İkisi de kolay ve mantıklı çıkış yollarından hiçbirini seçmedi.

Bunun yerine hiç beklenmedik bir şey yaptı. Dişleri yumuşak alt dudağına gömüldü ve mumun titrek ışığında Ferdinand'a gözlerindeki parlaklığın dökülmemiş gözyaşlarından kaynaklanmış olabileceği görüldü. Söylediği sözler de bu izlenimi doğruluyordu.

"Keşke," dedi usulca, "o günden ve o akşamdan sonra çekip gitseydin. Keşke adını hiç bilmeseydim."

"Öyle mi?" Tehlikeyi unuttu. Adabı unuttu. Çözümsüz bir çatışmaya kilitlendiklerini bile unuttu. Tek gördüğü, bir zamanlar saçlarına papatyalar takan ama şimdi gözlerinde yaşlar olan güzel, hayat dolu genç kızdı-

Onun yüzünden. "Neden?"

Tereddüt etti ve sonra omuz silkti. "Hoş bir anı olurdu," dedi.

Mantıklı düşünüyor olsaydı, kadının cevabını yorumsuz bırakırdı. Ama gerçekten hiç düşünmüyordu.

"Bu anı mı?" Başını eğdi, dudaklarını onunkilere dokundurdu ve geri dönülmez bir şekilde duygular içinde kayboldu. Tatlı, sağlıklı masumiyet ve güzellik. Sabun, temizlik ve kadının baştan çıkarıcı kokuları. Ve ateş ışığının, keman müziğinin ve parlak, kıvrımlı kurdelelerin anıları. Ve öpmek için meşe ağacının arkasına götürdüğü kadının gülen, sevimli yüzü.

Bu kadın.

Başını geri çekip gözlerinin içine bakmadan önce onu sadece birkaç dakika öptü. Mum ışığı, ateş ışığının köyün yeşilinde yaptığı gibi yüzünde titreyordu. Gözleri hülyalı bir şekilde onunkilere bakıyordu. Gözyaşları kaybolmuştu. Bir elini kaldırdı ve parmak uçlarını hafifçe onun yanağına değdirdi, bu da adamın vücudunda aşağıya doğru akan ve kasıklarında merkezlenen ham arzusunun ürpermesine neden oldu. Yine de hissettiği açlık, doğası gereği tamamen cinsel değildi. Kendisini kışkırtıcı koşullar altında yalnız bulduğu herhangi bir güzel kadın değildi.

O Viola Thornhill'di, evrenin tüm müziğini ve ritmini bedenine çekmişçesine neşeyle dans eden, gülen, sevimli, canlı kadın, Bamber'ın Pinewood vaat edilen ve sonra ihanete uğrayan akrabası, babasıyla tanışmak için koşan ve ona tüm çocukluk sırlarını döken çocuk.

"Evet," diye fısıldadı sonunda, neredeyse sormayı unuttuğu soruya cevap olarak. "O anıyı yaşamak istedim."

"Gerçek erkek burada diğerlerini sağlamak için dururken mi?" Bir an için, 1 Mayıs'tan sonra onunla olan her birlikteliğini ömür boyu sürecek bir acıyla hatırlayacağını unuttu.

Ellerini kızın belinin iki yanına koydu ve onu kendine yaklaştırdı. Kadın onu itmedi. Aksine, dirseklerini avuçlarının içine aldı ve kalçalarını, karnını ve göğüslerini onun bedenine bastırarak kendini ona doğru eğdi. Yumuşak, çekici kıvrımları vardı. Adamın kolları kadının beline sıkıca sarıldı ve kadının kolları da adamın boynuna dolandı. Geceliğinin bakir beyazının altında yatan çıplaklığa dair her türlü şüphe ortadan kalkmıştı. Olup bitenlere istekli bir katılımcı olduğuna dair her türlü şüphe de öyle.

Bu sefer onu öperken ağzını onunkinin üzerine açtı ve yaladı.

ayrılmış dudaklar ve onların arkasındaki yumuşak, nemli et. Tatlı, çiğ bir açlık onu tüketmişti. Tatlıydı çünkü derin, doğuştan gelen bir dürüstlikle kucaklaşmayı onun masumiyetini yok edecek kadar ileri götürmeyeceğini biliyordu - bekaretini almayacaktı. Çiğdi çünkü istiyordu, istiyordu ve istiyordu. Onu yatağın altında istiyordu, evet. Zaten uyarılmaktan sertleşmişti. Kendini onun derinliklerine bastırmak ve ona zevk, kendisine de rahatlık getirmek istiyordu. Ama bu basit hayvani dürtüden daha fazlasını istiyordu... Ah, *sadece arzuluyordu*.

"Tatlı," diye mırıldandı, ağzını onunkinden ayırdı, kapalı gözlerine, şakaklarına, yanaklarına öpücükler kondurdu, bir kulağının lobunu dişlerinin arasına aldı ve dilini ucunda gezdirdi, yüzünü boynuyla omzu arasındaki sıcak, yumuşak çukura gömdü. İki koluyla onu daha da sıkı sardı ve ayak parmaklarının üzerinde durana kadar kaldırdı.

"Evet," diye mırıldandı, sesi alçak kadife gibiydi, yanağı adamın saçlarına sürtünüyordu, bir elinin parmakları saçlarına dolanmıştı. "Ah, çok tatlı."

Sonsuz anlar boyunca birbirlerine sarıldılar.

Kız ellerini adamın omuzlarına koyup onu şiddetle değil ama sertçe iterken, adam da aynı anda kızın üzerindeki hakimiyetini bırakıyordu.

"Yatağa gidin Lord Ferdinand," dedi o daha konuşmadan. "Yalnız başına." Yine de kızgın değildi. Sesinde onunkine benzer bir özleminden söz eden bir şey vardı. Kadının bir yanının -daha zayıf bir yanının- tartışmasını istediğini biliyordu.

"O yolda ilerlemiyordum," dedi usulca. "Baştan çıkarmak aklımda yoktu. Kızlığın benim yanımda tamamen güvende. Ama bir daha bu şekilde karşılaşmamamız bizim için en iyisi olur. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında ben sadece bir erkeğim."

Şamdanını eline aldı. "Bu parçaları sabah süpürteceğim," dedi. "Şimdilik kalsınlar." Ona bir daha bakmadan odasına doğru ilerledi, saç örgüsü bir sarkaç gibi sırtında ileri geri sallanıyordu. Son derece baştan çıkarıcı görünüyordu.

Çocukluğunu geride bırakmadan çok önce masumiyete, saflığa, sadakate ve hatta aşka olan tüm inancını yitirmişti. Hiçbir kadına aşık olmamış ya da hiçbir kadınla hafif, şakacı bir arkadaşlıktan öte bir şey yaşamamıştı. Kadınlar seks ve çocuklar içindi. O çocuk istemiyordu.

Ama belki de her şeye rağmen, diye düşündü Ferdinand, yatak odasının kapısı arkasından kapanıp koridor yeniden karanlığa gömülürken, iyilik, masumiyet ve karmaşık olmayan bütünlük gibi nitelikler vardı.

Belki aşk bile vardı. Ve
sadakat.

Belki de sadece yorgundu, diye düşündü terk edilmiş giysilerini ay ışığında bulup yatak odasına doğru ilerlemeden önce onları toplarken. Ne de olsa uzun ve olağanüstü yoğun bir gün olmuştu.

Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken, ikisinin de Pinewood'da kalmasının bir yolu olduğunu düşündü. Ama bu gece bu düşüncenin peşinden gitmeyecekti. Ya da yarın, eğer akıllıca davranırsa.

Son derece memnun bir bekârdı.

Ah, tatlım, diye mırıldandı ona, sesi tutkuyla gırtlaktan çıkıyordu, yanağı usulca adamın başına yaslanmıştı.

Evet. Gerçekten çok tatlı.

Soyunma odasına doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Viola ertesi sabah Lord Ferdinand Dudley'nin Pinewood'dan ayrılışını hem rahatlama hem de dehşetle karşıladı. Uzun ve neredeyse uykusuz geçen bir gece boyunca, kahvaltı masasında onun yüzüne nasıl bakacağını bilememişti. Öte yandan, onun yokluğu Bay Paxton'la birlikte çiftliği ziyaret etmek üzere yola çıkmış olmasından kaynaklanıyordu. En azından şu anda malikânenin idaresiyle ilgileniyor gibi görünüyordu. Viola onun böyle bir görevde bulunmamasını büyük bir saldırı olarak algıladı. En başından beri Pinewood'un verimli ve müreffeh bir şirket haline gelmesinde bizzat rol oynamıştı. Bay Paxton'ın yardım ve tavsiyeleriyle bu işte oldukça başarılı olmuştu. Bu işi çok sevmişti.

Bugün hayata geçirilecek büyük planlar yoktu. Sadece bu öğleden sonraki plan vardı ki o da şimdiden aksak ve başarısızlığa mahkum görünüyordu. Sadece depresyon ruh halini vurgulamak için, güzel sıcak, güneşli büyü Somersetshire'ı terk etmiş gibi görünüyordu. Pencereleri buğulandıran hafif bir çiseleme ve kahvaltı salonunu karartan ağır gri bir gökyüzü vardı.

Sorun şu ki, iki kötülükten hangisi için kendini daha çok suçlaması gerektiğini bilmiyordu. Düşmanına teslim olmuş, onun kendisini tutmasına ve öpmesine izin vermişti. Kısmen -ah, kısmenden de öte- bunun nedeni, gömlek kolları içinde, uzun, kaslı bacaklarını saran daracık pantolonuyla karşı konulmaz bir çekiciliğe sahip olması ve kendini dayanılmaz derecede yalnız ve sevgisiz hissetmesiydi. Böyle bir adama duyduğu arzuya teslim olduğu için kendini nasıl mazur görebilirdi? Yine de kendini dizginlenemez bir şehvetle suçlamayı diğerine tercih ederdi.

Çünkü onun kollarındayken tutkunun içinde yarı yarıya kaybolmuş olsa da, *aslında sadece* yarı yarıya kaybolmuştu. Kendisinin diğer yarısı, ona doğru eğilirken, göğüslerini onun sert göğsüne, kalçalarını onunkilere, karnını onun ereksiyonunun sert cüssesine yaslarken kayıtsızca izlemişti. Onun üzerinde yarattığı etkinin, onun üzerinde sahip olduğu gücün farkındaydı. Onu neredeyse hiç çaba harcamadan yatağa atabilirdi. Ama tutkulu kadın tam da bunu, onun altına uzanmayı, onun temiz, genç erkekliğiyle zevke gelmeyi arzulamış olsa da, hesapçı kadın onu tamamen farklı bir yöne, aşka ve hatta evliliğe doğru ikna etme olasılığını tartmıştı.

Viola bu yanından çok utanıyordu.

"Evet," dedi uşak ona yaklaştığında, "gidebilirsiniz Bay Jarvey. Bu sabah aç değilim."

Kütüphaneye gitti ve masanın arkasına oturdu. Eve yazacaktı. En azından sabahın geri kalanında rahatsız edilmekten korkmasına gerek yoktu.

Onu kendine aşık etmeye çalışmak nasıl aklına gelebilirdi ki? Onu sevmiyor ve hor görüyordu. Ayrıca, bu imkânsızdı. Duygularını harekete geçirmek değil belki ama onunla evlenmek. Yine de onu hafifçe midesini bulandıran bu pratik düşünce değil, bir adamı evliliğe ikna etmeye çalışmanın ahlaki sonuçlarıydı. Masadan tüy kalemi aldı, ucunu test etti ve mürekkep hokkasına daldırdı.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancıya dikkat edin. Sizi yok edebilir, tabii önce kalbini çalmazsanız.

Çingene falcının sözleri neden tam da bu anda aklına gelmişti?

Bunu yapmayacağını düşündü, kesin bir kararlılıkla. Onun hayranlığını ya da şehvetini çekmek için kasten tek bir şey bile yapmayacaktı. Ama ya hiçbir şey yapmak zorunda kalmazsa? Ya onun kişiliğine duyduğu bariz çekim, özgürce daha derin bir şeye dönüşürse? Ya eğer...

Hayır, o zaman bile olmaz, diye düşündü, boş bir kâğıdın üstüne süsleyerek "Sevgili Anneciğim, Claire ve Maria," diye yazdı. Dikkatini mektubuna vermeye zorladı.

Sarhoş değildi, diye düşündü beş kelime yazdıktan sonra. Dilinde biranın tadını almıştı, bu doğrudu ama sarhoş değildi. Ve ona, onu baştan çıkarmaya niyetli olmadığını, onun yanında güvende olduğunu söylemişti. Daha da kötüsü, ona *inanmıştı*. Hâlâ da inanıyordu.

Hayır, dikkati dağılmayacak, diye düşündü, inatla yazmaya devam ederek. Ve o

ondan hoşlanmasına izin vermezdi.

Ama o öğleden sonra böyle bir tehlikenin hiç olmadığını anladı. Aslında o, şimdiye kadar tanıdığı en aşağılık adamdı.

Bir yıldan daha uzun bir süre önce, köyün ve mahallenin kadınları için bir dikiş çemberi başlatmak onun fikriydi. Erkekleri bir araya getirecek birkaç yer ve etkinlik vardı ama kadınlar için çok azdı. O zamandan beri her hafta kilise salonunda toplanıyorlardı. Ama Viola'nın aklına iki gün önce grubu Pinewood'un salonunda buluşmaya davet etmek gibi mutlu bir fikir gelmişti. O zaman, bir kasaba lalesini Londra'ya geri döndürmek için, birkaç düzine kadının kendi mülkü saydığı salonda dikiş nakış ve sohbet için toplandığını görmekten daha uygun bir şey olamayacağını düşünmüştü.

Bayan Codaire elindeki nakış iplerini yayarken, "Bu gerçekten çok iyi bir fikir, Bayan Thornhill," dedi. "Asıl amacınız bir yana, burası kilise salonundan çok daha uygun bir buluşma yeri. Üzerinize alınmayın Bayan Prewitt."

"Alınmadım Eleanor," dedi papazın karısı nezaketle.

"Yine de söylemeliyim ki," diye ekledi Bayan Codaire, "dün Bay Codaire ve kızlarla birlikte buraya uğradığımda Lord Hazretleri son derece sevimli bir beyefendi gibi görünüyordu."

"Dün akşam koro çalışmasından sonra bana eve kadar eşlik etmek için ısrar etti," dedi Bayan Prudence Merrywether nefes nefese. "Yalnız yürümeyi tercih ederdim, çünkü bir dükün kardeşine söyleyecek tek bir akıllıca şey bulamadım ve gül dikmek için en iyi toprağın hangisi olduğunu açıklamamı istemeseydi dilim tutulurdu. Ama Trellick'te güvende *olmadığımı* düşünmek oldukça saçma olsa da, güvenliğimi düşünmesi çok nazik bir davranıştı. Hem ben ne genç, ne güzel, ne de zenginken kim bana saldırmayı düşünebilir ki?"

"Bu sadece onun kurnazlığıydı Prudence," dedi kız kardeşi Viola'yı tatmin edercesine kararlılıkla. "Hepimizin ondan *hoşlanmasını* istiyor. Onun cazibesine kapılmaya hiç niyetim yok."

"Çok haklısınız Bayan Merrywether," dedi Bayan Claypole. "Hiçbir beyefendi Bayan Thornhill'in taşınmasına fırsat vermeden Pinewood'da yaşamakta ısrar etmez. Bu tam bir skandal ve ben onu tamamen suçluyorum. O terbiyeli bir adam değil."

"İki akşam önce sevgili Viola'nın refakatçisi olarak burada kalmama izin vermeyi kesin bir dille reddetti," diye ekledi Bertha. "Son derece kabaydı."

"Çok fazla gülümsüyor," dedi Bayan Warner. "Bunu köydeki şenlik sırasında fark ettim."

Bayan Prudence, "Yine de çok hoş bir gülümseme," dedi ve kızardı.

Birçoğundan daha iyi organize olmuş olan Bayan Merrywether çoktan işe koyulmuştu bile. "Eğer Lord Ferdinand Dudley bugün burada olmamızdan hoşlanmazsa, Bayan Thornhill," dedi, "ve buraya gelip gitmemizi emrederse, ona arkadaşımıza eşlik etmek için burada olduğumuzu ve öğleden sonra daha uzun süre kalmaya niyetli olduğumuzu bildiririz."

"Sen her zaman benden daha cesurdun, Faith," dedi Bayan Prudence iç çekerek. "Ama sen haklısın. Sen her zaman haklısın. Asla korkmayın, Bayan Thornhill. Eğer Lord Ferdinand sizi bizim yanımızda azarlamak isterse, biz de ona karşılık veririz. Ah, canım, keşke cesaret edebilsek."

Bundan sonra herkes işine koyuldu ve yarım saat boyunca oda her zamanki kadını sohbet konularıyla -hava durumu, herkesin sağlığı, evle ilgili ipuçları, Londra'dan gelen moda tabaklarında sergilenen en yeni modalar, bir sonraki toplantı- uğuldadı.

Derken salonun kapısı açıldı ve Lord Ferdinand içeri girdi. Viola, üstlendiği gelin dizinden başını kaldırıp baktığında, devetüyü rengi pantolonu ve püsküllü, son derece cilalı Hessian çizmeleri ve her zamanki beyaz keteniyle ustaca kesilmiş yeşil, süper ince bir ceket giymiş, oldukça kusursuz görüldüğünü gördü. Saçları yeni taranmıştı ve gür ve parlak görünüyordu. Onu uyarmış olmaları gerektiğini *fark etti*. Ama bütün hanımlar gidene kadar saklanmak yerine, üstünü değiştirmek için yukarı çıkmış ve aşağı inerek tüm neşesiyle girişini yapmıştı.

"Ah." Zarif selamına herkesi dahil etti. "İyi günler hanımlar. Dün burada karşılaşmadığım sizler için Pinewood'a hoş geldiniz."

Viola işini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Bayanlar dikiş grubu bu hafta burada toplanıyor," diye açıkladı. "İnsan bu büyüklükte bir malikâneye sahip olacak kadar ayrıcalıklı olduğunda, onu kamu yararı için kullanmaya ve mahremiyetinin bir kısmından vazgeçmeye hazır olmalı."

Gözlerini -*gülen* gözlerini- ona çevirdi. "Kesinlikle öyle," diye kabul etti. "Sanırım," dedi dikkatle, "kütüphane *ücretsiz*."

"Öyle," dedi. "Az önce orada, hakkında çok iyi fikirler duyduğum bir kitabı buluyordum."

Viola ilk kez onun bir elinde bir kitap tuttuğunu fark etti. "Kitabın adı *Gurur ve Önyargı*," dedi. "Hiç duyan var mı?"

"Okudum," diye itiraf etti Bayan Codaire. "Ama okumadım."

Viola bir kereden fazla okumuştı. Şimdiye kadar okuduğu en iyi kitap olduğunu düşünüyordu. Lord Ferdinand odaya doğru ilerledi ve rahat bir çekicilikle gülümsedi.

"Siz hanımlar dikiş dikerken ben de bir kısmını yüksek sesle okuyayım mı?" diye sordu. Biz erkekler ellerimizle o kadar çalışkan ya da becerikli değiliz, görüyorsunuz, ama belki de her şeye rağmen bir işe yarıyoruzdur."

Viola ona öfkeyle baktı. Dışarıda her namuslu erkeğin yapacağı gibi sinirli sinirli dolaşmak yerine, cazibesini bu kadın sığınağına getirmeye nasıl cüret ederdi?

Bayan Prudence Merrywether, "Eminim çok nazıksınızdır, Lord Ferdinand," dedi. "Babamız bize kitap okurdu, özellikle de karanlık akşamlarda, aksi takdirde zamanın ellerimizin üzerinde ağırlaşacağı zamanlarda. Hatırlıyor musun, Faith, canım?"

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Geriye kalan tek koltuğa, Viola'nın neredeyse ayaklarının dibindeki sedirin üzerine oturdu, hanımlar işlerinin başına dönerken bir kez daha gülümsedi, kitabı açtı ve okumaya başladı:

"İyi bir servete sahip olan bekâr bir erkeğin bir eşe ihtiyacı olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. "

Kadınlardan üçü ya da dördü güldü ve o da okumaya devam etti; üçü ya da dördünden fazlasının romanın açılış cümlesinin kendisine nasıl uyduğunu düşündüğünü biliyordu. Büyük olasılıkla iyi bir şansı olduğundan değil. Ama Pinewood vardı. Ve o, Viola, orayı refaha kavuşturmuştu. İşine devam etmeden önce birkaç dakika boyunca acı acı ona baktı.

İyi okudu. Bunu sadece net bir şekilde, iyi bir tempo ve ifadeyle yapmakla kalmadı, aynı zamanda sık aralıklarla başını kaldırarak anlatıya verdiği tepkileri yüz ifadeleriyle ortaya koydu. Tavırlarından anlaşıldığı kadarıyla hem kitaptan hem de dinleyicilerden keyif alıyordu ve dinleyiciler de *ondan* keyif alıyordu. Odaya bir bakış Viola'yı bu konuda ikna etti.

Ondan nasıl da nefret ediyordu!

Okuduktan sonra yarım saat kalıp hanımlarla kitabı tartıştı, onlarla çay içti ve çalışmalarını inceleyip hayran kaldı. Dikiş grubu bir hafta daha kalmak üzere dağıldığında, güçlü fikirli birkaç kişi dışında herkes onun elinden yemek yiyordu. Hatta Viola'ya terasa kadar eşlik ederek onları uğurladı. Yağmur dinmişti ama bulutlar hâlâ gri ve neşesiz görünüyordu.

Viola ağlayabilirdi ve belki de ağlayacaktı.

onu alt ettiğini bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı.

-Yine.

Terasta yalnız kaldıklarında ona dönerek, "Ne kadar çekici bir hanımlar grubu," dedi. "Her hafta burada buluşmak üzere davet edilmelerini sağlamalıyım."

"Ben de öyle yapmalıyım." Viola sertçe arkasını döndü ve onu terasta bırakarak aceleyle eve girdi.

Ferdinand, Viola Thornhill olmasaydı bir sonraki haftanın tadını çıkarabilirdi. Pinewood'da hissettiği yoğun aidiyet duygusunu tahmin etmemişti. Üniversiteden sonra birkaç kariyer düşünmüştü - ordu, kilise, diplomatik hizmet - ama hiçbirisi ona cazip gelmemişti. Ama hiçbir şey yapmamanın sonucu kaçınılmaz bir can sıkıntısı, her türlü çılgınca maceraya atılma ve genel bir amaçsızlık duygusu olmuştu. Pinewood'a gelene kadar bunun farkına bile varmamıştı.

taşralı bir toprak sahibine eldiven gibi uyuyordu.

Ama Viola Thornhill vardı. Vazoyu kırdığı geceki gibi bir karşılaşmadan özenle kaçınıyordu. Evlilik düşüncesinden daha da kesin bir şekilde kaçınıyordu. Bu çok pahalıya satın alınmış bir çözüm olurdu. Ve böylece Pinewood'da birlikte yaşamaya devam ettiler.

Komşularının telefonlarına cevap vermeye başladı. Onlarla arkadaş olmaya devam etti ve çoğu durumda bunun ne kadar kolay olduğunu keşfettiğinde hayal kırıklığına uğradığını kendine itiraf etmemeye çalıştı. Bayan Thornhill'e daha sadık olmaları gerekirdi. Sıkıcı, kendini beğenmiş Claypole'lardan hiç hoşlanmıyordu ve her koşulda onlardan hoşlanmayacağına inanıyordu. Ama onların katı ve soğuk nezaketleri saygısını kazanmıştı. Claypole kendini Bayan Thornhill'in talibi olarak görüyordu, Bayan Claypole onun arkadaşıydı ve Bayan Claypole çocuklarının üzerine titriyordu. Lord Ferdinand Dudley onlar için sadece bir düşmandı.

Mülkünün işleyişini öğrenmeye koyuldu. Toprak sahibi olmayı hiç beklemediği için çok az bilgisi ve deneyimi vardı. Ama her şeyi bir kâhyaya bırakmaktansa öğrenmeye kararlıydı. Üstelik yakında kâhyasız da kalabilirdi. Paxton, Bayan Thornhill'in sadık çalışanıydı. Ferdinand bir sabah, bir kolunun altına sıkıştırdığı emlak defteriyle onu ahırın üstündeki ofisine çağırdığında bunu açıkça belirtmişti.

Ferdinand kâhya ile selamlaştıktan sonra, "Defterler çok iyi muhafaza edilmiş," dedi.

"Onları kendisi saklıyor," dedi William Paxton sert bir ifadeyle.

Ferdinand şaşırılmıştı ama küçük, düzgün el yazısının bir kadına ait olduğunu tahmin edebilirdi. Yine de malikânenin idaresinde doğrudan bir rolü olduğunu bilmek hoş bir sürpriz değildi. Daha kötüsü de olacaktı.

"Son derece iyi iş çıkardınız," dedi. "Son iki yılda her şeyin nasıl daha iyiye doğru değiştiğini fark ettim."

"İyi iş çıkardı," diye yanıtladı kâhya, sesinde tutku titreşerek. "Mucizeyi gerçekleştirdi. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve ben de yapıyorum. Sık sık tavsiyelerimi soruyor ve önerdiğimde genellikle kabul ediyor ama buna ihtiyacı yok. Bütün bunları bensiz de yapabilirdi. Şimdiye kadar tanıdığım tüm erkekler kadar akıllı başında. Eğer o giderse, ben de giderim, bunu söylemek için buradayım. Buranın tekrar harabeye döndüğünü görmek için kalmayacağım."

"Ama neden olsun ki?" Ferdinand sordu.

Paxton sesindeki acıyı gizlemeye bile çalışmadan, "Hepimiz köyde neredeyse kesin bir başarısızlık üzerine pervasızca bahse girdiğini gördük," dedi. "Ve Pinewood'u başka bir çılgın bahisle nasıl elde ettiğini de hepimiz biliyoruz."

"Ferdinand, "Ama ben her iki girişimde de başarısız olmadım," diye belirtti. Ben başarısızlıkla iş yapmam. Bunu çok iç karartıcı buluyorum."

Ama Paxton isyan etmeye başlamıştı. "Geçen sabah çiftliğe gittiğimizde bir sürü şey için söz vermiştin," dedi. "Malikâne henüz bunları karşılayamaz. O bunu anlıyor. Her şeyi yavaş yavaş yapıyor."

Ferdinand, "İşçilerin yeni kulübelere ihtiyacı var, sadece onarım üzerine onarım değil," dedi. "Malikâne bunların parasını ödemeyecek. Ben ödeyeceğim."

Paxton ona kuşkuyla baktı. Ferdinand, şüphesiz üzerine yapıştırılan kumarbaz yaftasıyla birlikte yoksul aristokrat yaftasının da gittiğini düşündü.

"Ancak," diye ekledi, "iyi bir kâhyanın tavsiyesine ve yardımına ihtiyacım olacak. Sizi kiralayan Bamber mıydı?"

"Yaşlı kont," dedi Paxton başını sallayarak. "Beni buraya o gönderdi ama onun çalışanı olacağımı, Pinewood'un onun değil, kendisinin olduğunu açıkça belirtti."

O zaman bu izlenime kapılan tek kişi Viola Thornhill değildi, öyle mi? Merhum kont gerçekten de mülkün kendisine ait olmasını istemişti.

Paxton, Claypoles gibi, o hafta boyunca saygı duyduğu biriydi.

Mahallenin diğer sorunlarıyla da ilgilenirdi. Kilise korusu bunlardan biriydi. Okul da bir diğerydi. Okul binasının çatısının yağışlı havalarda aktığını okul müdürüne yaptığı bir ziyaret sırasında öğrendi. Bayan Thornhill cömert bir bağışta bulunmuş olsa da, köy fonunda çatının yenilenmesi için yeterli para yoktu. Ferdinand, toplanması gereken parayı yatırdı ve işin yapılması için hemen düzenlemeler yapıldı. Böylece

Derslerin aksamaması için Pinewood'u belirlenen gün için geçici bir okul evi olarak teklif etti. Akşam yemeğinde Viola Thornhill'e bundan bahsetti.

"Ama bu nasıl yapılabilir?" diye sordu. "Yeterli para yok. Önümüzdeki üç ya da dört ay içinde-" Ama dudaklarını birbirine kenetledi ve cümlesini tamamlamadı.

"Bunu karşılayabilir misin?" diye sordu. "Geriye kalana katkıda bulundum." Kadın sessizce ona baktı.

"Bunu karşılayabilirim," dedi ona.

"Ve tabii ki *yapacaksın*." Sesinde kızgınlık vardı. "Burada iyi bir izlenim bırakmak için her şeyi yaparsınız, değil mi?"

"Sanırım," dedi, "bunu eğitime inandığım için yapmıyor olabilirim?"

Alaycı bir şekilde güldü. "İşler yapılırken okul burada mı olacak?"

"Bu sizi rahatsız eder mi?" diye sordu.

"Sormana şaşırdım," dedi ona. "Pinewood senin - sana göre."

"Ve hukuka," diye ekledi.

Bamber'ın vasiyetnamenin bir kopyasını göndermesi için yaptığı ricayı görmezden gelmeyeceğini umuyordu. Hatta gecikmemesi için bir mektup daha gönderdi. Mevcut durum saçma ve imkânsızdı ve kesinlikle tehlikeliydi. Bu evde onunla birlikte yaşayarak kadını tehlikeye atıyordu. Ama mesele sadece bu değildi. Ateşinin yükseldiğini hissetmesi için onu görmesi yeterliydi. Aslında, ona gözlerini dikmesine bile gerek yoktu.

Özellikle geceler onun için bir sınavdı.

Vasiyetname ulaştığında ve Bamber'ın ona hiçbir şey bırakmadığını kendi gözleriyle gördüğünde, gitmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Ferdinand için yeterince erken olamazdı.

Viola için neredeyse umutsuzluk dolu bir haftaydı. Lord Ferdinand Dudley hakkındaki olumsuz hayallerini teker teker bırakmak zorunda kalmıştı. Onun ne malikânenin ne de mahallenin refahını umursayan bir serseri olduğunu düşünmüştü. Yaptıkları onun her iki konuda da yanlış olduğunu kanıtlıyordu. Onun savurgan, yoksul bir küçük oğul olduğunu, pervasızca kumar oynayan ve muhtemelen büyük borçları olan bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama bu adam

Bay Paxton, çiftlik işçileri için kendi parasıyla yeni kulübeler inşa edeceğini bildirdi. Yeni bir okul binasının çatısının maliyetinin yarısını karşılayacaktı.

Ne aptalca şakalar ne de can sıkıntısı onu uzaklaştırabilirdi. Komşularının çoğunu gerçekten sevdiğinden şüpheleniyordu. Ve onların dostluğunu kazandığı da açıktı. Başka koşullar altında, diye düşündü isteksizce, kendisi bile ondan hoşlanabilirdi. İyi huylu birine benziyordu. Espri anlayışı vardı.

Elbette aylak ve boş kafalıydı. Diğerlerinden sonra bu yanılsamaya sarıldı. Ama onu bile bir hafta dolmadan terk etmek zorunda kaldı.

Okul müdürü belirlenen sabah çocukları düzenli bir timsah yürüyüşüyle köyden Pinewood'a getirmiş ve sınıflar salonda kurulmuştu. Viola, sık sık yaptığı gibi, küçük çocukların bazılarının el yazısı çalışmasına nezaret ederek onlara yardımcı oldu. Ancak tüm çocukları kapsayan bir tarih dersi başladığında, mektup olup olmadığına bakmak için aşağıya kütüphaneye indi.

Kütüphane doluydu. Lord Ferdinand masanın bir tarafında, büyük çocuklardan biri de diğer tarafında oturuyordu.

"Affedersiniz," dedi şaşkınlıkla.

"Hiç de değil." Lord Ferdinand ayağa kalktı ve ona sırtıttı - hem sindirimini hem de uykusunu bozmaya başlayan o güneşli gülümsemeyle. "Jamie tarih dersine geç kaldı. Hadi bakalım delikanlı."

Çocuk aceleyle Viola'nın yanından geçerken başını saygıyla salladı.

"Neden buradaydı?" diye sordu.

"Biraz Latince öğrenmek için," diye açıkladı Lord Ferdinand. "Bir gün babasının yerini alacak olan kiracı bir çiftçinin oğlu için gerekli olmadığı düşünülebilir. Ama aklın arzularını hesaba katmak mümkün değil."

"*Latince mi?*" Jamie'nin parlak zekâsını ve babasının ne sempati ne de para duyduğu okul hırsını biliyordu. "Ama ona kim öğretebilir?"

Lord Ferdinand omuz silkti. "Saygılarımla, korkarım," dedi. "Utanç verici bir itiraf, değil mi? Oxford'da uzmanlık alanımdı, görüyorsunuz. Latince ve Yunanca. Babam hâlâ hayatta olsaydı benden utanırdı."

Beyefendiler Oxford ya da Cambridge'e neredeyse doğal olarak giderlerdi, tabii bunun yerine askere gitmiyorlarsa. Ama esas olarak sosyalleşmek ve akranlarıyla eğlenmek için giderlerdi - ya da o öyle duymuştu.

"Sanırım," dedi niyetinden daha alaycı bir şekilde, "iyi iş çıkardın."

"Çifte bir ilk." Utangaç bir şekilde sırttı.

Çifte ilk. Latince ve Yunanca.

"Beynim," dedi, "o kadar kuru maddeyle dolu ki, kafatasıma vurursanız kulaklarımdan ve burun deliklerimden tozların uçuştığını görebilirsiniz."

"Peki," diye sordu ona, "*neden* geceleri ıslak çatılara tırmanıp kumar oynayarak zamanını boşa harcıyorsun?"

"Yaban yulaflarımı mı ekiyorum?" Gözleri onunkilere gülümsedi.

Onun zeki, çalışkan, varlıklı, cömert, iyi huylu, vicdanlı olmasını istemiyordu. Onun vahşi, yoksul, ilkesiz bir zebani olmasını istiyordu. Onu hor görebilmek istiyordu. Yakışıklı ve çekici olması yeterince kötüydü.

"Özür dilerim," dedi uysalca.

Tek kelime etmeden döndü ve kütüphaneden çıktı. Oliver Cromwell, Roundhead'ler ve Interregnum hakkında bir şeyler dinlemek için salona geri döndü. Müzik, tarihi takip edecekti. Genellikle bu konuda da yardımcı olurdu.

Ama tam tarih dersi sona ermek üzereyken misafir odasının kapısı açıldı ve okul müdürü herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. Viola başını çevirdiğinde Lord Ferdinand'ın kapıda durduğunu gördü.

"Her zamanki müzik dersinden vazgeçiyoruz," dedi okul müdürü. Birisi alkışlamaya başlayacak kadar akılsızca davrandığında kaşlarını sertçe çattı. "*Sadece* bugün için, Felix Winwood. Lord Ferdinand Dudley, Pinewood'un çimleri elimizin altında olduğu ve güneşli bir gün olduğu için, bunun yerine bir oyun dersi yapmamızı önerdi."

"Kriket maçı için dışarı çıkıyoruz," diye ekledi Lord Ferdinand Dudley. "İlgilenen var mı?"

Viola'nın duyabileceği en aptalca soruydu bu. "Bu çocuklar kriket oynamayı bile bilmiyorlar," diye itiraz etti.

Gözlerini ona çevirdi. "Ama bu bir oyun *dersi* olacak," dedi. "Onlara öğretilecek."

"Gerekli ekipmana sahip değiliz," dedi.

"Paxton'ın eşyaları arasında sopalar, toplar ve kaleler var," dedi Lord Ferdinand. "Görünüşe göre uzun zamandır tozlanıyorlar. Onları getiriyor."

"Ama çocuklar kriket oynarken *biz* ne yapacağız?" diye sordu kızlardan biri ağlamaklı bir sesle.

"Ne?" Lord Ferdinand ona sırttı. "Kızlar sopa tutamaz ya da

top mu, yakalamak mı, koşmak mı? Kimse kız kardeşime bunu söylemedi, ki muhtemelen iyi de oldu. Hiç kuşkusuz sonunda gözü morarır ve burnunun yerinde bir fener olurdu."

Bir dakika sonra çocuklar ikişer ikişer merdivenlerden iniyor, dışarı çıkıyorlardı; Lord Ferdinand önden gidiyor, okul müdürü arkadan geliyordu. Viola da peşlerinden aşağıya indi. Çocuklar bile onun yanına geliyordu.

"Lord Hazretleri bu sabah mutfğa indi, hanımefendi," dedi Bay Jarvey salonun arka tarafından. "Bayan Walsh'u bir parti tatlı bisküvi yapması için ikna etti. Çocuklara eve gitmeden önce çikolata ile birlikte ikram edilecek."

"Wheedled?"

"Gülümsedi ve lütfen dedi," dedi uşak ekşiyerek.

Evet, yapardı. Tüm hizmetkârları da kendisine tapınana ve hayranlık duyana kadar tatmin olmayacaktı.

"O tehlikeli bir beyefendi, Bayan Thornhill," diye ekledi kahya. "Bunu en başından beri söylüyorum."

"Teşekkür ederim, Bay Jarvey." Viola açık duran ön kapılara doğru yürüdü. Kutu bahçesinin ötesindeki çimenlikteydiler. Büyük bir gürültü ve kargaşa vardı, ama Bay Roberts'ın gürültülü okul müdürü böğürmeleriyle araya girmesine gerek kalmadan, kaostan bir düzen yaratıldığını görebiliyordu. Lord Ferdinand Dudley herkesi etrafına toplamıştı. İki eliyle bir şeyler anlatıyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Ve herkes onu dinliyordu.

Çocuklarla arasının iyi olacağını tahmin edebilirdi, diye düşündü Viola acı acı. Ne de olsa diğerk herkesle arası iyiydi. Dışarı çıktı, sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyordu.

Kutu bahçeye çıkan merdivenlerden inip çakıl yollardan bahçeyi çimenlikten ayıran alçak çitlere doğru kıvrımlı bir rota çizdiğinde çocuklar gruplara ayrılmıştı. Bay Roberts topu dağınık bir gruba atıyor, onlar da topu yakalayıp mümkün olduğunca hızlı ve isabetli bir şekilde geri atma alıştırmaları yapıyordu. Bay Paxton - hain! - bir gruba vuruş alıştırmaları yapıyordu. Lord Ferdinand Dudley başka bir gruba nasıl top atılacağını gösteriyordu.

Viola onun yakın kalelere doğru koşuşunu, topu tek bir akıcı kol hareketiyle fırlatışını ve her seferinde uzak kaleleri paramparça edişini izledi. Gömleğine, pantolonuna ve botlarına kadar soyunmuştu, Viola bunu fark etmemiş olamazdı.

Trellick'te onu ilk gördüğünde giydiği aynı dar siyah deri pantolonu giyyordu. Hiçbirinde en ufak bir yetenek belirtisi olmayan grubuna sabırla ve iyi huylu bir şekilde talimat veriyordu. Sonra onu fark etti.

"Ah, Bayan Thornhill." Sağ elini uzatarak ona doğru yürüdü. "İzin verin size çitin üzerinden yardım edeyim. Bize katılmaya mı geldiniz? Bir yetişkine daha ihtiyacımız var. O vurucuları eğitirken ve Paxton oyun için sahayı hazırlarken okul müdürünün yerini almaya ne dersiniz?"

Viola'nın fiziksel sporlarla ilgili çok az deneyimi vardı. Ama sahnenin neşesine kapılmıştı. Elini onun elinin içine koydu ve başka bir tepki vermeyi düşünmeden neşeyle gülümseyerek çitin üzerinden adımını attı. Birkaç dakika sonra topu el altından fırlatıyor, Bay Roberts kadar uzağa atamadığı için sessizce hayıflanıyor ama yine de temiz havanın ve egzersizin tadını çıkarıyordu.

Tam arkasından bir ses, "Kol üstü atarsan daha başarılı olursun," dedi.

Lord Ferdinand Dudley'e, "Ama ben hiçbir zaman bu şekilde atmayı beceremedim," dedi. Bunu kanıtlamak için kolunu dirseğinden bükü ve topu tüm gücüyle fırlattı. Top aşağı doğru bir açıyla ilerledi ve yaklaşık on iki metre ötedeki çimlerin üzerine gümbürtüyle indi.

Kıkırdadı. "Kolunuzun hareketi tamamen yanlış," dedi. "Üst kolunuzu yan tarafınıza doğru tutmazsanız ve tüm kaslarınızı büyük bir güç gösterisindeymiş gibi sıkmazsanız daha iyi yaparsınız. Fırlatmanın güçle pek ilgisi yoktur, her şey zamanlama ve hareketle ilgilidir."

"Huh!" dedi alaycı bir tavırla. Çocukların hepsinin, onlara oyunun temel kurallarından bazılarını açıklamak üzere olan Bay Paxton'a doğru koştuklarını yarı yarıya fark etti.

"İşte böyle," dedi Lord Ferdinand, önce elinde top olmadan, sonra da topla gösteri yaparak. Top elinden fırladı ve biraz uzağa düştü. Gidip topu aldı ve ona doğru uzattı. "Dene bakalım."

Denedi ve belki on üç metreye ulaştı. "Huh!" dedi tekrar. "Daha iyi," dedi.

"Ama topu çok geç bıraktın. Ayrıca topu kilitliyorsun. Dirseğin. Sana yardım edeyim."

Sonra hemen arkasındaydı, sağ kolunu dirseğinin hemen altından gevşekçe tutuyor ve onunla birlikte fırlatma hareketi yapıyordu.

"Kaslarınızı gevşetin," dedi. "Bunda sarsıcı bir şey yok."

Harcadığı eforun sıcaklığı vücudundan yayılıyordu. Canlılığı bir şekilde

onun hakkında sarılmış.

"Bir dahaki sefere elini atar gibi aç," dedi. Bir an sonra yine hafifçe kıkırdadı. "Eğer o zaman top sende olsaydı, tam ayağının dibine sekerdi. Kolun tam en yüksek noktaya geldiğinde at. Ah, evet, şimdi anlıyorsun. Topla birlikte kendi başına dene."

Birkaç dakika sonra top elinden yukarı doğru fırlayıp etkileyici bir mesafe kat ettikten sonra kıvrılıp yere inerken keyifle güldü. Zaferini onunla paylaşmak için döndü. Adamın gözleri sadece birkaç santim öteden onunkilere bakıp gülümsüyordu. Sonra adam topun peşinden koşmaya başladı ve kadın gerçekliğe çarptı.

Ardından gelen gürültülü ve hareketli oyuna katılmadı. Ama çimenlerin üzerinde kalarak vurucuları ve saha oyuncularını ayırım gözetmeyen bir coşkuyla alkışladı. İlk birkaç dakikadan sonra, çocuklardan hiçbirinin topu vurucunun yakınına bile atamayacağı belli olunca, Lord Ferdinand atışı devrildi. Kaleleri parçalamak için değil ama her vurucuya topa vurma şansı vermek için nazıkçe attı. Okul müdürü ve Bay Paxton eleştirmeye daha meyilliyken, o çok güldü ve herkesi cesaretlendirdi.

Viola istemeyerek de olsa Lord Ferdinand'ı izledi. Onun hayattan gerçek bir zevk aldığını söyleyebilirdi. Ve gerçekten nazık biriydi. Bu acı bir itiraftı.

Evden bir hizmetçi alayının gelmekte olduğunu nihayet görebiliyordu, saatin dolmasına daha çok vardı. Ama oyun bitmişti ve herkes çimlere oturmuş, dumanı tüten çikolata ve tatlı bisküvilerin nadir lüksünün tadını çıkarıyordu. Lord Ferdinand yoğun bir çocuk kalabalığının tam ortasına bağdaş kurarak oturdu ve onlar yemek yerken onlarla sohbet etti.

Sonra okul günü sona erdi ve uzun çocuk timsahı, düzenli çiftler halinde yürüyerek Bay Roberts tarafından araba yolundan geçirilirken, hizmetçiler boş bardak ve tabakları içeri taşıdı ve Bay Paxton ofisine doğru gözden kayboldu. Viola eve döndüğünde Lord Ferdinand ceketini giyyordu.

"Bayan Thornhill," diye seslendi, "bir gezintide bana katılmak ister misiniz? Cadde boyunca tepeye doğru belki? İçeride geçirilemeyecek kadar güzel bir gün."

Öpüşükleri gecedен beri birbirlerinden kaçıyorlardı ve kadının adama duyduğu çekim, onu kendine aşık etme isteğiyle savaşıyordu. O zamandan beri ikisi de bu olaydan bahsetmemişti. Vazonun kırık parçaları ertesi sabah odasından çıkmadan önce süpürülmüştü. Masanın üzerinde onun yerine başka bir vazo belirmişti.

Birbirlerinden uzak durmaya devam etseler daha iyi olurdu. Ama yapabilirlerdi

Böyle sonsuza kadar devam edemezdi, aynı evde yaşayıp her biri sahiplik iddiasında bulunamazdı. İçlerinden biri gittiğinde, ki bu kaçınılmazdı, bu kişinin kendisi olacağından korkuyordu. Vasiyetnamenin değiştirildiğini ya da kaybolduğunu asla kanıtlamayacaktı.

Gözleri ona gülümsüyordu. Bu da onun bir başka yeteneğiydi; yüzünü ekşitmeden gülümseyebilme yeteneği.

"Bu çok hoş olur," dedi. "Gidip bir bone takacağım."

Onu kriket dersine dahil etmek büyük bir hataydı. Ona topu kolunun üstünden nasıl atacağını öğretmek de öyle, özellikle de kolun doğru hareketini onunla birlikte göstermek için arkasına sokulmak. Birdenbire sıcak hava dalgasının hüküm sürdüğü Temmuz ortasındaki bir gün gibi hissetmişti. Ama onun cinsel çekiciliğinden daha da tehlikeli olan, sonunda topu doğru şekilde fırlattığında attığı kahkahalar ve coşkulu sevinciydi. Kız ısıltılı gülümsemesini ona çevirdiğinde, adam onu kucağına almaktan, etrafında dönmekten ve onunla birlikte gülmekten kendini ancak alıkoyabilmişti.

Şimdi de onu kendisiyle birlikte yürümeye davet etmişti.

Dışarı çıktığında başında hasır bir bone vardı. Örgü tacının üzerine rahatça ve çekici bir şekilde oturmuştu. Elbisesinin rengiyle uyumlu soluk turkuaz kurdeleler sol kulağının altında büyük bir fiyonkla bağlanmıştı. Ferdinand onun çok güzel görüldüğünü düşündü.

Evin arkasındaki caddeye çıkana kadar önemsiz şeyler hakkında konuştular. Burası zaten Ferdinand'ın parkın en sevdiği bölümüydü. Geniş ve çimenliydi, her iki tarafı da düz sıralı ıhlamur ağaçlarıyla sınırlıydı. Çim yumuşaktı ve ayakların altında yaylanıyordu. Çimenlerde böcekler cıvıldıyor, ağaçlarda kuşlar ötüyordu.

Kollarını arkasına kavuşturmuş yürüyordu. Yüzünü, bonesinin dürttüğü yerin ötesinde zar zor görebiliyordu. İşin kötüsü, diye düşündü beklenmedik bir şekilde, o gittikten sonra onu özleyecekti.

"Bir süredir köy okulunda öğretmenlere yardımcı oluyormuşsunuz," dedi. "Nerede eğitim aldınız?"

"Bana annem öğretti," dedi.

"Paxton'dan anladığım kadarıyla," dedi, "hesap defterlerini siz tutuyormuşsunuz."

"Evet."

"Ve mülkün idaresinde aktif bir rol üstlendiniz." "Evet."

Bu konuda açık sözlü olmayacağını görebiliyordu. Ya da belki herhangi bir konuda. Ama tam o sırada başını çevirip ona baktı.

Düşünüyorum.

"Pinewood'u neden istiyorsunuz Lord Ferdinand?" diye sordu. "Sadece kazandığınız ve sizin olduğuna inandığınız için mi? Büyük bir arazi değil ve Londra'dan ve orada tadını çıkarıyor gibi görüldüğünüz hayattan çok uzakta. Herhangi bir entelektüel merkezden de uzakta. Burada sizin için ne var?"

Cevabını düşünürken doğanın kokusunu içine çekti.

"Bir tatmin duygusu," dedi. "Ağabeyime hiçbir zaman kızmadım. Acton Park'ın ve diğer tüm mülklerin Tresham'ın olacağını ve benim topraksız küçük oğul olacağımı hep biliyordum. Çeşitli kariyerler, hatta akademik bir kariyer bile düşündüm. Babam yaşasaydı, prestijli bir süvari alayında görev almak için ısrar ederdi. Dudley'in ikinci oğullarından hep bu beklenirdi. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi şimdiye kadar hiç bilemedim. Artık biliyorum, görüyorsunuz. Taşralı bir süvari olmak istiyorum."

"Varlıklı mısınız?" diye sordu. "Sanırım öyle olmalısınız."

Sorunun küstahça olduğunu düşünmek aklına gelmedi. "Evet," dedi.

"Çok mu zengin?"

"Evet."

"O zaman başka bir yerden arazi alamaz mıydınız?" Kadının başı, yüzünü göremeyecek şekilde adama doğru eğikti.

"Pinewood'da kalmak yerine mi demek istiyorsunuz?" diye sordu. Garip bir şekilde, arazi satın alıp üzerine yerleşmek hiç düşünmediği bir şeydi. "Ama neden alayım ki? Peki bu araziyle ne yapacağım? Sana mı satacağım? Sana mı *vereyim*?"

"O zaten benim," dedi.

İçini çekti. "Umarım önümüzdeki bir ya da iki gün içinde bu soru şüpheyi yer bırakmayacak şekilde çözüme kavuşur," dedi. "O zamana kadar, belki de ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Pinewood'a neden bu kadar bağlısınız? Londra'da büyüdüğünüzü söylemişsiniz. Orayı ve oradaki arkadaşlarını özlemiyor musun? Ya anneni? Oraya dönsen daha mutlu olmaz mısınız?"

Uzun bir süre hiç cevap vermeyecekmiş gibi göründü. Konuştuğunda sesi kısıktı, başı hâlâ öne eğikti.

"Çünkü bunu bana *o* verdi," dedi. "Çünkü burada yaşamak ile Londra'da yaşamak arasındaki fark, cennet ile cehennem arasındaki fark gibidir."

Şaşırmıştı ve biraz da rahatsız olmuştu.

"Annen hâlâ Londra'da mı?" diye sordu.

"Evet."

Bu tek heceli cevabı detaylandırmayacağını *fark etti*.

Ama annesiyle yaşamak başka bir çözüm gibi görünüyordu.

Neredeyse caddenin sonuna gelmişlerdi. Tepe önlerinde dik bir şekilde yükseliyordu.

"Tırmanalım mı?" diye sordu.

"Elbette." Adımlarına ara bile vermedi, elbisesinin eteklerini iki eliyle kaldırdı ve başını eğmiş, ayaklarını nereye koyduğuna bakarak yukarı doğru yürüdü. Hâlâ tam tepeye varmadıklarında nefes almak için durakladı ve adam elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam onu yamacın geri kalanında, çıplak çimenli tepede durana kadar yukarı çekti.

Elini hemen bırakmamak gibi bir hata yaptı. Birkaç dakika sonra elini bırakması onu tutmasından daha garip olurdu. Parmakları onunkilere sıkıca sarılmıştı.

"Çocukken Acton Park'ın en yüksek tepesinde durduğumda," dedi, "orayı hep dünyanın çatısı olarak hayal ederdim. Gözetlediğim her şeyin efendisiydim."

"Hayal gücü çocukluğun mucizesi ve büyüüdür," dedi. "Çocukken sonsuzluğa inanmak çok kolaydır. Sonsuza kadar mutluluğa."

"Her zaman sonsuza dek mutluluğun kahramanlık ve cesaret gerektiren onurlu eylemlerle kazanılabileceğine inandım." Yumuşak bir şekilde güldü. "Eğer bir ya da iki ejderha öldürürsem, evrenin tüm hazineleri benim olurdu. Çocukluk yetenekli bir zaman değil mi? Hayal kırıklığı ve kinizm peşinden gelse bile?"

"Öyle mi?" diye sordu, tarlalara, nehre ve aşağıdaki, caddenin ağaçları arasında mükemmel bir şekilde ortalanmış eve bakan geniş manzaraya bakarak. "Eğer yanılsamalar olmasaydı, hayal kırıklığı da olmazdı. Ama o zaman insanın gerçekliğin acısına karşı kendini güçlendirebileceği güzel anıları da olmazdı."

Eli onunkinde yumuşak ve sıcaktı. Hafif bir esinti kapüşonunu ve kulağının altındaki fiyonktan sarkan kurdeleleri dalgalandırıyor. Umutsuzca onu öpmek istedi ve ona aşık olup olmadığını merak etti. Yoksa hissettiği şey acıma duygusunun şefkati miydi? Ya da sadece şehvet mi? Ama şu anda özellikle şehvet dolu hissetmiyordu.

Ona bakmak için başını çevirdi. "Senden nefret etmek ve seni küçümsemek istedim," dedi. "Olman gerektiğini düşündüğüm tüm o iğrenç ve ahlaksız şeyler olmanı istedim."

"Ama ben değilim?"

Başka bir soruyla cevap verdi. "Oyun oynamak *tek* zayıflığınız mı? Öyle olsa bile, yine de ciddi bir zaaf. Annemin sağlığını ve mutluluğunu mahveden ve benim hayatımı mahveden kötü alışkanlıktı. Üvey babam saplantılı bir kumarbazdı."

"Asla kaybetmeyi göze alabileceğimden daha fazla bahis oynamam," dedi nazikçe. "Oyun oynamak benim için bir zorunluluk değil. O gece Bamber'a karşı oynamamın tek nedeni, bir arkadaşımın karısının loğusalığı nedeniyle uzakta olmasıydı."

Güldü ama sesinde hiç eğlence yoktu. "Ve böylece son yanılsamam da terk edilmek zorunda mı?" Aslında bu bir soru değildi.

Gözlerinin içine baktı ve sonra elini kaldırıp dudaklarına götürdü. "Seninle ne yapacağım ben?"

Kadın cevap vermedi ama o da cevap vermesini beklemiyordu. Başını onunkine yaklaştırdı, kalbi acıyla çarpıyordu, onu öpmek üzere olduğunu bilmekten çok, söylemek üzere olduğu ve söylememek için güçsüz görüldüğü şeyin farkına varmıştı. Pinewood'da bulduğu bu durum için gerçekten tek bir çözüm vardı ve şu anda oldukça arzu edilir bir çözüm gibi görünüyordu. Belki de yeniden güvenmenin, hatta yeniden sevmenin, bir inanç sıçraması yapmanın zamanı gelmişti.

"Bayan Thornhill-" diye başladı.

Ama kadın elini onun elinden çekip aldı ve ona sırtını döndü. "Aman Tanrım," dedi, "ögle yemeği çoktan hazır olmalıydı. Her şeyi unuttum Beni yürüyüşe davet ettiğın zaman hakkında. Sanırım çikolata ve bisküviler yüzünden oldu. İçecek bir şeyler düşündüğünüze sevindim. Bazı çocuklar köyden eve uzun bir yürüyüşle dönüyorlar."

Öpölmek istemiyordu. Herhangi bir açıklamayı dinlemek istemiyordu. Bu gayet açıktı. Pinewood'u terk etmekten başka seçeneği olmadığını öğrendiğinde belki daha farklı hissedecekti. Ama Ferdinand kendi kendine itiraf etti, belli bir rahatlama hissetti. Aslında büyük bir rahatlama. Evlenmek gibi bir arzusu yoktu. Bunu asla yapmama niyetinde her zaman çok kararlı olmuştu. Ve acıma duygusu fikrini değiştirmek için yeterince güçlü bir neden değildi. Onu harekete geçiren şey acıma olmalıydı. Aşk olamazdı. *Aşk*, babasının her zaman küçümseyerek kullandığı bir kelimeydi; kadınlar için kullanılırdı. Annesi bu kelimeyi çok sık kullanmıştı. Ferdinand, onun için aşkın bencillik, manipölasyon ve sahiplenme olduğunu daha çocuk yaşta öğrenmişti.

Gelecekte Viola Thornhill ile yalnız kalmaktan kaçınmalıydı. Daha yeni

kıl payı kurtulmuştu. Yine de bir parçası ona belli bir özlemle bakıyordu. Pinewood'dan ayrıldığında onu özleyecekti. Sevmeye yaklaştığı tek kadın oydu.

"O zaman eve dönelim mi?" diye önerdi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Caddeye inen yokuş, tepeden bakıldığında daha da dik görünüyordu.

"Tabii ki hayır," dedi ve iki eliyle eteklerini ayak bileklerinin üzerinde toplayarak yavaşça aşağı inmeye başladı.

Ferdinand onun önünden koşarak aşağı indi ve ilerleyişini izlemek için dibe yaklaştı. Küçük adımlarla koşuyordu ve o izlerken bile daha hızlı geliyor, çığlık atıyor ve gülüyordu. Önüne geçti ve aşağıya doğru savrulurken onu yakaladı. Onu ayaklarından kaldırdı, iki kolunu beline doladı ve ayaklarının üzerine koymadan önce tam bir daire çizerek döndürdü. Her ikisi de gülüyordu.

Ah, gerçekten de zayıf biriymiş, diye düşündü bir an sonra onu önce hafifçe, sonra da şiddetle öperken. Duygularını ve davranışlarını kendi iradesine zorlayamayan bir adamdı. Ama kadın tepenin zirvesinde yaptığı gibi ona direnmedi. Adamın omuzlarını kavradı ve onu geri öptü.

Bir süre sonra birbirlerini bıraktılar, gözlerini kaçırdılar, kahkahaları kesildi ve konuşmadan yan yana eve doğru yürümeye başladılar. Ferdinand'ın aklı yine karmakarışık. Yapmalı mıydı, yapmamalı mıydı? Kadın bunu yapmasını istiyor muydu, istemiyor muydu? Pişman olacak mıydı, olmayacak mıydı?

Onu seviyor muydu?

Aklı bu soruya takılıp kalmıştı. Aşk hakkında çok az şey biliyordu - eğer böyle bir şey varsa, *gerçek* aşk hakkında. Bunu nasıl anlayabilirdi? Ondan hoşlanıyordu, ona saygı duyuyordu, ona hayranlık duyuyordu, onu istiyordu, ona acıyordu-ah, evet, ona *acıyordu*. Acımak aşk değildi. En azından bu kadarını biliyordu. Ama ona karşı hissettiği baskın duygu acıma mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı?

Aşk neydi?

Ön kapıdan girmek için evin etrafında döndüklerinde hâlâ bu soruyu düşünüyordu. Jarvey koridordaydı, önemli görünüyordu.

"Bir ziyaretçiniz var lordum," diye duyurdu. "Londra'dan. Onu salona yerleştirdim."

Ah, sonunda! Bamber'ın avukatı mıydı yoksa Bamber'ın kendisi mi? Sonunda mülkiyet sorunu çözülecekti. Ama Ferdinand daha salona doğru dönerken kapı açıldı ve ziyaretçi salona çıktı.

"Tresham!" Ferdinand haykırdı, çizmeleriyle kardeşine doğru yürürken

sağ elini uzatmış, fayansların üzerinde çınlıyordu. "Burada ne işin var senin?"

Ağabeyi elini sıktı, kaşlarını kaldırdı ve diğer eliyle sınav bardağının sapını kavradı. "Canım benim, Ferdinand," dedi, "hoş gelmedim mi?"

Ama Ferdinand, yeryüzündeki hemen her ölümlüyü dehşet içinde bırakabilecek düğün kibri karşısında korkacak değildi. Kardeşinin elini sıktı ve omzuna bir tokat attı.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu. "Jane nerede?"

Tresham Dükü, "Çocuklarla birlikte Londra'da," diye cevap verdi. "Küçük oğlumuz henüz iki aylık, hatırlarsınız. Onlardan uzak kalmak benim için ağır bir sınav Ferdinand, ama senin ihtiyacın benimkinden daha büyük gibi geldi. Kendinizi içine soktuğunuz bu sarmal nedir?"

"Ferdinand ona içtenlikle, "Bamber mülkü kaybettiğinde burada zaten ikamet eden biri olabileceği aklıma gelmedi," dedi.

Kenara çekildi ve tanıştırma konuşmasını yapmak üzere döndü. Tresham'ın çoktan koridorun karşısındaki Viola Thornhill'e baktığını ve hatta onu daha iyi incelemek için kadehini gözüne kaldırdığını fark etti.

"Bayan Thornhill," dedi Ferdinand, "kardeşimi takdim etmeme izin verin, Tresham Dükü."

Hafifçe reverans yaparken yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. "Ekselansları," diye mırıldandı.

"Bu Bayan Viola Thornhill," dedi Ferdinand.

"Ah." Tresham belli belirsiz bir kibirle konuştu. Başını eğdi ama selam vermedi. "Hizmetkâranız, hanımefendi."

İşte! Ferdinand öfkeyle düşündü. Keşke ilk sabah da böyle davranabilseydi, kız bir saat içinde gitmiş olurdu. Ama aynı zamanda sinirlendiğini de hissetti. Burası *onun* evi ve *onun* sorunuydu. Tresham'ın buraya gelip zavallı kadını bir bakışta buz sarkıtlarıyla süslemesine ihtiyacı yoktu.

Ferdinand araya girip daha medeni bir ortam yaratamadan kadının yarı gülümsediğini gördü. Garip bir şekilde ürpertici bir ifadeydi ve onu her zamankinden oldukça farklı gösteriyordu.

"İzninizle," dedi. Dik bir omurga ve kalkık bir çeneyle, vakur bir tavırla üst katta gözden kayboldu.

Tresham kısılmış gözlerle onun ardından bakıyordu.

"Aman Tanrım, Ferdinand," diye mırıldandı, "neyin içine girdim ben?"

Viola doğruca odasına gitti ve Hannah'ya zili çaldı. Beklerken pencerenin önünde durdu ve birkaç dakika önce yürüdüğü caddeye baktı.

Kalbinin derinliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

Lord Ferdinand Dudley'nin kim olduğunu öğrenir öğrenmez, onun ağabeyine benzediğini düşünmüştü. Tresham Dükü'yle bir kez karşılaşmıştı. Aynı akşam yemeğinde bulunmuşlardı - dört ya da beş yıl önce olmalıydı. Her iki kardeş de uzun boylu, esmer, ince ve uzun bacaklıydı. Ama benzerlik burada sona eriyordu, şimdi onları yan yana gördükten sonra fark etti. Lord Ferdinand yakışıklı, açık ve güler yüzlü biriyken, dük bunların hiçbirine sahip değildi. Yüzü sert, soğuk ve kibirliydi. Herkesin ondan neden korktuğunu anlamak kolaydı.

Tam orada, diye düşündü, gözleri uzaktaki tepede, Ferdinand onun elini tutup öpmüş ve ona evlenme teklif etmeye başlamıştı. Adından başka bir şey söylemesine izin vermemişti ama yapmak üzere olduğu şeyin bu olduğundan emindi, buna inanmak ne kadar küstahça olsa da. Bir an için çok ama çok baştan çıkmıştı. Elini geri çekmek ve o anı geri çevirmek için tüm iradesini kullanmıştı.

Eğer önce kalbini tuzağa düşürmezsen seni yok

edebilir. Kendini bunu yapmaya ikna edememişti.

Ve orada, tam orada, diye düşündü, gözlerini aşağı indirerek, çılgık atarak ve gülerek onun kollarına koşmuş ve sadece birkaç dakika önce acımasızca reddettiği tüm tutkuyla onu öpmüştü. O büyülü anlardan biriydi, şenlikteki fırlatma yarışması, mayıs direği dansı ve meşenin arkasındaki öpücük gibi. Gelecekte rahatlamak için saklayacağı kısa bir anı daha. Ama bu rahatlık acıya karışacaktı.

Onun kalbini çalmak kolay olurdu. Ve kendisinininkini kaybetmek daha da kolaydı. Kapı arkasından açıldı.

"Hannah," dedi, "Tresham Dükü Londra'dan yeni geldi." "Evet, Bayan Vi."

Hannah'nın sesi hiç şaşırmış gibi çıkmadı.

"Beni tanıdı." "Tanıdı

mı, aşkım?"

Viola yavaş ve derin bir nefes aldı. "Eşyalarımı da toplayabilirsin," dedi.

dedi. "Bence sen de gidebilirsin, Hannah."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu hizmetçisi.

Yine o yavaş nefes. Ama bu, konuştuğunda sesindeki titremeyi engelleyemedi. "Bilmiyorum, Hannah. Düşünmem gerekecek."

"Kütüphaneye gelin," dedi Ferdinand, yolu göstererek. Viola Thornhill'le yürüyüşten dönerken, sanki bekâr bir genç hanımla aynı evi paylaşmak ve onunla dostça yaşamak dünyanın en uygun şeyiymiş gibi yakalandığı için biraz utandı. Kardeşine bir içki doldurdu.

Tresham bardağı aldı ve bir yudum içti. "Kendinizi en inanılmaz kazaların içine sokuyorsunuz," dedi.

Ferdinand yine sinirlendiğini hissetti. Kardeşinden üç yaş küçüktü ve Tresham, özellikle de on yedi yaşında unvanı ve beraberinde getirdiği tüm sorumlulukları devraldığından beri her zaman otokratik olmuştu ama Ferdinand artık eleştirilecek ve azarlanacak bir çocuk değildi, özellikle de kendi evinde.

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu. "Onu kulağının üstüne mi atsaydım? Pinewood'un onun olduğuna inanıyor, Tresham. Bamber-Bamber'ın babası, yani
-Ona söz verdim."

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu kardeşi.

"Ben... Yüce Tanrım!" Ferdinand'ın elleri iki yanında yumruk oldu. "*Tabii ki* onunla yatmıyorum. Ben bir beyefendiyim."

"Ben de onu diyorum." Tresham'ın elinde yine sınav bardağı vardı. Ferdinand, kadehi gözüne götürürse çok üzüleceğini düşündü.

Ferdinand, "Burada benimle kalmakta ısrar etmesi elbette düşüncesizceydi," dedi. "Ama bu aynı zamanda bir beyefendi olarak bana duyduğu güvenin de bir ölçüsü. O masum biri, Tresham. Bunu lekelemek istemem." Onunla paylaştığı öpücükleri suçlulukla düşündü.

Kardeşi bardağını kütüphanenin rafına bıraktı ve iç çekti. "O zaman onu gerçekten tanı mıyorsun," dedi. "Onu tanı mıyorsun. Ben de bundan şüphelenmiştim."

Ve Tresham onu tanıyor muydu? Ferdinand gözlerini dikmiş ona bakıyordu, bir felaket önsezisi onu hareketsiz tutuyordu.

"Başından beri tanıdık geliyordu," dedi. "Ama onu tanıyamıyorum."

Dük, "Belki de," dedi, "kendisini gerçek adıyla, Ferdinand olarak tanıtsaydı, hafızanız size böyle oyunlar oynamazdı. Londra'daki bazı çevrelerde Lilian Talbot olarak tanınıyor."

Ferdinand olduğu yerde bir süre daha durduktan sonra aniden dönerek pencereye doğru ilerledi. Sırtını odaya dönerek orada durdu, hafızasındaki tüm bulutlu katmanlar dağılıyordu.

Birkaç yıl önce bir akşam Londra'da tiyatroydaydı, birkaç arkadaşıyla birlikte çukurda oturuyordu. Oyun çoktan başlamıştı, ama yine de localarda aniden fark edilen bir kıpırdanma ve erkeklerin çoğunlukta olduğu salonda bir vızıltı olmuştu. Ferdinand'ın en yakınındaki arkadaşı dirseğiyle kaburgalarına vurmuş ve başparmağıyla localardan birine geç gelenleri işaret etmişti. Yaşlanmış ama hâlâ kötü şöhretli bir haydut olan Lord Gnass, kadın arkadaşının rus sateni pelerinini çıkararak altındaki pırıltılı altın elbiseyi ve elbisenin içindeki kadının şehvetli etini cüretkâr bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

"Kim bu kız?" Ferdinand, diğer pek çok beyefendinin yaptığı gibi, elindeki test bardağını gözüne kaldırarak sordu.

"Lilian Talbot," diye açıklamıştı arkadaşı.

Gerekli olan tek açıklama buydu. Lilian Talbot halk arasında nadiren görülmesine rağmen büyük bir şöhretin tadını çıkarıyordu. Venüs'ten, Afrodite'ten ya da Truvalı Helen'den daha güzel ve daha çekici olduğu söyleniyordu. Ve neredeyse ay kadar ulaşılmazdı.

Ferdinand onun hakkındaki haberlerin abartılı olmadığını görebilmişti. Görkemli, biçimli vücudu bir yana, klasik bir güzelliğe sahip bir yüzü ve zengin koyu kırmızı saçları, başının üzerinde özenli ama zarif bukleler halinde toplanmış ve kuğu gibi uzun boynuna doğru iniyordu. Oturdu, çıplak kollarından birini locanın kadife kenarına koydu ve neredeyse tüm seyircilerin dikkatinin kendi üzerinde olduğundan habersizmiş gibi bakışlarını sahnedeki aksiyona yöneltti.

Lilian Talbot Londra'nın en ünlü, en çok aranan, en pahalı fahişesiydi. Ancak cazibesinin bir parçası da, hiç kimsenin, en zengin, en yüksek rütbeli, en nüfuzlu *lordun* bile onu metresi olmaya ikna edememiş olmasıydı. Herhangi bir erkeğe bahşedeceği tek şey bir geceydi. Bazıları kimsenin bundan daha fazlasını karşılayamayacağını söylüyordu.

Lilian Talbot. Takma adı Viola Thornhill.

Ben kimsenin metresi değilim.

"Onu sadece bir kez tiyatrodaki gördüm," dedi Ferdinand, loca bahçesindeki fıskiyeyi görmeden bakarak. "Onunla hiç tanışmadım. Siz tanıştınız mı?"

"Bir kez," dedi Tresham.

Bir kere mi? "Sen-"

"Hayır," diye cevapladı kardeşi soğukkanlılıkla, sorunun tamamlanmasını beklemeden. "Sansasyon ve prestij için bir kerelik cariyeler yerine uzun vadeli rahatlık için metresler edinmeyi tercih ederim. Onun burada ne işi var?"

Ferdinand iki elini pencere pervazına dayayarak, "Bamber'ın akrabası," dedi. "Babası ona düşkün olmalı. Onu buraya gönderdi ve vasiyetinde Pinewood'u ona bırakacağına söz verdi."

Dük alaycı bir şekilde güldü. "Dük bir geceden sonra ona böylesine abartılı bir hediye sunmaya hazır olduğuna göre, kadın ona iyi hizmet etmiş olmalı," dedi. "Kuşkusuz ona fahiş bir ücret de ödemiştir. Ama zamanla aklı başına geldi. İşte bu yüzden buradayım Ferdinand. Bamber'ın kendini göstermesi için kıyamete kadar bekleyebilirsin. Avukatını aradım ve vasiyeti görmeme izin vermesi için onu ikna ettim. İçinde ne Viola Thornhill'den ne de Lilian Talbot'tan bahsediliyor. Ve şimdiki Bamber birincisini hiç duymamış, ama belki ikincisini duymuştur. Belli ki onun burada yaşadığından haberi yoktu. Pinewood Malikanesi şüphesiz sizindir. Sizin adınıza sevindim. Yeterince güzel bir mülk gibi görünüyor."

Akrabam değil ama memnun bir müşteriyim.

O beni seviyordu. Ferdinand onun sesini nehir kıyısında sanki hâlâ konuşuyormuş gibi duyabiliyordu. *Ben de onu seviyordum.*

Pinewood, yatakta iyi hizmet görmüş, minnettar ve şaşkın bir adamın düşüncesizce verdiği bir hediyeydi.

Ona olan güvenimi asla kaybetmeyeceğim çünkü onu sevmekten ya da onun beni sevdiğinden şüphe duymamaktan asla vazgeçmeyeceğim.

En deneyimli fahişeler bile zaman zaman saf olabiliyordu. Bamber fikrini değiştirmişti. Ona olan güveni boşa çıkmıştı.

Dük, "Daha fazla uzatmadan ona binadan çıkmasını emredebilirsiniz," dedi. "Şu anda bile bavullarını topladığını söyleyebilirim; oyunun bittiğini biliyor. Onu tanıdığını görebiliyordu. Angeline'i yanımda getirmediğim için sonsuza dek minnettar olacağım. Jane'in bebekle kalması gerektiğinden o da gelmek istedi ama kız kardeşimizin bitmek bilmeyen gevezeliklerine ancak küçük dozlarda katlanmak uzun zamandır alışkanlığım olmuştu. Ayrıca, Heyward'ın benden önce hayır dediğine inanıyorum ve hala anlayamadığım bir nedenden dolayı - kesinlikle korku değil - Angeline

ona itaat eder."

Ama Ferdinand dinlemiyordu.

Daha bir saat kadar önce Pinewood'u neden sevdiğini sorduğunda, "*Çünkü onu bana o verdi,*" demişti. Londra'nın en ünlü fahişesi müşterilerinden birine aşık olmuş ve karşılığında onun da kendisini sevdiğine inanmak gibi büyük bir hata yapmıştı.

"Nereye gidecek?" diye sordu, kardeşinden çok kendisine. Eğer Bamber'ın akrabası değilse, seçenekleri oldukça azalmıştı.

Tresham, "Şeytana kadar yolun var," dedi.

Ferdinand'ın elleri pervazı daha sıkı kavradı.

"Yüce Tanrım, Ferdinand," dedi ağabeyi, "o kadına karşı bir *eğilim duymuyorsun*, değil mi? Eğer bu her şeyi alt etmezse - kardeşim bir fahişeye aşık olmuş!"

Ferdinand sanki canını kurtarmak istercesine pervazı kavradı. "O her ne olursa olsun," dedi dönmeden, "bu çatının altında olduğu sürece benim korumam altındadır, Tresham. Burada kaldığın sürece ne onun hakkında ne de ona karşı o kelimeyi kullanmayacaksın, yoksa bana hesap verirsin."

Tresham Dükü kısa ve hamile bir sessizliğin ardından, "Yüce Tanrım!" dedi.

Viola akşam yemeği için özenle soluk mavi ipek bir gece elbisesi giydi, Y yüksek belli ve göğüs kısmı düşüktü, ama ne aşırıya kaçıyor ne de ağırbaşlı duruyordu. Bayan Claypole'un kendisinin de övdüğü bir elbiseydi. Viola, Hannah'ya saçlarını düz ve zarif bir şekilde toplattı. Mücevher takmamış, sadece omuzlarına bir gece şalı örtmüştü.

Lord Ferdinand ve Tresham Dükü'nün akşam yemeğini evde yemeye niyetli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer orada olurlarsa ihbar edilip yemek odasından kovulup kovulmayacağı hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ama o korkak değildi. Odasında saklanmayacaktı. Akşam yemeğinde ona eşlik etmekten kurtulmaya çalışırlarsa da sessizce gitmeyecekti. Ne de olsa hâlâ buraya ait olduğu, gaspçıların onlar olduğu varsayımıyla burada yaşıyordu. Bunun aksini gösteren hiçbir kanıt henüz ona gösterilmemişti.

İkisi de yemek odasındaydı, ikisi de beyaz keten üzerine siyah gece kıyafetleri giymişlerdi ve Şeytan'ın oğullarına çok benziyorlardı. Onun girişiyle birlikte ayağa kalktılar ve eğildiler.

Üçü birlikte, garip bir nezaket gösterisi içinde yemek yediler. Her iki beyefendi de titizlikle kibar davranıyor, Viola'nın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin oluyor, onu dışlayabilecek herhangi bir konuşma konusu seçmemeye dikkat ediyorlardı. Başka koşullar altında, diye düşündü Viola, hoşuna gidebilirdi. Ama bunlar başka koşullar değildi. İki beyefendiyle utanç verici bir şekilde yalnızdı. İçlerinden biri onun kim olduğunu ya da kim olduğunu biliyordu. Diğerrinin de bilip bilmediğini söylemek imkânsızdı. Ama yakında öğrenecekti.

Viola daha sonra akşam yemeğinde ne servis edildiğini ya da kaç çeşit yemek olduğunu tam olarak bilmiyordu. Yanında götürdüğü tek şey, Bayan Walsh'un Pinewood'da bir dükün varlığına saygı gösterme konusunda kendini aştığı izlenimiydi. Yemeği bitmez tükenmez buldu ve elinden geldiğince çabuk ayağa kalktı.

"Sizi limanınızla baş başa bırakayım beyler," dedi. "İzin verirsiniz size iyi geceler dileyip doğruca odama gideceğim. Hafif bir baş ağrım var. Umarım odanızdan memnunsunuzdur ve ihtiyacınız olan her şeye sahipsinizdir, Majesteleri?"

"Her şey, teşekkür ederim hanımefendi," diyerek onu temin etti.

"Bayan Thornhill." Lord Ferdinand Dudley gece ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bunu kendi zamanınızda okuyarak beni memnun eder misiniz?"

Vasiyet mi? Ama sadece tek bir sayfaydı. Bamber Kontu'nun vasiyeti kesinlikle büyük bir belge olurdu.

"Evet." Ondan aldı.

Odasına ulaştığında bunun vasiyet olmadığını fark etti. Gerçek bir mektup da değildi. Kalın, siyah bir elle yazılmış bir tür bildiriydi. Müteveffa Bamber Kontu'nun vasiyetnamesinin, içeriğiyle ilgisi olmayan hiç kimse tarafından kopyalanmasına ya da incelenmesine izin verilmemesine rağmen, Tresham Dükü tarafından getirilip bütünüyle okunduğu ve içeriğiyle ilgili hak iddiasının kabul edildiği belirtiliyordu. Gazete, vasiyetnamede Somersetshire'daki Pinewood Malikanesi'nden ve Bayan Viola Thornhill'den hiç bahsedilmediğini iddia ediyordu. Vasiyetname Dük tarafından aynı kalın, siyah elle ve merhum Bamber Kontu'nun avukatı George Westinghouse tarafından imzalanmıştır.

Viola kâğıdı katladı ve boşluğa bakarken uzun süre kucağında tuttu. Fikrini değiştirmiş olamazdı. Ve geciktirmezdi de. Sağlığının kötü olduğunu biliyordu. Bir ya da iki aydan fazla yaşamayı beklemiyordu. Unutmazdı.

Ona olan inancını bir daha kaybetmeyecekti.

Vasiyetname onun bilgisi dışında değiştirilmiş olmalıydı. Ama bunu kanıtlayabilmesinin hiçbir yolu yoktu elbette. Ve böylece Pinewood'u kaybetmişti. Eğer bilseydi ne kadar üzülürdü! O anda kendisi için üzüldüğü kadar onun için de üzülmüyordu -kendisi için sadece hissizlik hissedebiliyordu. Onun güvende olduğunu ve hayatını garantiye aldığını düşünmüştü. Ona sonsuza dek veda ederken neşeli, hatta mutluydu -her ikisi de bunun sonsuza dek olduğunu biliyordu.

Viola'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve eteğinin kumaşını kararttı.

Tresham Dükü sadece ertesi gün öğleden sonraya kadar kaldı. Ferdinand'ın sabah kendisine gösterdiği evi, parkı ve çiftliği görmekle ilgileniyordu ama Londra'ya ve ailesine dönmek için sabırsızlanıyordu. Bebeğin sancısı olduğunu ve Jane'in uykusuz geçen geceler boyunca onun desteğine ihtiyacı olduğunu açıkladı. Ferdinand açıklamayı biraz hayranlıkla ama yorum yapmadan dinledi. Telaşlı bir bebekle sabahlamak bir hemşirenin işi değil miydi? Tresham gerçekten de uykusunun bir çocuk tarafından bölünmesine izin veriyor muydu?

Dört yıl önce görünürde bir aşk evliliği olarak başlayan bir evliliğin böyle devam etmesi gerçekten mümkün müydü? Hem de Tresham'la? Bağlılığına sadık kalabilir miydi? Ve Jane'e sadık? Jane ona sadık olabilir miydi? Şimdi bile, Tresham'a iki oğul doğurduktan sonra -kaba tabirle bir varis ve bir yedek? Jane güzel bir kadındı, hem de ruhlu.

Gerçek ve kalıcı evlilik aşkı diye bir şey gerçekten var mıydı? Kendi ailesi içinde bile mi?

Ancak cevabı öğrenmek için gerçek bir ilgi duymak için çok geçti. Bir gün çok geçti. Dün Viola Thornhill'di, sağlıklı, sevimli, masum. Bugün ise güzel, deneyimli ve soğuk kalbinin derinliklerine kadar hilekâr Lilian Talbot'tu.

"Keşke bu sabah onunla konuşmama izin verseydin, Ferdinand," dedi dük, seyahat arabasının dışında birlikte dururlarken. "Hoş olmayan görevleri yerine getirmek için gerekli kararlılıktan yoksunsun. Ve duygusal bir bağın var. Şimdiye kadar onu buradan çıkarmış olabilirdim."

"Pinewood benim, Tresham," dedi Ferdinand kararlılıkla. "Ve onunla ilgili her şey, hatta sorunları bile."

"Tavsiyemi dinle ve burada bir gece daha geçirmesine izin verme." Kardeşi kısa bir süre güldü. "Ama Dudley'ler hiçbir zaman tavsiyelere kulak asmazlar, değil mi? Sezon bitmeden seni Londra'da göreceğiz miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Ferdinand. "Muhtemelen. Belki de değil."

Tresham kuru bir sesle, "Gerçekten de kesin bir cevap," dedi ve arabadaki yerine oturdu.

Ferdinand veda etmek için elini kaldırdı ve araba ağaçların arasında kaybolana kadar onu izledi. Sonra döndü ve sağlam adımlarla eve doğru yürüdü. Davetsiz misafirden kurtulmanın zamanı gelmişti. Kalbini sertleştirmenin ve bir erkek gibi davranmanın zamanı gelmişti. Bir Dudley gibi.

Uşak koridorda geziniyordu.

"Jarvey," dedi Ferdinand acımasızca, "Bayan Thornhill'i iki dakika içinde kütüphaneye getir." Ama eli kapı kolundayken durakladı ve uşak ikinci merdivene çıkmıştı bile. "Jarvey, Bayan Thornhill'e en kısa zamanda beni kütüphanede bekleyip beklemeyeceğini sor."

"Evet, lordum."

Kapının açılıp arkasından kapandığını duyana kadar kütüphanenin penceresinde durup dışarı baktı. Onun evde olduğundan bile emin değildi. Dönüp ona baktı. Çok sade, hafif muslin bir günlük elbise giymişti. Onun

Saçları her zamanki gibi düzgün bir şekilde örülmüştü. Onu tepeden tırnağa süzdü. Belki de her şeye rağmen Tresham yanılmıştı ve hafızası ona oyun oynamıştı.

"İyi günler Bayan Talbot," dedi.

Kadın hemen cevap vermedi. Ama aptalca umudu anında ölmüştü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Tıpkı tiyatroda ve dün salonda Tresham'a onu takdim ederken takındığı ifadeydi bu.

"Bana kendime ait olmayan bir isimle hitap ediyorsunuz," dedi.

"Seni daha önce nerede gördüğümü çok *iyi* biliyordun," dedi, gözleri bu kez öfkeyle onu tekrar taradı. Ona öylece bakmaya nasıl cüret ederdi! Ona karşı nazik davranmıştı. Ama o zaman, nezaketten nefret ederdi. Tanrım, diye düşündü, sanki ilk kez fark ediyormuş gibi, *Lilian Talbot* ile aynı evi paylaşıyordu.

"Tam tersine." Kaşlarını kaldırdı. "Beni nerede gördünüz Lord Ferdinand? Daha önce kullandığınız hiçbir yatakta değildi. Sanırım bunu hatırlamış olabilirim. Elbette, zengin olduğunuzu iddia etmenize rağmen, muhtemelen beni karşılayamazdınız, değil mi?"

Konuşurken gözleri onu tarıyor, ona çırılçıplak soyulduğu ve eksik bulunduğu gibi tuhaf bir fikir veriyordu - sanki on yıl kadar geriye, bacakları, keskin dirsekleri ve yüzüne göre çok büyük dişleriyle cılız bir boya ulaştığı zamana geri dönmüş gibiydi.

"Tiyatroda," dedi. "Lord Gnass ile birlikte."

"Ah, evet, Lord Gnass," dedi. "Bana parası yetiyordu ve bunu göstermekten hoşlanıyordu."

Kadının gözlerinin önünde nasıl değiştiğine inanamıyordu.

"Sanırım," dedi sertçe, "Viola Thornhill takma bir isim. Bamber'ın seni hiç duymamış olmasına şaşmamalı. Sanırım Pinewood'da ya da civarda kimse gerçek kimliğinizi bilmiyor."

"Viola Thornhill benim gerçek adım," dedi. "Lilian Talbot iki yıl önce doğal bir ölümle öldü. Hayal kırıklığına mı uğradınız? Beni kovmadan önce onun iyiliklerini tatmayı mı umuyordunuz? Sizin için her zaman çok pahalıydım Lord Ferdinand. Hâlâ da öyleyim, servetiniz ne kadar büyük olursa olsun."

Kadın ona o duygusal, küçümseyici yarım gülümsemesiyle bakıyordu. Bu gülümsemeden ve kadının sözlerinden iğrenmişti. Ama kendisine rağmen ateşinin yükseldiğini hissetti.

"Servetimin bir kuruşunu bile bir fahişenin iyiliğini satın almak için harcamam, Bayan Talbot," dedi ona. Muhtemelen anında utanç duyacaktı

herhangi bir mahcubiyet ya da hatta kızgınlık belirtisi gösterseydi, onun seçtiği sözcükler karşısında şaşırırdı. Ama yüzündeki ifade daha da derinleşerek eğlenceye dönüştü.

"Baştan çıkarılamazdım," diye ekledi.

Sonra yaklaştı, dokunma mesafesinin biraz ötesinde durdu ve adam topukları arkasındaki duvarın dibine çarpına kadar istemsiz bir adım geri çekildikten sonra. Gözleri ağırlaşmıştı. Yatak odası gözleri, diye düşündü. Bir an sonra kadın tekrar konuştuğunda, ona uygun bir ses tonuyla dikkat kesildi.

"Bu bir meydan okumaya çok benziyor," dedi. "Ben çok ama çok yetenekliyim lordum. Ve siz de çok ama çok erkeksiniz."

Bir şekilde odadaki havanın yarısını emmiş gibiydi ve ciğerlerinin ihtiyacını karşılayacak çok az şey bırakmıştı.

"Bahse girmek ister misin?" diye sordu ona.

"Bahis mi?" Kendini son derece rahatsız hissediyordu ama elinden gelse bir adım daha geri atmayacaktı. Zaten pencereye sıkışmıştı ve lanet bir aptal gibi görünüyordu. Bu garip pozisyona nasıl manevra yaparak gelmişti ki? Onu çağıran kendisiydi. Gün batımından önce gitmesini emretmeden önce ona bir parça akıl verecekti.

"Seni baştan çıkarabileceğimi," dedi. "Ya da değil. Nasıl ifade etmek istersen. Seninle yatabilirim. Seni memnun edebilirim. En derin ve en karanlık cinsel fantezilerinizi karşılayabilirim."

Öfke onu susturdu. Acıdığı kadın *bu muydu?* Hoşlandığı? Hatta yarı aşık olduğunu düşündüğü? Evlenmeyi düşündüğü? Gerçekten de bu kadar gafil miydi? Bu kadar aptal mıydı? Bu kadar kolay manipüle edilebilir miydi? Çünkü en başından beri onun elinde oyuncak olduğunu şimdi daha net görebiliyordu. Çok geçmeden onu uzaklaştıramayacağını anlamış ve bu yüzden sorunlarına farklı bir çözüm planlamıştı. Amacına aşağılayıcı bir kolaylıkla ulaşmıştı; onun için aşağılayıcıydı. Eğer Tresham geldiği zaman onu tanımamış olsaydı, günün geri kalanının onun için nelere yol açacağını bilemezdi. Şimdi onunla nişanlanmış olabilirdi. Şu anda papaz evinde olabilir, Pazar günü ilk nikâh ilanını okutmak için hazırlık yapıyor olabilirdi.

Şimdi, gözünü kırpmadan taktik değiştirmişti ama bu kez uzmanlık alanında rahattı. Sırtından iyi para kazanmıştı. Güzelliği, baştan çıkarıcı cazibesi ve cinsel sanatlardaki hüneriyle -ve her müşterisine sadece bir gecelik iyilikte bulunma gibi zekice bir taktikle- ün salmıştı ve yaşayan tüm fahişelerden daha fazla talep görüyordu.

Boğazının altından kıkırdadı. "Seni baştan *çıkarabilirim*, biliyorsun." Bir adım daha yaklaştı, işaret parmağını hafifçe adamın göğsüne dayadı ve parmağıyla yukarıya, boyun örtüsünün üzerinden çıplak boğazına doğru hafif bir yol çizdi.

Bir eliyle kızın bileğini kavradı ve kolunu yanına geri getirdi. Öfke, arzu ve tiksinti içinde savaşıyordu. "Sanmıyorum hanımefendi," dedi. "Yatak partnerlerimi özgürce seçmeyi tercih ederim."

"Ah, ama bahse girmekten hoşlanıyorsun," dedi. "Özellikle de bahisler yüksek olduğunda."

"Pinewood'a bahse girmemi öneriyorsan," dedi, "nefesini boşa harcıyorsun. Kaybedersiniz."

"Ama sana göre ben çoktan kaybettim," diyerek arkasını döndü ve parmaklarını masanın çıplak yüzeyinde gezdirmek için odayı geçti. "Gerçekten kazanmış görünüyorsun, değil mi?"

"Çok iyi ettim," dedi ona ters ters bakarak. "Sizi buraya çağırmaktaki amacımdan saptırdınız beni."

"Ah," dedi başını çevirip ona gülümseyerek, "ama çağrınızı ricaya çevirmişsiniz Lord Ferdinand. Bay Jarvey bana öyle söyledi. Kendinizi bir beyefendi olarak görmeyi seviyorsunuz, değil mi? Ve kendinizi, hakkında kimsenin ne düşündüğünü umursamayan kardeşinizden daha zayıf görüyorsunuz."

Esrarengiz bir şekilde sezgileri kuvvetliydi. Ama o zaman, erkekleri anlamak onun kariyeri için gerekli olmalıydı.

"Akşam olmadan buradan gitmeni istiyorum," dedi. "Bunun sana eşyalarını toplaman için yeterli zamanı verip vermemesi umurumda değil. Gideceksin. Bugün."

Hâlâ omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Ne var, Lord Ferdinand?" dedi, Lord Ferdinand kendini gözyaşlarına ya da öfkeye hazırlamışken sesinde bir eğlence vardı. "Bir bahsi kabul etmekten korkuyor musunuz? Kaybedeceğinizden mi korkuyorsunuz? Bir kadın tarafından alt edilmekten korktuğunuz duyulursa bütün centilmen kulüplerinde nasıl da alay konusu olursunuz. Bir fahişe tarafından!"

"Kendine öyle deme," dedi kendini durduramadan.

Gülümsemesi derinleşti ve yüzünü tamamen ona döndü, parmak uçları hala masaüstünü hafifçe okşuyordu.

"Bana bir hafta ver," dedi. "Eğer bu süre içinde sizi baştan çıkaramazsam, vasiyetin gerçekliğine bir daha asla meydan okumayacağım. Uzaklara gideceğim ve bir daha ne şahsınızı ne de vicdanınızı rahatsız etmeyeceğim - vicdanınızı rahatsız ediyorum, değil mi? Eğer kaybedersen, tabii ki" -göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek onu tamamen hazırlıksız yakaladı- "o

zaman gidecek olan sen olacaksın. Ayrıca Pinewood üzerindeki haklarından benim lehime feragat edeceksin ve bunu yazılı olarak yapacaksın.

Tanıklarla birlikte."

"Saçmalık!" dedi. Ama aynı anda aklına bunun kolayca kazanılabilecek bir bahis olduğu ve bir hafta içinde ondan -ve vicdanından- tamamen kurtulacağı düşüncesi geldi.

"Ama gitmeden önce, Lord Ferdinand," dedi ona usulca, sesi yine boğucuydu, "öyle enfes bir zevk gecesi yaşayacaktınız ki, hayatınızın geri kalanını daha fazlası için özlem duyarak geçirecektiniz."

Kadının övünmesinin onda yarattığı tiksintiye rağmen, saf şehvetin de istemsiz bir şekilde kabardığını hissetti. Kadın bir fahişe gibi giyinmiş olsaydı -tiyatroda olduğu gibi- ona daha kolay karşı koyabilirdi. İnsan pahalı bir fahişenin böyle konuşmasını *beklerdi*. Ama bakire beyazı bir elbise giymişti. Saçları zarafet ve kullanışlılıkla süslenmişti. Tanrı aşkına, o Viola Thornhill'di. Onunla yatmaktan bahsediyordu.

"Asla hayal kırıklığına uğratmam," dedi, elini masadan kaldırdı, işaret parmağını diliyle yavaşça ıslattı ve alt dudağında gezdirdi. Odadan daha fazla hava gitmiş gibi görünüyordu, Ferdinand nefes nefese kalmış ve gerçeği gizlemek için mücadele ediyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı, öfkesi kabarmıştı. "Buradan gitmeni istiyorum. Hem de hemen.
Daha erken."

"Bir hafta sonra sessizce gitmem, bugün çığlık atıp, ısırıp, tekmeleyip bolca gözyaşı dökmemden daha iyi olmaz mı?" diye sordu ona. "Ve köyde durup biraz daha çığlık atıp ağlamaktan?"

"*Biliyorlar mı?*" Adam kaşlarını çatı ve ilk kez odanın içinde birkaç adım daha ilerledi. "Bu insanlar senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Ben kim *miyim?* Evet, elbette," dedi. "Ben Pinewood Malikânesi'nden Viola Thornhill. Bamber Kontu'nun akrabası olduğumu biliyorlar."

"Aslında bir yalana inanıyorlar," dedi öfkeyle. "Senin bir fahişe olduğunu bilmiyorlar."

"Şimdiki zaman mı?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Ama hayır, *bilmiyorlar*. Ve az önce elinize ne büyük bir silah verdim. Korkunç sırrımı *ifşa* edebilirsiniz Lord Ferdinand ve şüphesiz beni Somersetshire'dan kovmak için arkanızda haklı bir kalabalık oluşturunacaklardır."

Öfkeden bembeyaz kesilmiş bir halde ona baktı. "Ben *bir beyefendiyim*," diye hatırlattı ona. "Böyle çirkin haberler yaymam. Sırrınız benimle güvende."

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir umursamazlıkla. "Bu bir söz mü lordum?"

"Şeytan alsın!" diye karşılık verdi. "Öyle olduğunu söyledim. Bir beyefendinin söz vermesine gerek yoktur."

"Yine de," diye hatırlattı ona, "bu benden sonsuza dek kurtulmanın kolay bir yolu olurdu, değil mi?"

"Bu zaten yapıldı," dedi. "Dün akşam size verdiğim, Tresham ve Westinghouse tarafından imzalanmış beyannameyi okuduğunuzu sanıyorum. Bamber size Pinewood'u kalıcı olarak hediye etme niyetindeyse bile fikrini değiştirmiş. Ona yaptığınız hizmetlere karşılık bunun çok abartılı bir hediye olduğunu düşündüğünü sanıyorum."

Kıpırdamadan durdu, parmağı hâlâ alt dudağının üzerindeydi, boş gözlerle ona bakıyordu, belli belirsiz, küçümseyici gülümsemesi soluyordu. Sonra elini masaya götürdü ve tekrar gülümsedi.

"Bu hizmetlerden yararlanmadığınız sürece asla bilemezsiniz, Lord Ferdinand," dedi. Pinewood'u çok abartılı bir bahis olarak görmeyeceğinize dair sözüme güvenebilirsiniz. Yaptığım işte çok ama çok iyiyimdir. Ama elbette bana karşı koyabileceğinize inanıyorsunuz. Belki de karşı koyabilirsiniz. Belki de edemezsiniz. İlginç bir bahis olurdu. Eğer kabul etmezsen kendini sonsuza dek bir korkak olarak göreceksin. Gel." Ona doğru yürüdü, sağ elini uzattı. "Elimi sık."

"Kaybedersin," diye uyardı onu zayıf bir sesle, akşam olmadan gitmesi yönündeki emrini tekrarlamak yerine.

"Belki. Belki de değil." Elini sabit tuttu. "Bir kadına karşı kaybetmekten *gerçekten* korkuyor musun? Pinewood'u kâğıt oyunlarında kazandıktan sonra şimdi de aşkta kaybetmekten mi korkuyorsun?"

"*Aşk mı?*" diye sordu gizlemediği bir tiksintiyle.

"Bir örtmece," diye itiraf etti. "İsterseniz şehvet de diyebilirsiniz."

"Size karşı hiçbir şey kaybetmekten korkmuyorum, hanımefendi," dedi ona.

"Peki o zaman." Kadın güldü ve rahatsız edici bir an için daha aşına olduğu Viola Thornhill'e benzedi. "Korkacak bir şey yok. Bu şimdiye kadar kabul ettiğiniz en kolay kazanılan bahis olacak Lord Ferdinand."

"Kahretsin!" Elini onunkinin üzerine vurdu ve öyle sert sıktı ki kız gözle görülür bir şekilde irkildi. "Bahse girdin. Seni temin ederim ki kaybedeceksin. Burada bir hafta daha var. Yerinde olsam bu süreyi akıllıca kullanır, toparlanmaya ve plan yapmaya başladım. Bir haftadan bir gün bile fazla kalmayacaksınız. Buna söz veriyorum."

"Tam tersine, lordum," dedi elini onun elinden kurtararak. "Gidecek olan sizsiniz - beni yatırdıktan sonraki sabah ve

Pinewood'un tapusunu alın ve gerekli belgeleri imzalayın."

Sonra döndü ve odadan çıktı. Ferdinand olduğu yerde durmuş, kadının kaybolduğu kapıya bakıyordu. Az önce neyi kabul etmişti? Viola Thornhill ile aynı çatı altında bir hafta daha geçirmeyi mi? Hayır- Lilian Talbot.

Lilian Talbot ile bir bahse girmişti. Bir hafta içinde onu baştan çıkarabileceğine dair bir bahse girmiş, başarırsa ödülü Pinewood olacaktı.

Sık sık olduğu gibi öfkesi onu alt etmişti. Ve bir bahse karşı koyamaması.

Elbette kazanacaktı, her zaman yaptığı gibi.

Ama Lilian Talbot ile aynı evi paylaşmak istemiyordu. Özellikle de daha dün evlenme teklif etmesine ramak kalmış olan Viola Thornhill'e neredeyse tıpatıp benziyorsa. Ne kadar şanslı bir kaçış olduğunu düşündü birden.

Ama kendini şanslı hissetmiyordu. Bir şekilde kendini yoksun hissediyordu.

Viola üst kata doğru ilerledi, koridordan geçerken uşağın koridorda olmamasına şükretti. Elleri titriyordu, onları önünde tuttuğunda parmaklarının açıldığını fark etti. Gerçekten de Lilian Talbot'un öldüğünü, sonsuza dek toprağa gömüldüğünü sanmıştı. Ama ne kadar da kolay dirilmişti. Geçmişle yüzleşirken çektiği acıyı görmesin diye ne kadar da çabuk kendisiyle ilgili her şeyi içine gömmüştü.

Ona fahişe demişti -kendisine böyle demesine itiraz ettikten sonra.

Ona biraz aşık olmaya başlamıştı -evet, bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu-.

Ona fahişe demişti.

Hannah hâlâ soyunma odasındaydı ve Viola'nın iki yıl önce Londra'dan getirdiği büyük sandığı hazırlıyordu.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu. "Ne istiyormuş?"

"Sadece beklediğimiz gibi," dedi Viola ona. "Gitmem için akşam karanlığına kadar süre verdi."

"O zamandan çok önce hazır oluruz," dedi Hannah acımasızca. "Sanırım biliyor. Dük mü söyledi ona?"

"Evet." Viola tuvalet masasının taburesine oturdu, sırtı aynaya dönüktü. "Ama sonuçta gitmiyoruz, Hannah. Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

"Bir anlamı var mı Bayan Vi?" diye sordu hizmetçisi. "Geçen gün bana o gazeteyi okudunuz."

Gece. Ülkede size inanacak bir mahkeme yok."

"Gitmiyoruz," dedi Viola. "Pinewood'u onun elinden alacağım. Bunu yapmak için bir haftam var."

"Nasıl?" Hannah yarı dolu sandıktan doğruldu, yüz ifadesi aniden şüpheli bir hal almıştı. "*Nasıl*, aşkım? İşe geri dönmeyecek misin?"

"Onu bir bahse girmeye ikna ettim," dedi Viola. "Kazanmaya niyetli olduğum bir bahis. Ayrıntıları boş ver, Hannah. Giysilerimi dolaba geri koy. Sandıkta kırıracaklar. Sandığı da yine tavan arasına kaldır. Biz kalıyoruz."

"Bayan Vi-"

"Hayır, Hannah." Viola sert gözleri ve çenesiyle ona baktı. "Hayır! Burası ait olduğum yer. Burası onun olmamı istediği yer. Ortada bir sahtekârlık var diye pes etmeyeceğim. Lord Ferdinand Dudley benimle bir bahse girdi ve bu bahsin şartlarına uyacak. En azından bundan emin olabilirim. O bir beyefendi, görüyorsunuz, neredeyse hatasız. Bu kaybetmeyeceğim bir bahis."

Hannah gelip önünde durdu, başı bir yana eğikti. "Tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum," dedi, "ama bir saat kadar uzanman gerektiğini biliyorum. Bir hayalet kadar beyazsın. Arkanı dön ve senin için saçlarını tarayayım."

Hannah'nın her soruna bulduğu çözüm hep bu olmuştu. Viola eski hemşiresinin saçlarını tarayarak onu rahatlatmadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Tabureye döndü ve Hannah'nın becerikli ellerinin saç örgülerini çözdüğünü hissetti.

Daha dün, diye düşündü Viola, gözlerini kapatarak, tepeden aşağı koşup onun kollarına atılmıştı ve adam onu döndürüp kendisiyle eşdeğer bir tutkuyla öpmüştü. Bugün ise ona fahişe demiş ve Pinewood'dan gitmesini emretmişti.

Yarın ya da ertesi gün ya da bir sonraki gün onu yatağa çekecek ve öğrendiği ve mükemmel bir şekilde uyguladığı soğuk şehvet sanatıyla onu orada memnun edecekti.

Bunları Lord Ferdinand Dudley ile yapacaktı. Ona. Bir kez daha.

Ve sonra hayatının geri kalanında kendisiyle yaşamak zorunda kalacaktı. Pinewood'da. Tartışmasız ve sonsuza dek onun olacaktı.

Ama hayal kuracak bir düş kalır mıydı?

D Sonraki iki gün boyunca Ferdinand, o çılgın bahsi kabul ettikten sonra belki de haftanın beklediğinden daha hızlı ve acısız geçeceğini düşünmeye başladı. Belki de kendisi de pişman olmuştu. Kesinlikle eğer Onu kazanmaya niyetliydi ama bu konuda garip bir yol izliyordu. Onu neredeyse hiç görmüyordu.

İlk akşam bir yemek randevusu vardı. Ancak döndüğünde onun da dışarıda olduğunu öğrendi, hâlâ da öyleydi. Yanına bir kitap alarak yatmaya gitti. Bir saat kadar sonra onun odasının önünden geçtiğini duydu. Ayak sesleri kapısının önünde hiç yavaşlamadı.

Ertesi sabah onu kahvaltıda kısa bir süre gördü. Erken bir yolculuktan sonra yemek salonuna girdiğinde yemeğini bitiriyordu. Her zamanki gibi temiz ve sağlıklı görünüyordu. Günün büyük bir kısmında olmayacağını söylemişti ona. Hasta ve yaşlıları ziyaret etmek için her zamanki günüydü. Lilian Talbot'un zamanını bu şekilde geçirmesi beklenemezdi ama yardım etmek için okula gitmeyecek olması onu yeterince mutlu etmişti. Latin alimi olmaya aday Jamie'ye bir ders daha vermek için oraya bizzat gideceğine söz vermişti.

Daha sonra çocuğun babasını arayarak gelecekteki eğitimi için neler ayarlanabileceğini öğrenmek niyetindeydi. Jamie'nin iyi bir yatılı okula gitmesi gerekiyordu. Ferdinand tüm masrafları kendisi karşılamak istiyordu ama bir ebeveynin gururuyla uğraşmak zorundaydı. Ferdinand, maddi yardımdan ziyade burslardan bahsetmesi gerektiğini düşündü.

"Yarın akşamki toplantıya katılacak mısınız?" Viola Thornhill ayrılmadan önce sordu.

Hanın üst katındaki toplantı salonlarında bir dans olacaktı. Gittiği her yerde bunu duymuştu. Kesinlikle katılmayı planlıyordu. Köy hayatında aktif bir katılımcı olmak onun için önemliydi.

"Evet, kesinlikle," dedi. "Benimle birlikte arabama binebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Ama ben Crossings'te yemek yiyeceğim ve Claypoles'la birlikte toplantıya gideceğim."

Claypole'lar onun hakkındaki gerçeği öğrenirlerse her birinin kalp krizi geçireceğini düşündü.

Günün geri kalanında onu bir daha görmedi. Adam evde yemek yedi ama kadın yemedi. Kilisede koro çalışmasına gitti ama o gitmedi. Eve döndüğünde, anneleri altıncı çocuğu doğururken beş küçük çocuğa bakmaya yardım eden işçilerden birinin kulübesinde geciktiğini öğrendi.

Pinewood'dan ayrıldığında onu özleyeceklerini biliyordu Ferdinand. Komşuları ona kibar davranıyordu. Hatta birkaçı ona ısınmıştı bile. Ama çoğunun, Bayan Thornhill'i geri çevirmek için gelmiş olmasına hâlâ içerlediklerini hissediyordu.

Bu kez onun eve geldiğini duymadı. Kitabı açık ve mumu hâlâ yanar vaziyette uyuyakaldı. Sabah saat dörtte döndüğünü kahvaltıda öğrendi - o öğünde de yoktu.

Paxton'la bir seans yaptıktan sonra eve döndüğünde, Paxton çoktan okula gitmişti.

Öğleden sonra, hanımların dikiş grubu yine salonda toplandığında onu gördü. Adam içeri girdiğinde Viola ağırbaşlı bir şekilde oturmuş dikiş dikiyordu, utanmadan hanımları etkilemeye ve onlara *Gurur ve Önyargı*'dan birkaç bölüm daha okumaya çalışıyordu. Viola Thornhill, sanki o orada değilmiş gibi, boynu nakış çerçevesinin üzerinde nazıkçe eğilmiş bir şekilde dikiş dikmeye devam ediyordu. Pencereleden süzülen güneş ışığı, saçlarının ağırlıklı olarak koyu kırmızı olan örgülerinden altın ve kumral tonlarını seçiyordu. Sade, güzel muslinlerinden birini giyiyordu.

Tresham bunu söylememiş olsaydı, diye düşündü, şimdi kendi gözlerinin kanıtından şüphe ediyor olacaktı. Gnass'ın locasındaki o şehvetli fahişeyle, kibirli, aşağılayıcı yarım gülümsemesiyle nasıl aynı kadın olabilirdi? Ya da iki gün önce onu bahse girmeye zorlayan kadınla aynı kadın?

Toplantıya geçmeden önce tek başına yemek yedi. Claypole hanımlarıyla birlikte gitmişti. Bu bittikten sonra beş gün daha, diye düşündü. O zaman özgür olacaktı. Kız gitmiş olacaktı ve onu bir daha asla göremeyecekti.

Beş gün daha.

Ama bu düşünce onu gerektiği kadar neşelendirmedi.

Çalışma yılları boyunca erkekler -ünvan sahibi, varlıklı, güçlü, nüfuzlu erkekler- Lilian Talbot'un peşini bırakmamıştı. Viola Thornhill'in, kendisine sahip olmamaya kararlı bir erkeği nasıl baştan çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sorun Lord Ferdinand'ın onu istememesi değildi. İsteddiğini biliyordu. Onu dört ayrı olayda öpmüştü. Vazoyu kırdığı gece, ona çok yaklaşmıştı.

sadece öpüşmenin ötesine geçmeye yakındı. Hayır, onu baştan çıkarmayı zorlaştıran şey arzu eksikliği değildi. Bahse olan aşkı ve ne pahasına olursa olsun kazanma kararlılığıydı.

Daha belirgin baştan çıkarıcı sanatlarının hiçbirini onun üzerinde kullanamazdı. İşe yaramazlardı. Adam onlara direnecekti. İlerlemenin en iyi yolunun, daha o ilk gün, onu hiç de ilerlemediğine ikna etmek olduğuna karar vermişti. Kendisinin Viola Thornhill olduğu, Lilian Talbot'un gerçekten ölüp gittiği yanılsamasıyla kafasını karıştırmak en iyisi olacaktı. En iyisi, onun arkadaşlığı ve tam anlamıyla cinsel cazibesıyla bombardımana tutulmayı beklemesi gerekirken, onu sadece ara sıra görerek kızdırmaktı.

Bahsi kazanacaktı. Bunu yapmaya kararlıydı. Maria'dan Ben'in okulu ne kadar sevdiğini, büyüdüğünde çok çalışıp avukat olmak istediğini ve Wesley Amca'nın okul ücretini ödemesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu anlatan bir mektup aldıktan sonra kararlılığı daha da arttı.

Artık gönderecek para kalmamıştı. Pinewood'un geliri artık Lord Ferdinand Dudley'e aitti. Viola'nın Pinewood'a gelirken yanında getirdiği az miktardaki para malikâneye ve ailesine gitmişti. Malikânenin iki yıl içinde kazandığı para, daha fazla iyileştirmeye ve ailesine geri dönmüştü. Wesley Amca onlara bakmaya devam edecekti elbette. Yoksul kalmayacaklardı. Ama Ben okulu bırakmak zorunda kalacaktı ve hayata konfor katan tüm ekstralar için çok az paraları olacaktı.

Bahsi kazanmazsa gönderecek başka parası olmayacaktı. Kazanmaya kararlıydı.

Toplantı akşamı Crossings'de yemek yedi. Bay Claypole köye gitmeden önce onu bir kenara çekti ve ona bir kez daha evlenme teklif etti. Bir an için, daha önce hiç olmadığı kadar cazip gelmişti. Ama sadece bir an için. Thomas Claypole ile evlenmek sorunlarını gerçekten çözmeyecekti. Onun karısı olarak rahat ve güven içinde yaşayacaktı ama Ben'in okul masraflarını karşılamasını ya da ailesini geçindirmesine yardım etmesini bekleyemezdi. Ayrıca, onun hakkındaki gerçeği bilmiyordu ve onunla evlenecek kadar onu aldatamazdı.

Onun teklifini reddetti.

Çok geçmeden Claypole'larla birlikte arabaya binmiş, toplantıya doğru yola çıkmıştı. Lord Ferdinand Dudley'nin de orada olacağını düşündü. Onu birkaç saatliğine görecekti.

Keşke - ah, keşke, *keşke*, *keşke* onunla bu bahse girmek zorunda kalmasaydım dedi. Ama başka yolu yoktu.

Köy toplantıları her zaman neşeli geçerdi. Buradaki tüm setler, çemberler veya sıralar halinde, bazıları yavaş ve görkemli, diğerleri hızlı ve güçlü, hepsi de herkesin uzun süredir pratik yaparak bildiği hassas, karmaşık kalıplarla oynanan kır danslarıydı.

Ferdinand her sette dans etti. Viola Thornhill de öyle. Set aralarında komşularıyla konuşur ve gülerdi. O da öyle yaptı. Akşam yemeğini, kendisini masalarına oturmaya davet eden bir grup insanla birlikte yedi. Viola da öyle yaptı.

Birbirlerine neredeyse hiç bakmıyorlardı. Neredeyse başka hiç kimsenin farkında değildi. Tek bir kelime bile etmediler. Yine de onun alçak, müzikal sesini ve kahkahalarını tüm oda onları ayırsa bile duyuyordu. Aynı masayı paylaşmıyorlardı, yine de onun tereyağlı çöreğin sadece yarısını yediğini ve sadece bir fincan çay içtiğini biliyordu. Ondan dans etmesini istemedi ama adımlarını hafif ve zarif bir şekilde attığını fark etti ve onu bir elinde mayıs direği kurdelesıyla hayal etti.

Gelecek hafta bu zamanlar o gitmiş olacaktı. Bir dahaki sefere toplantı olduğunda tüm dikkatini dans ettiği güzel kızlara yoğunlaştırabilecekti. Bu sürekli farkındalıktan, zaman dolmadan bahsi kazanmak için herhangi bir şansa sahip olmayı umuyorsa, yakında mutlaka yapması gereken hamle için bu sürekli uyanıklıktan nefret ediyordu. Keşke o ilk gün bütün numaralarıyla ona saldırmış olsaydı diye içten içe diledi. O zaman ona kolaylıkla karşı koyabilecek kadar kızgındı.

Viola koluna dokunduğunda Peder Prewitt ve Bayan Faith Merrywether ile konuşuyordu. Yere baktı ve Viola'nın parmaklarının gece ceketinin kolunda bir delik açmadığını görünce biraz şaşırdı. Dans etmenin verdiği yorgunlukla kızarmış olan yüzüne baktı.

"Lordum," dedi, "Bay Claypole annesini eve erken götürmek zorunda kaldı. Sıcak onu baygın hissettirdi."

Bayan Merrywether onaylamaz bir tavırla, "Bayan Claypole'un bünyesi pek sağlam değil," dedi. "Böylesine şefkatli bir oğlu olduğu için çok şanslı."

Ama Viola Thornhill gözlerini Ferdinand'inkilerden ayırmamıştı. "Bana eve kadar eşlik edeceklerdi," dedi. "Ama Bay Claypole Crossings'e giderken bu kadar geniş bir yoldan gitmemenin akıllıca olacağını düşündü."

Papaz, "Size kolaylık sağlamak için arabamı çağırmaktan memnuniyet duyarım, Bayan Thornhill," diye onu temin etti. "Ama sanırım Lord Hazretleri sizi kendi arabasına sıkıştıracaktır."

Mahcup görünüyordu ve özür dileyerek gülümsedi. "Yapacak mısın?"

Ferdinand eğildi. "Benim için bir zevktir hanımefendi," dedi.

"Ama henüz değil," dedi. "Seni dansa erken götürmek istemem. Hâlâ bir set daha var. Bay Claypole ile dans edecektim."

"Peder Prewitt içten bir kahkaha atarak, "Nefesim ve bacaklarım kalsaydı sizi kendim çıkarırdım, ama itiraf etmeliyim ki ikisine de sahip değilim," dedi. Lord Hazretleri sizin bir duvar çiçeği olmadığınızı görecektir, Bayan Thornhill. Değil mi lordum?"

Yanaklarındaki renk derinleşti. "Belki de lord hazretlerinin aklında başka bir ortak vardır," dedi.

Ama yüzünde o renk parıltısı vardı ve gözleri dansla geçen bir gecenin ışıltısını hâlâ taşıyordu. Bu gece her zamanki örgü taç yerine bukleler halinde olan saçları hâlâ düzenliydi ama birkaç dalgalı saç teli boynunu ve şakaklarını dalgalandırıyordu. Yanaklarında ve gece elbisesinin yakasının üstündeki göğsünde hafif bir ter parıltısı vardı.

Uygun bir eş bekliyordum, efendim. Kendisiyle mayıs direği etrafında dans etmesi için onu aradığında, kızın ona söylediği alçak, arsız sözleri tekrar duyabiliyordu. *Ben de seni bekliyordum.*

"Ona kolunu uzatarak, "Senin elinin çoktan nişanlanmış olduğunu düşünerek, ben de bir duvar çiçeği olmaya hazırdım," dedi.

Kadın elini adamın koluna koydu ve adam onu Roger de Coverly için oluşan uzun kuyruklara katılması için piste götürdü.

Dans tüm enerjilerini ve konsantrasyonlarını tüketmişti. İsteseler bile konuşmak için hiç şansları yoktu. Ama sıra onların çizgiler arasında dönmesine ve herkesin altında dans etmesi için kollarıyla bir kemer oluşturmak üzere dışarıdaki alaya önderlik etmesine geldiğinde sevinçle parladı ve güldü. Adam gözlerini ondan alamıyordu.

Ona hâlâ yarıdan fazla aşık olduğunu fark etti. Nasıl aşık olmasındı ki? Eve dönerken yapması gereken şey, ona bu çirkin bahsi unutmamasını söylemekti. Onunla evlenmeli ve böylece ikisi de Pinewood'da kalabilmeliydi. Sonsuza dek. Sonsuza kadar mutlu.

Ama o Lilian Talbot'tu. Ve içindeki fahişe hâlâ yaşıyordu - bunu daha iki gün önce kendisi de görmüştü.

Onu öylece unutamaz ve ilk hafta tanıdığı Viola Thornhill'miş gibi davranamazdı. Onu kandırmıştı.

Büyük ve ağır bir hüznün, dans ayakkabılarının tabanlarına aniden yerleşmiş gibiydi.

Neyse ki, müzik sonraki birkaç dakika içinde sona erdi. Daha az

Neyse ki son setti. Sadece birkaç dakika sonra onu arabasına bindiriyordu. Komşuları Pinewood'daki durum hakkında ne düşünüyordu acaba? Gerçi bu konuda daha fazla endişelenmesine gerek kalmayacaktı, değil mi?

Beş gün daha.

Viola kendinden nefret etmeye başlamıştı. Ya da belki de kendisinden *yeniden* nefret etmeye başladığını söylemek daha doğru olur. İki yıllık bir iyileşme süreci olmuştu ama aslında son birkaç gün içinde fark etmişti ki, kendinden nefret etmesinin açtığı yara sadece kapanmış, bütünlük kazanmamıştı.

Bir rolü oynamak, kendini derin bir saklanmaya göndermek ve başka biri olmak çok kolaydı. Sorun şu ki, bu kez oynadığı rol ile gerçek benliği birbirine o kadar benziyordu ki, bazen ikisini birbirine karıştırıyordu. Viola Thornhill rolünü oynayarak onun savunmasını aşındırıyordu. Ama *o Viola Thornhill'di*.

Bay Claypole gerçekten de annesini eve erken götürmeye karar vermişti ama yolda Viola'ya eşlik etmek istemişti. Viola yalan söyleyerek reddetmişti. Ona Pinewood'a Lord Ferdinand Dudley'nin arabasıyla dönmesi için her şeyin ayarlandığını söylemişti.

Lord Ferdinand ile dans etmek istemişti. Ona şenlikteki geceyi hatırlatmak istemişti. Ama oyunculukla gerçeklik birbirine karışmıştı. Hem çok eğlenmiş hem de umutsuzca mutsuz olmuştu.

Arabanın tekerlekleri köprünün üzerinden gürültüyle geçene kadar sessizce onun yanında oturdu.

"Kendini hiç yalnız hissettiğin oluyor mu?" diye sordu ona usulca.

"Yalnız mı?" Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bazen yalnızım ama bu yalnızlıkla aynı şey değil. Yalnızlık aslında hoş olabilir."

"Nasıl?" diye sordu.

"Biri okuyabilir," dedi.

Okumayı sevdiğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Bir şekilde karakterine aykırı görünüyordu. Ama Oxford'dan Latince ve Yunanca dallarında iki birincilikle mezun olması da öyle.

"Ya hiç kitap yoksa?" diye sordu.

"O zaman insan düşünüyor," dedi. "Aslında ben bu konuda pek bir şey yapmadım."

uzun yıllardır. Ben de pek yalnız kalmadım. Acton'da yaşarken öyleydim. Tresham da öyleydi. Bazen konuşulmayan bir komplo gibi olurdu.

-O en sevdiği tepeye giderdi, ben de benimkine. Bu sinsice bir şeydi. Dudley erkekleri sadece cehennemlik olduklarını kabul ederlerdi, hayatın ve evrenin gizemleri üzerine kafa yoran düşünürler olduklarını değil."

"Yaptığın şey bu muydu?" diye sordu.

"Aslında, evet." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Babam evdeyken açıkça olmasa da çok okurdum. Kitap okuyan oğulları pek tasvip etmezdi. Ama okudukça ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Küçüklüğümün -özellikle de beynimin küçüklüğünün- tüm hayal kırıklığını hissederek evrene bakardım. Sonra bir ot parçasına bakar ve kendime, keşke *bunu* anlayabilseydim, belki o zaman daha büyük gizemlere de nüfuz edebilirdim, derdim."

"Neden yıllardır bunu yapmadınız?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ama belli ki tekrar konuşmadan önce sorusu hakkında daha derin düşünmüştü. "Belki de meşgul olmakla çok meşguldüm. Belki de üniversitedeyken her şeyi asla bilemeyeceğimi fark ettim ve bu yüzden her şeyi bilme çabasından vazgeçtim. Belki de yanlış yerdeydim. Londra düşünmeye ya da bilgeliğe elverişli değil."

Ağaçlardan uzaklaştıkça arabanın içi biraz daha aydınlandı. Konuşma beklediği gibi gitmemişti. Lord Ferdinand Dudley'nin Pinewood'a ilk geldiğinde hiç de sandığı gibi biri olmadığını her geçen gün daha iyi anlıyordu. Ondand hoşlanmamış olmayı diliyordu. Ondand hoşlanmak işleri onun için çok zorlaştırıyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hiç yalnızlık çektin mi?"

"Hayır, elbette değil," dedi. İnsanlar yalnızlıklarını kabul etmekte neden bu kadar isteksizdi diye merak etti. Sanki utanılacak bir şeymiş gibi.

"Bu aceleci bir cevaptı," dedi. "Çok aceleci."

"Yalnızlık ruh için bir merhem olabilir," dedi, "özellikle de bazı alternatifler düşünüldüğünde. Yalnızlıktan çok daha kötü dertler var."

"Var mı?" Zayıf ışıktaki adamın yüzünün kendisine dönük olduğunu görebiliyordu.

"Yalnızlığın en kötü yanı," dedi, "insanı kendisiyle yüz yüze getirmesidir. Kişinin karakterine bağlı olarak bu aynı zamanda onun en iyi yanı da olabilir. Eğer kişi güçlüyse, kendini tanımak kişinin edinebileceği en iyi bilgi olabilir."

"Güçlü müsün?" Sesi yumuşaktı.

Öyle olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de öyle düşünmüştü. "Evet," dedi.

"Kendin hakkında ne öğrendin?" "Hayatta kalan biri olduğumu" dedi.

Araba rahat yayları üzerinde sallanarak durdu ve kapı hemen açıldı. Lord Ferdinand'ın seyisi merdivenlerden indi.

Bay Jarvey bekleyip onun pelerinini ve Lord Ferdinand'ın peleriniyle şapkasını almıştı, salona girdiklerinde. Giysilerle birlikte ortadan kayboldu.

"Gece içkisi için kütüphaneye gelir misiniz?" Lord Ferdinand ona sordu.

Aklına koyarsa muhtemelen bu gece amacına ulaşabilirdi. Bir içki içip biraz daha sohbet ettikten sonra ona üst kata kadar eşlik edecekti. Odasının önünde duracak ve kendisini eve getirdiği için ona teşekkür edecekti. Ona doğru sallanacak, böylece adam daha tehlikenin farkına bile varamadan onu öpmüş olacaktı. Bundan sonra bir saat içinde her şey bitmiş olacaktı. Yarın adam gitmiş olacaktı. Pinewood onun olacaktı.

Boğazında ve göğsünde dökülmemiş gözyaşlarının acısını hissetti ve başını salladı.

"Yorgunum," dedi. "Beni eve getirdiğiniz için teşekkür ederim. İyi geceler."

Ona doğru eğilmedi. Elini de uzatmadı. Ama eli adamın elindeydi, adam elini dudaklarına götürüyordu ve gözleri elinin üstünden kadını izliyordu, belli belirsiz bir gülümseme karanlıklarını yumuşatıyordu.

"Dans için teşekkür ederim," dedi. "Ama sizi her zaman hatırlayacağım şey mayıs direği dansı olacak."

Salondaki masadan bir mum almak için bile duraklamadan kaçtı. Bunu kasıtlı olarak mı yapmıştı? Onun elini öpmesine, ona öyle bakmasına ve onu her zaman hatırlayacağını yumuşak bir sesle söylemesine neden olmuş muydu? Yapmayı planladığı şey buydu. *Tam olarak* başarmayı umduğu şeydi. Ama bunu gerçekten yapmamıştı, değil mi? Sadece kendisi olmuştu.

Yoksa onunla yattığında Lilian Talbot'la girdiği bahsi kaybedeceğini anlamaması için onu yeterince gafil avlamak isteyen Viola Thornhill miydi?

Artık kimin kendisi, kimin fahişe olduğunu bilmiyordu. Artık bu bahsi kazanmak isteyip istemediğini de bilmiyordu. Onunla yatakta olmaktan, onu asla alamayacağı kadar uzun ve yoğun bir zevke ikna ederken içine boşalmasını hissetmekten *korkuyordu*.

aldatılmış hissettikten sonra. Viola Thornhill nasıl olur da Lilian Talbot'un kişiliğinde bunun olmasına izin verecek kadar derine saklanabilirdi?

Viola Thornhill -gerçek Viola- onunla aşta birleşmek istiyordu. Bu daha önce hiç deneyimlemediği ve deneyimlemeyi hayal bile edemediği bir şeydi. Çünkü kadın ve erkeğin fiziksel olarak birleşmesi çirkin ve aşağılayıcı bir eylemdi. Ama rüyaların tam olarak ölü olmadığını keşfediyordu. Ve hayalleri, herhangi bir bahisle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde onun kişiliğinde kendini örüyordu.

Viola, karanlıkta üst koridor boyunca kaçarken yapması gerekenin kütüphaneye geri dönmek ve ona bahsin bittiğini, yarın Pinewood'dan ayrılacağını duyurmak olduğunu düşündü. Ama odasına girene kadar yoluna devam etti, kapalı kapı onunla günaha girmesi arasında sıkı ve güvenli bir şekilde duruyordu.

Viola sonraki iki gün boyunca her zamanki enerjisi ve neşeli gülümsemesiyle günlük işlerine devam etti ama zihni ve duyguları çalkantı içindeydi. Belki de, o düşündüm Bazen, o gerekir git uzakta Londra'dan başka bir yere gidip iş arayacaktı. Ama o zaman Hannah ve ailesi kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklardı. Neden tüm sorumluluğu o üstlenmek zorundaydı? Ama ailesini kendi başlarına bırakma düşüncesi kaynaklar onu suçluluk duygusuyla tüketti.

Pinewood'u bahse girerek kazanabilir ve hayat yeniden normale dönebilirdi. Ama Lord Ferdinand'ı baştan çıkarma düşüncesine katlanamıyordu; bu düşünce midesini bulandırıyor ve içini kendinden nefretle dolduruyordu. O iyi bir adamdı.

Ama Pinewood'da kalmak sadece parayla ilgili değildi. Orası onun *evi*, mirasıydı. Oradan ayrılmayı göze alamazdı.

Toplantıdan sonraki üçüncü sabah, bahsi kazanmasına ya da Pinewood'dan ayrılmasına iki gün kala, Claire'den gelen bir başka mektup işleri iyice karıştırdı. Viola caddedeki sabah yürüyüşünden döndüğünde mektup kütüphanedeki masanın üzerinde duruyordu. Mektubu hevesle kaptı ve kutu bahçesine götürdü. Oturağın kuru olup olmadığını kontrol ettikten sonra çeşmeyi çevreleyen banka oturdu. Önceki gün yağmur yağmıştı ama bugün güneş yine parlıyordu.

Claire herkesin iyi olduğunu bildirdi. Amcaları için her gün çalışıyordu. En çok kahve odasında hizmet etmeyi seviyordu; burada gezginlerle ve oraya düzenli olarak gelen birkaç yerel insanla tanışıp sohbet ediyordu. Özellikle bir beyefendi oldukça sık gelmeye başlamıştı. Son derece hoş biriydi ve her zaman nazik hizmeti için ona teşekkür eder ve cömert bir bahşiş verirdi. İlk başta onu tanımamıştı, uzun yıllardır görmemişti ama annesi ve Wesley Amca tanımıştı.

Viola tek sayfalık kâğıdı iki eliyle kavradı ve aniden kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Gözleri önsezisini doğrulamadan önce bile neyin gelmekte olduğunu hissetmişti.

"O Bay Kirby," diye yazmıştı Claire, "sen burada çalışırken hana sık sık gelen ve sonra da arkadaşlarının yanında mürebbiyelik yapman için seni önerme nezaketini gösteren beyefendi. Annem ve Wesley Amca

onu tekrar gördüğüme çok sevindim."

Viola gözlerini sıkıca kapattı. Daniel Kirby. Aman Tanrım, amcasının otelinde ne işi vardı? Gözlerini açtı ve okumaya devam etti.

"Sizi sordu," diye devam ediyordu mektup. "Görevinizden ayrıldığınızı duymuş, ancak şu anda taşrada yaşadığınızı bilmiyormuş. Dün bana sizin için bir mesaj iletti. Bir bakayım. Tam olarak anlamak istiyorum. Bana tekrar ettirdi. Yakında ziyaret için kasabaya döneceğinizi umduğunu söyledi. İlginizi çekeceğinden emin olduğu başka bir gazete keşfetmiş. Ne demek istediğini anlayacağınızı söyledi. Eğer görmek istemezseniz, onun yerine bana gösterebileceğini de söyledi. Bu söylediği kışkırtıcı değil miydi, çünkü şimdi elbette o kağıtta ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama ne kadar yalvarsam da bana söylemedi. Sadece gülüyor ve benimle alay ediyordu. Ama görüyorsun sevgili Viola, seni tekrar görmeyi arzulayanlar sadece biz değiliz...."

Viola okumayı bıraktı.

Başka bir kağıt. Oh, evet, gerçekten de ne demek istediğini biliyordu. Ödenmesi gereken bir fatura daha "keşfetmişti", üstelik hepsini ödediğine dair yazılı olarak yemin etmiş olmasına rağmen. Bunlar üvey babasının ödenmemiş sayısız faturasıydı, çoğu Bay Kirby'nin ölümünden sonra satın aldığı oyun kuponlarıydı.

Viola'nın ailesi oraya taşındıktan sonra White Horse Inn'in düzenli müşterisi olmuştu. Çok cana yakın, çok nazik ve çok cömertti. Ve bir gün Viola'ya ondan daha ilginç bir iş bulmasına yardımcı olabileceğini söylemişti. Kasabaya yeni taşınan ve dört çocukları için bir mürebbiyeye ihtiyaç duyan arkadaşları vardı. Bir ajansa gitmek ya da gazetelere ilan vermek yerine kişisel tavsiyeyle birini seçmeyi tercih ediyorlardı. Eğer kadın isterse bir görüşme ayarlayabilirdi.

Eğer isterse. Kendinden geçmişti. Annesi de öyle. Wesley Amca da hiç itiraz etmemişti. Her ne kadar handaki yardımcısını kaybedecek olsa da, yeğeninin doğuşuna ve eğitimine daha uygun bir işte çalışacak olması onu memnun etmişti.

Görüşmeye Bay Kirby'nin refakatinde gitmişti. Ve kendini Londra'nın izbe bir semtindeki pis bir evde, turuncu saçları ve boyalı yüzüyle ürkütücü derecede grotesk görünen bir kadınla karşı karşıya bulmuştu. Bay Kirby, Sally Duke'ün onu yeni mesleği için eğiteceğini söylemişti ve bu mesleğin ne olacağı konusunda da hiç kuşku duymamıştı. Viola elbette devam etmeyi kesinlikle reddetmişti. Hissettiği dehşeti şimdi hatırlayabiliyordu; bir tutsak olduğu ve kendisine izin verilmeyeceği korkusu.

özgür kalmak istiyordu. Ancak Bay Kirby her zamanki nazik tavrıyla ona istediği zaman gidebileceğini, ancak annesinin, küçük kız ve erkek kardeşlerinin tüm borçlarını ödeyemedikleri takdirde borçlular hapisanesinde uzun süre hapis yatmakla karşı karşıya kalacaklarını söylemişti. Annesine toplam borcun ne kadar olduğunu söylediğinde, annesinin başı soğuyup kulakları çınlayıncaya ve oda etrafında dönmeye başlayıncaya kadar bütün kanının çekildiğini hissetmişti.

On dokuz yaşındaydı. Kocasının ölümünden sonra sinirsel ve fiziksel çöküntü içinde olan bir annesi vardı. Claire dokuz, ikizler ise altı yaşındaydı. Wesley Amca, bunların yanında önemsiz kalan birkaç borcunu çoktan ödemişti; onları ödemesine imkân yoktu. Ve elbette Bay Kirby de bunu biliyordu. Viola onun taleplerini yerine getirmekten başka bir çıkış yolu göremiyordu.

Yapılan anlaşmaya göre kazancının yüzde sekseni borcun azaltılmasına harcanacaktı. Kalan yüzde yirmiyle geçinecekti. O halde ona düşen, çok çalışmak, kendine bir itibar kazandırmaktı; böylece yüzde yirmilik pay, bedenini ve ruhunu bir arada tutmasını sağlayacaktı.

Daha sonra, zaten çalışmakta iken, Bay Kirby'nin yüzde sekseninin sadece yirmisinin borç azaltmaya uygulanabileceği kendisine bildirilmişti. Geri kalan altmışı Bay Kirby'nin onu barındırma, ona müşteri bulma ve onun çıkarlarını gözetme ücretini karşılıyordu. Tüm niyet ve amaçlar için, Viola bir köleydi. Ama sahip olduğu küçük gücü, ayda bir geceden fazla çalışmamakta ısrar etmek ve herhangi bir erkeğin özel metresi olmayı reddetmek için kullanmıştı. Kısa sürede Londra'daki diğer tüm fahişelerden daha çok aranır hale gelmişti.

Garip bir mucize eseri bu sırrı tüm ailesinden saklamıştı. Geleceğinin ne getireceğini öğrenir öğrenmez içini sadece Hannah'ya dökmüştü. Annesi bir mürebbiyenin kendi özel hizmetçisine sahip olmasına izin verilmeyeceği konusunda uyarmış olsa da Hannah onunla gitmekte ısrar etmişti. Ailesi hâlâ onun Pinewood'a gelmeden önce dört yıl boyunca mürebbiyelik yaptığına inanıyordu. Annesi, hediye kabul etmek için böylesine saygın bir işi bıraktığı için ona çok kızmıştı.

Borçlar dört yıldır önemli ölçüde azalmamıştı. Faizler ödemelerinin büyük bir kısmını yutmuştu. Bay Kirby'nin çalışma hayatının geri kalanında kendisini esir alacağını biliyordu ama bir çözüm bulamamıştı. Ömür boyu sürececek bir tuzağa yakalanmış gibi görünüyordu. Ama sonra Bamber Kontu'yla tanıştı. Gerçeği keşfetmişti; bir gece, oturma odasındaki pelüş kanepede onun yanında otururken, kolunu omuzlarına sımsıkı atmış, başını onunkine yaslamış, içini ona dökmüştü.

omuz. Dört uzun yıl boyunca içinde tuttuğu her şeyi ona anlatmış, o da yanağından öperek iyi bir kız olduğunu ve onu sevdiğini söylemişti.

İyi bir kız. Sevgiler.

Kelimeler çölün ortasındaki saf bir su kaynağı gibiydi.
Acıyan bir ruha merhem.

Onu sevdi. Seviliyordu. O iyi bir kızdı. Üç yirmi yaşlarındaydı ve mesleğinde kıdemliydi. Ama iyi bir kızdı ve seviliyordu. Onu seviyordu.

Daniel Kirby'yi çağırmış ve onu hâlâ borçlu olduğu tüm faturaları göstermeye ikna etmişti. Hepsini ödemiş ve başka borç kalmadığına dair imzalı ve şahitli bir belge almıştı. Sonra da Viola'ya Pinewood Malikânesi'ne gidip yaşamak isteyip istemediğini sormuştu. Kendi deyimiyle çok uzakta, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi ve bildiği kadarıyla muhtemelen eski püskü bir yerdi. Kesinlikle kasasını gelire doldurmuyordu. Ama eğer isterse onu oraya gönderirdi ve onun için her şeyi yoluna koyması için iyi bir kâhya, evi düzene sokması ve başka hizmetkârlar tutması için de iyi bir uşak gönderirdi. Malikâne onun olacaktı. Vasiyetinde ona bırakacaktı.

Yüzünü onun omzuyla boynu arasındaki çukura gömmüş ve kolunu onun iri gövdesine dolamıştı. Dört yıl sonra ilk kez kendini güvende, sevilmiş ve garip bir şekilde temiz hissetmişti.

"Oh, evet," demişti. "Oh, evet, lütfen. Ama seni bırakmak istemiyorum." Onun ağır hasta olduğunu biliyordu.

İri bir elini yüzünün yan tarafına vurmuş ve şakağını öpmüştü. "Ölmek için taşradaki evime gideceğim," demişti nazikçe. "Karım orada."

Keder, sevgi, minnettarlık ve mutluluk, kravatını ve boyun örtüsünü gözyaşı seliyle ıslatmıştı.

Taşa vuran ayak sesleri Viola'yı sarsarak şimdiki zamana geri döndürdü. Pinewood'un bahçesindeki bankta oturmuş, Claire'in mektubunu iki eliyle tutuyordu. Lord Ferdinand ahırların olduğu yönden eve doğru ilerliyordu. Binici kıyafetleri içinde her zaman en cazip haliyle görüldüğünü düşündü. Onu görünce bir an durakladı ve kırbacıyla şapkasının kenarına dokundu. Kadın selamlamak için bir elini yarım kaldırdı. Adam merdivenlerden inip ona katılmadı ama eve doğru yoluna devam etti. Kadın derin bir rahatlama nefesi aldı.

Claire büyük bir tehlike içindeydi. Mesajın anlamı çok açıktı.

Daniel Kirby Viola'nın geri dönmesini istiyordu. Yirmi beş yaşında, bir fahişe için oldukça yaşlı olmasına rağmen, şöhretinin zirvesindeyken emekli olmuştu. Hâlâ hatırlanacaktı. Kasabaya döndüğü duyulursa, en azından bir süreliğine müşteri akınına uğrayacağı kesindi ve Bay Kirby bunun olmasını sağlayacaktı. En azından bir ya da iki yıl boyunca onun için, Claire'in acemi bir çaylak olarak kazanabileceğinden çok daha fazla para kazanabilirdi, eğitimden sonra bile asla kız kardeşi kadar iyi olamazdı.

Viola bir kez yutkundu, sonra bir kez daha. Bir ya da iki dakika boyunca kusmamak için çok iyi konsantre olmak zorunda kaldı. Claire'i düşünmek bile...

Eğer geri dönmezse, Claire'i kullanacaktı. Claire'i böyle tehdit ediyordu. Faturalardan en az birini saklamıştı. İşe geri dönerek bunu ödemek zorunda kalacaktı.

Pinewood'un sahibi değilse tabii.

Zenginleşiyordu. Elde ettiği kârın çoğunu iyileştirme çalışmalarına yatırmayı planladığı doğrudur. Kendisini varlıklı bir kadın olarak görmesi için daha uzun yıllar geçmesi gerekecekti. Ama kârın yeniden yatırıma dönüşmesi *gerekmiyordu*. Onlar onundu, dilediği gibi harcayabilirdi. Borcunu ödeyebilirdi. Elbette sonu gelmeyen ödemeler olacaktı ama bu konuda yapabileceği çok az şey vardı. Yapabilirdi.

Ama Pinewood onun değildi. Lord Ferdinand'ındı.

Tabii...

Viola gözlerini kapadı ve mektubu elinde buruşturdu.

Evet, *tabii*.

Ferdinand akşam yemeğini Boar's Head'de yiyecekti ama Viola Thornhill'in akşamı Bayan Merrywether'la geçireceği söylenmemişti. Günleri sayıyordu. Daha iki gün vardı. Çok inatçıydı. Bunu biliyordu. Bir karar vermişti ama yine de iki gün daha, bu sabah kutu bahçesinde olduğu gibi onu kısa kısa görerek ve onunla kısa kısa karşılaşmalar yaşayarak kendine işkence edecekti. Nabzının her atışında onu istiyordu, ama bahsi kazanmaya, en azından bunu dişlerinin arasına sıkıştırmaya kararlıydı.

Elbette çok aptalca davranıyordu. Bahse girdikleri günden beri Lilian Talbot'u hiç görmemişti. Sadece Viola Thornhill. Onu bu şekilde baştan çıkarmayı nasıl umabilirdi?

Tek başına yemek yiyecek olmasına rağmen akşam yemeği için giyinmişti - bu bir ömür boyu süren bir alışkanlıktı. Yemek odasına girdiğinde mırıldanıyordu ama

aniden durdu. Büfenin yanında durmuş Jarvey ile konuşuyordu ve masada iki yer hazırды. Üzerinde mücevher ya da başka bir süsleme olmayan altın rengi ipek bir elbise vardı. Giysinin kendisi o kadar sade bir tasarıma sahipti ki, Ferdinand bir bakışta bunun gerçekten de çok pahalı olduğunu anladı. Elbise kadının kıvrımları üzerinde öyle bir parıldıyordu ki, başka bir süslemeye gerek kalmıyordu. Saçları başının üzerinde pürüzsüz, parlak, koyu kırmızı bir takkeydi. Örgüleri arkada, boynunun altında toplanmıştı. Güzellik ve zarafetin vücut bulmuş haliydi.

Ferdinand adımlarını kontrol etti. Bir an için nefes alışının ritmini şaşırdı. Kadın gülümsedi ve Ferdinand onun Viola Thornhill mi yoksa Lilian Talbot mu olduğundan emin olamadı. Kadının ikincisinin elbiselerinden birini giydiğinden şüpheleniyordu. Ama tatlı bir gülümsemeydi bu.

"Bayan Merrywether ile yemek yediğinizi sanıyordum," dedi.

"Hayır."

O zaman onu masaya oturtmaktan, kendi yerini almaktan ve durumu en iyi şekilde değerlendirmekten başka çare yoktu. Bir dizi konu hakkında kibarca sohbet ettiler. Ona, mahallenin kadınları için bir sosyalleşme aracı olarak dikiş grubunu nasıl kurduğunu anlattı ve kadınların sosyalleşirken bile faydalı olmaktan hoşlandıklarını gülümseyerek gözlemledi. Ona Tattersall'dan ve orada her hafta düzenlenen at müzayedelerinden bahsetti.

Hava durumu hakkında konuştular.

Ona Pinewood'a ilk geldiğinde nehir yolunun nasıl o kadar büyümüş olduğunu anlattı ki, bölgenin sadece vahşi doğadan ibaret olduğunu düşünmüştü. Orada iyi tanımlanmış bir yol olduğunu keşfettiğinde, bahçıvanları işe koymuş ve hatta bazı çiftlik işçilerini onlara yardım etmeleri için göndermişti. Ona Oxford'dan, oradaki kütüphanelerden ve utanmadan entelektüel olan erkeklerin sohbetlerinden aldığı zevkten bahsetti.

"Orada kalıp bir öğretim görevlisi, profesör ya da don olmamanız mucize," dedi.

"Hayır." Güldü. "Eğitimimi bitirdiğimde, hayatım boyunca bir daha kitap açmamaya yemin etmiştim. *Yaşamak* istiyordum."

Hava durumu hakkında konuştular.

Ona Somersetshire'a geldiğinden beri yaptığı tek savurganlığın kitap almak olduğunu söyledi. Kitaplar için Londra ve Bath'a giderdi. Kütüphanedeki kitapların birçoğu son iki yıl içinde eklenmişti, aralarında hanımlara okuduğu *Gurur ve Önyargı*'nın kopyası da vardı. Kendisi

kitap hakkında konuştular ve kitabın değerleri üzerine kısa ama hararetli bir tartışmaya giriştiler.

Hava durumu hakkında konuştular.

Yemeğin sonunda kadın kalkıp onu limanıyla baş başa bırakacağını söylediğinde, adam sessiz bir rahatlama nefesi aldı. Bir gün daha sona ermişti. Kadın inanılmaz derecede güzeldi. Aynı zamanda çekici, zeki ve ilginç bir arkadaşı. Onun arkadaşlığının zevkine varmak ve iki gün sonra onu bir daha asla göremeyeceğini unutmak kolaydı.

Bunu oldukça iç karartıcı bir düşünce olarak buldu.

Sadece on dakika sonra yemek odasından çıktı, hiç porto içmemişti ve kütüphaneye doğru ilerledi. Ama Jarvey yolunu kesti.

"Bayan Thornhill'in isteği üzerine salona bir çay tepsisi getirdim, lordum," dedi.

Onun da kendisine katılmasını mı bekliyordu? Ama bunu yapmaması büyük kabalık olurdu.

"Sizi bilgilendirmemi istedi," diye ekledi uşak.

Adam odaya girdiğinde kendisi için bir fincan çay dolduruyordu. Başını kaldırdı, gülümsedi ve onun için bir bardak daha doldurdu.

"Uzun süre kalmadınız," dedi.

Kendi fincanını ve tabağını aldı ve şöminenin bir kenarına oturdu. Adam, soğuk bir gece olmamasına rağmen ateşi yakmış olduğunu gördü. Ama dışarısı neredeyse karanlıktı ve mumlar yanıyordu. Ateş odaya rahatlık katıyordu. Ocağın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

Hiç konuşmadı. İçiyor ve hülyalı bir şekilde alevlere bakıyordu. Aynı anda hem rahat hem de zarif görünüyordu.

"Neden bir fahişe oldun?" diye sordu ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırabilirdi.

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi ve ifadesi o kadar yavaş ve ince bir şekilde değişti ki, bir süre bunun farkında olmadı. Sadece akut rahatsızlığın farkındaydı.

"İnsan başka neden çalışır ki?" diye sordu ona. "Para için tabii ki."

Son birkaç gündür bu soru üzerinde epeyce düşünmüştü. Fahişeler ve onların motivasyonları hakkında daha önce pek düşünmemişti. Ama onlar hakkında düşündüğünde, mesleklerine iki nedenden biri için girmeleri gerektiği sonucuna varmıştı: aşk ya da para. Onun için hangisi geçerliydi? Soruyu o yanıtlamıştı. Ama bir yıl boyunca Londra'nın önde gelen fahişesi olmuştu.

Uzun bir süre ve ücret olarak bir servet talep etmişti. Elbette ilk yıldan sonra para için çalışmaya devam etmesine gerek kalmamıştı. Oldukça rahat bir şekilde emekli olacak kadar kazanmış olmalıydı.

"Paraya neden ihtiyacın vardı?" diye sordu.

Birden gülümsemesinin Viola Thornhill'e ait olmadığını fark etti. "Aristokrasinin gerçek bir evladı gibi sordu," dedi. "Yemek yemem gerekiyordu lordum. Yemek hayatta kalmak için gereklidir. Bunu fark etmediniz mi?"

"Ama bir servet kazanmış olmalısınız," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Evet, kazandım."

"*Hoşunuza* gitti mi? Yani mesleğinizden?" Lilian Talbot'la konuştuğunu şimdi anlamıştı; gözlerindeki eğlence belli belirsiz alaycıydı. Sesi daha alçak perdeden, daha kadife bir tonda çıkmaya başlamıştı.

Hafifçe güldü ve bir omzundan başlayarak bir parmağını elbisesinin yakasında hafifçe gezdirmeye başladı. "*Kadın* ya da erkek herkes sekse açtır," dedi. "İnsanın en çok zevk aldığı şeyi yaparak çalışıp hayatını kazanması rüya gibi bir meslek değil mi? Üç kuruş için yatak düzeltmek ve lazımlık boşaltmaktan çok daha iyidir."

Biraz şok olmuştu. Daha önce hiçbir kadının *seks* kelimesini kullandığını ya da cinsel açlık hakkında açıkça konuştuğunu duymamıştı.

"Ama bu kadar çok farklı erkekle?" Kaşlarını çattı.

"Ama bu da cazibenin bir parçası," dedi ona. "Biliyorsun, iki erkeğin aynı olmadığı, her birinin eşsiz yetenekleri olduğu söylenir. Bunun doğruluğuna kefil olabilirim."

Parmağı, göğüslerinin arasındaki vadiyi gösteren hafif gölgede durakladı. Parmağının ucunu elbisesinin kumaşının içine soktu. Kasıklarında rahatsız edici bir sıkışma hissetti.

"Her müşterinin bireysel ihtiyaçlarını karşılamak benim mesleğimin zorluğuydu," dedi. Her erkeğin daha fazlası için yalvaracağı kadar çok zevk vermek. Ve beni asla unutmayacaklardı."

Bunu kim başlatmıştı? diye merak etti ve onunla arasına daha fazla mesafe koymak istercesine sandalyesinde daha da geriye yaslandı. Ve böylesine sıcak bir gecede ateş neden yakılmıştı?

O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Burası çok sıcak, değil mi?" diye sordu ve dekoltesinin içine doğru biraz daha uzanarak korsajının ipeğini bedeninden uzaklaştırdı, sonra geri verdi ve parmağını korsajın içinden tekrar omzuna doğru kaydırды.

O uzun parmağın görüntüsü karşısında büyülenmişti. Kadının gözlerine baktığında, gözleri ona bilmiş bilmiş gülüyordu.

"Hizmetçime saçlarımı ensemden ayırmasını söylemeliydim," diyerek iki kolunu kaldırdı ve parmaklarını saç örgülerinin altından geçirdi. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve başını geriye eğdi. Ve sonra parmaklarının örgüler üzerinde çalıştığını, hareketlerinin oldukça telaşsız olduğunu fark etti. İğneleri çıkardı ve yanındaki masanın üzerine düzgünce yerleştirdi. Örgüler çözüldü ve sonra ikisi birden sırtından aşağıya düştü. Birini omzunun üzerinden çekti ve çözdü. Kalın, dalgalı saçlar göğsüne ve beline doğru yayılırken, ikinci örgüyü diğer omzuna çekti ve onu da çözdü. Görev tamamlandığında başını salladı ve saçları lüks, düzensiz dalgalar halinde etrafına döküldü.

Ferdinand'ın ağzı kurumuştı. Gözlerini ondan ayırmamıştı. İkisi de birkaç dakika boyunca tek kelime konuşmamıştı.

"Bu daha iyi," dedi, ağırlaşmış gözlerle ona bakarak. O keskin, alaycı bakış gitmişti. "Sen de mi çok sıcakladın? Neden boyun örtünü çıkarmıyorsun? Benim için sakıncası yok. Sadece ikimiz varız. Bay Jarvey'e rahatsız edilmek istemediğimizi söyledim."

Ne olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar gözleri kamaşmamıştı. Bu gecenin o gece olduğuna karar vermiş ve harekete geçmişti. Önümüzdeki bir saat içinde onu yatağa atmayı ve yarın sürgüne göndermeyi planlıyordu. Kadının gözlerindeki tüm ağır duygusallığa rağmen, esas boşluğu fark etmemesi mümkün değildi. Kadın çalışıyordu. Bu onun için bir işti. Ve o deneyimli bir işçiydi.

Ama çok, çok iyi. Söz verdiği kadar iyiydi. Henüz ona dokunmamıştı bile. Ondandır birkaç metre uzakta oturuyordu. Kadın tamamen giyinikti; adam da öyle. Ama adam ipek gece pantolonu giyiyordu. Tahrik olduğunu gizlemeye çalışmak aptallık olurdu. Bunu nasıl yapacaktı? Bir yastık kapıp kucağına mı koyacaktı? Böyle bir girişimde bulunmadı. Gözleri dalmamıştı ama sesinin ve hareketlerinin kırmızı kanlı bir erkek üzerinde nasıl bir etki yaratacağını çok iyi bildiğinden hiç şüphe duymuyordu.

Onunla dövüşebilirdi. Tamamen tahrik olmuş olmasına rağmen ayağa fırlayabilir ve odadan çıkabilirdi. Cinsel dürtüleri üzerinde her zaman iyi bir kontrolü olmuştu. Ama belki de bu onun becerisinin bir parçasıydı, diye düşündü uzanıp boyun bağını çözerken ve çıkarırken, baştan çıkarıldığını bilen ve bunun olamayacağına yemin etmiş bir adamı bile baştan çıkarabilmesi.

Mesele belki de böylesinin daha iyi olacağıydı. Şuna karar vermişti.

Pinewood'u ona verecekti, hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda oradan uzaklaşacak ve kendine başka bir yerde mülk satın alacaktı. Ona hakkı olanı verecekti - yaşlı kont asla söz vermemeli ve sözünden dnmemeliydi. Bir centilmen böyle davranmazdı. Sorun şu ki, kadın ondan gelen hediyeı geri evirebilirdi. Bunu ona söylediğinde vereceği tepkiı tahmin etmek imkânsızdı.

Belki de bahsi kazanmasına izin vermeliydi.

Ve onu istiyordu. Arzu acıdan ayırt edilemez hale gelmişti. Ereksiyonu pantolonunun dar ve sınırlayıcı kumaşına baskı yapıyordu.

"Gömleğini ensenden a," dedi, sandalyesinde arkasına yaslanıp başını yasladığı yere dayadı, böylece mum ışığında sanki çoktan yastıklara yaslanmış, saçları koyu kırmızı bir bulut gibi dalga dalga yayılmış gibi görünüyordu. "Kendini daha serin hissedeceksin."

Bundan kuşkuluydu ama kadının önerdiği gibi yaptı ve bir elini gömleğinin içinde gezdirdi. Gğş nemliydi. Kadın onu izliyor ve dudaklarını ıslatıyordu, dilinin ucu st dudağında yavaşça geziniyordu.

"Kimse sana ne kadar güzel olduğunu söyledi mi?" diye sordu ona.

Kimsenin yoktu. Çok utanmıştı. Hangi erkek kendisine güzel denmesinden hoşlanırdı ki? Aynı zamanda, sanki Jarvey görünmez bir şekilde içeri sızmış ve ateşi bacanın yarısına kadar yakmış gibi hissediyordu.

"ylesin, biliyorsun," dedi. "İnanılmaz güzelsin. Giysilerinizle bile."

O anda sandalyesinden fırladı ve aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapattı. Adam kadının elini uzattı, kadın da kendi elini onun elinin içine koydu ve adamın onu ayağa kaldırıp kollarının arasına almasına izin verdi.

"Cadı!" dedi açık ağzını onunkine yapıştırmadan önce.

Ama kadın başını geri çekti ve iki işaret parmağını adamın dudaklarına dayadı. "ok sabırsızsın," dedi. "Seninle kelimelerle sevişmek istedim. Bir saat ya da daha uzun süre, ama sen bana dokunurken bunu yapamam. Kelimelerle sevişmeyi sevmiyor musun?"

"Sanırım yatağa gitsek iyi olacak," dedi. "Ben eylem istiyorum, laf değil. Gördüğünüz gibi yenilgiı kabul ediyorum. Sen kazandın. Senin için çok para ödeyeceğim. Seninle yatakta bir gece geçirme karşılığında Pinewood. Bundan asla pişman olmayacağıma söz verdin. Sözünü yerine getir o zaman."

Adam onu tekrar öpmeye çalıştı ama kadın iki eliyle adamın yüzünü kavrayarak kendisinden uzak tuttu ve gözlerinin içine baktı. O anda olağanüstü bir şey oldu. Lilian Talbot yavaş yavaş Viola Thornhill'e dönüştü. Onu kendine çekmeye çalıştı.

onu tekrar yaklaştırdı. Onun için aresizdi. Ama kadın onun elinden kurtuldu ve tekzleyen adımlarla kapıya doğru koşmaya başladı.

"Viola-" diye seslendi.

Ama o daha fazla bir şey söyleyemeden kadın işini bitirmiş ve gitmişti.

V iola yatak odasına girene, kapalı kapı sırtına dayanana kadar koşmayı bırakmadı. Bir saat içinde bahsi kazanabilirdi. Aslında yenilgiyi çoktan kabul etmişti.

Sadece bunu yapamamıştı.

Nedenini anlamamıştı. O sadece bir adamdı; sadece bir gece daha çalışacaktı.

Bunu yapamamıştı.

Kendini kapıdan uzaklaştırdı ve soyunma odasına doğru ilerledi, giderken altın rengi ipek elbisesini çıkardı. Geceliğine uzandı ama eli geceliğine dokunamadan durdu. Burada uzanmaya, uyumaya çalışmaya dayanamıyordu, adamın bir süre sonra kendi odasından çok da uzak olmayan kendi odasına geleceğini biliyordu. Hemen günlük elbiselerinden birini giydi. Omuzlarına sıcak tutan bir pelerin çekti ve her zaman gardırobun üstünde katlanmış olarak duran battaniyeyi sonradan düşündüğü gibi aşağı çekti.

İşin zor kısmı odasından tekrar çıkmaktı. Kulağını kapının kenarına dayadı ve dinledi. Hiç ses yoktu. Kapıyı biraz araladı ve dışarı baktı. Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Kalbi küt küt atarak koridor boyunca ilerledi, onu merdivenlerde görürse odasına geri koşmaya hazırды. Ama merdivenler ıssızdı ve koşarak aşağı indi, salonun zeminine ulaştığında durakladı ve kapalı kapıya dikkatle baktı. Kapı kapalı kalmıştı. Merhametli bir şekilde terk edilmiş olan koridora indi, ön kapıların sürgülerini olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde geri kaydırды ve dışarı çıktı. Ses çıkarmamaya çalışarak kapıyı yavaşça kapattı.

Bir dakika sonra, teras boyunca yarı yarıya koşuyor ve nehir yolunu gölgeleyen ağaçlar onu gözden saklayana kadar eğimli çimenlikten aşağı iniyordu. Sonra yavaşladı. Yavaşlamak zorundaydı. Ay ışığı buradan içeri girmiyordu ve patikaya giden yolu dokunarak ve hafızasıyla bulmak zorundaydı. Yolun kendisi bile karanlıktı - neredeyse korkutucu derecede. Ama kendi kendine hayaletlerin ve goblinlerin bu gece Pinewood Malikânesi'nin içine tercih edileceğini söyleyerek patikada ilerledi. Çok geçmeden ağaçların yanından geçmişti ve nereye gittiğini görebileceği bir ışık vardı. Hatta nehrin yüzeyinde bile parıldıyordu.

Tam olarak bir hafta önce papatya zinciri yaptığı yere oturdu.

On yıl önce. Soğuk bir gece değildi ama hem pelerininini hem de battaniyesini üzerine sardı; titriyordu. Oturduğu yerde umutsuzluğun karanlık derinliklerine daldı. Hiçbir umut ışığı kalmamıştı. Dizlerini yukarı çekti, kollarını dizlerine doladı ve alnını dizlerine dayadı.

Mücadele gücü tükenmişti ve olduğu yerden kalkacak enerjiyi nasıl bulacağını bilmiyordu. Ama bulunduğu yerden nehir kıyısına kadar birkaç metre ilerlemek için çok fazla enerji gerekmeyeceğini düşündü. Su derin ve hızlı akıyordu. Tek yapması gereken...

Ama unutulmaya kaçmak bile bir seçenek değildi. Eğer o ölürse.... Claire onun yerini almak zorunda kalacaktı.

Bir dal kırıldı ve başı dizlerinden yukarı fırladı.

"Telaşlanma," dedi bir ses. "Sadece benim."

Hayaletleri ve goblinleri tercih ederdi. Hem *de çok tercih ederdi*.

"Git buradan," dedi bıkkınlıkla, alnını dizlerine dayayarak.

Ona cevap vermedi. Uzaklara da gitmedi. Yanındaki bankta oturduğunu duymak yerine hissetti.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Seni gördüm," dedi, "salonun penceresinden."

Ve şehveti tatmin olmamış bir şekilde onun peşinden gitmişti. Ama hiç şansı yoktu. Lilian Talbot ölmüştü. Yakında dirilmesi gerekecekti ama bu gece değil. Burada değil. Ve onunla asla.

Sessizce oturdu. O da öyle. Adamın eninde sonunda gideceğini ve kendisinin de umutsuzluğuyla baş başa kalacağını düşündü. Bu onu korkutuyordu. En karanlık anlarında bile, hiçbir zaman kendine acımamıştı.

Ve sonra vücudundaki tüm kaslar gerildi. Adamın eli başının üzerine geldi, dokunuşu o kadar hafifti ki bir an için duyularının ona oyun oynamadığından emin olamadı. Ama sonra adamın tüy kadar hafif parmak uçlarının saçlarının arasından kafa derisine masaj yaptığını hissetti.

"Şşşt," dedi, kız tek kelime etmemiş olmasına rağmen.

Hareket etmeye cesaret edemedi. Hareket etmek *istemiyordu*. Onun dokunuşu çok iyi, çok rahatlatıcı geliyordu. Her zaman zevk veren taraf olmuştu. Müşterilerinin hiçbirisi onun zevk aldığını düşünmemişti. Neden düşünsünlerdi ki? Ayrıca, isteyken kişisel tatmin her zaman aklından en uzak şey olmuştu. Umutsuzluğu bir kenara bıraktı ve şimdiki anın kısa hediyesini kabul etti. Adamın eli havaya kalkıp, kadının elini okşadığında tüm kasları gevşemişti.

Saçlarını ondan en uzak tarafa doğru savurdu. Sonra dudakları ensesindeydi, sıcak, yumuşak, hafif. Kendini tehdit altında hissetmesi gerekirdi - adam da onun yanına yaklaşmıştı - ama bunun yerine ölçülemeyecek kadar rahatlamış hissetti.

"Ben Viola Thornhill," dedi başını kaldırmadan. Konuşmak niyetinde değildi. Ama salonda yarım bıraktığı işi devam ettirmek gibi bir düşünceyle gelmiş olma ihtimaline karşı bunu bilmesi iyi olacaktı.

"Evet." Sesi Viola'nın kulağına fısıltı gibi geliyordu. "Evet, bunu biliyorum Viola."

Hissettiği ani özlem, kendisinden önce gelen umutsuzluk kadar delici, acı vericiydi. Başını kaldırdı ve yüzünü ona çevirdi. Adam sadece birkaç santim uzağındaydı. Karanlıkta onun yüz ifadesini göremiyordu.

"Biliyorum," dedi tekrar ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi.

Dizlerine sarıldı ve öpücüğe izin verdi. Dudaklarını ve dişlerini gevşetmekten başka bir şey yapmadı. Zihinsel ve duygusal olarak geride durdu, daha ziyade şenlik gecesi yaptığı gibi, farklı nedenler dışında, gözlemlemek için. Ve öpücüğü kendine bir hediye olarak kabul etti. Kendini yetenekli hissetti.

Daha önce salonda olduğu gibi hiddetli ve sabırsız değildi. Onu yavaşça ve sonsuz bir nezaketle öptü, ağzı açık, sıcak ve nemliydi, dili dudaklarının çizgisini izliyor ve sonra yavaşça içine giriyor, keşfediyor, dokunuyor, alay ediyor, boğazına ve hatta göğüslerine doğru his spiralleri gönderiyordu. Ellerinden biri yüzünün yan tarafını kavradı ve sonra şakağındaki saçları geriye doğru düzeltti.

Daha önce kibarlık konusunda çok az deneyimi vardı. O karşı çaresizdi o.

"Viola," diye fısıldadı sonunda başını geri çektiğinde. "Evet."

Bir soru sorulmuş ve cevaplanmıştı. Ama o artık dışarıda değildi. kendini gözlemliyordu. İçindeki derin bir ihtiyaçtan, nazik ve şefkatli birine, soruyu onun adıyla soran birine, onun için performans göstermesini talep etmeyen birine duyduğu ihtiyaçtan dolayı o tek kelimeyi söylemişti.

Sonra ona dokundu ve her ikisi de dizlerinin üzerine çöküp birbirlerine bakana kadar onu yukarı doğru çekti. Kadının pelerininin düğmelerini çözdü ve düşmesine izin verdi. Adam elbisesini başının üzerinden çekip çıkarırken kadın iki kolunu da kaldırdı. Adam onun elbisesini de hemen çıkarmadı. Ellerini belinin iki yanına koydu -titriyorlardı, fark etti- ve başını eğerek onu bir kulağının altından, boğazının dibinden, bir göğsünün üstünden öptü. Ağzı meme ucunun üzerine kapanıp onu emdiğinde, kadın başını geriye eğdi, gözlerini kapadı ve

parmaklarını onun saçlarına gömdü.

Ve sonra adam vardiyasını çıkarırken kollarını tekrar kaldırdı.

Fiziksel arzuya neredeyse tamamen yabancıydı. Şimdi bunu göğüslerinin neredeyse acı verici bir şekilde gerilmesinde, rahminde ve kalçalarının arasındaki çiğ, zonklayan sızıda hissediyordu. Belinden dizlerine kadar adama bastırılmıştı ve diz pantolonunun ince ipeğinin arasından adamın ereksiyonunun sert cüssesini tekrar hissedebiliyordu.

Teslim olmaktan başka bir şey yapmayacaktı. Onu zevke getirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ama hiçbir şey yapmayacaktı. Bu gece o Viola Thornhill'di, diğer kadın değil. Ama kendi arzusuyla ne yapacağını bilmiyordu.

Lütfen. Lütfen, lütfen.

"Lütfen."

Diğer göğsünü emiyordu ama kadının sesiyle başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Evet," diye fısıldadı. "İzin ver pelerinini çimlerin üzerine sereyim. Paltomu da yastık niyetine yuvarlayayım."

Konuşurken elbisesini çıkarıyordu. Kadın diz çöküp onu izlerken adam yatağını düzeltti ve sonra kadın uzanıp onu beklerken soyunmak için ayağa kalktı. Önce yeleği ve gömleği, sonra da çorapları ve pantolonu çıkınca, adamın giysileri olmadan daha da güzel olduğunu gördü. Ama hiçbir şey söylemedi ve ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Ellerini çıplak vücudunun iki yanına avuç içi şeklinde dayadı. Adam iç çamaşırlarını çıkardı ve onun yanında diz çöktü. Adam iriydi. Neredeyse karanlıkta bile bunu görebiliyordu. Bacaklarının arasında bir nabız zonkluyordu. Daha fazla beklemek istemiyordu. Onun daha fazla ön sevişme istememesini diledi.

"Viola." Ona doğru eğildi ve dudaklarına doğru konuştu. "Senin içinde olmak istiyorum. Şimdi."

"Evet." Adam üzerine gelirken kadın bacaklarını pelerinin üzerine açtı. Adam ikisinin arasına ve onun üstüne yerleşti. Adam ağırdı. Ağırlığı neredeyse kadının nefesini kesiyordu. Yer sırtına sertçe vuruyordu. Bunu daha önce yatak dışında hiçbir yerde yapmamıştı ama tüm bu deneyimin farklı olacağından memnundu. Yerin sert olmasından memnundu. Yukarıda yıldızlar olduğu için mutluydu. Akan suyun sesini duyabildiği için mutluydu.

Adam ellerini kadının altına kaydırıp ve kadın dizlerini kaldırıp ayaklarını yere dayadı. Adam derin ve sert bir hamleyle kadının içine boşaldı. Çok hareketsiz durdu

Ellerini çekmeden ve ağırlığının bir kısmını ön kollarına vermeden önce birkaç dakika onun içinde kaldı. Gözlerinin içine baktı ve ağzını onunkine değdirdi.

Uyluklarından boğazına kadar ağrıyor ve zonkluyordu. Bacaklarını onunkilere dolamak, iç kaslarını onun sertliği için sıkmak ve ellerini onun sırtına doğru uzatıp yukarı doğru eğilmek ve sertleşmiş meme uçlarıyla onun göğsüne dokunmak istiyordu. Ama kıpırdamadan yattı ve rahatladı.

"Bana iyi hissettirdiğini söyle," diye

fısıldadı. "İyi hissettiriyor."

"Şimdi gitmek istiyorum," dedi, sesi gergin ve soluk soluğaydı. "Gitmeliyim. Ama bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

"İyi olacak." Ellerini pelerinininden kaldırdı ve hafifçe kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Bu iyi."

O zaman sert ve hızlı boşaldı. Birkaç dakika içinde bitmişti. Ama önemli değildi. Acısı dayanamayacağı bir noktaya ulaşmıştı. Haykırdı ve üzerindeki yıldızlar milyonlarca ışık parçasına bölündü. Aynı anda onun kendi salıverilişini haykırdığını duydu.

Ardından gelen huzur ve esenlik duygusu, sırtındaki sert zeminin ve onun rahatlamış ağırlığının getirebileceği her türlü rahatsızlığı yok etti. Kıydan akan suyu dinledi ve yıldızların başının üzerinde yeniden şekillenmesini izledi ve tüm iradesiyle o ana sarıldı.

Derin bir nefes aldı ve bir iç çekişle nefesini bırakıp onun bir tarafına doğru yuvarlandı. Kadın her şeyin bittiğini düşündü ama adam battaniyeye uzandı, üzerlerine çekti ve bir koluyla başını yastık yaparak onu kendine doğru çekti. Kolonya, ter ve erkek kokularını içine çekti ve rahatladı. Adamın vücudu onunkine karşı sıcak ve nemliydi. Sadece ana odaklanır ve düşüncelerinin yarına ya da daha uzak bir geleceğe kaymasına izin vermezse uyuyabileceğini düşündü. *Ne de olsa şu an, sahip olduğumuz tek andır*, diye düşündü.

Tam uyuklama noktasına gelmişti ki, az önce olanlarla ilgili bir gerçek, mutlak bir kesinlikle kafasına dank etti.

Bakireydi.

Ferdinand uyumadı. Korkunç bir başarısızlık olduğunu düşündü. Eğer zaman tutmuş olsaydı -Tanrı'ya şükür tutmamıştı- her şeyin çok kısa bir süre içinde bitmiş olduğu gibi aşağılayıcı bir gerçekle karşılaşacaktı.

Bir dakika. Bir dakikadan az bir süre. Kendini gerçekten de mahcup hissetti. Onun yumuşak, ıslak sıcaklığının kendisini sardığını hissetmenin nasıl bir şey olacağını tam olarak hayal edememişti. Bildiğini sanıyordu ama beklentileri gerçeğin çok gerisinde kalmıştı.

Ona karşı nazik olmak istemişti. Sadece kendi zevki için değil, onun için bir şeyler yaptığını hissetmesini istemişti. Onun kendisini bir fahişe gibi değil de bir kadın gibi hissetmesini istemişti.

Bunun yerine, lanet olası bir okul çocuğu gibi yarı yolda kalmıştı.

Başını adamın boynu ile omzu arasındaki çukura sokmuştu ve uyuyor gibi görünüyordu, bu da en azından umut verici bir işaretti. Başının tepesini öptü ve boştaki elini saçlarının lüks kalınlığına doladı.

Utanmasına rağmen belli bir rahatlama hissi vardı. Yirmi yedi yaşındaydı. Daha çocukken asla evlenemeyeceğini biliyordu, çünkü kendi sınıfı arasında evlilikte sadakat diye bir şey yoktu. Evlilikte sadakatsizlik fikri onu her zaman rahatsız etmişti. Ama ancak büyüdüğünde -aslında üniversitedeyken- son derece sağlıklı cinsel dürtüleri olsa da bunları bir fahişeye tatmin edemeyeceğini öğrenmişti. Birkaç kez denemişti. Arkadaşlarıyla genelevlere gitmiş ve her seferinde seçtiği kıza zamanından başka bir şey ödememişti. Duygusal bir bileşen olmadan fiziksel bir eylemde bulunma düşüncesi onu ürkütmüştü. Bunu hiçbir duyguyu bilmeyen bir fahişeye yapma düşüncesi onu ürpertmişti.

Kendisinde bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. En azından şimdi bunu yapabileceğini biliyordu. Bir dakikadan kısa bir sürede... yüzünü buruşturdu. Tanrı aşkına, muhtemelen bir rekor kırmıştı.

Onun için daha iyisini yapabilmeyi diledi. Rahatlatılmaya ihtiyacı vardı ve o da ona rahatlık sunmuştu. Bu seksten daha fazlasıydı. Evet, öyle olduğundan emindi.

"Mmmm," dedi uzun bir iç çekişle, ona karşı hareket edip gerilirken.

Yeni bir arzunun kıpırdanışlarını hissetti ve ay ışığı yüzüne vururken başını geriye doğru eğip ona baktığında gülümsedi.

"Viola."

"Evet."

Yarı yarıya onun kendisini bir aşık olarak yetersizliğiyle azarlamasını bekliyordu ama kadın neredeyse mutlu görünüyordu. Kendisinin yeniden sertleştiğini hissedebiliyordu. O da bunu hissediyor olmalıydı - vücudu onunkine dayanmıştı - ama geri çekilmedi. İstiyordu ki

Tekrar onun içinde olmak, o duyguyu tekrar hissetmek, bir dakikadan daha uzun sürmesini sağlayıp sağlayamayacağını görmek için.

Ve sonra hareket etti, onun yanında diz çöktü. Kendini aptal gibi hissetti. Belli ki bir keresi onun için fazlasıyla yeterliydi.

"Sırt üstü uzan," dedi.

Önce telaşlandı. Ay ıGıgı onu tüm ihtiGamlı güzelliğiyle gösteriyordu - sıkı, dolgun göğüsleri, küçük beli, son derece kadınsı kalçaları, biçimli bacakları, yüzünde ve sırtında koyu, gevÇek bir bulut gibi duran saçları. Ama ay ıGıgı yüzünü de aydınlatıyordu ve görmeye korktuğu o küçümseyici yarım gülümsemeden eser yoktu. Fahişe rolü oynamıyordu.

Adam sırtüstü döndü ve kadın onun yanına gelip üzerine eğildi, ellerini başının yanındaki çimlerin üzerine koydu. Saçları güzel kokulu bir perde gibi adamın üzerine döküldü. Ağzı açık bir şekilde onu öperken göğüslerinin uçlarının göğsüne değdiğini hissetti ve tamamen uyarılmış bir şekilde sertleşti.

Adam da onu öptü, elleri kadının kalçalarının dış taraflarına yayıldı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Ona nerede ve nasıl dokunacağını bilmiyordu. Eğer o da kendisi gibi bir acemi olsaydı, onu en iyi neyin memnun edeceğini öğrenene kadar denemeler yapabilirdi. Ama görgüsüzlük etmekten korkuyordu.

O daha bunu düşünürken bile diz çöktü, bacaklarını iki yana açtı, iki eliyle onu hafifçe okşadı ve üzerine oturup tamamen içine girene kadar kendini onun üzerine bıraktı. Yavaşça nefes aldı, kontrol için savaşıyordu.

Sonra hareket etti, parmak uçları hafifçe karnına değdi, başını geriye eğdi ve kanının atışıyla titreşen bir ritim tutturdu. Ayaklarını yere bastırmak için bacaklarını dizlerinden büktü ve onunla birlikte sürdü.

Bundan daha büyük bir tensel haz olamazdı. Arzuyla, tohumu fişkırana kadar kadının içine girme dürtüsüyle nabızı atarken, aynı zamanda kendini güçlü, ihtiyacından bağımsız, kontrolü elinde hissediyordu. Bu eylemin uzun, çok uzun sürmesini istiyordu. Bütün gece. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. *Onu* sonsuza dek istiyordu. Onu izledi. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı. Ona zevk verdiğini düşündü ve bunun farkına varmak onu mutlu etti. Kendini affettiriyordu.

Çiftleşmelerinin ritmik emiş ve çekişlerini, onun ve kendisinin nefes alıp verişlerini dinledi ve kramp girmeden bacaklarını nasıl bu kadar uzun süre geniş tutabildiğini merak etti. Adam elleriyle kadının kalçalarına masaj yaptı ve kadın başını kaldırıp ona gülümsedi. Her nasılsa bu en mahrem andı.

Ve sonra öyle bir şey yaptı ki, adam onun kalçalarını kavradı. Sıktı

İtişinin doruğuna ulaştığında iç kasları onu sarıyor, sonra geri çekilirken onları gevşetiyor... ve girerken tekrar sıkıyordu. Hayatında hiç böylesine enfes bir acı yaşamamıştı. Ritim hızlandı ve aniden kırılana kadar daha çılgınca bir hal aldı, hareket etmesini beklerken hareketsiz kaldı, sıkmasını beklerken kaslarını gevşetti.

Sıcak bir hamleyle döküldü ve dünyanın kenarından düştü.

Evrenin uçsuz bucaksız derinliklerinde bir yerlerde onun sözsüz çılgılığının yankısı duyuldu. Ve söylenen iki kelime.

"Aşkım."

Onun

sesiyle.

Uyandığında, ikisi de onun pelerinine ve battaniyesine dolanmışlardı. Ayakları üşüyordu ama geri kalanı sıcacıktı; fazladan bir battaniye için ona sahipti. Kadın hâlâ onun üstündeydi. Adam hâlâ onun içindeydi. Saçının bir teli burnunu gıdıklıyordu.

"Uyanık mısın?" diye

sordu. "Hayır." Sesi

uykuluydu.

"Peki." Kıkırdadı. "Bahsimizi güzel bir şekilde kazandın, değil mi?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz hata yaptığını anladı. Kadın kaskatı kesilmedi. Ne kımıldadı ne de bir şey söyledi. Ama yanlış şeyi söylediğini biliyordu. Tekrar denedi, sesi daha yumuşaktı.

"Pinewood senindir," dedi. "Seni ondan mahrum edemezdim, görüyorsun. Sabah tapuyu sana vereceğim. Londra'da yasal işlemleri halledeceğim ve o zaman her şey resmiyet kazanacak. Evin senindir, Viola. Hayatının geri kalanı için. Kabusun sona erdi." Başının üstünü öptü.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Pinewood üzerindeki tüm haklarımdan feragat ediyorum," dedi. "Kartlarda kazanmak sana verilen sözle pek uyuşmuyor, değil mi?"

"Ama bahisleri kazanmak senin için neredeyse her şeyden daha önemli," dedi sonunda konuşarak. "Bu senin kaybettiğin bir bahis. Ben kazandım. Seni Viola Thornhill olarak baştan çıkarma şansımın Lilian Talbot olarak baştan çıkarma şansından daha yüksek olduğunu biliyordum. Ama bu gece ikisinden biri olarak da yapabilirdim, değil mi? Hiç şansın yoktu. Kabul etmek aptalca bir bahisti."

Şüpheye düştüğünü hissetti. Ama kahretsin, onu incitmişti. Yanlış bir şey söylemişti. Tanrı aşkına, sevişiyorlardı. Bahis onun aklından geçen en uzak şeydi. Ve onunkinden de, bundan oldukça emindi.

"Senin peşinden buraya gelirken bahsi düşünmüyordum Viola," dedi.

"O zaman daha da aptalsın." Konuşurken kendini ondan ayırdı ve dizlerinin üzerine çökerek kendini onun üzerinden kaldırdı. Kıyafetlerini topladı, ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. "Bir haftam vardı. O kadar uzun süreye ihtiyacım yoktu. Son beş gün içinde istediğim zaman seninle yatabilirdim. Kaybettiniz Lord Ferdinand. Merak ediyorum." Yüzü gölgede kalmasın diye saçlarını yana iterek ona baktı. "Kendinizi aldatılmış mı hissediyorsunuz? Yoksa bu gece benden aldığınız şeyin Pinewood'un kaybını fazlasıyla telafi ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Şeytan! Lanet olsun! Lilian Talbot elbisesini omuzlarından düzeltirken ona bakıyordu. Dudaklarında o korkunç yarım gülümseme oynayıyordu. Ve sesi kadife bir okşayışa dönüşmüştü.

"Sanırım," dedi sertçe, "sevişiyorduk."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Zavallı Lord Ferdinand," dedi. "Bu bir aşk yanılsamasıydı. Gerçekte ise çok iyi bir şehvetti. Yani senin için çok iyi. Erkekler her zaman yataktaki hünerlerinin en sert fahişenin bile savunmasını kırabileceğine inanmak isterler. Verdikleri kadar zevk aldıkları izlenimini vermek gururları için gereklidir. İyi yaptım mı?"

"Viola-" dedi sertçe.

"Ben *çok* sertleşmiş bir fahişeyim," dedi. "Benimle uğraşmakla aptallık ettin."

Bir oyun muydu? Hepsi mi? Ve o aptal tecrübesizliğiyle seviştiklerini mi sanmıştı? Bu mümkün müydü? Yoksa bahsi kazandığının kendisine söylenmesinin acısını mı örtbas ediyordu? Ona bütün gün niyetinin sadece Pinewood'u vermek olduğunu söyleyerek devam etmeye niyetlenmişti.

Arkasından seslenmeye ya da onu takip etmeye bile kalkışmadan gidişini izledi. Ayakkabılarından birini çoktan ağzına tıkmıştı. Durumu düzeltmeye çalışsa diğerini de ağzına tıkacağından kuşkusu yoktu. Kadınların hassasiyetleriyle başa çıkma konusunda çok az deneyimi vardı. Aptalca bahse girdiklerini hatırlattığında kadının eğlenmesini beklemişti. Onun gülmesini bekliyordu.

Kahretsin, *delirmiş* miydi?

Sabahleyin yiyeceği büyük bir mütevazı t u r t a olacaktı, diye düşündü hayıflanarak. Gecenin geri kalanında otursa iyi olacaktı.

Onu yatıştırarak ve ayakkabılarını ağızından uzak tutacak bir konuşma hazırlıyordu. Kadının iyi düşünceleri onun için çok da önemli değildi. Ne de olsa kahvaltıya inmeden önce tapuyu ve imzalayacağı senedi teslim etmesi ve uşağına şahitlik ettirmesi uzun sürmeyecekti. Kahvaltıdan hemen sonra ayrılacaktı. Boar's Head'de bile yiyebilirdi. Kadının onun hakkında ne düşündüğünün pek önemi yoktu.

Ama bunun çok büyük bir önemi vardı.

Ve yarın ayrılıp onu bir daha görememe ihtimali midesinin panikle düğümlenmesine neden oldu.

Lanet olsun!

Aşık olmayı hiç beklemiyordu. Hiç istememişti. O halde kaderin hangi cilvesiyle kötü şöhretli eski bir fahişeye aşık olmuştu?

Ve çok da sert düştü.

Allah kahretsin!

Viola pelerinini ve battaniyesini geride bırakmıştı. Ama nehir yolu boyunca aceleyle ilerlerken, ağaçların arasından ve çimenlerin üzerinden tırmanırken ve teras boyunca yarı koşarken gece havasının soğuşunu hissetmedi.

Bahsimizi güzel bir şekilde kazandınız, değil mi?

Ve kazanmıştı. Bahis dışında, o *baştan* çıkaracaktı onu. Bu baştan çıkarma değildi.

Ama ona göre öyleydi. Ona göre olanlar seksten başka bir şey değildi. Ne bekliyordu ki?

Aşkım, demişti kulağına doğru.

Ne olmuş yani? Bu, pek çok erkeğin cinsel doruk noktasında saçmaladığı türden bir saçmalıktı. Sally Duke çok haklıydı. İnsan asla ama *asla* seksi aşkla bir tutmamalıydı. Bir erkek yatakta ne kadar tutkulu sözler söylerse söylesin, seks onun için sadece fiziksel bir tatmindi, kadın ise sadece onun zevkinin bir aracıydı.

Viola eve girer girmez hizmetçilerin odasına doğru ilerledi.

Sabah Pinewood'un tapusunu ona verecekti. Kazandıkları, nehir kıyısında iki kez verdiği hizmetlerin karşılığı. Artık evini ölü Bamber Kontu'na değil, memnun bir müşteri olan Lord Ferdinand Dudley'e borçlu olacaktı.

Hayır! Hayır!

Hannah'nın kapısına vurdu ve hizmetçisini çığlık atarak ürkütmemeyi umarak kapıyı hafifçe araladı.

"Telaşlanma," diye fısıldadı. "Sadece benim." Onun birkaç saat önce kullandığı kelimeleri hatırladı ve yüzünü buruşturdu.

"Bayan Vi?" Hannah yataktan fırladı. "Ne oldu? Size ne yaptı?"

"Hannah," dedi, hâlâ fısıldayarak, "gidiyoruz. Giyinmen ve eşyalarını toplaman gerekecek. Eğer benden önce bitirirsen, gelip bana yardım edebilirsin. Ama sessizce gel."

"Gidiyor musun?" Hannah söyledi. "Ne zaman? Saat kaç?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Viola. "S a a t birde mi? İki mi? Posta arabası

Köyün üstünden çok erken geçer ve yol kenarında bekleyen yolcular olmadıkça durmaz. Orada olmalıyız."

"Ne oldu?" Hannah karanlıkta ona baktı. "Sana zarar verdi mi? O-"

"Bana zarar vermedi," dedi Viola. "Konuşmak için zaman yok, Hannah. Sahneye yetişmeliyiz. Burada bir gün daha kalamam. Sadece taşıyabileceğimiz kadarını alacağız. Ayrıldığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum."

Hannah daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan oradan ayrıldı ve aceleyle kendi odasına doğru ilerledi. Giderken ondan hiçbir iz yoktu. Belki de nehrin aşağısında kalmıştı. Belki de yine uyuyordu. Belki de ona o kadar iyi hizmet etmiştir, diye düşündü acı acı.

Ağlamayacaktı. Bu dünyada gözyaşı dökmeye degecek hiçbir şey yoktu, en azından kendi aptal kalbi için.

İnsanın bir yere bu kadar çabuk bağlanabilmesi şaşırtıcı, diye düşündü Ferdinand. Yatak odasının penceresinde durmuş, kutu bahçeye, çimenlere ve ötesindeki ağaçlara bakıyordu. Ağaçların tepesinden Trellick'teki kilisenin kulesini görebiliyordu.

Gitmek istemedi.

Ama çantaları toplanmıştı ve binicilik kıyafetlerini giymişti. Bentley onu yeni tıraş etmişti. O kahvaltısını ederken -hiç aç olmamasına rağmen- arabası yüklenecek ve Bentley ile birlikte Londra'ya doğru yola çıkacaktı. Seyisi Ferdinand'ın atıyla ona eşlik edecekti. Kendisi de curricule'ını kullanacaktı.

Belki de daha erken ayrılmalıydı. Muhtemelen onu bir daha görmek istemeyecekti ve onu görmemesi daha iyi olacaktı. Ama malikânenin tapusunu ve önümüzdeki birkaç gün içinde aniden ölmesi halinde Pinewood Malikânesi'ni ona vereceğine dair yazdığı mektubu eline tutuşturmayı ona borçluydu. Dün gece olmasaydı bile Pinewood Malikânesi'ni ona vereceğini ve onu bir daha rahatsız etmemek üzere buradan ayrılacağını açıklaması gerekiyordu.

Gitmek istemedi.

Onu sadece bir kez daha göreceğini düşünmek ona acı veriyordu. Kendi kendine, onun ilk seks partneri olduğunu ve ondan sonra başka biriyle bunu yapabileceğini hayal bile edemediğini söylemeye çalıştı. Ama doğru söylediğinden emin değildi.

Kararlılıkla pencereden uzaklaştı ve kahvaltı için aşağı indi. Kahvaltı

Erken kalkmıştı ama genelde erken kalkarmış. Onu yemek odasında bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Onunla orada buluşmak için kendini hazırlamıştı. Ona nasıl bakacağını ve tam olarak ne söyleyeceğini planlamıştı.

Kendini iki dilim kızarmış ekmek yemeye ve bir fincan kahve içmeye zorladı. İkinci bir fincan için oyalandı ama kadın hâlâ aşağı inmemişti. Belki de ondan kaçıyor, diye düşündü. Aslında hiç şüphesiz öyleydi. Belki de sadece gitmeliydi. Yine de, yemek odasından çıktıktan sonra yarım saat kadar, çizimleri fayanslı zeminde çınlayarak koridorda volta attı. Arabası, hizmetkârları ve bavulları çok daha önce ayrılmıştı.

Geç bir gece geçirmişti. Çok geçmeden eve döndüğünde saat ikiyi geçmişti. Geç saatlere kadar uyumuştur. Ya da daha büyük olasılıkla, o gidene kadar bilerek odasına kapanmıştı. Dün gece ona bugün gideceğini söylemişti, değil mi? Bu aptalca şaka fikriyle onu gücendirmişti ve kadın onu affetmeyecekti.

Eh, daha fazla beklemeyecekti, diye düşündü sonunda. Sabah çoktan olmuştu. Değerli seyahat zamanını boşa harcıyordu. Kütüphaneye doğru yürüdü. Senedi ve mektubu masanın üzerine bırakacaktı. Kadının her sabah gelen postalar için oraya baktığını biliyordu. Jarvey'e oraya baktığından emin olmasını söyleyecekti.

Masanın çıplak yüzeyinde çoktan bir mektup duruyordu. Bu sabahki posta çoktan gelmiş miydi? Mektubu eline aldığı anda kendisine gönderilmiş olduğunu gördü ve emlak defterlerini tutan küçük, temiz eli tanıdı. Bu da ne böyle? Bu sabah onunla yüz yüze gelememişti ve onun yerine ona mı yazmıştı? Mektubu açtı.

"Dün akşam salonda ikimiz de birbirimize karşı zafer kazandık," diye yazmıştı. "Bu bir çıkmazdı. Bahsimiz geçersizdi. Daha sonra olanların bahse girmekle hiçbir ilgisi yoktu. Pinewood senindir. Ben gidiyorum." İmza yoktu.

Ferdinand kapıya doğru yürüdü.

"Jarvey!" diye bağırdı. Uşak ilk kez koridorda gezinmiyordu. Yine de çok geçmeden geldi. Muhtemelen evdeki herkes çağırıyor duymuştu. "*Hemen* gidip Bayan Thornhill'i getir."

Uşak merdivenlere doğru geri çekildi ama Ferdinand bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Yatmadan önce o mektubu oraya koymuş olamazdı. Ferdinand'ın evden çıkarken kendi mektubunu koyacağı gibi o da mektubu oraya koyacaktı.

"Dur!" diye seslendi ve uşak alt merdivene döndü. "Boş ver. Hizmetçisini bul. Hardinge'i de ahırdan getir. Hayır, unut bunu, oraya gideceğim."

ve onunla kendim konuşacağım." Jarvey'nin böyle karışık ve çelişkili emirlere tepkisini görmek için beklemedi. Evden ahıra doğru aceleyle yürüdü.

Kendi arabasından başka kayıp araba yoktu. At da yoktu. Ve damat da Viola Thornhill'in adı geçtiğinde Jarvey gibi boş boş baktı. Genç Eli da öyle. Lanet olsun kadına. Lanet olsun ona! Mektubunda bir Geyi gözden kaçırmadıysa -ama nasıl kaçırabilirdi ki, o güne kadar gördükleri kadar kısa ve öz bir mektuptu- gideceği yer hakkında hiçbir ipucu vermemişti. Sadece gitmişti. Muhtemelen Londra'ya.

"Trellick'te duran bir posta arabası var mı?" diye sordu.

Hardinge, "Eskiden Boar's Head'e kadar gelirdi, lordum," diye açıkladı, "ama orada inip binen yolcu sayısı çok azdı, o yüzden şimdi yanından geçip gidiyor ve tek tük yolcuları ana yola bırakmak için duruyor."

"Ya da orada duran tek tük yolcuları almak için mi?" "Evet, lordum."

Lanet olsun!

Kaçmıştı. Parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Dün gece söyledikleri için onu olabilecek en kötü şekilde cezalandırmıştı - Tanrı aşkına, *bir şaka* olarak. Ona bahsi kazandığını söyleyerek aralarında olanları hafife almıştı. Kadın da onu cezalandırmış, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş ve artık istemediği bir mülkü ona bırakmıştı. Görünüşe göre o da istemiyordu.

Bu Allah'ın belası yerde onun nereye gitmiş olabileceğini bilen biri var mıydı? Onu nasıl bulacaktı da tapuyu boğazına tıkacaktı? Onu boğazlamadan önce yani.

Şeytana inat, *şaka* yapıyordu. Sevişiyorlardı - en azından o öyle yapıyordu. Onun adına konuşamazdı, tecrübesi acınacak kadar azdı. Ama o da sevişiyor olmasaydı böyle aptalca bir alınganlık göstermezdi herhalde. Eğer içinde birazcık mizah kıvılcımı olsaydı, o daha şaka yapmaya kalkışmadan çok önce adamın tepesine binerdi. Hayatı boyunca kaybettiği birkaç bahisten biri hakkında onunla ölesiye dalga geçerdi, hem de bir kadına karşı. Bundan çok şey çıkarabilirdi.

İnsan bir kadınla şakalaşmaz, diye tahmin etti, onunla sevişmeyi henüz bitirmişken eve geri dönerken içten içe irkildi. Tatlı sözler fısıldamak muhtemelen daha akıllıcaydı. Bir dahaki sefere bunu hatırlayacaktı.

Bir dahaki sefere!

Arabanın arkasından gelen posta arabası muhafızı, at değiştirmek için bir hana yaklaştıklarını ya da birisinin onları şu ya da bu yönde geçmek üzere olduğunu ya da ilerideki yolda koyunlar, inekler ya da başka bir engel olduğunu ya da bir gişeye yaklaştıklarını belirtmek için teneke borusunu öttürdü. Korna, uzun ve rahatsız edici gün boyunca sık aralıklarla çalmaya devam etmişti. Uyumak imkânsızdı. Viola ne zaman uyuklamaya yaklaşırsa, kabaca sarsılarak yeniden uyanıyordu.

"Bu sefer ne var?" Hannah onun yanından mırıldandı. "Bir sonraki durağımızda o adama ağzının payını vereceğim, vereceğim."

Yolcu arkadaşlarından biri de aynı fikirdeydi. Bir diğeri sesin ileride bir han ve içecek anlamına geldiğini umuyordu; açlıktan ölmek üzereydi. Son durakta sadece on dakika izin verilmişti. Sipariş ettiği bir fincan çay ve etli börek zamanında gelmemiştir. Şikâyetlerin ardı arkası kesilmedi.

Viola yanındaki pencereden dışarı baktı. İleride herhangi bir kasaba ya da köyden iz yoktu. Ama arkalarından gelen başka bir araç vardı. Yol bu noktada geniş değildi ve arabacı diğerinin geçmesine izin vermek için aracını bir kenara çekmedi, hatta hızını bile azaltmadı. Bu çok sık oluyor, diye düşündü, nefesini tutarak ve istemsizce, sanki arabacıya daha fazla yer açmak için pencereden geri çekilerek. Yol, saygısız posta arabası sürücüleri ve spor araçlarıyla pervasız, sabırsız beyefendilerle doluydu.

Bu özel araba yüksek hızda geçti. Posta arabasından sadece birkaç santim uzakta kaldı. Kurdeleleri kullanan beyefendi mükemmel bir ustalıkla ve hem kendi hem de posta arabası yolcularının güvenliğini hiçe sayarak sürüyordu. Viola at arabasının yüksek koltuğuna baktı. Şoför de aynı anda arabanın içine baktı ve gözleri bir saniyenin çok küçük bir bölümünde buluştu.

Sonra hem kendisi hem de arabası geçmişti.

Viola koltuğuna sertçe geri oturdu ve gözlerini kapattı.

"Aptal!" dedi birisi. "Hepimizi öldürebilirdi."

Londra yolunda ne işi vardı? Mektubunu okumamış mıydı? Onu görmüş müydü? *Elbette görmüştü.*

Viola düşünceleri ve duyguları arasında dönüp dururken gözlerini sıkıca kapattı. Bütün gün önceki geceyi hatırlıyor ve umutsuzca hatırlamamaya çalışıyordu. Ama düşünmesi gereken tek şey gelecek ve onun için getirecekleriydi....

Görevli tekrar kornaya bastı ve bir yolcu küfretti. Hannah onu azarladı ve orada bayanlar olduğunu hatırlattı. Araba hızını azaltıyordu. Bu sefer bir handı. Posta arabası kalabalık avluya girdiğinde Viola'nın gördüğü ilk şey, on dakika önce yolda yanlarından geçen at arabasıydı. Bir at arabacısı atları değiştiriyordu.

"Hannah!" Viola hizmetçisinin bileğini tuttu; basamaklar inilirken yolcular dışarı çıkmak ve kendilerine tanınan kısa süreyi en iyi şekilde değerlendirmek için çabalıyordu. "Burada kalın lütfen. Hiçbir şey için çaresiz değilsiniz, değil mi? Bir sonraki durağa kadar bekleyeceğiz."

Hannah şaşırmış görünüyordu ama Viola'nın tuhaf isteğini sorgulayamadan biri kapı aralığına gelip Viola'ya doğru elini uzattı.

"İzin verin," dedi Lord Ferdinand Dudley.

Hannah keskin bir nefes aldı.

"Hayır," dedi Viola. "Teşekkür ederim. Dışarı çıkmamıza gerek yok."

Ama o, kızın en aşına olduğu güler yüzlü, iyi huylu beyefendi değildi. Pinewood'daki o ilk sabah olduğu gibi sert, sert çeneli, kibirli, talepkâr bir aristokrattı. Gözleri simsiyah bakıyordu.

"Hannah," dedi, "aşağı in lütfen. Kahve odasına gir ve kendine bir yemek sipariş et. Acele etmene gerek yok. Yemek için bol bol vaktiniz olacak. Posta arabası siz ikiniz olmadan yoluna devam edecek."

"Kesinlikle olmayacak." Viola öfkeden küplere bindi. "Olduğun yerde kal, Hannah."

"Eğer benimle hanın avlusunda bir sürü insanın gözü önünde kavga etmek istiyorsan, ben varım," dedi acımasızca. "Ama yolculuğunuza bu posta arabasıyla devam etmeyeceksiniz. İçeride, benim ayırdığım özel salona gitmemizi ve orada kapışmamızı öneriyorum. Hannah, lütfen?"

Hannah daha fazla tartışmadan onun elini tuttu ve arabadan aşağıya atladı. Viola'ya dönüp bakmadan hana doğru gözden kayboldu.

"Gel." Elini tekrar içeri uzatmıştı.

"Çantalarımız-" dedi.

"Çoktan indirildi," diye güvence verdi ona.

O anda sinirlenmişti. "Buna hakkın yok," diyerek adamın elini kenara itti ve onun yardımı olmadan taş döşeli avluya indi. Kendi çantası ile Hannah'nınki gerçekten de yerde yan yana duruyordu. "Bu zorbalık.

Bu-" İlgilenen bir damadın sırttan yüzüyle karşılaştı ve ağzını kapattı. Bir kavgaya tanık olma umuduyla işini bırakan tek kişi o değildi.

Lord Ferdinand neşeyle, "Kaçak eşlerin sıkı tutulması gerekir," dedi, belli ki onları daha da eğlendirmek için. Dirseğini sıkıca kavradı ve onu hana doğru iterken, arkalarındaki tamamen erkek kahkahalarını öfkeyle dinledi.

"Bu ne cüret!" dedi.

"Londra'ya varmadan önce sana yettiğim için çok şanslıyım," dedi. "Böyle kaçıp gitmekle ne demek istedin?"

Onu uzun, alçak kirişli bir koridordan geçirerek hanın arka tarafındaki küçük bir odaya götürdü. Ocağa çıtırdayan bir ateş vardı. Odanın ortasına beyaz bir örtü serilmiş ve iki kişilik bir masa hazırlanmıştı.

"Sözlerinize dikkat ederseniz memnun olurum," dedi. "Ve benim hareketlerim sizi ilgilendirmez. Ya da Londra'daki varış noktam. İzninizle. Bizsiz kalkmadan önce Hannah'yı alıp çantalarımızı arabaya geri koydurmam gerekiyor."

Onu görmezden geldi. Salon kapısını kapattı ve kapının önünde durdu, uzun, çizmeli bacaklarını bileklerinden çaprazladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Artık daha az suratsız görünüyordu.

"Yaptığım o aptalca şaka yüzünden mi?" diye sordu ona. "Bahsi kazanmanla ilgili mi? O *bir şakaydı*."

"Bu bir şaka *değildi*," dedi masanın uzak tarafındaki yerini alarak. "Bugün Pinewood'un tapusunu bana vereceğini söylemiştin. Sakın bana bunu iyi niyetinden dolayı yapacağını söyleme. Ya da vicdan azabından."

"Ama öyleydim," dedi.

"*O kadar* iyi miydim?" Kadın ona küçümseyerek baktı.

"Buna dün karar verdim," dedi, "iyi olup olmadığınızı bilmeden çok önce."

Gözleri parladı. "Yalancı!"

Adam ona o kadar uzun süre baktı ki, öfkesi buharlaştı ve yerine soğuk bir ürperti omurgasından yukarı süzüldü.

"Eğer bir erkek olsaydın," dedi sonunda, "seni bunun için çağırırdım." "Erkek olsaydım," diye karşılık verdi, "kabul ederdim."

Elini ceketinin cebine attı ve katlanmış birkaç kâğıt çıkardı. O

ona uzattı. "Seninkiler," dedi. "Gel ve al onları. Yemeğimizi yeriz, sonra bu gece size ve hizmetçinize burada bir oda ayırırım ve yarın ikinizi de eve götürmesi için özel bir şezlong kiralarım."

"Hayır." Olduğu yerde kaldı. "İstemiyorum."

"Pinewood?"

"İstemiyorum."

Masaya doğru yürüyüp elindeki kâğıtları masanın üzerine bırakmadan önce birkaç dakika ona baktı.

"Lanet olsun!" dedi. "Eğer bu her şeyi yenmezse. Ne istiyorsun?"

"Sözlerine dikkat et!" dedi tekrar. *Tek* istediği masanın etrafından dolanmak, kendini onun kollarına atmak ve tüm acısını hıçkırı hıçkırı ağlamaktı. Ama bu bir seçenek olmadığı için ona soğuk bir şekilde baktı. "Gitmeni ve beni yalnız bırakmanı istiyorum. O kâğıtları da yanında götürmeni istiyorum. Ve eğer çok geç değilse, posta arabasına binmek istiyorum."

"Viola," dedi, sesi bir anda o kadar nazikleşti ki neredeyse kızın çekingенliğini kıracaktı, "Pinewood'u al. O senin. Hiçbir zaman benim olmadı. Aslında değildi. Yaşlı kontun oranın senin olmasını istediğini ama vasiyetini değiştirmeyi unuttuğunu söyleyebilirim."

"Unutmadı," dedi kadın inatla. "Öyle bir şey yapmazdı. O yaptı. Tresham Dükü'nün okuduğu yanlış vasiyetti."

"Peki o zaman." Adam omuz silkti ve kadın onu ikna edemediğini anladı. "Evrakları alıp eve dönmen için bir neden daha. Ben Londra'ya doğru yoluma devam edeceğim ve transferi doğru ve sıkı bir şekilde yapacağım. Ev sahibine akşam yemeği için hazır olduğumuzu söyleyeyim."

"Hayır!" Kapıya doğru birkaç adım atmıştı bile. Öfkeyle dönüp ona baktı. "Hayır," dedi tekrar. "Bu senden bir hediye olabilir. Ya da kazanılan bir bahsin ödülü. Her iki durumda da kabul etmeyeceğim. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu *ondan* bir hediye idi."

"Pekâlâ o zaman." Şimdi kesinlikle sinirlenmişti. "Sadece meseleleri yoluna koyduğumu söyleyeceğiz."

"Hayır."

Bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi, saçlarını dağınık bıraktı ve bilinçsizce kendini her zamankinden daha muhteşem gösterdi.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sordu ona.

"Sana söyledim."

"Londra'da ne yapacaksın?"

Yüzündeki tüm kaslar kaskatı kesilmiş olsa da ona gülümsedi. "Bu seni ilgilendirmez," dedi ona.

Gözleri kısıldı ve tekrar tehditkâr göründü. "Eğer fahişeliğe geri dönmeyi planlıyorsan," dedi, "bu benim işim. Ben gelene kadar Pinewood'da yeterince mutluydun. Seni bu dünyanın Lord Gnasses'larıyla kasabada her gördüğümde vicdan azabı çekmeyeceğim. Benimle evlensen iyi olur."

İç dünyası altüst oldu ve bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Adamın kendisi de pek şaşırmış görünmüyordu. Tekrar gülümsemek için kendini zorladı.

"Sanırım seninle evlenmesem daha iyi olacak," dedi. "Tresham Dükü seni kahvaltıda yer bitirir."

"Tresham'ın ne dediği zerre kadar umurumda değil," dedi. "Ya da başka birinin.

Kiminle evlenmek istersem onunla evlenirim."

"Hayır demediği sürece." Gülümsemeye devam ederken büyük bir hüznün dalgasının içine çekildiğini hissetti. "Ve hayır diyor. Hakkımda en kötüsünü bildiğinizi sanıyorsunuz Lord Ferdinand, ama her şeyi bilmiyorsunuz. Gördüğünüz gibi ben bir piçim. Annem üvey babamla evlendiğinde, bu onun ilk evliliği idi. Thornhill onun kızlık soyadıydı. Bir piç *ve bir* fahişeyle evlenmek istemezsiniz."

"Yapma bunu." Kaşlarını çatı. "Böyle gülümseme ve kendine böyle isimler takma."

"Ama bunlar gerçek isimler," dedi. "Gelin, reddetmemle rahatladığınızı kabul edin. Tamamen düşünmeden konuştunuz. Evet deseydim dehşete düşerdin."

"Yapmazdım," dedi ama ikna olmadan konuşmuştu.

Viola tekrar gülümsedi.

"Fahişeliğe geri dönmeyeceksin," dedi ona.

"Ne kadar bayağı!" dedi. "Ben asla bir fahişe olmadım. Ben bir fahişeydim. Arada dünya kadar fark var."

"*Yapma* bunu," dedi yine. "Hiç paran var mı?" Kadın sertleşti. "Bu hiç-"

"*Sakın* bana bunun beni ilgilendirmediyi söyleme," dedi. "Etmiyorsun, değil mi?"

"Yeterince var," dedi ona.

"Ne için yeterli?" diye sordu. "Senin ve hizmetçinin Londra'ya gidiş ücretine mi? A

Yol boyunca birkaç öğün
yemek?" Hepsi bu
kadardı.

"Eğer Pinewood'a dönmeyeceksen ve benimle evlenmeyeceksen," dedi,
"senin için geriye tek bir şey kalıyor."

Evet, bunu biliyordu. Ama sanki evrenin ağırlığı yeniden omuzlarına
çökmüş gibi hissediyordu. Gerçekten de onun diğer seçeneklerden biri
üzerinde daha ikna edici olacağını mı umuyordu?

"Benim metresim olmak zorunda kalacaksın," dedi.

T Ferdinand'ın arabasıyla Londra'ya doğru yol alıyorlardı, maiyetlerindeki diğer herkes ata ya da at arabasına sürülmüştü. Yan yana oturuyorlardı, aralarındaki mesafenin elverdiği ölçüde, karşılıklı pencerelerden dışarı bakıyorlardı. Bir saatten fazla bir süredir birbirleriyle konuşmamışlardı. Bu Akşamın erken saatlerinde.

Ferdinand, bir erkeğin yeni bir metres karşısında hissetmesi gerektiğini düşündüğü gibi hissetmiyordu. Henüz bu görevi kabul etmemişti. Ama Pinewood'a geri dönmeyi kararlılıkla reddetmişti. Handa kendi odasının parasını ödemekte ısrar etmiş ve bugünkü Londra sahnesi için kendisi ve hizmetçisi için bilet almaya çalışmıştı. Bu kahvaltıdan sonraydı. Eğer bunu denerse, kaçak bir eş olduğu hikâyesini yeniden canlandırmakla tehdit etmişti. Onu herkesin görebileceği bir yerde dizlerinin üzerine yatırıp bir güzel pataklayacak ve handa onu alkışlamayacak tek bir erkek ya da kadın kalmayacaktı.

Kadın ona buz gibi bir bakışla karşılık verdi ve eğer adam ona tırnağını bile değdirirse duyan herkese kocasından *neden* kaçtığını anlatacağını söyledi. Kocasının ne kadar yaratıcı olabileceğini keşfetmeyi umursamayacaktır, diye uyardı onu, ama eğer isterse bunu öğrenebilirdi. Bununla birlikte, parasını ödediği dükkân posta arabasını kaçırmasına neden olduğu için Londra'ya onun arabasıyla gitmeyi kabul edecekti.

"Sanırım," dedi şimdi, aralarındaki uzun sessizliği bozarak, "bu konuyu enine boyuna düşünmedin, değil mi? Sanırım beni nereye götüreceğini bilmiyorsun. Bir otele gidemeyiz. Saygın olmaz. Beni odalarınıza götüremezsiniz. Komşularınız rezil olur. Kendime ait bir odam yok, iki yıl önce bıraktım."

"İşte yanıyorsun," dedi ona. "Elbette seni nereye götürdüğümü biliyorum. Benim metresim olacaksın ve seni şık bir şekilde ağırlamak niyetindeyim. Ama aklımda sadece bu gece ve önümüzdeki birkaç gün için bir ev var."

"Sanırım," dedi, "metreslerinizi her zaman burada ağırlıyorsunuz." "Şey, öyle değil," dedi adam. "Metreslere binmek gibi bir alışkanlığım yok. İ tercih ederim... Neyse, boş ver." Dönüp ona baktı, yüz ifadesi hafifçe eğleniyordu. Bu bakış konusunda çok uzmandı ve onu kızdırmaktan ve kendisini görgüsüz bir okul çocuğu gibi hissetmesine neden olmaktan asla geri kalmıyordu. "Ev Tresham'ın."

"Kardeşinin mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Burası *onun* evinin olduğu yer. Metresler mi? Evde kimsenin olmadığından emin misiniz?"

"Evlenmeden önce onları burada barındırıyordu," dedi. Evi neden hiç satmadığını bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla ev hala onda."

"Dük ne zamandır evli?" diye sordu. "Dört yıldır," dedi.

"O halde evin dolu olmadığından emin misiniz?" diye sordu.

Olmasa iyi olurdu. Eğer öyleyse, Tresham'ın burnunu dışa doğru değil de içe doğru çıkıntı yapacak şekilde yeniden düzenlerdi. İnsan kardeşine, baldızına sadakatsizlik ettiği için meydan okuyamazdı. Ama Ferdinand o ana kadar aşka ve evliliğe olan inancının bir kısmını geri kazanması için kardeşine ne kadar güvendiğini fark etmemişti. Tresham'ınki neredeyse kesinlikle bir aşk evliliği idi. Ama zamanın testine dayanabilir miydi? Tresham her zaman baş döndürücü sıklıkta metres değiştirmişti.

"Gerçekten emin değilsin, değil mi?" Viola Thornhill ona sordu. "Beni temiz ve ucuz bir otelde bıraksanız iyi olur Lord Ferdinand. Pinewood'a ya da Londra'daki olağan yaşamınıza geri dönebilir ve beni tamamen unutabilirsiniz. Benden sorumlu değilsin."

"Öyleyim," dedi. "Bamber'la kart oynadım ve hayatını alt üst ettim." Kendi hayatından bahsetmiyorum bile.

"Eğer sen olmasaydın," dedi, "başka biri olurdu. Benden sen sorumlu değilsin. Beni bırak ve ben de hayatıma devam edeyim. Yoksul olmayacağım. Beni bekleyen bir işim var."

"Bir fahişe olarak mı?" Adam kaşlarını sertçe çattı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin. Yapabileceğiniz pek çok başka şey var."

"Ama fahişelik çok kârlı," dedi, sesi saf kadife bir eğlenceydi. Bunu yapmasından *nefret* ederdi.

"Sen benim metresim olacaksın," dedi inatla. "Dün kararlaştırılmıştı. Bugün tekrar kararlaştırıldı. Daha fazla tartışma duymak istemiyorum."

"Bu konu tek taraflı olarak çözüldü ve çözülüyor," dedi. "Benim bu konuda hiç söz hakkım yok mu? Belki de bir kadın olduğum için? Bir hiç miyim? Bir şey? Bir oyuncak? Bir metres istemiyorsunuz Lord Ferdinand. Ve ben hiçbir zaman bir metres olmadım. Her zaman kendime ait oldum."

"Bana bir erkeğin metresi olmadığını bir kez daha söylemenin anlamı yok," dedi. "Artık öylesin. Ve bir süre daha öyle olacaksın. Sen *benim metresimsin*. Bana bak."

Çenesine baktı ve omuzlarını arabanın köşesine yerleştirirken gülümsedi.

"Gözlerimin içine. Gözlerimin içine bak." "Neden bakayım ki?" Yumuşak bir şekilde güldü.

"Çünkü sen korkak olarak adlandırılmaktan hoşlanacak türden biri değilsin," dedi. "Hepsini at, gözlerimin içine bak."

O yaptı.

"Şimdi söyle bana," dedi. "Benim metresim olmaksansa her gece başka bir adamla fahişelik yapmayı mı tercih edersin?"

"Aynı şey olurdu," dedi.

"Olmaz." Onunla neden tartıştığını bilmiyordu. Onun sorumluluğunda olmadığına ısrar edip duruyordu. Neden onun sözüne inanmıyordu? "Bir erkeğin metresi olmak saygın bir iştir. Ve *benim metresim* olman senin için rahatsız edici olmaz, değil mi? İki gece önce sorun etmediniz. Hatta hoşuna bile gittiğine inanıyorum."

"Eğleniyormuş gibi yapma konusunda çok becerikliyimdir, Lord Ferdinand," dedi.

Başını başka yöne çevirdi. Evet, elbette öyleydi. Kuşkusuz utanç verici derecede beceriksiz, beceriksiz ve cahildi. Herhangi bir kadını memnun etmek hakkında ne biliyordu ki, yetenekli ve deneyimli bir fahişeden bahsetmiyordu bile? Ve neden böyle bir kadına kendisinden düzenli iş kabul etmesi için baskı yapmaya çalışıyordu? Onun ilgisini nasıl çekebilirdi - ya da en başta ilgisini nasıl çekebilirdi? Bir erkeğin metresi için bunu yapması gerekmiyordu elbette. Para alan oydu. *Adamın* ilgisini çekmek onun işiydi. Ancak bu samimi şeyleri, sırf para aldığı için kendisiyle yapan bir kadınla yapabileceğine inanmıyordu.

Sonra onun koluna dokundu. "Ama iki gece önce numara yapmama gerek yoktu," dedi.

İşte böyle. Saçma bir şekilde memnun olduğunu hissetti, gerçi kadın bunu sadece nezaketen söylemiş olabilirdi.

"Senin için kendime ait bir yer bulana kadar Tresham'ın evinde kalacaksın," dedi.

"Pekâlâ," dedi sessizce. "Beni oraya götür. Ama sadece ikimiz de bu ilişkiyi sürdürmek istediğimiz sürece kalacağım. İkimiz de bu ilişkiyi bir an önce bitirmekte özgür olmalıyız."

Bu ilişkiyi daha başlamadan bitirmeyi düşünmek içini ürpertiyordu ama buna bir itirazı yoktu. Elbette ondan sıkıldığında ayrılmakta özgür olmalıydı.

Ondan sıkıldığında gitmekte özgür olmalıydı. Bunun bir gün olacağını tahmin ediyordu. Viola Thornhill'den bıkaacağını hayal bile edemiyordu ama saf ve deneyimsizdi.

"Anlaştık o zaman," dedi ve uzanıp elini sıkıca kavradı. Kadın parmaklarının baskısına karşılık vermedi ama geri de çekilmedi. "Benim metresim olacaksın ve benim korumam altında olacaksın. Konuşmamız gereken tek şey maaşın."

Onunla yatması için para ödeme düşüncesine katlanamıyordu. Ama kahretsin, ona Pinewood'u teklif etmişti ve o reddetmişti. Ona evlenme teklif etmişti ve o reddetmişti. Ona başka ne seçenek bırakmıştı ki?

"Şimdi olmaz," dedi ve başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Bunu yarın konuşabiliriz."

İlişkilerinin başlangıcını işaretleyecek kesin bir an olması gerektiğini düşündü. Onu kollarının arasına almalı ve doyasıya öpmeliydi. Ama araba çoktan Londra'ya girmişti. Aslında bir iki dakika içinde Dudley House'un önünde duracaklardı. Onu Tresham'ın evine, yani diğer eve sokana kadar bekleyecekti. Onu o zaman doyasıya öpecekti. Hayır, onu yatağa götürecek ve yeni ilişkilerini tamamlayacaktı -işveren ve çalışan, erkek ve metres.

Tanrım, ama bu düşüncede garip bir şekilde iç karartıcı bir şey vardı. Hiç de emin değildi ...

Araba Grosvenor Meydanı'na döndü ve Dudley House'un önünde durdu.

"Burada kal," dedi ve arabacısı kapıyı açıp merdivenlerden inerken elini bıraktı.

"Ferdinand!" Tresham Düşesi, uşağın anonsu üzerine salona adımını atar atmaz hızla ona doğru geldi. "Ne hoş bir sürpriz!" İki elini Ferdinand'ın ellerinin arasına koydu ve onu yanaklarından öptü.

"Jane." Ellerin sıkı ve ona baktı. "Her zamanki gibi çok güzel. Hapsedildikten sonra sağlığınıza tamamen geri kazandınız mı?"

Güldü. Altın gibi bir güzelliği vardı ve Ferdinand'a dört yıl önce onunla ilk tanıştığında ne kadar güzel göründüyse şimdi de o kadar güzel görünüyordu.

"Jocelyn benimle evlenmeden önce Dudley bebeklerinin daha doğmadan annelerine zor anlar yaşattığı konusunda beni uyarmıştı," dedi. "Bunu o zaman beni şok etmek için söylemişti ama tamamen haklıydı. Bununla birlikte, ben hayatta kaldım

ile iki kez."

Ferdinand o zaman kardeşinin de odada olduğunu gördü. Bir omzunda minik bir bebek tutuyor ve sırtını sıvazlıyordu.

Ferdinand sırtarak, "Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim, Tresh," dedi ve gözleri açık ama uykuya çok yakınmış gibi sabit duran en yeni yeğenine hayranlıkla bakmak için yaklaştı.

"Evet, Dudley bebekleri anne karnından çıkar çıkmaz ebeveynlerine zor anlar yaşatmaktan vazgeçmezler Ferdinand, bunu unutmamalıyız," dedi kardeşi. "Ona parmaklarını öyle sallama lütfen. Bir saat boyunca beni ıgıllıklarıyla sağır ettikten sonra uyuklamak üzere olduğuna inanıyorum. Taşrada yaşamının keyfi şimdiden kaçtı mı? Sonunda mesleğini bulduğunu sanıyordum. Somersetshire'dan eve geldim ve Jane'e öyle söyledim."

"Jocelyn'in kastettiği," dedi Jane, "seni gördüğümüze çok sevindiğimizdir, Ferdinand. Christopher çocuk odasına döner dönmez hazır olacak olan akşam yemeğinde bize katılmalısın. Nicholas çoktan uyudu. Yarın gelip onu görmelisin."

"Burada kalmak için gelmedim," dedi Ferdinand. "Seninle biraz konuşabilir miyim diye merak ediyordum, Tresh."

"Yalnız mı?" diye sordu kardeşi. "Düşesin duyamayacağı bir şeyle mi? Hay Allah. Bu arada o kadından kurtuldun mu? Umarım ona büyük bir rüşvet vermen için seni ikna etmemiştir."

Ferdinand sert bir tavırla, "Bayan Thornhill artık Pinewood'da değil," dedi.

"O zaman seninle gurur duyuyorum," dedi kardeşi. "Özellikle de ona rüşvet vermediysen. Christopher'ı yatağına götüreceğim Jane. Ferdinand bana eşlik edebilir ve sırrını açıklayabilir."

Ferdinand onu selamlayarak, "İyi geceler Jane," dedi, "yarın daha uygun bir saatte seni ararım, mümkünse."

"Burayı istediğin saatte arayabilirsin Ferdinand," dedi ona sevgiyle gülümseyerek. "Pinewood Malikânesi hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Merdivenlere geldiklerinde Tresham, "Konuş bakalım," dedi. "Şimdi nasıl bir belaya bulaştın? Ve nefesinizi boşa harcamayın, bana bir sorun olmadığına dair güvence verin. Yüzün her zaman açık bir kitaba benziyor."

Ferdinand aniden, "Evinizi ödünç almak istiyorum," dedi. "Diğer evinizi yani. Eğer hâlâ size aitse, ki öyle olduğuna inanıyorum. Ve eğer şu anda içinde oturan yoksa."

"İki tane var," dedi kardeşi. "Bay ve Bayan Jacobs, kahya ve

Hizmetçi. Metresim yok Ferdinand, eğer kastettiğin buysa, ki öyle olduğunu söyleyebilirim. Benim bir karım var. Dur tahmin edeyim ve umarım yanıliyorumdur. Bir metresiniz var. Lilian Talbot olabilir mi?"

"Bayan Thornhill," dedi Ferdinand. Çocuk odasına doğru döndüler ama Tresham içeri girmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Yaşayacak bir yere ihtiyacı var. Pinewood'u kabul etmeyecek ve ben de onun fahişeliğe dönmesinden sorumlu olmayacağım."

"Pinewood'u kabul etmeyecek." Tresham bu sözü bir soruya dönüştürmedi. "Sanırım kronik bir kalp kanaması geçirdin Ferdinand ve ona burayı bedava teklif ettin. O da gururuna yediremeyip kabul etti. Aferin ona."

"O kazandı," dedi Ferdinand. "Bahse girmiştik. Ama o kazandığını kabul etmedi. Sonra da kaçtı. Ne yapsaydım? Bir beyefendi bahsi kaybedip sonra da bahse girdiği şeyi geri alamaz. Bu onurlu bir davranış olmaz."

Gözleri artık kapalı olan bebek kıpırdanma sesleri çıkarıyordu ama Tresham sırtını sıvazlayınca tekrar sakinleşti.

Dük, "Bahsin ne olduğunu sormayacağım," dedi. "Ve lütfen bu bilgiyi gönüllü olarak verme Ferdinand. Bilmek istemediğime dair güçlü şüphelerim var. O kaçtı, sen peşinden koştun ve şimdi o senin metresin ama onu götürecek hiçbir yerin yok. Her şey çok mantıklı," diye ekledi kuru bir sesle.

"Bir ya da iki gece için eve ihtiyacım var," dedi Ferdinand. "Kendime ait bir yer bulana kadar."

"Eğer tavsiyemi istiyorsan Ferdinand," dedi ağabeyi, "tabii ki istemiyorsun çünkü sen bir Dudley'sin, ona cömert bir ödeme yapacaksın ve onu geri çevireceksin. Açlıktan ölmeyecek. Kasabada olduğu duyulur duyulmaz müstakbel koruyucuların akınına uğrayacaktır. Pinewood'a geri dön, böylece ona sahip olmakla övünen erkekleri dinlemek zorunda kalmazsın. Bence sen Pinewood'a aitsin. Bunu fark ettiğimde şaşırdım ama fark ettim."

Ferdinand sıkılmış dişlerinin arasından, "Tek istediğim," dedi, "evinizi bir ya da iki günlüğüne kullanmak için izin. Hizmetçiler içeri girmeme izin verecek mi?"

"Eğer bir not yazarsam yazacaklar," dedi ağabeyi, "Christopher'ı hemşiresine teslim eder etmez bunu yapacağım. Onu henüz almadın mı, Ferdinand? Hayır, cevap verme. Sanırım hâlâ ona aşıksın?"

"Ben asla-"

Ama Tresham çocuk odasının kapısını açmış ve içeri girmişti. Ferdinand da onu takip etti. Çocuklar aynı odada uyuyorlardı; Nicholas bir yatakta, Ferdinand

bebek beşikteydi. Ferdinand uyuyan çocuğa bakmaya giderken, kardeşi bebeği yere bıraktı ve çocuk hemşiresi bitişik odadan aceleyle içeri girip reverans yaptı.

Daha birkaç yıl önce, diye düşündü Ferdinand, uyuyan yeğeninin kıvrılmış başına bakarken, Tresham'ın evcilleştğini kimse hayal edemezdi. Onu kucağında bir bebekle ya da şu anda olduğu gibi bir beşiğin üzerine eğilmiş, battaniyesini sıcak bir şekilde minik bedene sararken hayal etmek kesinlikle imkânsızdı.

Bütün görünüşler ağabeyinin mutlu bir aile babası olduğunu gösteriyordu. Ferdinand, hemşireye iyi akşamlar dileyip çocuk odasından çıkarken beklenmedik bir kıskançlık duygusu hissetti.

Ama Tresham neden o evi hiç satmamıştı? Jane'in bundan haberi var mıydı?

"Bir dakikalığına kütüphaneye gel," dedi Tresham, "o notu senin için yazayım. Onu nerede bıraktınız?"

"Dışarıda, arabanın içinde," dedi

Ferdinand. Kardeşi yorum yapmadı.

Viola, Lord Ferdinand Tresham Dükü'nün evinde gözden kaybolduktan sonra arabadan inmeyi çok istemesine rağmen arabadan inmedi. Arabası arabanın arkasında durmuştu ve Hannah damadıyla birlikte orada oturuyordu. Hizmetçisini çağırmak, diğer valizlerin arasında çantalarını bulmak ve alacakaranlığa doğru yürümek yeterince kolay olacaktı.

Ama belki de değildir. Belki de her şeyden sonra bir tür tutsak olduğunu keşfedecekti. Belki de hizmetçilerinden biri yaygara koparacak, onu durdurmaya çalışacak, evin kapısını çalarak alarm verecekti. Elbette hiçbiri onu iradesi dışında uzun süre alıkoyamaz ya da alıkoyamazdı. Ama Lord Ferdinand'ı hizmetkârlarının ve Dük'ün önünde -belki kardeşinin önünde de- utandıracaktı.

Bunu ona yapmazdı.

Şu anda Pinewood'a dönmüş olabilir, diye düşündü Viola. Tek başına. Tartışmasız sahibi. Onun yerine burada olmak aptallıktı. Ama Pinewood'un artık ona herhangi bir huzur ya da güvenlik sağlama gücü olmayacaktı. Claire'in mektubunu ilk okuduğunda, Pinewood'un kiralarının Daniel Kirby'ye olan borcunu, bu süreçte malikâne fakirleşse bile ödeyeceğini düşünmüştü. Ama o zamandan beri Daniel Kirby'nin bu anlaşmayı kabul etmeyeceğini anlamıştı. Onun tekrar kendisi için çalışmasını ve kendisine bir servet kazandırmasını istiyordu. Eğer bunu başaramazsa

Claire'i kullanarak onu cezalandıracaktı.

Lord Ferdinand metresi olarak ona yüklü bir maaş ödemeyi kabul edecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu. Ama Viola, Daniel Kirby'nin de bundan pay almayı kabul etmeyeceğini biliyordu. Onun kariyerini kontrol etmek istiyordu.

Londra'ya kadar tüm yol boyunca durumu ve sahip olduğu tüm olası seçenekleri düşünmüştü. Ama zihni soruna nasıl yaklaşırsa yaklaşınsın, her zaman aynı sonuca varıyordu - mümkün olan tek sonuca. Bir fahişe olarak hayatına geri dönmek zorundaydı.

Ayrıca, Lord Ferdinand'ın metresi olma düşüncesine katlanamıyordu. İş koşulu olarak nehir kıyısında yaptıklarını onunla yapmak istemiyordu. Hayatını onunla yatarak kazanmak istemiyordu. Ah, Tanrım, Ferdinand'la olmaz.

Arabanın kapısı açıldı ve onun düşünce akışını yarıda kesti. Ferdinand tekrar onun yanına oturdu. Başını çevirdi ama karanlık çoktan çökmüştü ve vagonun içi loştu. Yine de onu görünce ürperdi ve her şeye rağmen o evdeyken Hannah'yla kaçacak cesareti bulmuş olmayı diledi. Buna katlanamazdı.

Araba hareket ederken, "Birkaç dakika içinde orada olacağız," dedi. "Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra yorgun olmalısınız."

"Evet."

Kadının elini tuttu ve güçlü parmaklarını kadıninkilere doladı. Ama ona yaklaşmak, onu öpmek, hatta onunla sohbet etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Eli gevşemedi. Adamın anlaştıklarına inandığı şeyden pişman olup olmadığını merak etti. Tresham Dükü'nün onu bundan vazgeçirmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yarın Pinewood'a geri dönebilecekti. Oraya aitti, bu acı bir itiraftı. Yakında onu unutacaktı.

Yarın geleceği harekete geçirecekti.

Geriye bu gece kalmıştı. Gözlerini kapadı ve başını arabanın döşemelerine yasladı. Oh, evet, bu gece kendine izin verecekti.

Tresham Dükü'nün metreslerini barındırdığı ev sakin ve saygın bir mahalledeydi. Lord Ferdinand'ın kapısını açan uşak da her saygın evde rastlanabilecek türden bir hizmetkâr gibi görünüyordu. Geç saatte gelenlerin kim olduğunu öğrenmek için salona gelen ve önce Lord Ferdinand'a, sonra da onu tanıştıran kısa bir süre için orada yaşayacağını açıkladıktan sonra Viola'ya reverans yapan karısı da öyle. Ona, kendisine bakılmasına alışkın olduğu gibi baktılar,

sanki saygıya layık bir hanımefendiymiş gibi. Elbette bu şekilde davranmaları için eğitilmişlerdi. Tresham Dükü, metreslerine köpek gibi davranan hizmetçilere müsamaha göstermezdi.

Lord Ferdinand uşağa, "Bayan Thornhill'e etrafı gezdireceğim," dedi. "Çantalarını aldırın ve hizmetçisine odasını gösterin, olur mu?"

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?" Viola onu sol taraflarındaki bir odaya götürürken sordu.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama büyük bir ev değil. Kaybolacağımı sanmıyorum."

Kendilerini içinde buldukları oturma odası zevkle döşenmiş, gri ve lavantanın narin tonlarıyla dekore edilmişti. Biraz sıcaklıktan yoksun olsa da çok kadınsı bir odaydı. Bir hanımefendinin, yatak odasına geçmeden önce işverenini ağırlaması için iyi bir yer olduğuna karar verdi.

Yandaki oda daha az güzeldi ama çok daha rahattı. Şöminenin etrafına dizilmiş rahat koltukların yanı sıra küçük ama zarif bir masa ve sandalye vardı. Bir piyanoforte ve kitaplarla dolu bir kitaplık vardı. Sandalyelerden birinin önünde boş bir nakış çerçevesi ve bir duvara yaslanmış bir ressam şövalesi vardı.

Viola, Tresham Dükü'nün metreslerinin ya da en azından içlerinden birinin kendi başlarına birer insan olduklarını düşündü. Herkesin içinde onun bu gerçek karşısında biraz şaşkınlık duyması ne garipti. Bu odanın içinde yaşanmış, hatta belki de mutlu olunmuş bir havası vardı. Belki de bir metres olmak, dört yıl boyunca sürdürdüğü türden bir hayata tercih edilebilirdi. Belki de bir ilişki kurma şansı vardı. Ama burada Dük'le birlikte mutlu olan zavallı kadın her kimse, artık yoktu. Düşesle evlenmişti.

"Bu odayı sevdim," dedi. "Birisi burada bir ev yapmış."

Lord Ferdinand da etrafına bakınıyor, gözleri her nesnenin üzerinde duraklıyor, kaşları hafifçe çatılıyordu. Ama yüksek sesle yorum yapmadı. Onu önce yemek odasına, sonra da üst kata götürdü.

Yatak odası onu oldukça şaşırtmıştı. Satenler ve kadifelerle zengin bir şekilde dekore edilmiş ve ayaklarının altında kalın bir halı olmasına rağmen, tipik bir aşk yuvasına benzemiyordu. Erkekler tensel zevklerine eşlik etmesi için her zaman kırmızıyı severlerdi. Lilian Talbot'un yatak odası ağırlıklı olarak kırmızı renkteydi. Bu oda ise yosun yeşili, krem ve altının çeşitli tonlarıyla dekore edilmişti.

İnsan bu odada kendini bir metresten çok bir sevgili gibi hissediyordu.

düşündü. Lord Ferdinand ile son saatlerini burada geçireceği için mutluydu. Onun metresi olmayacaktı, çünkü para almayacaktı, ama içinde bulundukları ortamın onu bir müşteri olarak değil, bir sevgili olarak görmesine yardımcı olacağından memnundu.

Yatak odasına girdiklerinde hafif aralık olan ve soyunma odasına açılması gereken kapı, diğer taraftan sıkıca kapatılmıştı.

Viola dönüp Lord Ferdinand'a baktı. Elleri arkasında, uzun bacaklarını hafifçe açmış, kapı aralığında duruyordu. Yakışıklı, güçlü ve biraz da tehlikeli görünüyordu ve belli ki rahatsızdı. Elbette bu durumun onun için yeni olduğunu fark etti.

"Başka bir şey bulana kadar işimi görür mü?" diye sordu.

"Evet, iş görür."

Gözleri onunkilerden uzaklaştı. "Çok yorgun olmalısın," dedi. "Evet, oldukça."

"O halde sizi yalnız bırakayım," dedi. "Rahatça yerleştiğinizi görmek için yarın döneceğim. Geri kalan eşyalarınızın da önümüzdeki birkaç gün içinde geleceğini tahmin ediyorum. Dün Pinewood'a bir mesaj gönderdim."

İki günlük yolculuktan sonra yorgunluğuna saygı göstererek onu bırakacaktı. Bunu hiç beklemiyordu. Ne kadar kolay olacaktı. Düşünmeye vakit bulamadan, önümüzdeki birkaç dakika içinde onu sonsuza dek görebilirdi. Ama bu gece yalnız kalmaya dayanamazdı. Daha çok erkendi. Zihnini buna hazırlamaya fırsat bulamamıştı. Yarın hazır olacaktı ama bu gece...

Odayı geçti ve parmak uçlarını onun göğsüne dayadı. Kadın yüzüne gülümseyip kalçalarından dizlerine kadar ona dokunana kadar vücudunu içe doğru kavislendirirken adam kıpırdamadı.

"Yorgunum," dedi, "ve yatmaya hazırım. Sen hazır mısın?"

Yüzü kızardı. "Yapma bunu," dedi kaşlarını çatarak. "*Yapma*, beni duyuyor musun? Lanet olası bir fahişe isteseydim, geneleve giderdim. Lilian Talbot'u istemiyorum. *Seni* istiyorum. Viola Thornhill'i istiyorum."

Diğer kişiliğini bilinçli bir düşünce olmaksızın, kendini acıdan korumak için çaresizce giydiğini fark etti. Lilian Talbot'un onu ittiğini, onu yakınlığa çekenin Viola Thornhill olduğunu fark etmenin tuhaf ve biraz da korkutucu olduğunu düşündü. Metresi olmasını istediği kişi Viola'ydı. Ondan uzaklaştı ve kollarını iki yanına indirdi. Alışlagelmiş maskesi olmadan tüm duyguları çıplaktı.

"En azından birbirimize karşı dürüst olalım," dedi. "Kurnazlık yapmak zorunda mıyız?"

sırf cinsel bir ilişkiye başladığımız için hileler ve oyunlar mı oynuyoruz? Biliyorsun, değil mi? Sanırım senin benim ilk kadınımla olduğun utanç verici derecede açıktı. O zaman Viola Thornhill'in ilk erkeği olmama izin ver. Bu ilişkiden zevk almanın yanı sıra biraz rahatlık da arayalım. Belki biraz arkadaşlık bile? Sence bu mümkün mü?"

Ama o sadece başını sallayabildi, dökülmemiş gözyaşları boğazında bir yumru haline geldi ve gözlerine doldu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Lilian Talbot'la ilgilenmiyorum," dedi. "Gördüğünüz gibi o bana kendimi değersiz ve yetersiz hissettirir. Ve oldukça kirli. Ya seni istiyorum ya da hiç kimseyi. İster kabul et, ister etme."

Gerçeği söyleme vakti gelmişti. Ona daha önce arabada kendisini kandırdığını, ilişkiyi bir anda bitirmekte özgür olduğunu kabul ettirdiğini söylemenin zamanı gelmişti. Bu özgürlüğü yarın sabah kullanmaya niyetli olduğunu söyleme zamanı gelmişti.

Tekrar ona doğru adım attı ve yüzünü onun boyun örtüsüne bastırdı.

"Ah, Ferdinand," dedi.

H derin sulardaydı. İçgüdüsel olarak kıyıya çıkıp durumu güvenli bir mesafeden izleyebilmek için sudan çıkmak istedi. Eğer kendi odasına dönerse, başına gelenleri sindirebilecekti. Saat geç bile olmamıştı. Kıyafetlerini değiştirip White'ın evine gidebilir, birkaç arkadaşını bulabilir, akşam ne gibi eğlenceler olduğunu öğrenebilir ve katılmak için bir ya da iki tane seçerdim. Hayat yeniden tanıdık ve rahat olacaktı.

Bütün erkekler metresleri hakkında ilk başta böyle mi hissederd? Sanki ruhları birlikteliğe, rahatlığa, huzura hasretmiş gibi? Aşk için mi? Tüm erkekler kadının ruhlarının diğer yarısı olduğu yanılsamasından mı muzdaripti?

Hissettiği gibi hissettiğine göre gerçekten de saf olmalıydı. Ama iki akşam önce Pinewood'daki nehir kıyısında Viola'yla aralarında geçenlerin, hayatı boyunca kendisi hakkında bildiklerini doğruladığını göz kamaştırıcı bir netlikle biliyordu. Kendi iyiliği için seks yapmaktansa hayatı boyunca bekâr kalmayı tercih ederdi.

Kollarını ona doladı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdığında dudaklarından öptü.

"Kalmamı istiyor musun?" diye sordu ona. Ama kızın cevap vermesine fırsat vermeden bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Dürüst olmalısın. Sen istemediğin sürece seninle asla yatmam."

Dudakları adamın susturucu parmağının altında kıvrıldı. "Ya hiç istemezsem?" "O zaman senin için başka bir çözüm bulmam gerekecek," dedi. "Ama sen eski hayatına geri dönmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Gülümsemesinin diğer kadının değil, tamamen Viola'nın gülümsemesi olduğunu görmekten memnundu. Hüzünle karışık görünüyordu. "Bu konuda herhangi bir söz hakkın var mı?" diye sordu ona.

"Hem de nasıl," dedi ona. "Sen benim kadınımsın."

Metres-kadın değil. Arada bir fark vardı. Önceden düşünmeden konuşmuştu ama doğru bir şey söylediğini biliyordu. Ondan sorumluydu. Ona karşı hiçbir yasal yükümlülüğü ve ondan itaat talep etme hakkı yoktu. Yine de, o onun kadınıydı.

"Benimle kal," dedi. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Ve seni istiyorum."

"Hayır." Ayağa kalktı ve yatak örtülerini biraz daha geriye çekti. "Uzan. Mumu söndürmeden önce seni orada göreyim."

"Üflemek ister misin?" diye sordu ona, uzanıp geceliğini dizlerinin üzerinde düzeltirken.

"Evet."

Onu görmek istemediğinden değildi. Kendi çıplaklığından utanacağından da değildi. Ne de olsa sadece iki gece önce ay ışığında birlikte çıplak kalmışlardı. Neden karanlık istediğinden tam olarak emin değildi. Ya da neden geceliğini üzerinde tutmasını istediğinden. Belki de bunda daha çok fantezi vardı - onun zevki için seks yapan bir erkek ve metres değil, birlikte uyudukları yatakta birbirlerinin bedenlerinde sıcaklık ve rahatlık bulan bir çift oldukları yanılması.

Mumu söndürdü, pantolonunu ve donunu çıkardı ve onun yanına uzandı. Bir kolunu başının altından geçirdi ve kadın ona doğru dönüp ağzını kendi ağzıyla buluşturdu.

"Benimle seviş, Ferdinand," dedi. "İki gece önce yaptığın gibi. Lütfen. Başka hiç kimse benimle sevişmemiştir. Sadece sen. Sen ilktin."

Elleri geceliğin üstündeki sıcak kıvrımlarında gezindi. "Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama bana karşı sabırlı olursan öğreneceğim. Seni memnun etmeyi hayattaki her şeyden daha çok istiyorum."

"Beni memnun ettin," dedi ona. "Daha önce hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yapmadığı kadar. Ve şimdi de beni memnun ediyorsun. İyi hissediyorsun. Güzel kokuyorsun."

Hafifçe güldü. Yıkanmıştı ama yanında parfümlerinden hiçbiri yoktu. Onun deneyimsizliğine aldırmadığını fark etti. Belki de bu, Viola Thornhill'e uzmanlıktan daha çekici gelen bir şeydi.

Seviştiği kişi Viola Thornhill'di. Garip bir şekilde ona bakır gelmişti. Kendini yetenekli ve belli belirsiz rahatsız hissetti. Ama ikinci duygusunu geri itti. Onu sadece metresi olarak güvende tutabilirdi.

Kadın onun deneyimsizliğine aldırılmıyordu ve bu yüzden rahatladı ve artık kendisi de aldırılmıyordu. Elleriyle onu keşfetti, kadının her kıvrımını öğrenirken, arzu kanını ısıttı, kasıklarını sıkılaştırdı ve ereksiyonunu sertleştirdi. Kadından yumuşak zevk mırıltıları ya da yavaş arzu solukları çıkaran -bazıları beklenmedik- yerleri keşfetmeye başladı. Onu tanımaya başladı.

Sonra elini geceliğinin altından geçirdi ve yukarı, ince, pürüzsüz bacakları boyunca kadının kalbine doğru götürdü. Kadın sıcak ve nemliydi. Uyluklarını ayırdı ve parmakları onu keşfederken, kıvrımlarını ve sırlarını öğrenirken, içine doğru kayarken elleri vücudunun üzerinde hareketsiz kaldı. Adam sertleşti

İç kasları adamın parmaklarını sıkarken neredeyse dayanılmaz bir uyarılma yaşadı.

Sonra içgüdüsel bir hareketle başparmağının ucuyla kadının açıklığının ağzında küçük bir parça buldu ve hafifçe üzerine sürttü. Onun belki de en yoğun zevk noktasını keşfettiğini hemen anladı. Kadın titredi, elleri adamın yanlarını kavradı ve sadece kadınsı bir orgazm olabilecek bir şekilde ürperirken haykırdı.

Kız sözlerini bitirdikten sonra usulca güldü. "O kadar iyi olabilir miyim?" diye sordu ona.

Kadın da onunla birlikte güldü, sesi nefes nefese ve biraz titrekti. "Sanırım öyle olmalısın," dedi. "Ne yaptın sen?"

"Bu benim sırrım," dedi. "Gizli yeteneklerim olduğunu fark ettim. Aslında çok iyi bir aşığım."

Adam bir dirseğinin üzerinde yükselip ona doğru eğilirken birlikte güldüler. Pencerenin perdelerini çekmemişlerdi. Onu belli belirsiz görebiliyordu, yüzü yastığın üzerindeki koyu renk saç bulutuyla çevriliydi.

"Ve son derece mütevazı," dedi.

"Şey. En azından devasa." Burnunu onunkine sürttü. Kadın dudak büktü. "Davamı geri çekiyorum."

Kahkahalar beklenmedikti. Ve beklenmedik derecede iyiydi.

"Bana bir dakika verin," dedi, "size sadece doğruları söylediğimi göstereceğim."

Geceliğini tamamen çıkarmadı. Fantezi çıplaklıktan daha erotik geliyordu. Onun üzerine doğru ilerledi ve kalçalarının arasına yerleşti.

"Göster o zaman," dedi, "ben de kararımı vereyim. *Bence* sadece övünüyorsunuz."

Sert ve derin bir şekilde itti ve kendini hızlı bir şekilde tamamlama dürtüsüyle savaştı. Ama bu sefer ne bekleyeceğini biliyordu. Biraz daha kolaydı. Acele etmek istemiyordu. Ona kendisiyle birlikte zevk alması için zaman tanımak istiyordu.

"Hayır," dedi, sesi şaşırtıcı derecede normal çıkıyordu, "övünme değildi." Minx. Jade. Cadı. Kadın.

Kollarının üzerine kalktı ve ona doğru sırtıttı. "Beş dakika mı?" dedi. "Ya da on? Hangisini yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Kazanma umudum olmadığında bahse girmem," dedi. "Ama hangisini yapabileceğinizi *düşünüyorum*? Bir bakalım. İkisinin toplamı, sanırım. On beş." Güldü.

Sonra onun içinde hareket etti, ağırlığının çoğunu onun üzerine yerleştirdi, yavaş, ritmik vuruşlarla onu çalıştırdı, onu hissetmekten, kokusundan, birleşmelerinin seslerinden, onunla ve birlikte yaptıklarıyla ilgili aynı şeylerden zevk aldığını bilmekten zevk aldı.

Birlikte. Anahtar buydu. Birlikte. Bir bütün olarak. Bedenler seksin son derece samimi, sonsuz zevkli dansında birleşti. Ve sadece bedenler değil. Herhangi bir kadınla herhangi bir erkek değil.

"Viola," diye fısıldadı kulağına.

"Evet."

Sevişmelerinin ritmini bozmadan ağızları açık öpüştüler. Ama kadın biliyordu -tabii ki biliyordu- adamın ona adının tek kelimesiyle ne söylediğini. Birkaç dakika sonra o da ona aynı şeyi söyledi.

"Ferdinand."

"Evet."

Tekrar öpüştüler. Sonra yüzünü onun saçlarının ipeksi kokusuna gömdü ve hızını artırıp derinleştirdi, ta ki onun tüm kaslarını sıktığını ve kendisine daha da yaklaştığını hissedene kadar...

Bir süre sonra, onun üzerinde ölü bir ağırlık gibi yattığını fark edip kendini kaldırmadan bir an önce, mesele şuydu diye düşündü; mesele sadece bir öncesi ve bir sonrası vardı ve arada insanı huzurlu ve bitkin bırakan ve aynı sonsuz ansız an içinde görüp unuttuğu şeyin cennet olduğuna tamamen ikna eden, mekansız, isimsiz, olaysız bir yer ve zaman bilgisi vardı.

Birlikte başlarına gelmişti. Onu bilinçli olarak duymamıştı ama onun haykırdığını biliyordu. Kendisi de öyle. Çok az deneyimi vardı ama içgüdüleri ona paylaştıkları şeyin nadir ve değerli olduğunu söylüyordu. Birlikte cenneti görmüşlerdi.

Eğer bir gün böyle utanç verici saçmalıklar anlatmaya başlarsa, arkadaşlarının onu Bedlam'a götürüp orada bırakacaklarını düşünüyordu. Tanıdıklarının kadınlar hakkındaki sohbetleri tamamen daha dünyevi ve müstehcendi.

Viola'nın geceliğini indirdi ve onu kendisine yasladı. Başının üstünü öptü.

"Teşekkür ederim," dedi.

Gece tatlı bir ıstırap içinde geçmişti. Seviştikten sonra acıkmışlardı ve

giyinmiş ve Ferdinand'ın daha önce istediği soğuk akşam yemeği için aşağıya inmişti. Yemeklerini bitirdikten ve bir süre konuştuktan sonra geç olmuştu. Viola onun gitmesini bekliyordu. Ama Ferdinand ona, küçük yuvarlak masanın üzerinden uzanıp bir elini onunkinin üzerine koyarak, kalmasını isteyip istemediğini sormuş, o da evet demişti.

Birlikte uyumuşlardı. Ayrıca iki kez daha sevişmişlerdi, bir kez yatağa döndüklerinde, bir kez de sabah kalkmadan önce. Ama Viola'nın en çok acı çektiği şey birlikte uyumaktı. Uykuya dalmıştı ve her uyandığında onu fark ediyordu; bazen ona sırtını dönmüş, çoğu zaman da kollarını ona dolamış, yatak örtüleri üzerlerine dolanmıştı. Bu şekilde birlikte olmak ona seksten daha samimi gelmişti. Ve daha baştan ıkarıcı.

Kahvaltıda oturlarken başı ağrıyordu. zerinde dünkü kıyafetleri vardı ve her zamanki gibi tertemiz giyinmemişti. Saçları taranmış olmasına rağmen hâlâ dağınık görünüyordu. Tıraş olmamıştı. Tamamen sevimli görünüyordu.

"Bugün yapmam gereken birkaç şey var," diyordu, "en önemlisi de eve gidip kıyafetlerimi değiştirmek." Sırttı ve bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Ve bu sakaldan kurtulmak. Belki ğleden sonra buraya uğrayabilirim. Maaşını konuşmamız gerekiyor ve sonra bunu unutup bir daha bahsetmeyebiliriz. Anlaşmamızın bu kısmını biraz tatsız buluyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Ama oldukça gerekli." Ona gülümsedi ve gözleriyle onu ezberledi -Ona özgü huzursuz, çocuksu bir hevesle dolu tavrı, ilk başta rkş olduğuunu düşündüğü hazır sırtışı, doğuştan ve yetişme tarzından gelen bilinçsiz bir kibirle karışık kendinden emin havası, onu her zaman yumuşak bir dokunuş olmaktan kurtaran pervasız tehlikenin ipucu.

"Jane'in -yani düşesin- beni bu akşam yemeğe davet edeceğini sanıyorum," dedi. "ocukları görmek için bugün bir ara uğrayacağıma söz verdim - dün akşam uyuyorlardı. Ya da Jane değilse, Angie-Lady Heyward, kız kardeşim olacak. şehre döndüğümü öğrenir öğrenmez beni hemen bulacaktır."

Viola gülümsemeye devam etti. yelerini sandığından daha çok sevdiği bir ailesi vardı. Sesi, onları tekrar görmeyi dört gözle beklediğini söylüyordu. Onunla arasındaki uçurum muazzamdı, aşılamazdı. Metresi olarak onun hayatının çok dışında olacak, temel olsa da basit bir hizmeti yerine getirecekti. Ve bu bile ondan bıkana kadar sadece birkaç hafta ya da ay sürecekti. Ailesi sonsuza dek onun olacaktı.

Bu tür düşünceler onu kararlılığında doğruladı.

"Yine de geç saate kadar kalmayacağım." Bir önceki akşam yaptığı gibi masanın diğer tarafına uzandı ve onun elini sıcak bir şekilde sıktı. "Bu gece için planlanan balo, suare ya da konserlere onlarla birlikte gitmem için beni ikna etmelerine izin vermeyeceğim. Akşam yemeğinden sonra buraya döneceğim." Adam onun elini sıktı. "Sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle." Ona gülümsedi.

"Gerçekten mi Viola?" Koyu renk gözleri Viola'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Bu senin için gerçekten ve gerçekten sadece bir iş değil mi? Gerçekten-"

"Ferdinand." Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı ve onunkini yanağına değdirdi. Dünyaya sunduğu imajla böylesine tezat oluşturan belirsizliği ve savunmasızlığı kalbini kırdı. "Buna inanamazsın. Dün gecedden sonra olmaz. Lütfen buna inanma. Asla inanma."

"Hayır." Kıkırdadı. "Yapmayacağım. Ama bu düzen hoşuma gitmiyor Viola ve bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum. Taşraya geri dönmelisin - Pinewood Malikânesi'nden Bayan Thornhill. Ya da karım Leydi Ferdinand Dudley. Gerçekten dönmelisiniz. Babanızın olmaması ya da yemek zorunda olduğunuz için bunu yapmanız umurumda değil. İnsanların ne diyeceği de umurumda değil. Ben zaten herkesin başının belaya girmesini beklediği türden bir adamım."

"Benimle evlenmek hiç de zor olmaz, Ferdinand," dedi boğazındaki büyük yumruyu geçerek.

"Hadi yapalım," dedi hevesle. "Hadi *yapalım*. Özel bir lisans satın alacağım ve-"

"Hayır!" Başını çevirip elini bırakmadan ve ayağa kalkmadan önce elinin arkasını öptü.

"Tresham ve Jane'in yaptığı da buydu," dedi hızla, o da ayağa kalkarak. "Angie'yle ben ona teklif götürmek için planlar yaparken bir sabah çıkıp evlendiler. O gece bir balonun ortasında evliliklerini ilan etti. Bundan hiç pişmanlık duyduklarını sanmıyorum. Bence mutlular."

Ferdinand'ın karısı olmak. Onunla Pinewood'a geri dönebilmek için.

"Bu bizim için işe yaramaz, canım," dedi nazıkçe ve sonra sevecenliği yüksek sesle söylediğini fark ederek sarsıldı. "Yola koyulmalısın. Yapacak işlerin var."

"Evet." Viola'nın iki elini de avuçlarının içine aldı ve teker teker dudaklarına götürdü. "Keşke seninle altı ya da yedi yıl önce tanışmış olsaydım Viola. Daha önce... şey, *daha önce*. O zaman ne yapıyordun?"

"Muhtemelen amcamın hanında kahve servisi yapıyordum," dedi. "Ve sen de Oxford'da bir kütüphanenin tozlu derinliklerinde Latince çekimler üzerine çalışıyordun. Şimdi git."

"Sonra görüşürüz o zaman." Hâlâ onun ellerini tutuyordu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Sana bağımlı hale gelebilirim. Beni uyar." Dönüp odadan çıkarken ona sııttı.

Onu son görüşünün neredeyse ilk görüşünün aynısı olmasının uygun olduğunu düşündü - ya da neredeyse ilk görüşünün. Çuval yarışının bitiminde köyün yeşil alanında gözleri onunkilerle buluştuğunda da aynı şekilde gülümsüyordu.

O zamanlar yakışıklı, gösterişli bir yabancıydı. Şimdi kalbinin aşkı.

Ön kapının açılıp arkasından kapandığını duyana kadar yemek masasının yanında olduğu yerde durdu. Gözlerini sıkıca kapadı ve sandalyesinin arkalığına tutundu.

Sonra derin bir nefes aldı ve Hannah'yı aramaya başladı.

Ferdinand, Selby ve Braithwaite'in ofisine gitmek üzere yola çıktığında kuşluk vaktiydi. Neyse ki, Selby geldikten en fazla beş dakika sonra onunla görüşebilecekti.

"Ah, lordum." Avukat onu ofisinin kapısında karşıladı ve sıcak bir şekilde elini sıktı. "Sezonun geri kalanı için Londra'ya geldiniz, değil mi? Umarım Pinewood'u zevkinize uygun bulmuşsunuzdur. Oraya vardığınızda yaşadığınız bir sıkıntıyı ekselanslarından duydum, ama umarım her şey yoluna girmiştir. Bir sandalye çekin ve sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

Matthew Selby, orta yaşlı, güler yüzlü, yün saçlı, herkesin hayalindeki dürüst, saygın baba figürüne benziyordu. Aynı zamanda Londra'nın en sert avukatlarından biriydi.

"Yapabileceğin şey, Selby," dedi Ferdinand, "Pinewood Malikânesi'nin mülkiyetini Bayan Viola Thornhill'e devretmek. Bunun yasal ve yazılı olarak yapılmasını istiyorum, böylece bu konuda hiçbir tartışma yaşanmayacak."

Avukat kaşlarını çatarak, "Orada yaşadığını tespit ettiğiniz hanımefendi," dedi. "Ekselansları ondan ismiyle bahsetti. Arazi üzerinde yasal bir hakkı yok lordum. Ekselansları Westinghouse ve Oğulları'nı bizzat ziyaret etmekte ısrar etse de, değerli bir müşterim olduğunuz için ben de kendi araştırmamı yaptım."

"Yasal bir talebi olsaydı gelmeme gerek kalmazdı, değil mi?" Ferdinand dedi ki. "Gerekli belgeleri hazırlayın, ben de imzalayayım. Bugün halledilmesini istiyorum."

Selby genellikle burnunun yarısına kadar inen gözlüklerini çıkardı ve Ferdinand'a sanki kendi başına mantıklı bir karar vermesi mümkün olmayan bir çocukmuş gibi babacan bir endişeyle baktı.

"Acele bir şey yapmadan önce konuyu Tresham Dükü'yle görüşmenizi saygıyla önerebilir miyim, Lordum?"

Ferdinand ona dik dik baktı. "Tresham'ın Pinewood üzerinde herhangi bir hakkı var mı?" diye sordu. "O benim vasım mı?"

"Özür dilerim lordum," dedi Selby. "Sadece akıllıca bir karara varmanıza yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Pinewood'un benim olduğu konusunda hemfikir misiniz?" diye devam etti Ferdinand. Sizde

az önce öyle dedi. Konuyu araştırdınız ve hiçbir şüpheye yer olmadığını keşfettiniz."

"Hiç yok, lordum. Ama-"

Ferdinand ona, "O halde Pinewood benimdir," dedi. "Onu veriyorum. Bayan Viola Thornhill'e. Evrak işlerini benim için yapmanı istiyorum Selby, böylece her şeyin düzgün yapıldığını bileceğim. İki yıl sonra başka birinin Pinewood'a gelip, lanet mülkü bir kart oyununda kazandığını iddia etmesini ve onu kovmasını istemiyorum. Şimdi, bunu benim için yapabilir misin, yoksa başka bir yere mi gideyim?"

Selby gözlüklerini burnuna geri takarken masanın üzerinden nazik bir sitemle ona baktı.

"Yapabilirim lordum," dedi.

"Güzel." Ferdinand arkasına yaslandı ve çizmeli bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Yap o zaman. Ben bekleyeceğim."

Beklerken Pinewood ve Trellick'i düşündü - koro çalışmasının bu hafta onsuz devam edeceğini, Jamie'nin Latince derslerini alamayacağını, hanımların Pinewood'daki misafir odası yerine kötü aydınlatılmış kilise salonunda dikiş dikerken gözlerini yoracaklarını, işçi kulübelerinin inşasının gecikeceğini. Nehrin akıp geçtiği ve otların arasında papatya ve düğünçiçeklerinin yetiştiği nehir kıyısındaki bir noktadan, bir kadının gülerek ve çığlık atarak kontrolden çıktığı bir yamaçtan. Saçında papatyalar olan bir köylü kız hakkında.

Daha sonra ofislerden uzaklaşırken, artık bunları düşünmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu kez hediye kabul etmek zorunda kalacaktı. Başka seçeneği yoktu. Bu öğleden sonra ona tapuyu götürecekti. Elbette -adımları yavaşladı ve adımlarındaki baharın bir kısmı kayboldu- bu, artık onun metresi olmasına gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Ama bu zaten onun açısından son çare olarak yaptığı bir teklifti.

Viola Thornhill'i gerçekten metresi olarak istemiyordu. Onu istiyordu... yani, sadece onu istiyordu. Ama onsuz yapmayı öğrenmek zorunda kalacaktı, değil mi? Bütün mesele buydu. Tabii ki.

"Yün mü topluyorsunuz, Ferdinand?"

Kafasını kaldırdığında, kardeşinin at sırtında, gittiği yönün tersi istikamette cadde boyunca ilerlediğini gördü.

"Tresham," dedi.

Dük, "Ve kesinlikle suratı asık görünüyor," dedi. "O kabul etmezdi

Şartlar, sanırım? Onun gibi kadınlar kara kara düşünmeye değmez, sözüme güvenin. Jackson'ın boks salonuna gelip benimle dövüşerek şansını denemek ister misin? Birkaç yumruk atmak, zedelenmiş gurur için harika bir tedavi olabilir."

"Jane nerede?" Ferdinand sordu.

Kardeşi kaşlarını kaldırdı. "Angeline onu alışverişe götürdü," dedi. "Bunun en azından yeni bir kaput anlamına geleceğini söyleyebilirim. Kız kardeşimiz için yani. İnsan Heyward'ın neden hâlâ faturaları ödeyecek kadar şikayetçi olduğunu merak ediyor. Yılın her günü için bir bonesi olmalı, birkaç tane de yedekte olmalı."

Ferdinand yüzünü buruşturdu. "Jane'in onu her zamanki gösterişli seçimlerinden uzak tutacağını umuyorum," dedi. "Kız kardeşimiz zevk sahibi olmamak gibi ciddi bir handikapla doğmuş."

"Bugün mor bir canavar giymişti," dedi kardeşi, "üzerinde en az bir metre boyunda kanarya sarısı bir tüy sallanıyordu. Sorgulama gözlüğümle bakma hatasını yaptım. Benimle değil de düşesimle toplum içinde görüldüğü için şükrettim."

"Söyleyeceğim," diye hararetle kabul etti Ferdinand. Kendisine düşünmek için zaman tanımadan devam etti. Tresham, kendisini hiç ilgilendirmese de, böyle şeyleri anlatmak için dünyadaki en rahat insan değildi. "Az önce Selby'yi aradım. Pinewood'u Bayan Thornhill'e devrettim."

Ağabeyi anlaşılmaz bir bakışla ona baktı. "Sen bir aptalsın Ferdinand," dedi sonunda. "Ama iyi tarafından bakmak lazım. Oraya dönecek ve senin hayatından çıkacak. İnsanın metresine aşık olması akıllıca bir şey değil. Özellikle de böyle kötü şöhretli birine."

Ferdinand'ın beyninde bir şeyler klikledi. Dün geceki oda -piyanonun ve şövalenin olduğu oda- ve nakış çerçevesi. Orada aklını kurcalayan bir şey vardı. Tresham piyanoforte çalardı. Resim de yapardı. Ama Jane onun üzerinde çalışmaya başlayana kadar her ikisi de gizli, bastırılmış yeteneklerdi. Babaları oğullarını sanat ve müziğin kadınsı uğraşlar olduğuna inandırarak yetiştirmişti. Varisini yeteneklerinden utanır hale getirmişti. Tresham şimdi bile Jane'den başkası için nadiren çalışıyordu. Ve sadece Jane yanındayken, onunla birlikte bir odada sessizce oturup nakış işlerken resim yapıyordu. İğnesi konusunda olağanüstü yetenekliydi. *O oda*.

"Ama sen yaptın," dedi, dar gözlerle kardeşinin gözlerinin içine bakarak. "Metresine aşık oldun, Tresham. Onunla evlendin."

Kendini Tresham'ın meşhur siyah saçlarından birinin ucunda buldu.

bakıyor.

"Bunu sana kim söyledi?" Tresham'ın sesi her zaman en tehlikeli olduğu anlarda en sessiz ve en hoş halini alırdı.

Ferdinand ona, "Belli bir evde belli bir oda," dedi.

Ama sadece bir oda değildi. Beklenmedik derecede zarif yeşil ve krem renkleriyle yatak odası da vardı. Bu odadan Jane'in sorumlu olduğuna bahse girebilirdi. Tasarım ve renk konusunda mükemmel bir zevki vardı. Tresham'ın *metresiydi*. Şimdi en azından ağabeyinin evi neden satmadığını anlıyordu.

"Evi senden kiralsam iyi olur, Tresham," dedi, kardeşi ağzı sıkı bir şekilde ona bakmaya devam ederken. "Uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim. Hoşuna gitse de gitmese de evin kendisine ait olduğunu öğrendiğinde muhtemelen Pinewood'a geri dönecektir. O zaman rahatlayabileceksin. Küçük kardeşin kötü şöhretli bir kadının pençelerinden kurtulmuş olacak. Senin aksine. Herkes metresinin baltalı bir katil olduğunu düşünüyordu."

"Tanrı aşkına, Ferdinand." Tresham bir kolunu eyerinin kulpuna dayadı ve kırıbacını bir çizmesine vurdu. "Bile bile ölüme meydan mı okuyorsun? Sana bir tavsiye, sevgili dostum. Gözlerimin arasına bir tabanca doğrult ve gerekirse tetiği çek, ama düşesimin namusuna dil uzatma. Buna izin yok."

Ferdinand, "Ve ben, *lanet olsun*, Bayan Thornhill'inkine hiç dokunmayacağım," dedi.

Kardeşi doğruldu. "Bütün bunlar ne demek oluyor Ferdinand?" diye sordu. "Onun gittiğini görmek seni çok mu üzecek?"

Hayat onsuz boş olacaktı, hepsi bu. Pek bir anlamı yokmuş gibi görünecekti. Ama yine de dayanmaya çalışacaktı. İnsan kırık bir kalp gibi saçma bir hastalıktan ölmezdi. Hem ona karşı böyle hissetmeye ne zaman başlamıştı ki? Onunla yattıktan sonra mı? Muhtemelen onu rahatsız eden sadece şehvetti. Bundan daha ciddi bir şey olamazdı.

"Mesele şu ki," dedi, "eğer bu sabah mülkü ona devretmeseydim ya da tapuyu ona vermeseydim, burada kalıp metresim olacağını düşünmeden edemiyorum. Baştan çıkmaktan kendimi alamıyorum. Ama bu yanlış olur. Olur, Tresh. Geçmişte ne yaptığı umurunda değil. Kendince sebepleri olduğunu söyleyebilirim. Ama *şimdi*, görüyorsun, o Pinewood Malikanesi'nden Bayan Thornhill. O bir hanımefendi. Ve buna katlanamam çünkü onu zaten kirlettim ve oraya ait olduğunda da bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Ve onun gitme düşüncesine de *katlanamıyorum*. Ağzımdan çıkan bu saçma sapan sözler hakkında alaycı bir yorum yaparsan

seni atından aşağı sürükler ve tüm dişlerini dökerim. Yemin ederim yaparım."

Ağabeyi birkaç dakika düşünceli bir şekilde ona baktı ve sonra atından inerek yanında durdu. "Jackson'a gel," dedi, "ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen -ve eğer yapabilirsen- beni döv. Tercihen dişlerimi değil ama, senin için fark etmeyecekse. Garip, senin kombinezon işine girdiğini düşünmemiştim Ferdinand. Ama belki de bütün mesele budur. Belki de sonunda düştüğünde, sert düşeceğini tahmin etmeliydim."

Ferdinand'ın eve dönmesi öğleden sonrayı buldu. Jackson'ın yerinde tartışıp çıkmaza girdikten sonra Tresham'la birlikte eve gitmişti. Angie de oradaydı ve hem onu hem de Tresham'ı yeni bonesini görmeye zorlamıştı. Tresham'ın çay içmek için kreşten getirdiği yeğeniyle şiddetli bir güreş oyunu oynamıştı. Angie ve Jane akşam yemeğinde ona eşlik etmek için yarışmışlardı. Angie kazanmıştı, ama Ferdie daha sonra onunla Grosnick balosuna gitmeyeceğini söylemişti -Heyward ona eşlik edecekti, ama Ferdie onun ne kadar dans ettiğini biliyordu, erkeği tahrik ediyordu, oysa Ferdie harika bir dansçıydı ve orada bulunan diğer bütün hanımların onu kıskanmasını sağlayacaktı.

Sonunda eve varmıştı. Nasıl ilerleyeceğinden pek emin değildi. Tapuyu hemen ona verip Pinewood'un istese de istemese de onun olduğunu mu söyleyecekti? Yoksa haberi akşama kadar saklayacak mıydı? Belki de bu öğleden sonra yatabilirlerdi. Bu onursuzluk olur muydu? Olmazdı ama onur bazen insanın vicdanını sızlatan bir yük olabiliyordu.

Eve kabul edildikten sonra Jacobs'a, "Bayan Thornhill'e burada olduğumu söyle," diye talimat verdi. "Nerede o?"

Kâhya şapkasını ve bastonunu alarak, "Burada değil lordum," dedi. Lanet olsun! Kızın dışarıda olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Ama güzel bir öğleden sonraydı. Biraz hava alma ve egzersiz yapma ihtiyacı hissetmiş olmalı.

"Bekleyeceğim," dedi. "Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır, lordum."

"Hizmetçisini de götürdü mü?" Ferdinand kaşlarını çatı. O artık Londra'daydı. Yanında bir refakatçi olmadan dışarıda dolaşmasına izin veremezdi.

"Evet, lordum."

Piyanonun bulunduğu odaya girdi ve etrafına bakındı. Dün buraya adımını atar atmaz gerçeği nasıl fark etmemişti?

merak ettim. Her yerinde Jane ve Tresham-with-Jane yazıyordu. Nakış çerçevesi, şövale ve müzik sehпасı boş olsa da tuhaf bir şekilde rahat bir odaydı. Burada Viola ile vakit geçirmekten hoşlanacaktı. Viola burada kendini hem yoldaşı hem de metresi gibi hissedecekti. Konuşur, kitap okur ve birlikte rahat ederlerdi. Neredeyse bir eş gibi hissedecekti.

Ama bir eş ya da metres istemediğini kendine hatırlattı. Viola'nın Pinewood'a dönmesini, yeniden malikânenin hanımı olmasını istiyordu. Bu onu bir daha hiç görmemek anlamına gelse bile, çünkü onun istediği de buydu.

Huzursuzca odadan çıktı ve üst kattaki yatak odasına çıktı. Yatağın kenarına oturdu ve bir elini dün gece başını koyduğu yastığın üzerinde gezdirdi. Onun eve döneceğini umuyordu -boğazında oluşan yumruyu yuttu-. Belki bir süre geçtikten sonra oraya gidebilir, Boar's Head'de kalabilir, onu ziyaret edebilir, ona kur yapabilirdi....

Onun soyunma odasına girdi. Boş görünüyordu. Pinewood'dan gelirken yanında sadece bir çanta getirmişti, bu doğrudu ama tuvalet masasının üzerinde mutlaka bir tarak, fırça ya da başka bir şey olmalıydı. Orada sadece aynaya yaslanmış, katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Ne olduğunu çok iyi bildiği için tereddütlü adımlarla odayı geçti. Kâğıdın dışında, artık aşına olduğu düzgün el yazısıyla adı yazılıydı.

Sonuncusu kadar kısaydı.

"Her ikimizin de ilişkimizi bir an önce sonlandırmakta özgür olduğumuz konusunda anlaşmıştık," diye yazmıştı. "Şimdi bitiriyorum. Pinewood'a geri dön. Tüm yetişkinlik hayatın boyunca aradığın tatmini orada bulacağına inanıyorum. Orada mutlu ol. Viola."

Demek sonunda kaçmıştı. Başından beri bunu planladığını fark etti. Şimdi düşününce, onun metresi olacağını hiçbir zaman açıkça söylemediğini, sadece buraya onunla birlikte geleceğini ve istediği zaman gitmekte özgür olması gerektiğini hatırlayabiliyordu. Londra'nın uçsuz bucaksızlığında kaybolmuştu. Dün gece onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. *Adam* onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir fahişenin hayatını tercih etmişti. Bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama buna gerek var mıydı?

Hiç öğrenemeyecek mi?

Kağıdı buruşturdu ve yere bıraktı. "Lanet olsun sana," dedi yüksek sesle.

Sonra kendini şaşırttı ve utandırdı -neredeyse bir seyirci varmış gibi- bir kez ve sonra tekrar hıçkırarak ve kendini tutmanın imkansız olduğunu fark ederek

Kederinin akışını.

"Allah belanı versin," dedi hiçkırıklar arasında. "Benden ne *istiyorsun*?"

Sessizlik ona yüksek sesle ve net bir şekilde cevap verdi.

Hiçbir şey yok.

Viola eve gidiyordu. Annesini ve kız kardeşlerini görmek için amcasının hanına. Daniel Kirby ile buluşacak ve onunla geleceği hakkında bir anlaşmaya varacaktı. Ama umut etmenin ıstırabını yaşamak istemese de, elinden geldiğince mücadele etmeye niyetliydi. Elinde çantası, yanında Hannah, önce ters yöndeki hana doğru ilerledi. Yapması gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Westinghouse and Sons, Solicitors'ın pis bir dış ofisinde üç saat boyunca inatla oturup bekledi ve en küçük ortağın huzuruna bir dakikalığına kabul edildi ve merhum Bamber Kontu'nun vasiyetinde Bayan Viola Thornhill'den hiç söz edilmediği konusunda teminat aldı.

"Şey, Hannah," dedi ayrılırken, "farklı bir şey beklemiyordum, biliyorsun. Ama bunu kendi kulaklarımla duymam gerekiyordu."

"Şimdi nereye gidiyoruz, Bayan Vi?"

Hannah dün geceki varış noktasını onaylamamıştı. Ama bu sabah ayrılmalarını da onaylamıyordu. Viola'nın kendini Lord Ferdinand'ın merhametine bırakmasını, ona her şeyi anlatmasını, Daniel Kirby'ye ödeyeceği parayı borç vermesi için yalvarmasını istemişti. Hannah'ya göre Ferdinand ona yarıdan fazla aşıktı. Bayan Vi kartlarını doğru oynarsa, ona teklifte bulunabilirdi.

Asla! Ondan para dilenmeyecek, sorunlarını ona yüklemeyecek ve hayatının geri kalanında acı bir şekilde pişmanlık duyacağı bir evliliğe onu ikna etmeyecekti.

Hannah'nın sorusuna cevap olarak, "Bamber Kontu'nu ziyaret edeceğiz," dedi.

Oraya vardıklarında saat öğleden sonrayı yarılamıştı. Büyük olasılıkla evde olmayacaktı. Evde olsa bile içeri alınmama ihtimali daha da yüksekti. Yanında hizmetçisi olsa bile, bir hanımefendinin tek başına bir beyefendiyi ziyaret etmesi şok edici bir şeydi. Kontun uşağının, kapıyı çalması üzerine açtığında ona bakışları korkularını doğruluyordu. Şansı yaver gitmeseydi, muhtemelen kapının eşiğine ayak basmayı bile başaramayacaktı.

Kontu eve getirdiğinde o orada tartışıyordu.

"Burada kim varmış bakalım?" diye sordu, arkasından merdivenlerden çıkarken gözleri onu tarıyordu.

Kısa boylu, iri yarı, sarı saçlı ve çiçek gibi bir teni vardı. Babasıyla hiçbir benzerliği yoktu.

"Ben Viola Thornhill," dedi yüzünü ona dönerek.

"Lanet olsun bana." Kaşları birbirine çarptı. "Kadının kendisi, kapımın önünde duruyor. Adını duymaktan bıktım usandım. Beni rahatsız etmene izin vermeyeceğim, diyorum. Çek git. Kışt!"

"Annem bir zamanlar senin mürebbiyendi," dedi.

Bir an için adamın ona tekrar kışt diyeceğini düşündü ama sonra yüzüne tutuk bir ifade geldi.

"*Hillie*?" dedi. "Okula gitmeden önce sadece bir mürebbiyem vardı. O *Hillie*'ydi."

"Rosamond Thornhill," dedi Viola. "Annem."

Onun kan çanağına dönmüş gözlerinde beliren anlayış pırıltısını izledi.

"İçeri gelseniz iyi olur," dedi nezaketle ve eve girip koridoru geçerek küçük bir salona doğru ilerledi. Hannah onları takip etti ve kont kapıyı kapattıktan sonra sessizce kapının içinde durdu.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Annem on yıl boyunca babanın metresiydi," dedi. "O benim de babamdı."

Yüzü asık bir şekilde ona baktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu ona. "Eğer buraya para dilenmeye geldiysen-"

"Onunla ölmeden kısa bir süre önce tanıştım," dedi. "Bana bakmaya kararlıydı. Beni Pinewood Malikanesi'ne gönderdi. Söylediğine göre orası daha küçük, sahipsiz arazilerinden biriydi. Kendisi bile oraya hiç gitmemişti. Ama İngiltere'nin uygun bir köşesinde olduğunu ve iyi yönetilirse bana iyi bir yaşam sunabileceğini düşünüyordu. Her zaman benim olması için vasiyetini değiştirecekti."

"Ama öyle yapmadı," dedi. "Bu fikir-"

"Beni severdi," dedi. "Beni her zaman sevdi. Ben çocukken, annem evlenmeden önce onun sevgisinden hiç şüphe etmedim. Sonrasında şüphe ettim çünkü birdenbire artık gelmemeye, hatta yazmamaya başladı. Ama bu

Sonradan öğrendiğime göre annemin hatasıymış. Onunla ilişkisini kesmiş ve beni görmesine bile izin vermemişti. Bana gönderdiği tüm mektupları ve hediyeleri yok etmişti. Onu parkta görmem tamamen tesadüftü. Ama önemli değil. Detaylar sizi ilgilendirmez. Bay Westinghouse'u vasiyetindeki yeni maddeyi silmeye ikna ettiniz mi?"

İlk tepkisi olan patlayıcı küfür, onu bu parçanın kötü adamı olmadığına ikna etti. "Seni dışarı atmadan önce git buradan," dedi ona.

"Başka biriyle yeni bir vasiyetname yapmış olabilir mi?" diye sordu onun öfkesine aldırmadan. "Görüyorsunuz, söz konusu olan sadece Pinewood değil. Başka bir belge daha vardı ve bu belgeyi avukatına resmi olarak sunacağını, böylece konunun asla tartışılmayacağını söyledi. Beni bir yükümlölükten kurtarmak ve annemi borçlular hapishanesinden uzak tutmak için bazı borçları ödedi. Borçları elinde tutan adama, tüm faturaların tamamen ödendiğini, başka fatura olmadığını ve anlaşma tarihinden önce ödenmemiş herhangi bir fatura için talep hakkından feragat ettiğini belirten bir kağıt imzalattı."

"Bu ne hal!" dedi Bamber Kontu.

"O adam şimdi başka borçlar da bulmuş," dedi Viola, "ve ödeme talep ediyor."

"Ve sen benden-"

"Hayır!" dedi. "Babam beni kurtardı... borcumu ödeyebilmem için zorlandığım fuhuş hayatından. Hayatımın geri kalanında huzur ve güven içinde yaşayabilmem için geleceğimi sağladı. Sizden hiçbir şey istemiyorum lordum. Sadece babamın son arzusunun reddedilmemesini istiyorum. Bu kağıt benim için hayati önem taşıyor. Babanız beni severdi. Siz ne kadar onun oğluysanız ben de o kadar onun kıızıydım, görüyorsunuz, battaniyenin yanlış tarafında doğmuş olsam bile."

Bir süre ona baktı ve sonra bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra aniden dönüp ateşin yanmayan kömürlerine baktı.

"Lanet olsun bana," dedi. "O gece Brookes'a neden gittim ki? O günden beri o değersiz mülk yüzünden başım beladan kurtulmuyor. Vasiyetini değıştirmede, hepsi bu. Ve ortada kağıt da yok. Westinghouse öyle derdi. En azından senin adını tanırdı, değil mi?"

"Peki başka biri olma ihtimali yok mu?"

Parmaklarını başının üstündeki şömineye vurdu. "Acaba annem Hillie'yi biliyor muydu?" diye mırıldandı. "Ve senin hakkında. Eminim biliyordu.

Annem her zaman her şeyi bilir."

Viola bekledi.

"Özür dilerim," dedi sonunda, aniden yüzünü ona dönerek. "Sana yardım edemem, biliyorsun. Ve istesem bile seni Pinewood'a geri gönderemem - ki bunu özellikle istemiyorum. Neden göndereyim ki? Sen sadece babamın yan çocuğusun. Pinewood Dudley'nin. Git ondan dilen. Akşam yemeği için bir yere bekleniyordum. Şimdi gitmen gerekecek."

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Viola, Hannah'yla birlikte ayrıldı. Görünüşe göre kendini kaçınılmaz geleceğinden kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Eve doğru uzun bir yürüyüşe başladılar.

İ Seni hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim Ferdie," diye yakındı Leydi Heyward. "Pinewood ve taşrada geçirdiğin iki haftayla ilgili hikâyeler anlatmanı beklerdim. Ama ne zaman biri sana bir soru sorsa önemli hiçbir şey yok."

"Belki de Angie," dedi sinirli bir Gekilde, "çünkü senin yanında bir Geyler söylemeye çalışmak beyhude bir çabadır. Ayrıca yemek güzel ve tadına varılması gereken bir yemek. Aşçınıza selamlarımı iletin, olur mu?"

"Adaletsizlik!" diye bağırdı. "Haksızlık etmiyor mu Jane? Söyle bana, Ferdie'yi Pinewood hakkında konuşturacak kadar çok soru sordum mu, sormadım mı? Ve her seferinde durup ona cevap vermesi için gereken zamanı tanıdım mı tanımadım mı?"

"Gerçekten yok-" Ferdinand başladı.

"*Elbette* söyleyecek çok şey olmalı," dedi. "Oradaki komşularınız kimler? Ne-"

"Angie," dedi Ferdinand kararlılıkla, "Pinewood artık bana ait değil. Orası hakkında konuşmaya bile değmez."

Tresham Düşesi, "Jocelyn bana mülkiyeti yasal olarak Bayan Thornhill'e devrettiğinizi söyledi, Ferdinand," dedi. "Bu kadar onurlu bir şey yaptığınız için sizi takdir ediyorum."

"Ne yaptın Ferdie?" Kız kardeşinin gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Pinewood'u Bayan Thornhill'e geri verdi," diye açıkladı Jane, "çünkü buranın kendisinden çok onun olduğuna inanıyordu. Seninle gurur duyuyorum Ferdinand. Jocelyn bana buranın çok güzel bir yer olduğunu söyledi."

"Bu akıllıca mıydı, Ferdinand?" Lord Heyward sordu. "Senin için müreffeh bir mülk olabilirdi."

"Şimdi her şey çok mantıklı!" Angeline ağladı. "Ferdie *aşık* olmuş!"

"Aman Tanrım!" diyerek irkildi.

"Siz bu Bayan Thornhill'e aşıksınız," dedi. "Ne kadar da muhteşem. Ve tabii ki Pinewood'u ona geri vermek gibi muhteşem bir jest yaptınız. Ama oraya geri dönmelisiniz. O kesinlikle

ve minnettarlık gözyaşlarına boğulacaksın. Bunu görmek için orada olmalıyım. Beni de yanında götür. Heyward, gidebilir miyim? Zaten bütün gününü Lordlar Kamarası'nda geçiriyorsun ve bir ya da iki hafta boyunca akşam eğlencelerinde bana eşlik etmek zorunda kalmamanın rahatlatıcı olacağını biliyorsun. Sezon bitmeden St. George's'da büyük bir düğün organize etmek için zamanımız olacak. Burada büyük bir balo düzenleyeceğiz. Jane, bana yardım etmelisin. Tresh bir sabah sekreteri ve hizmetçinden başka hiç kimse yokken seni evlendirmeye gittiğinde sen ve Tresh için bunu yapma fırsatından mahrum kaldım. Ne büyük bir kayıptı. Ferdie için çok daha iyisini yapmaya kararlıyım."

"Angie!" Ferdinand sert bir şekilde söyledi. "Bir damper al." Masanın öbür ucundaki kardeşiyle göz göze geldi. Tresham sadece kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü ve tabağındaki yemekle ilgilenmeye başladı.

Lord Heyward, "Kardeşini utandırdığına inanıyorum, aşkım," dedi.

"Erkekler!" Angeline haykırdı. "Aşktan ve evlilikten söz edildiğinde hep utanıyorlar. Gülünç yaratıklar değiller mi Jane?"

"Bunu sık sık söyledim," diye onayladı düşes, yemi yutmayan Tresham'a biraz da eğlenerek bakarak. "Ama Ferdinand, Bayan Thornhill *kim*? Jocelyn bana onun çok güzel olduğunu söylemişti."

"Elbette," dedi Tresham, "Jane'in eve döndüğümde sorduğu ilk soru buydu."

"Oh, *ilk* değil, seni iğrenç adam," diye itiraz etti.

"Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu *kadın*," dedi Ferdinand. "Beni kendisiyle Pinewood ödüllü bir bahse girmeye ikna etti ve kazandı. Ödülü kabul etmedi. Sonra ona hediye olarak verdim. Kaçtı. Onu takip ettim ve Londra'ya varmadan yakaladım. Bugün Selby'ye mülkiyet değişikliğini yasal hale getirmesini söyledim ama bunu ona söylemeye gittiğimde yine ortadan kaybolmuştu. Görünüşe göre onu gerçekten istemiyor."

"Ne kadar olağanüstü!" dedi Jane.

Heyward, "O halde yarın geri dönmeli ve Selby'den prosedürü tersine çevirmesini istemelisin," dedi. "Zaten bunu yapmadan önce bana ya da Tresham'a gelmeliydin, Ferdinand. Düşünmeden hareket etme konusunda güçlü bir eğilimin var. İçindeki Dudley kanı yüzünden."

"İnsanlar aşık olduklarında her zaman düşüncesiz olurlar," dedi Angeline. "Ferdie, onu bulmalısın. Londra'yı onun için taramalısın. Bir Bow Street Runner kiral. Ne kadar romantik."

"Onu bulmak gibi bir niyetim yok," dedi.

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Jane sordu.

"Yok," dedi sertçe. "Ve bilmek de istemiyorum. Pinewood onun. Eğer istemiyorsa, bu onu ilgilendirir. İsterse çürüsün, umurumda değil."

Ve sonra sanki hiç yoktan aklına bir düşünce geldi; onun sesiyle söylenen bir düşünce...

Muhtemelen amcamın otelinde kahve servisi yapıyordur.

Ona altı ya da yedi yıl önce, fahişe olmadan önce tanışmış olsalardı ne yapıyor olacağını sormuştu. O sırada zihni onun cevabını neredeyse hiç kaydetmemişti.

"Sanırım amcasının bir hanı var," dedi.

Angie ne tür bir han olduğunu, Londra'nın neresinde bulunabileceğini, amcanın adının ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. O -ve daha az derecede Jane- bütün bu olayda mutlu sonla bitmesi gereken bir romantizm bulmaya kararlı görünüyordu. Birkaç dakika sonra buna daha fazla dayanamadı.

"Onu bulmamız söz konusu değil," dedi. "Ona Pinewood'u teklif ettim ama kabul etmedi. Ona evlilik teklif ettim ama beni kabul etmedi. Ona koruma teklif ettim ve o kaçtı. Eski yaşam tarzına dönmeyi tercih ederdi."

"O da ne?" Angeline sordu.

Ferdinand kardeşinin masanın karşısındaki siyah bakışlarının farkındaydı.

"O bir fahişeydi," dedi. "İki yıl önce Pinewood'a gidene kadar çok başarılı bir fahişeydi. Üstelik gayrimeşru. Yani bir damper alsan iyi olur Angie ve gidip başka birine çöpçatanlık yapsan. Şimdi konuyu değiştirelim, olur mu?"

"Ah, zavallı kadın," dedi Jane usulca. "Onu eski hayatına geri döndüren şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Ben," dedi Ferdinand.

"Hayır." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, Ferdinand. O değil."

"Kızıl bir geçmiş ve karanlık bir sırrı olan bir hanımefendi," dedi Angeline ellerini göğsünde kavuşturarak. "Ne kadar da karşı konulmaz bir merak uyandırıcı. Onun da seni, senin onu sevdiğin kadar umutsuzca sevdiğinden emin olabilirsin, Ferdie. Yoksa neden senden iki kez kaçsın ki?"

Heyward o gün Meclis'te yaptığı bir konuşmayla ilgili uzun ve kuru bir monologa başlarken *kadınlar!* Yaşlandıkça büyüdü,

Ferdinand kadınları o kadar az anladığını düşündü. Angie ve Jane'in her biri buhar nöbeti geçiriyor olmalıydı.

Bir hancı. Londra'da kaç tane han olabileceğini tahmin etmeye bile cesaret edemiyordu. Amcası, anne tarafından mı baba tarafından mı? Onunla aynı soyadını taşıyor olma ihtimali ne kadar zayıftı? Altı ya da yedi yıl önce bir hancıydı. Hâlâ öyle miydi?

Bulunmak istemiyordu - ta ki Lilian Talbot olarak tekrar ortaya çıkana kadar, diye düşündü. Adam da onu bulmak istemiyordu. Onu bir çok kez aldatmış ve reddetmişti.

Kaç tane han *vardı*?

Gerçekten de aramak için zamanını boşa harcamayacaktı, değil mi?

Onu eski hayatına geri döndüren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Jane'in sözleri zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Bir at arabası White Horse Inn'den büyük bir gürültü ve telaşla ayrılıyordu. Viola ve Hannah taş döşeli avluya adım atmadan önce arabanın sokağa dönmesine izin vermek için kenara çekildiler. Hancı kapının dışında durmuş, uzaktaki bir uşağa bir şeyler haykırıyordu. Ama dönüp iki kadını görünce kaşları çatıldı ve yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı.

"Viola!" diye bağırdı kollarını iki yana açarak.

"Wesley Amca!"

Kısa süre sonra adamın güçlü kollarıyla sarıldı ve geniş göğsüne yaslandı.

"Demek geldin," dedi onu kol mesafesinde tutarak. "Ama neden ne zaman geldiğini bize bildirmedi? Biri sizi karşılayabilirdi. Merhaba, Hannah. Rosamond ve kızlar çok sevinecekler." Hanın açık kapısından seslendi, "Claire! Gel de bak bakalım burada nelerimiz varmış."

Bir süre sonra Viola'nın kız kardeşi kapıdan hızla içeri girdi. Viola'nın hemen fark ettiği üzere oldukça güzel görünüyordu. Parlayan sarı saçlarıyla ince, biçimli bir güzelliğe bürünmüştü. Sonra birbirlerinin kollarına girdiler, sarıldılar ve gülüştiler.

"Geleceğini *biliyordum*!" diye haykırdı kız kardeşi. "Hannah da seninle birlikte. Oh, yukarı gel. Annem çok sevinecek. Maria da öyle." Viola'nın elinden tuttu ve hanın kapısına doğru döndü. Ama sonra durdu ve endişeyle amcasına baktı. "Onunla yukarı *çıkabilir* miyim Wesley Amca? Araba gittiğine göre ortalık sakinleşti."

"İkinizin de canı cehenneme," dedi neşeyle. "Gidin bakalım."

Viola üst kattaki özel yaşam alanına ve annesinin oturma odasına götürüldü. Annesi pencere kenarında oturmuş dikiş dikiyordu, Maria ise masada oturmuş, önünde bir kitap açmıştı. Ama bir an sonra her şey hareketlendi, ciyaklamalar, kahkahalar, kucaklaşmalar ve öpüşmeler oldu.

"Geleceğinizi *biliyorduk*," diye bağırdı Maria, ortalık biraz olsun sakinleştiğinde. "Oh, umarım artık burada yaşarsınız."

Maria bir çocuktan, gelecek güzelliği vaat eden genç bir kıza dönüşmüştü.

"Yorgun olmalısın," dedi anneleri, bir kolunu Viola'nın kine dolayarak ve onu yan yana oturdukları koltuğa götürerek. "Somersetshire'dan yeni mi geldiniz? Keşke bugün sizi bekleyeceğimizi bilseydik. Sizi karşılamaya geldik. Maria, canım, aşağıya koş ve bir çay tepsisi ile biraz kek getir, işte iyi bir kız."

Maria, en büyük kız kardeşinin eve dönüşünün bir anını bile kaçırmak istemese de itaatkâr bir şekilde gitti.

"Buraya dönmek ve hepinizi görmek çok güzel," dedi Viola. Bir an için evinin ve ailesinin kendisini dış dünyanın tüm tehditlerinden korunabileceği bir koza gibi sarmasına izin verdi. Ve tüm anılardan. Ferdinand'ın henüz eve dönüp dönmediğini ve onun gittiğini fark edip etmediğini merak etti.

"Her şey yoluna girecek." Annesi onun elini tuttu ve okşadı.

"Ama görünüşe göre hepiniz beni bekliyordunuz," dedi Viola şaşkınlıkla.

Annesi onun elini sıktı. "Pinewood'un sana ait olmadığının ortaya çıktığını duyduk," dedi. Çok üzgünüm Viola. Biliyorsun, mürebbiyelik görevinde o kadar iyi giderken Bamber'dan burayı kabul etmene karşı çıkmıştım ama seni böyle kandırdığı için üzgünüm."

Pinewood'a gitmeden önce yaşadıkları sert tartışmaya rağmen, Viola annesi hakkında çok ağır bir yargıya varmayacak kadar hayat tecrübesi edinmişti. Bamber Kontu'nun oğluna mürebbiyelik yaptığı sırada çocuk sahibi olmuştu Viola. Kont onu Londra'ya götürmüş ve Clarence Wilding'e aşık olup onunla evlenmeden önce on yıl boyunca metresi olarak tutmuştu. Viola'nın hayatındaki değişim tam ve ağır oldu. Hayranı olduğu babasıyla artık hiçbir teması kalmamıştı. Onun yerine üvey babasının sabırsızlığı ve aşağılaması vardı. Bazen, o sarhoşken ve annesi

ona "piç" diyordu. Hannah'ya bu kelimenin anlamını sormak zorunda kalmıştı.

Neredeyse on üç yıl sonra, bir öğleden sonra yürürken babasını parkta araba kullanırken fark ettiğinde ve düşüncesizce ona selam verdiğinde, tüm gerçeği keşfetmişti. Babası onu terk etmemişti. Onu görmeye çalışmıştı. Ona mektup yazmış ve hediyeler göndermişti. Ona destek olmak için para göndermişti. Onun için saygın bir evlilik ayarlamadan önce onu iyi bir yatılı okula göndermek istemişti. Her şey ona geri dönmüştü.

Böylece kızı ve yaşadığı hayat hakkındaki gerçeği ve bunun nedenini keşfetmişti. Daniel Kirby ile bir görüşme ayarlamış ve metresini ve kızını ondan alan adamın kalan tüm borçlarını ödemişti. Ve sonra Viola'ya yeni bir hayatın değerli hediyesini vermişti. Ona Pinewood'u vermişti.

Annesi çok öfkelenmişti. Viola ilk başta onu suçlamaya çok meyilliydi. Viola'yı öz babasından uzak tutmaya ne hakkı vardı? Ama o zamana kadar insan kalbinin karmaşık bir organ olduğunu ve gerçekten zalimce bir niyet olmaksızın insanı sık sık yanlış yöne sürüklediğini bilecek kadar hayatı öğrenmişti. Ayrıca annesinin tüm gerçekleri tam olarak bilmeden tepki verdiğinin de farkındaydı. Annesi Viola'nın mürebbiye olarak saygın bir işi olduğuna inanıyordu.

Annesini uzun zaman önce affetmişti.

"O beni aldatmadı anne," dedi. "Ama Pinewood'u nereden biliyordun?"

"Bay Kirby bize söyledi," dedi annesi.

Onun adını duymak bile Viola'nın midesini bulandırdı.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu annesi. "Ama tabii ki hatırlamalısın. Hana sık sık kahve içmeye geliyor, değil mi Claire? Hâlâ çok cana yakın biri. Onunla sohbet etmek için bir ya da iki kez aşağıya indim. Kaybınız için bizimle dertleşti. Doğal olarak şaşırmıştık. O zaman bize Tresham Dükü'nün kardeşinin Kont'tan mülkü kazandığını ve Somersetshire'a gidip hak iddia ettiğini söyledi. Kardeşinin adı neydi? Hatırlayamıyorum."

"Lord Ferdinand Dudley," dedi Viola.

Daniel Kirby duymuştu o zaman. Ama *elbette* duyacaktı. Her şeyi bilmek onun işiydi. Bu, neden birdenbire yeni bir borç bulduğunu açıklıyordu. Onun Londra'ya döneceğini biliyordu. Biliyordu.

onun üzerinde tekrar güç kullanabilirdi.

"Lord Ferdinand nasıl biri, Viola?" Claire sordu.

*Yakışıklı. Kahkaha dolu. Hırçın, çekici, inanılmaz derecede çekici.
Cesur ve atılgan Kind. Onurlu. Masum-garip bir şekilde masum.*

"Onu kalıcı bir izlenim bırakacak kadar uzun süre tanımadım," dedi.

Maria o sırada elinde bir tepsiyle geri geldi ve tepsiyi aşk koltuğuna yakın bir masanın üzerine koydu.

"Pekâlâ," dedi anneleri çayı doldururken, "artık evindesin Viola. Hayatının o kısmı geçmişte kaldı ve en iyisi unutmak. Belki Bay Kirby sana yine yardım eder. Çok sayıda nüfuzlu insan tanıyor. Ve tabii ki eski işverenlerin, onları aniden terk etmiş olsan da sana iyi bir tavsiye vermeye istekli olabilirler."

Maria kek tabağını uzatınca Viola başını salladı. Midesinin bulandığını hissetti. Elbette olacak olan tam da buydu. Daniel Kirby yakında buraya gelecek ve ikisi konuşup Viola'nın kariyerine yeniden başlaması için bir anlaşmaya varacaklardı. Gerçeği asla öğrenmemeleri için ailesine uygun bir hikâye uydurmaya koyulacaklardı.

Viola çayını yudumlarken ve Maria'nın Ben'den gelen son haberlerle ilgili gevezeliklerini dinlerken, belki de onlara kendisinin söylemesi gerektiğini düşündü; şimdi, hayatı yeniden bir yalan ve aldatma ağına dönüşmeden önce.

Ama bunu yapamazdı. Bütün hayatları mahvolurdu. Wesley Amca yıllar boyunca onlara karşı son derece nazik davranmıştı. Genç karısı, evliliklerinden sadece bir yıl sonra ölü doğan çocuklarını doğururken öldükten sonra bir daha asla evlenmemişti. Kız kardeşi ve ailesi onun olmuştu. Onlara neşeyle ve şikâyet etmeden destek olmuştu. Viola onun yok olduğunu göremezdi. Claire, Maria ve Ben'in de güzel bir geleceğe sahip olmalarına izin verilmeliydi. Annesinin sağlığı pek iyi değildi. Bu yükü taşıyamayacaktı.

Hayır, bunu yapamazdı.

I Ferdinand'ın boşa çıkacağını tahmin ettiği bir arayış için handan hana at sürdüğü ikinci gündü. Sonunda onu ya parkta ya da tiyatrodan görene ya da tanıdıklarından haber alana kadar bir haftayı bu şekilde harcayacaktı. Hikayeye göre Lilian Talbot geri dönmüşü, her zamanki gibi güzel, çekici ve pahalıydı. Lord falanca İlk önce onun hizmetlerini güvence altına alan şanslı kişi, Lord Falanca ikinci...

Ferdinand kendi kendine, eğer akıllıysa, Selby'ye dönüp Pinewood'un mülkiyetini devreden kâğıtları yırtmasını sağlayacağını ve kendisi de oraya dönüp hayatının sonuna kadar orada kalacağını söyleyip duruyordu.

Hiçbir zaman bilgeliğiyle ünlenmemişti.

Beyaz At Hanı'na tam da yanlış zamanda geldiğini düşündü atını parke taşlı avluya sürerken. Bir posta arabası kalkış için hazırlanıyordu. Her yerde insanlar, atlar ve yükler vardı ve büyük bir gürültü ve kargaşa vardı. Ama bir seyis onu bir beyefendi olarak tanıdı ve atını alıp alamayacağını sormak için ona doğru koştu.

"Belki de," dedi Ferdinand, eyerinden aşağı eğilerek. "Ama doğru yeri bulduğumdan emin değilim. Thornhill adında bir hancıyı arıyorum."

"Şurada efendim," dedi delikanlı, arabaya yakın en yoğun insan kalabalığını göstererek. "Meşgul ama isterseniz onu çağırabilirim."

"Hayır." Ferdinand attan indi ve çocuğa bir bozuk para uzattı. "Ben içeri girip bekleyeceğim."

Hancının hem boyu hem de çevresi iriydi. Posta arabası şoförüyle sohbet ediyordu. Adı Thornhill'di. Arama bu kadar kolay bitebilir miydi? Ferdinand merak etti.

Kapı aralığından eğildi ve kendini karanlık, kırılgan bir verandada buldu. Elinde kullanılmış tabaklarla dolu bir tepsiyle ince, güzel bir genç kız ona reverans yaptı ve eğer o konuşmasaydı yoluna devam edecekti.

"Bayan Viola Thornhill'i arıyorum," dedi.

O zaman ona çok daha doğrudan baktı. "Viola?" dedi. "Kahve odasında efendim. Onu çağırayım mı?"

"Hayır," dedi. Neredeyse başının döndüğünü hissediyordu. Kız *burada mıydı?* "Hangi oda bu?"

Eliyle işaret etti ve adam oraya doğru ilerlerken onu izlemek için ayağa kalktı.

Posta arabasının hareket etmesine daha zaman var, diye düşündü kapıda dururken. Hâlâ yarısı doluydu. Ama Viola'yı hemen gördü, odanın uzak bir köşesinde oturmuş, yüzü ona dönüktü. Karşısında da konuştuğu bir adam oturuyordu.

Ferdinand rahatlama, öfke ve belirsizlik duyguları arasında kalmış bir halde onları izliyordu. Onu bulursa nasıl davranacağına bir türlü karar verememişti. İsterse şimdi o masaya doğru yürüyebilir, kâğıtları tabağının yanına koyabilir, selam verebilir ve tek kelime etmeden oradan ayrılabilirdi. Sonra da vicdanı rahatlamış bir şekilde hayatına devam edebilirdi.

Ancak bunu yapmaya karar veremeden önce iki şey oldu.

Adam pencereden dışarı bakmak için başını yana çevirdi. Ferdinand onun yüzünü tam olarak göremiyordu ama onu tanıdığını anlayacak kadar görebiliyordu. Şahsen değil, ama kendi sınıfından olup da Daniel Kirby'yi tanımayacak pek fazla adam olmadığını tahmin ediyordu. O bir beyefendi idi, ama sosyetenin bir üyesi değildi. Tattersall's, Jackson's ve çeşitli yarış pistleri gibi daha çok erkeklerin gittiği yerlerde takılırdı. Ufak tefek, yuvarlak yüzlü, neşeli bir adamdı ama yine de ne kadar çakal olduğu biliniyordu. Tefeci idi, şantajcıydı ve başka kötü şeyler de yapardı. Nerede karanlık yollardan para kazanılacak bir yer varsa, Daniel Kirby oradaydı.

Viola Thornhill de onunla sohbet ediyordu.

Diğer bir şey de, arkadaşının omzunun ötesine bakması ve bakışlarının bir an için Ferdinand'ın kilerle kilitlenmesiydi. Ama o an için konuşmayı kesmesine rağmen, yüz ifadesi değişmedi. Şaşkınlık, öfke, utanç ya da başka bir şey yoktu. Sonra dikkatini tekrar Kirby'ye verdi ve hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti.

Ferdinand, Kirby'nin onun orada olduğunu bilmesini istemediği sonucuna vardı. Sadece saniyeler geçmiş olmalıydı ki, genç hizmetçinin hâlâ olduğu yerde durduğunu ve elinde tepsisini tuttuğunu fark etti.

"Burada mı yaşıyor?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi kız.

"Annesi de mi?" "Evet,

efendim."

"Adı ne?"

"Annemin mi?" Kaşlarını çatı.

"Annenin mi?" Ona daha dikkatle baktı. "Bayan Thornhill kız kardeşiniz mi?"

"Üvey kız kardeşim, efendim," dedi. "Ben Claire Wilding."

Onun bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Kız küçük, ince ve sarışındı. Ani bir karar verdi.

"Bayan Wilding'e beni kabul edip etmeyeceğini sorar mısınız?" diye sordu. Ceketinin cebinden ziyaretçi kartlarından birini çıkardı.

Adam tepsiye koyarken ona baktı.

"Evet, lordum." Reverans yaptı ve kızardı. "Ona soracağım."

Tıpkı Viola gibi zarif bir aksanla konuştuğunu fark etti. Belli ki o da okuyabiliyordu.

Daniel Kirby giderken Viola, hayat bundan daha kasvetli olamazdı, diye düşündü. Amcası daha önce geldiğini haber vermek için üst kata çıktığında gülümsüyordu. Annesi de gülümsemiş ve ona saygılarını sunmak için Viola'yla birlikte kahve odasına gelmekte ısrar etmişti.

İkisi baş başa kaldıktan sonra sohbet iş konusuna dönmüştü elbette. Şartlar daha önce olduğu gibi aynıydı. Viola itiraz etmeden pes etmemişti ama bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Bay Kirby'nin imzalayıp babasına verdiği makbuzdan söz ettiğinde, babası ona kibarca ama boş gözlerle bakmıştı.

"Peki, bu hangi makbuz olabilir?" diye sormuştu ona. "Öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Hayır, elbette. Yapmazsınız," diye soğuk bir şekilde cevap vermişti.

Onun odasını bulacaktı. Kasabaya döndüğü haberini yayacaktı. Onun için müşteriler bulacaktı. Tüm ayarlamaları yaparken ailesiyle birlikte geçirmesi için ona bir haftalık tatil verdi.

"Ne de olsa," demişti, "sana çok yakında bir mürebbiye bulursam ailen bunu tuhaf karşılayabilir. Biz de ailenizi üzmemek istemeyiz, değil mi?"

Ama Daniel Kirby'yle yaptığı görüşme bir sabah için yeterince sorun yaratmadıysa, bir de onunla oturup konuşurken başına gelen korkunç bir olay vardı. Kapı aralığında birinin durduğunu fark ederek başını kaldırmış ve bir an için ne söylediğini tamamen unutmuştu.

Kendini toparlamadan önceki bir saniyede tek düşündüğü adamın onu *bulduğu*, onun için geldiği, kollarına atılabileceği ve onu sonsuza dek güvende tutacağıydı. Sonra kendini toparladı ve başka tarafa baktı. Birkaç saniye sonra tekrar kafasını kaldırdığında, adam gitmişti.

Muazzam bir rahatlama hissetmişti.

O da umutsuzluğun dibine vurmuştu.

Boş masadan kalktı. Ofiste Claire'in nefret ettiği bazı evrak işlerine yardım edeceğine söz vermişti. Ama önce odasına gidip biraz yalnız kalması gerektiğini düşündü.

Onu nasıl bulmuştu?

Neden gelmişti?

Neden yine tek kelime etmeden çekip

gitmişti? Geri dönecek miydi?

Hannah odasındaydı, yeni yıkanmış ve ütülenmiş seyahat elbisesini asıyordu.

"Annen o *adam gider* gitmez ona gitmeni istedi," dedi. Viola içini çekti. "Ne istediğini söyledi mi, Hannah?"

"Hayır," dedi hizmetçisi, ama Viola onun çok iyi bildiğini hissediyordu.

Tekrar iç geçirdi. Oturma odasının kapısını açıp içeri girerken Viola, annesi herhalde Bay Kirby'nin kızının iş bulmasına yardım edeceğine dair verdiği sözden duyduğu memnuniyeti paylaşmak istemiştir, diye düşündü.

Lord Ferdinand Dudley şöminenin yanında oturuyordu.

"Bak bu sabah beni ziyarete kim gelmiş Viola," dedi annesi, ayağa kalkıp aceleyle yaklaşarak. "Seni tanıştırmama gerek yok elbette."

Annesi ona sıcak bir şekilde gülümsemek için döndüğünde ayağa kalktı ve eğildi. "Bayan Thornhill," dedi.

"Lord Ferdinand Somersetshire'dan yeni geldi," diye açıkladı annesi, "ve bana saygılarını sunmaya geldi. Bu nazik bir nezaket değil mi Viola? Maria ve bana Pinewood'da senin ne kadar önemsendiğini anlatıyordu."

Viola sessiz bir sitemle ona baktı. "Aramanız büyük incelik, lordum," dedi. *Beni nasıl buldunuz? Beni neden buldun?*

Annesi Viola'yı oturması için çekerken misafirlerine "Tekrar oturun," dedi.

yanında, aşk koltuğunda oturuyordu. "Viola, bize neden hemen katılamadığını açıklıyordum." Tekrar ziyaretçilerine baktı. "Babam bir beyefendiydi, görüyorsunuz, ama bazı akılsız yatırımlar yüzünden servetini kaybetti ve bu yüzden kardeşim de benim gibi kendi yolunu çizmek zorunda kaldı. Viola'nın babası bir beyefendiydi. Rahmetli kocam da öyleydi."

Viola, annesinin savunmada olduğunu düşündü.

"Bayan Thornhill'i bir kır şenliğini yönetirken gören hiç kimse onun bir hanımefendi olduğundan şüphe edemez, hanımefendi," dedi Lord Ferdinand, gözleri Viola'nınkilere gülümseyerek.

Annesine ve Maria'ya Trellick'teki 1 Mayıs kutlamalarını anlatmaya başladı. Kısa sürede her ikisini de güldürdü ve sevinç çığlıkları attırdı. Neredeyse her dinleyiciyi etkileme yeteneği onun kişisel yeteneklerinden biriydi elbette. Pinewood'dayken bu onu rahatsız etmişti. Şimdi de rahatsız ediyordu.

Annesi sonunda, "Viola'yı yeniden aramızda görmekten çok mutluyuz," dedi. "Elbette, muhtemelen yakında yeniden öğretmenlik yapacak. Bay Kirby daha önce de yaptığı gibi ona saygın bir iş bulması için yardım edeceğine söz verdi."

Viola, Lord Ferdinand'a baktı ama onun bu ismi bildiğine dair hiçbir işaret vermedi. "O halde kasabaya tam zamanında geldim, hanımefendi," dedi.

"Kaçırabilirdim

Bayan Thornhill, eğer ziyaretimi daha ileri bir tarihe erteleyseydim." "Evet, kesinlikle," diye onayladı annesi.

"Acaba kızınızla özel olarak konuşma lütfunda bulunabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Viola belli belirsiz başını salladı ama kimse ona bakmıyordu. Annesi hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı.

"Elbette lordum," dedi Maria, sesi son derece memnun görünüyordu. "Gel Maria. Aşağıda ne gibi yardımlarda bulunabileceğimize bakarız."

Annesi ziyaretçilerine sırtını dönüp ona anlamlı bir bakış atarken Viola, annem onun *kur yapmaya* geldiğini düşündü, diye düşündü. Sonra Maria'yı da yanına alarak gitti.

Şöminenin üzerindeki saat doğal olmayan bir gürültüyle tıklıyordu. Viola ellerini kucağında birleştirdi ve onlara baktı. "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Amcanızın hancı olduğunu söylemiştiniz," dedi.

Bunu ona söylemiş miydi?

"Dün sabah aramaya başladım," dedi. "Koç hanlarından ve amcanızın hâlâ iş başında olduğuna dair zayıf bir umuttan yola çıktım."

Thornhill'in adı."

Ona doğru baktı. "Neden?"

Annesi ayağa kalktığında o da ayağa kalkmıştı. Şimdi şöminenin önünde duruyordu, elleri arkasındaydı. İri ve güçlü görünüyordu. Kendini belirgin bir dezavantajda hissediyordu. Adamın derin bir nefes alıp yavaşça bıraktığını gördü.

"Esas olarak bu nedenle sanırım," dedi ve ceketinin cebine uzanıp bir tomar kâğıt çıkardı.

"Bana inanman için kaç kere hayır demem gerekiyor?" diye sordu.

"Pinewood sizindir," dedi. "Tapuyu yasal olarak sana devrettirdim. İstesen de istemesen de senin, Viola."

Adam kâğıtları uzattı ama kadın onları almak için hiçbir harekette bulunmadı. Artık çok geçti. Daniel Kirby onun Pinewood'u kazandığını duymuş ve eğer babası vasiyetini değiştirmediyse, muhtemelen o makbuzu da saklamadığı sonucuna varmıştı. Onu tekrar kendi gücü altına aldığını tahmin etmişti. Pinewood artık ona yardım edemeyecekti. Kiraların borçları ödemeye yetmeyeceğinden emin olacaktı.

Lord Ferdinand masaya doğru ilerledi ve kâğıtları Maria'nın kitaplarının yanına koydu.

"O senin," dedi tekrar.

"Çok iyi," dedi, gözleri yine ellerindeydi. "Göreviniz başarıyla tamamlandı. Size iyi günler lordum."

"Viola," dedi yumuşak bir sesle ve kız onun bıkkınlıkla iç çektiğini duydu.

Bir sonraki an, onun binici çizmelerinin terlikleriyle neredeyse burun buruna geldiğini gördü ve sonra kalçalarının üzerine indi ve her iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Kendi gözleriyle aynı seviyedeki gözlerine bakmaktan başka çaresi yoktu.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" diye sordu ona.

Bu soru neredeyse kalbini kıracaktı. Belki de o ana kadar onu ne kadar çok sevdiğini fark etmemişti. Sadece ona ne kadar aşık olduğunu değil, onu ne kadar *sevdiğini* de.

"Senin metresin olmak yerine kendim olmak isteyebileceğime inanmak sana bu kadar zor mu geliyor?" diye sordu.

"Sana Pinewood'u teklif ettim," dedi. "Bana buranın senin için bu kadar önemli olmasının tek nedeninin merhum Bamber Kontu'nun burayı sana vermiş olması olduğunu söylemiştin. O zaman onu benden çok mu seviyordun? Baban olacak yaşta olmalıydı."

Sözleri başka koşullar altında komik olabilirdi.

"Aptal!" dedi, ama nazikçe konuştu. "Ferdinand, o benim babamdı. Sence bir sevgiliden böyle bir hediye kabul eder miydim?"

Adamın elleri kadının ellerini sıkıca kavradı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bamber senin *baban* mıydı?"

Başını salladı. "Annem Clarence Wilding'le evlendiğinden beri onu görmemiştim. Yıllardır sağlık durumu kötüydü. Londra'ya pek sık gelmezdi. O zaman bir doktora danışmak için gelmişti ama umutsuzdu. Öleceğini biliyordu. Hyde Park'ta onu görüp tanıdığım ve kendimi durduramadan ona seslendiğim için sonsuza kadar minnettar kalacağım. Onca yıl boyunca kendisinden neden haber alamadığımı açıkladı. Ve annemin evliliği yüzünden birbirimizden uzaklaşmamış olsaydık benim için yapacağı şeyi yapmaya, kefareтини ödemeye çalıştı. Benim için iyi bir evlilik ayarlaması için artık çok geçti.

-Dört yıldır çalışıyordum. Ama bana Pinewood'u ve yeni bir hayat şansını verdi. Bu çok değerli bir hediyeydi Ferdinand, çünkü babamdan gelmişti. Saf sevginin bir hediyesiydi."

Başını eğdi ve gözlerini kapattı. "Bu, vasiyetini değiştirmeyi ihmal ettiğine neden inanmayacağınızı açıklıyor," dedi.

"Evet."

Ferdinand onun ellerini teker teker dudaklarına götürdü. "Beni affet," dedi. "Pinewood'a geldiğimde ödüllü bir eşek gibi davrandım. Hemen gitmeliydim. Şimdi orada hâlâ mutlu olurdun."

"Hayır." Kadın ciddiyetle ona baktı. "Bu koşullar altında oldukça makul davrandın. Beni daha ilk günden kapı dışarı edebilirdiniz."

"Eve git," diye ısrar etti. "Oraya geri dön. Ben istediğim için değil, baban istediği için. Ve çünkü sen oraya aitsin."

"Belki de öyle yaparım," dedi.

"Hayır, kes şunu." Ayağa kalktı ve onu kendi ayağına çekti. "Yüzündeki ifadeden benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum. Oraya gitmeye niyetin yok, değil mi? Çünkü *benden* geliyor. Bu da beni asıl soruma geri getiriyor. Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum." Gözlerini kapattı.

Bu bir hataydı. Bir adım daha yaklaştı, kollarını ona doladı ve açık ağzını onunkinin üzerine koydu. Adam onu hapsedmemiş olsa da kadın bu kucaklaşmayı sonlandıracak güçte değildi. Kollarını onun boynuna doladı ve son birkaç gündür kendine karşı kurduğu tüm savunmaların yıkılıp gitmesine izin verdi. Onu tüm özlemiyle, tüm tutkusuyla, tüm arzusuyla öptü.

Kalbindeki sevgiyi.

O birkaç an için imkânsızlıklar mümkün görünüyordu. Ancak tutku, gerçekliği çok uzun süre bastıracak güce sahip değildi.

"Ferdinand," dedi, başını geri çekerek, ama kollarını ona dolamaya devam etti, "senin metresin olamam."

"Hayır, yapamazsınız," diye kabul etti. "Pozisyon artık açık değil. Zaten her şey yanlış. Ben metres edinmek için yaratılmadım. Bir kadınla yatıp hayatımın geri kalanını o yokmuş gibi sürdüremem. Benimle evlenmeni istiyorum."

"Bamber Kontu'nun kızı olduğum için mi?" diye sordu, elleri adamın omuzlarına kayarak.

Dilini gıdıkladı. "*Gayrimeşru* kızım. Bu ilginç detayı unutmuşsun," dedi küçümseyerek. "Hayır, elbette bu nedenle değil. Sana daha önce de sormuştum, babanın kim olduğunu öğrenmeden çok önce. Seninle evlenmek istiyorum, hepsi bu. Seni özlüyorum."

Onu sevdiğini söylememiştii ama söylemesine de gerek yoktu. Ona bakışında, onu tutuşunda ve söylediği sözlerde bunu hissediyordu. Viola birkaç anlık yoğun bir ayartılmanın farkındaydı. Çünkü tek bir *kelimeyle* - evet- tüm hayatını değiştirebileceğini biliyordu. Adam onu seviyordu. Onunla evlenmek istiyordu. Ona her şeyi anlatabilirdi - onun hakkında en kötü şeyleri zaten biliyordu. Onun Clarence Wilding'in tüm borçlarını ödeyebileceğinden ve ödeyeceğinden ve böylece ailesini yıkım tehdidinden kurtaracağından hiç şüphesi yoktu. Kendisi de Daniel Kirby'nin gücünden ve fahişelik hayatından sonsuza dek kurtulmuş olacaktı.

Ama kız onu seviyordu. Onun için değerli olan her şeyi -ailesini, toplumdaki konumunu, arkadaşlarını- feda etmeden onunla evlenemezdi. Şimdi umursamadığını düşünebilirdi -her zaman her türlü meydan okumayı kabul etmek için pervasız, tehlikeli bir hevesi vardı, ne kadar çirkin olursa o kadar iyiydi. Ama bu kazanamayacağı bir meydan okumaydı. Hayatının geri kalanının çoğunda mutsuz olacaktı. Dolayısıyla kız da öyle olacaktı.

"Ferdinand," dedi ve ne zaman kendini incinmekten korumak istese yüzünde beliren o küçümseyici yarım gülümsemenin ardına çekildi, "seninle evlenmeyi reddettim çünkü ne seninle ne de başka bir erkekle evlenmek istiyorum. İstedğim zaman istediğim erkeğe sahip olabilecekken ve özgürlüğümü hala koruyabilecekken neden evleneyim ki? Senin metresin olmayı asla kabul etmedim. Londra'ya geldiğimiz gece seninle yattım çünkü bunu çok istiyor gibiydin. Ve itiraf etmeliyim ki hoştu. Ama bir kadını yatakta nasıl memnun edeceğini henüz bilmiyorsun, beni affet. Seninle kalırsam bir iki hafta içinde huzursuz olurum. Pinewood'da kendimi huzursuz hissediyordum.

bir süre. Oraya gelerek ve beni yapmak istediğim şeyi yapmaya zorlayarak bana bir iyilik yaptınız - yani kariyerime devam ederek. Bu hayatı heyecan verici buluyorum."

"*Yapma* bunu." Kollarını morluklar bırakacak kadar sert kavrıyordu. Aynı zamanda gözlerinin içine bakıyordu, kendi gözleri de aniden simsiyah olmuştu. "Lanet olsun sana, Viola. Bana *güvenmiyor* musun? Beni sevseydin güvenirdin. Belki de beni seviyorsundur diye düşünmüştüm."

"Oh, Ferdinand." Gülümsedi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ne kadar aptalsın."

Kadından uzaklaştı ve kapının içindeki bir sandalyeden şapkasını ve bastonunu aldı.

"Bana güvenebilirdin, biliyorsun." Eli kapı kolundayken ona tekrar baktı. "Eğer senin üzerinde bir gücü varsa, bunu bana söyleyebilirdin. Dudley erkekleri kadınlarını nasıl koruyacaklarını bilirler. Ama seni zorlayamam, değil mi? Ve eğer sevmiyorsan beni sevmeni sağlayamam. Sana iyi günler."

Kadın bir kolunu ona doğru uzatırken kapı arkasından kapanıyordu. Arkasından seslenmemek için elini ağzına kapattı. Boğazındaki ağrı neredeyse dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Daniel Kirby'nin kim olduğunu biliyordu.

Bana güvenebilirdin... bunu bana söyleyebilirdin. Dudley erkekleri kadınlarını nasıl koruyacaklarını bilirler.

Onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Fikrini değiştirirse onu nerede bulacağını da bilmiyordu.

Tanrı'ya şükür bilmiyordu. Günah onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ferdinand kardeşini bir aile babası olarak görmeye hâlâ alışmamıştı. Ama Tresham'ın uşağı onu Dudley House'un çocuk odasına kadar götürüp anons ettiğinde, içeri girdiğinde Tresham'ı gerçekten de yerde, üç yaşındaki çocuğuyla tahta bloklardan tehlikeli görünen bir kale inşa ederken, bebek de yanlarında bir battaniyeye uzanmış, düşen duvar parçalarının menzili dışında bacaklarını tekmeleyip elini sallarken buldu. Kollar. Hemşireleri görünürde yoktu. Jane de öyle.

Bir amcanın gelişi, en azından birkaç dakikalığına, şatodan daha cazip görünüyordu. Nicholas hızla odanın öbür ucuna geldi ve Ferdinand onu kucaklayıp tavana fırlattı.

"Merhaba, eski dostum," dedi çığlık atan çocuğu yakaladığında. "Vay canına, neredeyse seni kaçıırıyordum. Bir ton ağırlığındasın."

"Tekrar!"

Ferdinand onu tekrar fırlattı, çocuğu yakalarken büyük bir telaşla sendeledi ve kükredi ve sonra bebeğin karnını gıdıklamak için eğilmeden önce onu yere bıraktı.

"Jane nerede?" diye sordu.

Tresham, Ferdinand'ın unutmuş olma ihtimaline karşı, "Leydi Webb'i - vaftiz annesini- çağırıyordu," diye açıkladı. "Angie onunla gitti ama ben gitmedim. Kız kardeşimizin şimdiye kadar gösterdiği tek sağduyu Jane'e olan bağlılığı. Sezon boyunca karı kocaların herhangi bir yerde birlikte görülmelerinin ya da en azından herhangi bir eğlenceye geldikten sonra iki dakikadan fazla birlikte kalmalarının kötü bir *ton* olduğu düşüncesi çok sinir bozucu Ferdinand. Düşesimi ilk fırsatta Acton'a, eve geri götürüyorum."

Kardeşi *bu* hale mi gelmişti? Ferdinand ona hayranlıkla bakarak düşündü. Zamanının çoğunu çocuklarıyla geçiren ve karısı yanında olmadığına homurdanan bir adam mı? Dört yıl sonra, Tresham hâlâ ayağındaki prangadan şikâyetçi değil miydi?

Ferdinand kasıtlı bir rahatlıkla, "Bazı bilgilere ihtiyacım var," dedi. "Sizin bilebileceğinizi düşündüm."

"Vay canına!" diye haykırdı kardeşi, şato aniden yerle bir olurken. "Bu benim hatam mıydı, Nick? Yoksa senin mi? Sen mi dürttün

Yine parmağınla mı? Yaptın, seni yaramaz." Kıkırdayan oğlunu kaçamadan yakaladı ve onunla yerde güreşti.

Ferdinand biraz hüzünle izledi.

"Şimdi." Tresham ayağa kalktı ve her zamanki gibi tertemiz görünmesine rağmen giysilerini fırçaladı. "Ne oldu Ferdinand?"

"Kirby'yi tanıyorsunuz sanırım," dedi Ferdinand. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Nerede yaşadığını yani?"

Kardeşi fırçanın ortasında durakladı ve bariz bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kirby?" dedi. "Yüce Tanrım, Ferdinand, eğer istediğin bir kadınsa, çok daha doğrudan-"

"Lilian Talbot'un kariyerini o mu yönetti?" Ferdinand sordu.

Dük ona sertçe baktı. "Hemşire gelmeden önce blokları topla ve yerine koy, Nick," dedi. Yeterince mutlu görünen bebeğe bir göz attıktan sonra odayı geçip pencerenin önünde durdu. Ferdinand da orada ona katıldı.

"Bu sabah birlikte konuşuyorlardı," dedi Ferdinand. "Kirby ve Viola Thornhill, yani. Sonra annesi bana Kirby'nin daha önce de yaptığı gibi kızına bir mürebbiye bulması için yardım ettiğini söyledi. O da buna inanmış görünüyordu."

"O halde," dedi Tresham, elini kadehinin sapına kapadı, ama kadehi gözüne götürmedi, "onun eski menajeri olmasıyla ilgili sorunuzun retorik olduğunu varsayıyorum?"

"Onu bulmam gerek," dedi Ferdinand. "Ona, kızın üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu nazikçe sormam gerekiyor."

"Hiç aklına geldi mi?" diye sordu kardeşi, "belki de *kızın* işe dönmek istediği için mi?"

"Evet," dedi Ferdinand sert bir sesle. Ön kapının dışında durmuş olan kardeşinin armalı şehir arabasına baktı. Kız kardeşi ve baldızı arabadan iniyordu. "Ama durum öyle değil. Pinewood'un onun olduğunu biliyor ama oraya geri dönmeyecek. Orada *mutluydu*, Tresham. Onu ilk gördüğümde, köyün yeşil alanında bir çuval yarışı düzenlerken görmeliydin, kızarmış ve gülüyordu, saçları sırtında bir örgü halindeydi, burada bir demet papatya vardı." Sol kulağının üzerindeki bir noktayı işaret etti. "*Mutluydu*, lanet olsun. Ve şimdi beni sevmediğinde ısrar ediyor." Bu, onun farkına bile varmadığı bir non sequitur'du.

"Sevgili Ferdinand-" Kardeşinin sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Ferdinand. "Şeytana uyma Tresham, *yalan* söylüyor."

Ancak çocuk odasının kapısının açılması ve Jane ile Angeline'in ortaya çıkmasıyla sohbetleri yarıda kesildi. Çocuklar kucağa alınıp kucaklanırken, Nicholas annesine ve teyzesine yüksek sesle gökyüzü kadar uzun bir kale inşa etmekten ve Ferdie Amca'nın onu neredeyse düşürecek kadar yükseğe fırlatmasından bahsederken ve bebek yüksek sesle ağlarken birkaç dakika boyunca büyük bir gürültü ve karışıklık yaşandı. Neyse ki çocuk hemşiresi yetişkinleri kurtarmak için olay yerine geldi ve çay içmek için salona çekilebildiler.

"Peki Ferdie," diye sordu Angeline oraya yerleşir yerleşmez, "onu bulabildin mi?"

"Bayan Thornhill?" dedi ihtiyatla. Heyward'ın Angie'ye Londra'nın en kötü şöhretli fahişelerinden biri hakkında bilgi vermeye ne kadar istekli olacağından emin değildi. "Evet. White Horse Inn'de. Hanın sahibi amcası. Annesi ve üvey kız kardeşleri de orada yaşıyor."

"Ne kadar muhteşem," dedi. "Çok mu bayağılar?"

"Hiç de değil," dedi sert bir sesle. "Thornhill aslında doğuştan bir beyefendi. Bayan Thornhill'in üvey babası Wilding de öyle."

"*Clarence* Wilding?" Tresham söyledi. "Onu hatırlıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam bir kavgada kendini öldürmüştü."

"Ama yine de bir beyefendi," dedi Ferdinand, tıpkı Bayan Wilding'in daha önce yaptığı gibi savunmaya geçtiğini konuşurken bile fark etmişti. "Bayan Thornhill, merhum Bamber Kontu'nun öz kızıdır."

Tresham kaşlarını kaldırdı. Angeline kendinden geçmiş görünüyordu.

"Oh, Ferdinand," dedi Jane, "bu onun neden Pinewood Malikânesi'nde olduğunu açıklıyor. Orayı ona geri verdiği için şimdi her zamankinden daha çok memnunum."

"Bir *kontun* kızı!" Angeline haykırdı. "Ne kadar da görkemli. Onunla evlenmen senin için hiç de istisnai olmayacak, Ferdie. En titiz kişiler bile öz oğul ve kızlardan hoşlanmayabilirler ama son derece saygın insanlar onlarla her zaman evlenirler. Ve Bayan Thornhill babası tarafından ölmeden önce tanındı. Ona mal mülk verdi - vasiyetinde söylemeyi unutmuş olsa bile bunu yapmak istediğinden eminim ve şimdi siz ona geri verdiğinizde göre, zaten kimse daha akıllı olmayacak. Sadece Pinewood'lu Bayan Thornhill olarak bilinecek - tabii Leydi Ferdinand Dudley olana kadar. Jane, daha fazla zaman kaybetmemeliyiz."

"Angie!" Ferdinand sertçe konuştu. "Onun gayrimeşru olması *tonların* ona yönelteceği en kötü suçlama değil. İki parmağımı şıklatsam umurumda olmazdı ve bu konuyu tartışmak isteyen herkese karşı onun onurunu savunurdum."

Ama umurunda olurdu. En azından Heyward seninle işini bitirdiğinde umurunda olurdu."

"Pooh!" dedi. "Heyward beni yönetmiyor. Ayrıca, o kadar havasız olmazdı."

"Ferdinand." Jane sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Onunla evlenecek misin? Eğer evlenirsen seni asla reddetmeyiz. Değil mi, Jocelyn?"

"Öyle değil mi?" diye sordu, kara bakışlarından biriyle ona bakarak.

Gözleri parladı. Jane'in, en güçlü erkeğin bile tir tir titremesine neden olabilecek bu bakıştan etkilenmemekle kalmayıp, aynı zamanda onu aldığı kadarını vermeye kışkırttığını görmek Ferdinand'ı her zaman büyülemişti. Belki de uzun zaman önce Tresham'ın onunla bu yüzden evlendiği sonucuna varmıştı.

"Hem *Dudley* olduğunu iddia ediyorsun hem de böyle bir soru mu soruyorsun?" diye bağırdı. "*Siz* öyle yapsanız bile ben Ferdinand'ı evlatlıktan reddetmeyeceğim. Ve eğer onunla evlenmeyi seçerse Bayan Thornhill'i de reddetmeyeceğim. Doğumuna engel olamıyor. Ve neden böyle bir kariyer seçtiğini kim bilebilir? Kadınlar birçok nedenden dolayı cariye, metres ve *fahişe* olurlar. Ama bu *asla* kişisel bir seçim değildir. Hiçbir kadın böyle bir aşağılanmayı özgürce seçmez. Bayan Thornhill Ferdinand'ın saygı, hayranlık ve sevgisini kazandıysa, ailesi tarafından takdir edilmeye layıktır. Başka hiç kimse olmasa bile *benim takdirimi* kazanacaktır."

"Gerçekten de aşkım!" Tresham gözlerini kardeşine çevirmeden önce yumuşak bir sesle konuştu. "İşte gördün Ferdinand. Biz Dudley'leriz. Ve eğer toplum bize bir şeyin imkânsız olduğunu söylüyorsa, *o* zaman elbette toplumun iyi görüşünü o kadar da önemsemediğimizi kanıtlamak için kışkırtılmışız demektir." Baş ve orta parmağını tatmin edici bir sesle şaklattı.

"Bravo, Tresh!" Angeline dedi ki. "Beyaz At Hanı mı dedin Ferdie? Jane, orada Bayan Wilding ve Bayan Thornhill'i ziyaret etmeliyiz. Onu görmek için sabırsızlanıyorum, ya sen? Ferdie'nin dikkatini çektiğine göre çok güzel olmalı. Heyward hiç kombinezon giymediğini söylüyor, tabii bunu benim yanımda söylememesi gerekirdi, ama onu yıllar önce narin bir çiçek olmadığımı ve en ufak bir kışkırtmada bayılmayacağıma ikna ettim. Yapacağımız şey, Jane, onları sosyeteye tanıtmak için büyük bir resepsiyona davet etmek. Ferdie nişanlandığını duyurabilir-"

"Angie!" Ferdinand ayağa kalktı. "Bir damper al, olur mu? Benimle evlenmeyecek."

Nadir bir an için nutku tutuldu. Ağzı hâlâ açık bir şekilde ona baktı. Ama çabuk toparlandı.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü *istemiyor*," dedi. "Çünkü özgürlüğünü korumayı ve kendi hayatını yaşamayı tercih ediyor. Çünkü beni önemsemiyor. Çünkü beni *sevmiyor*." Bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Deuce al şunu, özel hayatımı ailemle tartıştığıma inanamıyorum."

"Pinewood'a geri mi dönüyor o zaman?" Jane sordu.

"Hayır," dedi. "Bunu da yapmayacak. Eğer bilmeniz gerekiyorsa, eski yaşam tarzına geri dönüyor. İşte bu kadar! Tartışma bitmiştir. Her zaman için. Ben artık gideyim. Çay için teşekkürler, Jane." Bir damlasına bile dokunmamıştı.

"Angeline." Jane baldızlarına seslendi ama o Ferdinand'a bakıyordu. "Fikrini beğendim. Yarın sabah White Horse Inn'e uğrayacağız. Bence bundan daha fazla gecikmemeliyiz. Beni gitmekten men etme, Jocelyn. Sana karşı gelirim."

"Aşkım," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, "kendi karılarını kontrol edemeyen o zavallı adamlardan biri olduğumun söylenmesine izin veremem. Emirleri sadece, onlara uyulacağına dair makul bir beklentim olduğunda veririm."

Ferdinand başka bir şey duymadı. Odadan çıkmış ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Ama sormak için geldiği soruya bir yanıt alamamıştı, diye düşündü merdivenlerden aşağı koşarken.

Kirby'yi bizzat bulması gerekiyordu. Çok zor olmasa gerek. Sadece Kirby'nin konuşmaya isteksiz olacağını umuyordu. Aslında adamın hatırı sayılır bir iknaya ihtiyacı olacağını umuyordu.

Viola ertesi sabah White Horse Inn'in küçük ofisinde hesap defterlerini güncelleştiriyor, rakam sütunlarının dengeli olduğundan emin oluyordu. Yıllar önce handa bıraktığı en sade sabahlıklarından birini giymişti. Pek *modası* geçmiş sayılmazdı, çünkü hiçbir zaman moda olmamıştı. Hannah'ya saçlarını sıkı örgülerden oluşan bir taç şeklinde toplatmıştı.

En azından bu haftanın geri kalanında, amcasının sekreteri ve muhasebecisinden başka bir şey değilmiş gibi hissetmek istiyordu. Ne önüne ne de arkasına bakmak istiyordu. Zihnini acımasızca önündeki rakamlara odakladı.

Yine de zihin tuhaf bir şeydir. Mekanik bir göreve konsantre olabilir

Aynı zamanda da en disiplinsiz şekilde dolaşıyordu.

Daniel Kirby ile buluşmasına.

Ferdinand'la olan üzücü yüzleşmeye.

Sonrasında olan her şeye.

O gittikten kısa bir süre sonra annesi oturma odasına geri gelmişti. Maria, Claire ve Wesley Amca da öyle. Hepsi de beklentiyle gülümsüyordu.

"Eee?" diye sormuştu annesi.

"Bana Pinewood'un tapusunu getirdi," demişti onlara, masanın üzerindeki kâğıtları göstererek. "Mülkiyeti bana devretti. Her zaman onun olduğundan daha çok benim olduğunu söyledi."

"Hepsi bu mu?" diye sormuştu annesi, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Ah, Viola," demişti Maria, "o çok *yakışıklı*."

"Bana evlenme teklif etti," demişti Viola onlara. "Ben reddettim."

Elbette gerçek nedenlerini açıklayamamıştı ve bu yüzden annesinin, onu reddetmeye iten şeyin gayrimeşru oluşu olduğu sonucuna varmasına izin vermek zorunda kalmıştı. Annesi ağlamıştı. Ama bu gerçeğin Lord Ferdinand Dudley için bir şey ifade etmediği ortadayken Viola için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamamıştı.

"Anne," dedi Viola sonunda, "onu sevmiyorum."

"Aşk mı? *Aşk mı?*" Annesinin sesi yükselmişti. "Bir lordu, bir *dükün* oğlunu reddediyorsun, onunla evlenip ömür boyu güvende olabilecekken? Kız kardeşlerin için bir şeyler yapabilecekken? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Onu nasıl sevmezsin," diye feryat etmişti Maria, "o bu kadar *Muhteşem mi?*"

"Sus, Maria!" Claire sertçe konuştu. "Anne, gözlerini kurula ve sana biraz çay getirmeme izin ver."

Anneleri burnunu sildikten sonra, "Ah," demişti, "bencil olan benim. Affet beni, Viola. Mürebbiyenin maaşından bize hep para gönderirdin. Bize karşı çok nazıktın."

"Ve o zamandan beri de Rosamond," demişti Wesley Amca. Viola'nın başını sallamasına rağmen devam etti. "Benjamin'in okul masraflarını ödeyen ben değilim, biliyorsun. Viola ödüyor. Ve benden geldiğini düşündüğün başka şeyler de var. Artık bilmenin zamanı geldi. Sevmediğin zengin bir aristokratla evlenmek zorunda değilsin yeğenim. Ve eğer istemiyorsan tekrar mürebbiye olarak dışarı çıkmak zorunda da değilsin. Han benim geçimimi sağlayacak.

Tıpkı Alice yaşıyorsa onu ve çocuklarımızı destekleyeceği gibi."

Hepsi gözyaşlarına boğulmuştu, Wesley Amca hariç, o da alt kata inmişti. Kimse bir daha Ferdinand'dan bahsetmemişti - Viola oraya döndüğünde hâlâ odasında olan Hannah dışında.

"Ee?" diye sormuştu. "Seni o eve geri götürmek için mi geldi? Yoksa aklı başına geldi ve sana daha iyi bir şey mi teklif etti?"

"Daha iyi bir şey, Hannah," demişti Viola ona. "Bana Pinewood'u verdi. Belki bir gün, Bay Kirby benden daha fazla para kazanamadığında ve borcun ödendiğine karar verdiğinde, oraya geri döneriz, sen ve ben. Herkesin biraz umuda ihtiyacı vardır. Lord Ferdinand Dudley bana bunu verdi."

"Peki seni dürüst bir kadın yapmayı teklif etmedi mi?" Hannah sormuştu. "İtiraf etmeliyim ki onun hakkında daha iyisini düşünmüştüm."

"Dürüst bir kadın." Viola içini çekti ve sonra güldü. "Teklif *etti* Hannah, ben de reddettim. Hayır, bana öyle alaycı bir tavırla bakma. Neden reddettiğimi, neden onunla ya da başka bir adamla asla evlenemeyeceğimi en iyi sen biliyor olmalısın. Bunu ona yapamazdım."

"Neden olmasın, aşkım?" diye sormuştu Hannah.

Bu aslında retorik bir soruydu ama Viola yine de cevaplamıştı. "Çünkü onu *seviyorum*, işte bu yüzden," diye bağırmişti. "Çünkü onu seviyorum, Hannah." Yaşlı hemşiresinin harika bir şekilde rahatlatıcı olan ama bir şekilde her şeyi daha iyi hale getirme sihirli yeteneğini kaybetmiş kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

O sütunu kesinlikle doğru toplamıştı, diye düşündü şimdi, başını hesap defterine eğmişken. Üç kez toplamış ve her seferinde aynı toplama ulaşmıştı. Sorun şu ki, yapacak başka evrak işi kalmamıştı ve bunun sona ermesini istemiyordu. Kendini işe vermek istiyordu.

Ama kapı aniden açıldı ve Maria'nın kızarmış, heyecanlı yüzü kapının önünde belirdi.

"Viola," dedi, "hemen annenin yanına gelmelisin. Seni almam için beni gönderdi."

"Neden?" Viola hemen şüphelendi.

"Söylemeyeceğim." Maria önemle sırtıttı. "Bu bir sır."

Viola bıkkınlık içinde içini çekti. "Geri dönmedi, değil mi?" diye sordu. "Döndüyse söyle Maria. Onu görmek istemiyorum ve sen de geri dönüp

Anneme söyle."

"Söylemiyorum," dedi kız kardeşi.

Viola üst kata çıkarken, birden aklına arayanın Daniel Kirby olabileceği geldi. Ama Maria bu konuda o kadar heyecanlanmazdı herhalde.

"Asla tahmin edemezsin," dedi Viola'nın hemen arkasından.

Neredeyse Maria kadar kızarmış görünen annesiyle birlikte oturma odasında iki hanımefendi vardı. Her ikisi de son moda giyinmiş iki büyük hanım; biri sessiz ve pahalı bir şıklık içinde, diğeri ise daha parlak ve gösterişli.

"Viola." Annesi de ikisi gibi ayağa kalktı. "Gel ve beni ziyaret etme nezaketini gösteren ve seninle de tanışmak isteyen bu hanımlara reverans yap."

Maria onun yanından geçip odaya girdi ama Viola kapının hemen önünde duruyordu. "Bu benim en büyük kızım, Viola Thornhill," dedi annesi.

"Onun lütfu,
Tresham Düşesi ve Leydi Heyward, Viola." Önce zarif, altın saçlı hanımı, sonra da diğeri işaret etti.

Viola daha sonra reverans yapıp yapmadığından asla emin olamadı. Ama ellerinin bir şekilde arkasındaki kapı kolunu bulduğunu ve sanki can havliyle kavradığını biliyordu.

İki hanımefendi de ona gülümsüyordu. Önce düşes konuştu.

"Bayan Thornhill," dedi, "umarım size ve annenize haber vermeden geldiğimiz için bizi bağışlarsınız. Ferdinand'dan hakkınızda çok şey duyduk ve sizinle tanışmayı çok istedik."

"Ben onun kız kardeşiyim," dedi Leydi Heyward. "Beklediğim kadar güzelsiniz. Ve daha genç."

Biliyorlar mıydı? *Biliyorlar mıydı?* Ferdinand burada olduklarını biliyor muydu? *Tresham Dükü biliyor muydu?*

"Teşekkür ederim," dedi Viola. "Annemi ziyaret etmeniz ne büyük incelik." "Ekselansları bizi yarın Dudley House'da çay içmeye davet etti. Tünaydın, Viola," dedi annesi. "Gel ve otur."

Biliyorlar mıydı?

Düşes, "Aslında Bayan Wilding," dedi, "Bayan Thornhill'i bugün bizimle birlikte gezintiye çıkarmak istiyoruz. Kapalı mekânlarda geçirilemeyecek kadar güzel bir gün. Ona bir saatinizi ayırabilir misiniz?"

Viola, "Amcamın kitapları üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Ama *tabii ki* kurtulabilirsin," dedi annesi. "Koş ve güzel elbiselerinden birini giy. Giydiğin o eski şeyi nereden bulduğunu hayal bile edemiyorum. Majesteleri ve Leydi Heyward senin hakkında ne düşünecek?"

Düşes Viola'ya sıcak bir gülümsemeyle, "Lütfen gelin," dedi. "Evet, lütfen," diye ekledi Leydi Heyward.

Gidip üstünü değiştirmekten başka çare yok gibiydi. On dakika sonra Viola, Leydi Heyward'ın yanındaki son derece lüks, üstü açık at arabasına oturmuş, düşes ise sırtı atlara dönük bir şekilde karşıdaki koltuğa oturmuştu.

Lütfen parka gitmeyin.

Ama araba Hyde Park yönüne döndü.

Düşes, "Sizi rahatsız ettik ve üzdük," dedi. "Lütfen Ferdinand'ı suçlamayın, Bayan Thornhill. Bizi o göndermedi. Bize evlilik teklifini reddettiğinizi söyledi."

"Amcamın hanına yaptığınız ziyaretten böyle bir eşleşmenin ne kadar uygunsuz olacağını anlamış olmalısınız," dedi Viola, kıpırdamamak için eldivenli ellerini kucağında kavuşturarak.

Düşes, "Anneniz gerçek bir hanımefendi," dedi, "küçük kız kardeşiniz de çok hoş. Büyük kızla tanışmadık. Sanırım okulda bir de üvey kardeşiniz var?"

"Evet," dedi Viola.

"Leydi Heyward, "Ferdie'nin kalbini çalan kadınla tanışmayı çok merak ediyorduk," dedi. Onu siz *çaldınız*, Bayan Thornhill. Bunu biliyor muydunuz? Yoksa beyefendilerin sık sık yaptığı gibi size söylemeyi ihmal mi etti? Çok aptal yaratıklar olabiliyorlar, değil mi Jane? Kendileriyle evlenmenin tüm önemli avantajlarını sıraladıkları mükemmel bir evlilik teklifi yaparlar ve gerçekten önemli olan tek avantajdan bahsetmeyi ihmal ederler. Heyward bana ilk evlenme teklif ettiğinde, dizlerinin üzerine çöküp çok güzel ve aptalca görünmesine rağmen reddettim, zavallı sevgilim. Herkes onun kuru bir ihtiyar olduğunu söylüyor -en azından Tresham ve Ferdie öyle söylüyor, çünkü elbette onlardan çok farklı. Aslında hiç de havai biri değil, en azından onunla baş başayken, ama bana ilk teklif ettiğinde aşktan söz ettiğine dair en ufak bir imada bile bulunmadı. Bir öpücük bile çalmaya çalışmadı. Bu kadar kışkırtıcı bir şey düşünebiliyor musunuz? Ona sırılsıklam aşık *olsam* bile onu nasıl kabul edebilirdim? Şimdi, söylemek istediğim neydi?"

"Lord Ferdinand'ı nasıl reddedebildiğimi merak etmişsinizdir," dedi Viola. At arabası parka doğru dönüyordu ve kalbi daha hızlı atıyordu. Bu yüzden

Elbette, birkaç saat içinde bütün *tonu* parka çekecek olan moda saat değildi, ama öyle bile olsa, her an tanınabilirdi. "İnanın bana, hiçbirisi ona duyduğum saygıyla ilgili olmayan çok zorlayıcı nedenler var. Bu nedenlerden en önemlisi, annemin evliliğinden olan bir kız olmamam. Belki de ismimin neden onunkinden farklı olduğunu merak etmişsinizdir. Gördüğünüz gibi bu onun kızlık soyadı."

Leydi Heyward, Viola'nın elini kendi elinin içine alarak, "Siz merhum Bamber Kontu'nun öz kızıısınız," dedi. "Bunda utanılacak bir şey yok. Tabii ki öz oğullar babalarının unvanlarını ve mülklerini miras alamazlar, ama bunun dışında öz çocuk olmak evlilik içinde doğmak kadar saygıdeğerdir. *Bu* sizi Ferdie'yle evlenmekten alıkoymamalı. Onu seviyor musun?"

"Bir nedeni var," dedi Viola, yüzünü hasır bonesinin kenarıyla gizlemek için başını başka yöne çevirerek, "bu sorunun hiçbir önemi yok. Onunla evlenemem. Ve size bunu açıklamayacağım. Beni amcamın hanına geri götürmelisin, lütfen. Benimle görülmek istemezsiniz. Dük ve Lord Heyward bunu istemez."

Düşes, "Bayan Thornhill, kendinizi üzmeyin," dedi. "Size çok az insanın bildiği bir şey söyleyeceğim. Angeline bile bunu ilk kez şimdi duyacak. Jocelyn'le evlenmeden önce onun metresiydim."

Leydi Heyward'ın eli Viola'nın elinden kaydı.

Düşes, "Beni Ferdinand'ın Londra'ya döndüğünüzde sizi götürdüğü evde tuttu," dedi. "Evi Jocelyn tuttu. Şehre geldiğimizde her zaman bir ya da iki öğleden sonramızı orada geçiririz. Çok güzel anılar barındırıyor. Birlikte mutlu olmayı orada öğrendik. Ama bu benim bir metres olduğum gerçeğini değiştirmez. Düşmüş bir kadın, diyebilirsiniz."

"Jane!" Leydi Heyward haykırdı. "Ne kadar tamamen, muhteşem romantik. Neden bana hiç söylemedin?"

Demek biliyorlardı, diye düşündü Viola. Onu böyle açık bir arabada yanlarında getirmeleri ne kadar da düşüncesizceydi.

"Hiçbir erkeğin metresi olmayacağımı iddia etmek benim için her zaman bir gurur meselesiydi," dedi başını tekrar öne eğerek. Siz tek bir adam tanıyordunuz, Majesteleri. Çalıştığım dört yıl boyunca o kadar çok erkek tanıdım ki sayısını unuttum. Aslında saymayı hiç denemedim ya da istemedim. Bu bir işti. Sizin durumunuzdan tamamen farklıydı. Ben ünlüydim. Çok talep görüyordum. Hâlâ her an tanınıyor olabilirim. Beni eve geri götür."

"Bayan Thornhill." Düşes öne doğru eğildi ve Viola'nın elini tuttu.

İkisi de kendisinin. "Biz üçümüz kadınız. Erkeklerin asla anlayamayacağı şeyleri anlıyoruz, sevdiğimiz erkeklerin bile. Eylemin doğası gereği erkeklere zevk veren şeylerin, fiziksel bir deneyimden çok duygusal bir deneyim olmadıkça, partnerimize karşı bir tür sevgi taahhüdü olmadıkça bize hiçbir şey getirmeyeceğini anlıyoruz. *Hiçbir* fahişenin kariyerine özgür ya da neşeli bir kalple başlamadığını biliyoruz. Hiçbir kadının böyle bir hayattan zevk alamayacağını biliyoruz. Ve biz de -erkeklerin kesinlikle bilmediği gibi- kadının, *kişinin*, yaşamak için yaptığı şeyden oldukça farklı bir şey olduğunu biliyoruz. Bizden rahatsız oluyorsunuz. Muhtemelen bize kızılıyorsunuz. Ama ben biliyorum ki

-Eğer izin verirseniz sizi gerçekten çok seveceğimi hissediyorum. Ferdinand'ı seviyor musun?"

Viola başını sertçe çevirerek düşese baktı ve elini çekti. "Elbette onu seviyorum," dedi. "*Elbette seviyorum*. Yoksa onu neden reddedeyim ki? Gayrimeşru bir fahişenin bir dükün kardeşiyle evlenmesi muhteşem bir darbe olurdu, değil mi? Bu gayrimeşru fahişe bunu yapmayacak. Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için hayatımda tek bir şey yapabilirim. *Tek bir şey*, onu reddedebilirim. Eski hayatıma dönme ihtimalinin onunla evlenme ihtimalinden daha cazip olduğuna onu inandırabilirim. Eğer onu seviyorsan, beni şimdi eve götürürsün ve geri dönüp ona seni ne kadar soğuk ve küçümseyici bir şekilde karşıladığımı söylersin. Benim duygularım var. *Duygularım var* ve buna daha fazla katlanamam. Beni eve götür."

Düşes başını çevirdi ve arabacıya yeni talimatlar verdi. Sonra Viola'ya döndü.

"Çok üzgünüm," dedi. "Angeline ve ben çok işgüzar yaratıklarız. Ama ikimiz de Ferdinand'ı seviyoruz ve onu mutsuz görmekten nefret ediyoruz. Şimdi sizin de en az onun kadar mutsuz olduğunuzu görmek kalbimi kırıyor. Gideceğimiz yer olarak parkı bilerek seçtik. Seninle birlikte görünmek *istedik*. Sizi saygın kılmak istiyoruz."

Viola acı acı güldü. "Anlamıyorsunuz."

Leydi Heyward onun koluna dokundu. "Oh, evet," dedi, "biliyoruz. Ama Jane yanlış kelimeyi seçti. Sizi saygın biri yapmayacağız Bayan Thornhill, *saygıdeğer* biri yapacağız. Biz Dudley'ler hiçbir zaman saygıdeğer olmadık, görüyorsunuz. Ben asla yapmacık bir bayan olmam. Tresham, Jane bir keresinde araya girip bacağından vurulmasına neden olmadan önce sürekli düello yapardı ve bu hep kadınlar yüzünden olurdu. Ferdie en çirkin ve tehlikeli meydan okumalara asla karşı koyamaz. Ama biz hiçbir zaman saygıdeğer olmak istemedik, bu ne kadar sıkıcı olurdu! Yine de saygı görüyoruz. Kimse bize saygı duymamaya cesaret *edemez*. Bize şans verirseniz sizi de saygıdeğer yapabiliriz. Ne kadar heyecan verici

olurdu. Büyük bir balo verirdim-"

"Teşekkür ederim," dedi Viola sessizce ama kararlı bir şekilde. "İkiniz de çok nazıksınız. Ama hayır."

Araba tekrar hanın avlusuna dönene kadar sohbet uzadı. Düşesin arabacısı Viola'nın inmesine yardım etmek için tünediği yerden aşağı atladı.

"Bayan Thornhill." Düşes ona gülümsedi. "Lütfen yarın annenizle çaya gelin. Reddederseniz hayal kırıklığına uğrayacağına inanıyorum."

"Sonunda Pinewood Malikânesi'nden Bayan Thornhill'le tanışabildiğim için çok mutluyum," dedi Leydi Heyward.

"Teşekkür ederim." Barouche tekrar ayrılmak için dönmeden önce Viola aceleyle hana girdi.

Yeni bir planı vardı. Parktan ayrıldıktan sonra aklına gelmişti. Zihnini aynı anda hem baş döndürücü bir umut hem de kasvetli bir umutsuzlukla doldurmuştu. Birkaç ayrıntıyı düşünmesi gerekiyordu.

Ferdinand ertesi sabah yatağından planladığından çok daha geç kalktı. Elbette gecenin büyük bir bölümünde dışarıdaydı, John Leaver ve diğer birkaç arkadaşını partiden partiye sürüklemişti - normalde katıldığı türden değildi - ve hatta daha kötü şöhretli oyun cehennemlerinden birkaçına bile gitmişti. Ama hiçbirinde Kirby'den iz yoktu.

Günü Tattersall'da ve adamın bulunabileceği birkaç yerde daha geçirmeyi planlıyordu. Sabırlı olması gerektiğine karar verdi, gerçi sabır pek de geliştirdiği bir erdem değildi. Eğer Kirby Viola için müşteri arıyorsa, bunu Ferdinand'ın uğramayı düşündüğü yerlerde yapmalıydı.

Kahvaltısını bitirmek üzereydi ki uşağı bir ziyaretçinin aradığını duyurdu. Efendisine bir kartvizit uzattı.

"Bamber?" Ferdinand kaşlarını çatı. Bamber öğleden önce ayağı mı kalkmıştı? Bu da ne demek oluyor? "Onu içeri al Bentley."

Kont birkaç dakika sonra yemek odasına girdi, her zamanki gibi kötü huylu ve her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Saçları dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Tıraş olmamıştı. Bütün gece ayakta kalmış olmalıydı ama üzerinde gece kıyafetleri yoktu. Seyahat için giyinmişti.

"Ah, Bamber." Ferdinand ayağı kalktı ve sağ elini uzattı.

Kont bunu duymazdan geldi. Masaya doğru yürüdü ve bunu yaparken at arabası paltosunun geniş cebine uzandı. Katlanmış birkaç kâğıt çıkarıp yere attı.

"İşte!" dedi. "O gece beni Brookes'a götüren kötü bir rüzgârdı, Dudley. Keşke oraya hiç adımımı atmasaydım, gerçek bu, ama attım ve yapacak bir şey yok. Başıma açtığın onca dert için sana lanet olsun." Konuşurken elini iç cebine atıyordu. Bir deste banknot çıkardı ve diğer kâğıtların yanına koydu. "İşte mesele burada bitiyor ve umarım hayatımın geri kalanında bu konuda *kimseden* tek bir kelime daha duymam."

Ferdinand tekrar yerine oturdu. "Bu nedir?" diye sordu, kâğıtları ve parayı göstererek.

Bamber kâğıtlardan birini aldı ve Ferdinand'ın burnunun dibine itmeden önce açtı.

"*Bu*," dedi, "babamın ölmeden birkaç hafta önce vasiyetine yaptığı ve York'ta annemin avukatına bıraktığı ekin bir kopyası. Sizin de görebileceğiniz gibi Pinewood'u o herife bırakmış. Bu mülk hiçbir zaman benim olmadı, dolayısıyla senin de olmadı, Dudley." İşaret parmağını paranın üzerine vurdu. "Ve *bu* da beş yüz pound. Pinewood'un vaadine karşılık masaya koyduğunuz miktar. Sana olan borcumu ödüyorum. Tatmin oldunuz mu? Elbette Pinewood'un değerinin bir kısmı bile değil. Eğer daha fazlasını istiyorsan-"

"Bu kadar yeter," dedi Ferdinand. Kâğıdı aldı ve okudu. Gözleri orada yazılı dört kelimeye takıldı: "Kızım Viola Thornhill." Merhum kont, kızıyla olan ilişkisini bu şekilde alenen kabul etmişti. Ferdinand merakla diğer adama baktı. "Yorkshire'dan yeni mi geldin, Bamber? Sanki bütün gece yolculuk yapmışsın gibi görünüyor."

Kont ona, "Kesinlikle öyle," diye güvence verdi. "Külüstür bir adam olabilirim, Dudley. Biraz gevşek biri olarak tanınıyor olabilirim ama herhangi bir sahtekârlığa ya da örtbas etmeye ortak olduğumun söylenmesine izin vermeyeceğim. O pislik, babamla ölmeden hemen önce burada karşılaştığını söyler söylemez-"

"Bayan Thornhill?"

Bamber, "Beni aramaya gelecek kadar küstahtı," dedi. "Beni kel bir tüyle bile devirebilirdiniz. Onun varlığından bile haberim yoktu. Her neyse, o bunu söyler söylemez anladım ki, eğer vasiyetiyle ilgili bir şey yapacak olsaydı, bunu burada olduğu hafta yapamazdı. Hatırlıyorum çünkü Westinghouse'a gidip harçlığımı yükseltmesini istemiştin. Tanrı aşkına, *pin* parasıyla yaşıyordum ve yaşlı Westinghouse her zaman bir sonraki çeyrekte bana avans vermek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Her neyse, babam bana bir gün önce Westinghouse'u görmeye gittiğini ama orada olmadığını söyledi. Annesi Kent'te ya da onun gibi uygunsuz bir yerde ölmüştü ve onu gömmeye gitmişti. Babam aynı gün Londra'dan ayrıldı. Bazen küçük meseleler için annemin avukatına giderdi. Bu konuda ona gitmiş olabileceği aklıma geldi - ya da bahsettiği diğer konuda da. Aslında annem bu konuda vasiyetten daha endişeli görünüyordu." Katlanmış diğer kâğıda dokundu.

"Bunlar neden daha önce gün ışığına çıkmadı?" Ferdinand sordu.

Bamber umursamaz bir tavırla, "Corking pek parlak bir ışık değil," dedi. "Onlar hakkında her şeyi unuttu."

"Unuttun mu?" Ferdinand ona kuşkuyla baktı.

Kont iki elini masaya dayadı ve gözlerini kısarak Ferdinand'a baktı.

"Unuttu," diye tekrarladı yavaşça vurgulayarak. "Sorularım hafızasını sarsmış. Bu kadarla kalsın, Dudley. *Unuttu.*"

Ferdinand hemen anladı. York'lu avukat öncelikle Bamber Kontesi'nin avukatıydı. Merhum kont onu çaresizlikten kullanmıştı çünkü Westinghouse Londra'dan ayrılmıştı ve Bamber yeni kavuştuğu kızı için her şeyi güvence altına almak için fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Kontes vasiyetnameyi öğrenmiş ve avukatını bu konuda hiçbir şey söylememesi için ikna etmişti. Ferdinand kâğıtları yok etmemeye kimin karar verdiğini tahmin bile edemiyordu. Sadece ikisinden birinin ya da her ikisinin de bu kadar suç işlemeye hazır olmadığına şükredebilirdi.

Bamber, "O malı nerede bulacağımı bilmiyorum," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi denemeye de niyetim yok. Üvey kardeşim olsa bile ona karşı herhangi bir yükümlülük hissetmiyorum. Ama onun hakkı olanı da elinden almayacağım. Sanırım nerede olduğunu biliyorsunuz. Ona bunları götürecek misin?"

"Evet," dedi Ferdinand. Diğer kâğıdın içeriğinin ne olduğu ya da kadının neden bunun kendisi için vasiyetten daha önemli olduğunu söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bamber'a olan sarsılmaz inancının yersiz olmadığını öğrendiğinde kendinden geçecekti. Yani Pinewood'u ona hiçbir şekilde borçlu değildi, diye düşündü alaycı bir tavırla.

"Güzel," dedi Bamber. "Bu kadar o zaman. Eve gidip uyuyacağım. Umarım Pinewood ya da Thornhill isimlerini bir daha asla duymam. Ya da Dudley adını. Bu arada Corking, Westinghouse'a vasiyetnamenin bir kopyasını gönderdi."

Gitmek için döndü.

"Bekle!" Ferdinand aklına bir fikir geldiğini söyledi. "Otur ve biraz kahve iç, Bamber. Seninle işim henüz bitmedi."

"Şeytan alsın!" dedi Earl sinirli bir şekilde, masadan bir sandalye çekip üzerine pek de zarif olmayan bir şekilde oturdu. "Bugün Brookes'un evini kendi ellerimle ateşe verirdim ve at kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapatmaya benzemeseydi, yanıp kül olmasını da izlerdim. Şimdi ne olacak?"

Ferdinand değerlendirci bir tavırla ona baktı.

Viola, Grosvenor Meydanı'ndaki Dudley House'un ön kapılarına yaklaşırken kendini korkunç bir şekilde savunmasız hissetti. Kapılar açılacak ve düşes dışarı çıkacak diye çok korkuyordu - ya da düşes kapıdan dışarı bakıyor olacaktı.

meydana bakan çok sayıdaki pencereden birine baktı. Tokmağı kaldırıp kapıya doğru bıraktıktan sonra düşesin koridorda olabileceğinden korktu.

Kapıyı çok üstün görünümlü bir uşak açtı. Gözleri kıza dikildi ve sonra kızın ötesine geçerek arabanın ve refakatçinin, hatta bir hizmetçinin bile olmadığını fark etti. Tekrar ona baktı.

"Onun lütfunu görmek istiyorum," dedi. Kendini yokuş yukarı bir mil koşmuş gibi nefessiz hissediyordu. Dizleri titriyordu.

Kâhya kaşlarını kaldırdı ve sanki sosyal skalada bir solucandan biraz daha aşağıdaymış gibi ona baktı. Viola, Dük'ün gün ortasına bu kadar yakın bir saatte evden uzakta olma ihtimalinin, endişelenmesi gereken en son şey olmadığını fark etmişti elbette.

"Lütfen Lilian Talbot'un kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin," dedi, hissetmediği bir güvenle bakışlarını onun üzerinde tutarak. Kendisine hâlâ parkta gezerken giydiği kıyafetleri giydiğini hatırlattı. Bunlar bir hanımefendinin giysileriydi, Pinewood Malikânesi'nden Viola Thornhill'in öğleden sonra ziyaretlerinde giydiği giysiler.

"Sanırım," dedi, "benimle görüşmeyi kabul edecek."

"İçeri girin," dedi uşak, öyle uzun bir aradan sonra ki, her an kapının suratına çarpılmasından korktu. "Burada bekleyin."

Adamın ona beklemesi için bir oda göstereceğini ummuştu. Her an koridorda sıralanan kapılardan biri açılıp düşes ortaya çıkabilirdi. Ya da uşağın çıkmakta olduğu büyük merdivenden inebilirdi. Viola, yanında sessiz, canlı bir uşakla ön kapıların hemen önünde durdu. Orada en az bir saat gibi gelen ama belki de beş dakika kadar süren bir süre durdu. Sonra uşak aşağı indi.

"Bu taraftan," dedi daha önce konuştuğu gibi soğuk bir sesle. Sağındaki kapıyı açtı ve kadın bir kabul odası olduğu belli olan bir yere adım attı; duvarların etrafına dizilmiş sandalyelerin bulunduğu kare şeklinde, zarif bir daire. "Ekselansları yakında sizinle olacak." Kapı kapandı.

O gelene kadar beş dakika daha geçti. Viola en az bir düzine kez kaçmayı düşündü ama buraya kadar gelmişti. Bu işi sonuna kadar götürecekti. Eğer Tresham Dükü düşündüğü gibi bir adamsa, önerisini kabul edecekti. Sonra kapı tekrar açıldı ve kadın pencereden döndü.

Adam odaya adımını atar atmaz garip bir şok hissetti. Pinewood'da olduğu kadar sert, yasaklayıcı ve... korkutucuydu. Yine de

küçük bir bebek tutuyordu. Çocuk onun omzuna yaslanmış, mızımız sesler çıkarıyor ve bir yumruğunu yüksek sesle emiyordu. Dük uzun parmaklı bir eliyle çocuğun sırtını sıvazlıyordu.

"Bayan... Talbot?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Reverans yaptı ve çenesini kaldırdı. Korkutulamazdı. "Evet, majesteleri."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Size bir teklifim var," dedi kadın.

"Gerçekten mi?" Sesi yumuşaktı ama kadının tüm iç organları telaşla sarsıldı. "Düşündüğün gibi değil," dedi aceleyle.

"Gururum mu okşandı yoksa... paramparça mı oldum?" diye sordu ona. Çocuk daha rahat bir pozisyon bulmak için bariz bir şekilde telaşlandığında elini bebeğin başının arkasına götürdü. O elde bir nezaket olduğunu düşündü. Ama adamın yüzünde hiçbir şey yoktu.

"Bilmiyorum," dedi, "Lord Ferdinand Dudley'nin Pinewood Malikânesi'ni bana geri verdiğinden haberin var mı? Ya da bana evlenme teklif ettiğinden."

Kaşları tekrar kalktı. "Ama bilmem gerekiyor mu?" diye sordu ona. "Kardeşim yedi yirmi yaşında, Bayan... Talbot."

Devam etmeden önce duraksadı. "Bilmiyorum," dedi, "düşes ve Leydi Heyward'ın bu sabah annemi ziyaret ettiklerini ve sonra beni parkta gezdirdiklerini biliyor musunuz? Ya da düşesin annemi ve beni yarın burada çaya davet ettiğinden. Onlara sorun çıkarmak istemem," diye ekledi.

Uzun parmaklarından ikisi bebeğin boynunu hafifçe ovuyordu. "Korkmana gerek yok," dedi. "Karımı kırbaçlamak gibi bir alışkanlığım yok. Kız kardeşim de Lord Heyward'ın sorumluluğunda."

"Londra'daki varlığımın sizi utandırmaktan başka bir işe yaramayacağının farkındayım," dedi.

"Öyle misin?" dedi.

"Bu sabah sizin barouche'unuzda görülmüş olabilirim," dedi. "Buraya gelirken görülmüş olabilirim. Yarın annemle geldiğimde de görülebilirim. Ve tanınabilirim."

Bir an düşünür gibi oldu. "Maske takmadığınız sürece," diye kabul etti, "sanırım bu açık bir olasılık."

"Pinewood'a geri dönmeye hazırım," dedi. "Ömrümün sonuna kadar orada yaşamaya ve Lord Ferdinand'ın yapabileceği her türlü girişimi püskürtmeye hazırım."

ya da beni orada görmek için. Bunun için yemin edeceğim - isterseniz yazılı olarak."

Bakışları kardeşininki kadar siyahtı, diye düşündü takip eden sessiz anlarda. Hayır, daha siyahtı. Çünkü Ferdinand'ın bakışları her zaman arkasında bir duygunun izlerini taşırdı. Bu adam ölüm kadar soğuk görünüyordu.

"Bu son derece yüce gönüllü bir davranış," dedi sonunda. "Sanırım bir şartınız var? Ne kadar, Bayan Talbot? Sanırım benim İngiltere'nin en zengin adamlarından biri olduğumun farkındasınız?"

Herhangi bir açıklama yapmadan veya özür dilemeden meblağı açıkça söyledi.

Odanın içinde biraz daha ilerledi ve yüzünü yarı yarıya ona döndü. Bebek -Gözleri maviydi ve uykulu bir şekilde ona bakıyordu. Boynunu ovmak onu uyutuyordu.

Dük, "Anlaşılan," dedi, "*ne kadar* zengin olduğunuzun farkında değilsiniz Bayan Talbot. Çok daha fazlasını isteyebilirdiniz. Ama artık çok geç, değil mi?"

"Senden borç istiyorum," dedi. "Sana geri ödeyeceğim. Faiziyle birlikte."

Dönüp ona tekrar baktı ve gözleri ilk kez donuk olmaktan çıktı. Görünüşe göre kız onun ilgisini çekmişti.

"Bu durumda," dedi, "ismimin ve ailemin saygınlığını oldukça küçük bir maliyetle sağlıyorum. Beni şaşırtıyorsunuz."

"Ama benim için başka bir şey yapmalısın," dedi.

"Ah." Çocuğunun uyuduğunu fark etmek için başını bir tarafa eğdi. Sonra tekrar Viola'ya baktı. "Evet, eminim vardır. Devam edin."

"Bu para bir borcun ödenmesinde kullanılacak," dedi. "Bunu benim için şahsen ödemeni istiyorum. Borcun tamamının ödendiğini ve başka borç olmadığını belirten bir makbuz almanı istiyorum. Hem senin hem de onun imzaladığı bir kopyasını White Horse Inn'den bana göndermeni istiyorum."

"Kim?" Kaşları tekrar havaya kalktı.

"Daniel Kirby," dedi. "Onu tanıyor musunuz? Size onun adresini verebilirim." "Lütfen yap." Yumuşak bir sesle konuştu. "Neden, sormama izin verirsiniz

Parayı verirsem ona kendin öder misin?"

Tereddüt etti. "Bu yeterli olmayacak," diye açıkladı. "Ödenmemiş başka faturalar bulacak ya da faiz oranı konusunda yanıldığımı iddia edecek. *Eğer* ona gidersen, miktar doğru olacaktır. Sen güçlü bir adamsın."

Çocuğu omzuna yaslanmış huzur içinde uyurken uzun süre ona baktı.

"Evet," dedi sonunda. "Sanırım öyleyim."

"Yapacak mısın?" diye sordu

ona. "Yapacağım."

Gözlerini kapattı. Onun kabul etmesini gerçekten beklemiyordu. Kabul etmezse daha çok rahatlayacağından mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrayacağından emin değildi. Hâlâ da emin değildi. Hayatının geri kalanında, yaptıkları anlaşmanın kendi tarafını tutması gereken zamanlara bakmasına henüz izin vermemişti.

Daniel Kirby'nin adresini verdikten sonra, "O halde makbuzun amcamın hanına teslim edilmesini bekleyeceğim," dedi. "Borcun hangi taksitlerle geri ödenmesini beklediğinizi şimdi söylemek ister misiniz, majesteleri? Ve sizin için kabul edilebilir faiz oranı nedir? Şimdi bir şey imzalayayım mı?"

"Sanırım buna gerek kalmayacak, Bayan Talbot," dedi. "Borcunuzu zamanında ödeyeceğiniz konusunda size güvенеbileceğimden eminim. Ne de olsa hayatınızın geri kalanında size her an nerede ulaşabileceğimi biliyorum, değil mi? Ve kısa bir süre önce gözlemlediğiniz gibi, ben güçlü bir adamım."

Titredi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi. "Makbuz elime geçtikten sonra bir sonraki posta arabasıyla Pinewood'a doğru yola çıkacağım."

"Eminim öyle olacaktır," dedi.

Aceleyle odanın karşısına geçti ve kapıyı açtı. Uşak koridordaydı. Kâhya ön kapıları açtı ve birkaç dakika sonra temiz havayı içine çekerek merdivenlere çıktı. Her şey çok kolay olmuştu.

Kaçınılmaz gibi görünen bir gelecekte az önce kurtulmuştu.

Annem ve Wesley amcam kurtulmuştu.

Claire de öyle.

Meydandan aceleyle çıktı, başı eğikti, parlak güneş ışığının sıcaklığı içine işliyordu. Hayat neden hâlâ kasvetten daha kasvetli görünüyordu? Neden ruhunun derinliklerine kadar üşüyordu?

Tresham Düşesi içeri adım atmadan önce resepsiyon odasının açık kapısının etrafına baktı.

"Gitti mi?" diye sordu gereksiz yere. "Neden tek başına geldi ve *seninle* konuşmak istedi, Jocelyn? Neden sahte bir isim kullandı?" Düşes daha önce bebeği emzirirken çocuk odasının penceresinden dışarı bakmış ve Viola Thornhill'in gelişini gözlemlemişti. Büyük oğullarına bir hikâyeye okumakta olan kocasına da bundan söz etmişti.

"Lilian Talbot onun çalışma adıydı," dedi.

"Ah." Kadın kaşlarını çatı.

"Beni," dedi, "Pinewood'a geri dönmesi ve bir daha görülüp haber alınmaması için ona ödeme yapmaya ikna etti."

"Ve sen *de kabul ettin* mi?"

"Ah, ama bu sadece bir borç, görüyorsun," dedi. "Kalıcı olarak yoksullaşmayacağız, Jane. Bana geri ödeyecek."

"Ferdinand için en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu. "Ne kadar aptalca bir asalet."

"Bu sabah Angeline'le birlikte onu parkta gezdirdiğinizi bana söylediği için özür diledi," dedi. "Ama seni kırbaçlamayacağıma söz verdim, bunu bilmek seni rahatlatacak."

"Jocelyn!" Başını bir yana eğdi. "Zavallı bayanı dehşete düşürüyorsun. Bu konuda ciddi değilsin, değil mi? İğrenç davranıp Ferdinand'ın kalbini kırmayacaksın, değil mi?"

"Bu sadece insanlar üzerindeki etkimden kaynaklanıyor, anlıyor musun?" dedi. "Bana karğs gelen tek kiğs sensin Jane. Seninle bana itaat etmeye zorlanman için evlendim ama ikimiz de bunda ne kadar başarılı olduğumu biliyoruz."

Kendine rağmen eğlenerek gülümsedi. "Christopher'ın uyuduğunu görüyorum," dedi. "Bunu nasıl *yapıyorsun*, Jocelyn? Buna içerliyorum. Ben onun annesiyim ama onu sallayarak uyutmaya çalıştığımda kıvranmaktan ve ağlamaktan başka bir şey yapmıyor."

"Benden yemek beklememesi gerektiğini anlayacak kadar akıllı, görüyorsunuz," dedi. "Sıkıntısını hafifletmek için uyuklamaktan başka çare yok. Dudley'ler asla negatif enerjiyi boşa harcayacak kadar aptal değildir. Sadece uykuya dalarlar ve gelecekteki kargaşa için depolarlar. Christopher, Angeline'i de katarsak, Ferdinand ve benim toplamımızdan daha fazla baş belası olacak. Nick'in daha nazik olabileceğine inanıyorum."

Güldü ama sonra ayıldı.

"Onu gerçekten Pinewood'a geri mi göndereceksin?" diye sordu. "Ferdinand ne yaptığınızı öğrenirse size meydan okuyabilir."

"Bu bir değişiklik olurdu," dedi. "Dört yılı aşkın bir süredir meydan okumaya maruz kalmadım. Bir tabancanın ters ucuna bakmanın verdiği tuhaf heyecanı unuttum. Gidip onu bulsam ve ona bir fırsat versem iyi olacak."

"Jocelyn, ciddi ol," dedi.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye güvence verdi ona. "Ferdinand'ı bulmalıyım. Bulmak zorundayım."

İtiraf etmeliyim ki aile reisi olmak hiç bu kadar ilginç olmamıştı. Şu serseriye alır mısın, Jane? Yanılmıyorsam kolumu ıslattı. Omzumdaki vıcık vıcık lekeden bahsetmiyorum bile."

Uyuyan oğullarını elinden alırken onu hızla öptü.

Ferdinand öğleden sonranın büyük bir bölümünü Daniel Kirby'yi arayarak geçirdi -başarısız oldu- ve her zamanki gibi öfkesini dizginleyip ölçülü ve etkili bir şekilde kullanmak yerine aceleciliğinin kendisini yönlendirmesine izin verdiğine karar verdi.

Çok daha etkili bir yol olduğu kesindi. Yine de biraz yardıma ihtiyacı olacaktı. Mümkün olan en iyi seçeneğin kardeşi olduğuna karar vermeden önce çok derin düşünmesine gerek yoktu. Ve böylece Grosvenor Meydanı'na doğru yola çıktı.

Tresham'ın poker suratlı uşağı, hem düşesin hem de lütfunun evde olmadığını bildirdi. Düşes, Leydi Webb ile bir bahçe partisine katılıyordu. Ekselansları ise dışarıdaydı.

"Lanet olsun!" Ferdinand kırbacını sabırsızca çizmesine vurarak yüksek sesle konuştu. "O zaman onu aramaya gitmem gerekecek."

Neyse ki çok uzağa bakmasına gerek kalmamıştı. Tresham'ın at arabası, tam eyerinin üzerinde sallanırken meydana doğru döndü.

"Ah," diye seslendi Tresham, "tam da aradığım adam. Ve sen her zaman kapımın eşiğindeydin."

"Beni mi arıyordunuz?" Ferdinand atından indi ve kardeşi at arabasının yüksek koltuğundan atlayarak kurdeleleri seysisine fırlattı.

"Londra sokaklarını tarıyorum," dedi Tresham, bir elini kardeşinin omzuna koyarak ve onunla birlikte evin merdivenlerinden yukarı doğru yürüyerek. Ferdinand'ı kütüphanesine götürdü, kapıyı kapattı ve ikisine de birer içki doldurdu. "Sana bir itirafta bulunacağım Ferdinand. Düşesim, sana anlatır anlatmaz suratıma bir eldiven geçireceğin ihtimalinin yüksek olduğuna inanıyor." Bardaklardan birini Ferdinand'a uzattı.

Ferdinand kendi haberleriyle dolup taşıyordu ama kardeşinin sözleri onu durdurdu. "Ne?" diye sordu.

Tresham, "Bayan Thornhill'e Pinewood'a çekilmesi ve sizinle bir daha iletişim kurmaması için büyük bir meblağ ödemeyi kabul ettim," dedi.

"Tanrım!" Ferdinand'ın öfkesi sonunda uygun bir hedef buldu. "Jane'in uyarısını dikkate alabilirdin. Bunun için seni öldüreceğim, Tresham."

Kardeşi ocağın yanındaki deri sandalyeye oturdu ve bir çizmesini diğerinin üzerine geçirdi. Son derece ilgisiz görünüyordu. "Aslında," dedi, "bu Bayan Thornhill'in önerisiydi. Ve bu bir hediyeden ziyade borç olacak. Her kuruşunu artı faiziyle geri ödeyecek. Pazarlığımızın bir parçası olarak benden yaptığı ek talep özellikle ilginizi çekecektir."

Ferdinand bardağını yere bırakarak, "Öyle olmayacak," dedi. "Bunu duymak istemiyorum. Ona ne kadar rüşvet verdiğin umurumda değil, sana ne sözler verdiğin de umurumda değil. Lanet paranı geri ödeyeceğim ve sonra onu verdiğin sözden kurtaracağım. Belki bana asla sahip olamayacak. Ama evet demek istiyorsa evet, hayır demek istiyorsa hayır demekte özgür olacak. Lanet olsun sana, Tresham. Bugünden sonra seninle bir daha asla konuşmayacağım. Seni öldürmek için bile çok iğreniyorum, lanet olsun sana." Kapıya doğru döndü.

"Parayı Kirby'nin ellerine bizzat teslim etmemi istiyor," dedi Tresham, patlamayı görmezden gelerek. "Ve ondan tüm borçların tamamen ve kalıcı olarak ödendiğine dair yazılı bir beyan almamı istiyor. Jane haklıydı, görüyorsunuz. O alçak herif onu birkaç yıl boyunca borçları için çalıştırmış. Ve Londra'ya döneceğini duyunca, şüphesiz başka borçlar da keşfetti; ona borç vererek ödemeyi kabul ettiğim borçlar. Bütün bunları sana büyük bir isteksizlikle anlattım Ferdinand, çünkü Kirby'yle uğraşmanın tüm zevkini kendime saklamak bencilce geliyordu. Belki de ona ilk *kuruşunu* atma hakkınızı benimkinden üstün tutarsınız diye düşündüm."

Ferdinand birkaç dakika omzunun üzerinden kardeşine baktıktan sonra elini cebine attı ve Bamber'ın daha önce kahvaltı masasına koyduğu iki kâğıttan ikincisini çıkardı. Viola'ya ait olduğu için ilk başta okumakta tereddüt etmişti ama mührü açılmıştı ve cazibesine karşı koyamamıştı. Odayı geçti ve kâğıdı kardeşine uzattı, o da baştan sona dikkatle okudu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Bamber'dan," dedi Ferdinand. "Bamber'ın Pinewood'u kızına bırakan vasiyetine bir ek ile birlikte kontesin York'taki avukatının kasasına konmuş. Şüphesiz kontes tarafından teşvik edilen avukat, Bamber oraya gidip kendisine hatırlatana kadar her iki belgeyi de *unutmuş*. Bu sabah şehre döndü ve doğruca bana geldi."

"Bamber Senior iki yıl önce tüm borçları ödedi," dedi Tresham, tekrar kâğıda bakarak. "*Hepsini*. Ve bu ilginç bir ayrıntı, Ferdinand. Bu borçlar Clarence Wilding tarafından yapılmış. Clarence Wilding'in hafif bir

yeterince büyük olduklarına inanabilirim. Kirby onları satın aldığında ve yüzde birkaç yüz faiz eklediğinde, şüphesiz okyanus kadar derinleştiler. *Bayan Wilding*'in bu borçlardan haberi var mı? Siz biliyor musunuz?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Ferdinand. "Kirby'nin Viola'ya bir zamanlar bir mürebbiye işi bulduğuna ve şimdi de ona başka bir iş bulduğuna gerçekten inanıyor gibi görünüyor."

"O zaman bütün yükü kendi genç omuzlarına aldı," dedi Tresham. "Hatırladığım kadarıyla daha genç üvey erkek ve kız kardeşleri var?"

"Üç kişiydiler. O zamanlar daha çocuk yaşta olmalılar," dedi Ferdinand. "Viola doğuştan ve eğitim olarak genç bir hanımdı. Gayrimeşru olması iyi bir gelecek için büyük bir engel teşkil etmezdi. Ne de olsa babası bir konttu. Saygın bir eş bulmayı bekleyebilirdi. Kirby bu şansı elinden aldı ve onu cehenneme sürükledi."

"Tresham, "Bu konuda sana öncelik tanıyarak ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığımı anlamalısın, Ferdinand," dedi. İkinci adamınız olmayı teklif ederdim ama bu adamın onurlu bir meydan okumayı hak ettiğine inanmıyorum, ya siz? Yine de sana yardım etmeme izin ver. Ve bir öneri? Buna tavsiye demeyeceğim, yoksa prensiplerinizi gereği reddetmeniz gerekir. Gözlerinin arasına bir kurşun çok kolay. Ayrıca, sizi her türlü can sıkıcı komplikasyonun içine çekecek ve kendinizi önümüzdeki bir ya da iki yılı Kıta'da topuklarınızı tekmeleyerek geçirmek zorunda bulabilirsiniz. İçkinizi tekrar alın ve oturun, birlikte uygun bir ceza tasarlayalım."

"Yaptığı şey için ölüm bile *uygun* olmazdı," dedi Ferdinand vahşice. "Ama aklıma gelen en iyi ikame bu."

"Ah," dedi kardeşi yumuşak bir sesle. "Ama Viola için de en iyisinin ne olduğunu düşünmeliyiz, Ferdinand. Orada bir hata yapmayı göze alamazsın yoksa kendini Pinewood kapılarının ardına kilitler ve bir daha asla dışarı çıkamaz."

Ferdinand bardağını aldı ve oturdu.

Viola ertesi sabah annesi Maria'ya aritmetik dersi verirken oturmuş kitap okuyordu. En azından kucağında açık bir kitap tutuyordu ve ara sıra bir sayfayı çevirmeyi bile hatırlıyordu. Ama elleri buz gibiydi ve kalbi güm güm atıyordu ve zihni karmakarışık.

İhtiyacı olan tek şey elindeki o kâğıt parçasıydı. Öğleden sonra başka bir handan batıya doğru yola çıkan bir posta arabası vardı. O da binebilirdi. Hannah bavullarını çoktan hazırlamıştı. Annesi elbette hayal kırıklığına uğrayacaktı. Gönlünde Dudley House'a çay içmeye gitmek vardı. Lord Ferdinand'ın adresini yenileyeceğine ve Viola'nın bu kez kabul edecek kadar sağduyulu olacağına inanıyordu. Ama annesinin hayal kırıklığına katlanması gerekecekti.

Majesteleri bu sabah Daniel Kirby'yi çağıracaktı. Ya da belki dün gitmişti ama ona makbuzu göndermek için bugüne kadar beklemişti. Onun için alternatif Lilian Talbot'u baldızı olarak almak olabilecekken, onu hayal kırıklığına uğratmazdı.

Soğuk ve nemli elleriyle bir sayfayı çevirdi.

Sonra oturma odasının kapısı açıldı ve Claire bir mektup sallayarak içeri girdi.

Viola ayağa fırladı ve kitabı yere düştü. "Bu benim için mi?" diye bağırdı.

"Evet, öyle. Bir haberci getirdi." Claire gülümsüyordu. "Belki de Mr. Kirby, Viola. Belki de sana bir iş bulmuştur."

Viola mektubu kız kardeşinin elinden kaptı. Mektubun dışındaki isim kalın siyah harflerle yazılmıştı, tıpkı Pinewood'da gördüğü Dük'ün yazısına benziyordu.

"Odamda okuyacağım," dedi ve kimse itiraz edemedi aceleyle uzaklaştı.

Yatağına ağır ağır oturup mührü kırarken elleri titriyordu. O ve Hannah öğleden sonraki sahneyi yakalamak için zamanında yetişeceklerdi.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Kucağına iki kâğıt düştü. Onları görmezden geldi ve gözleri kâğıtların içindeki kısa notu taradı.

"Saygılarımla," diyordu. "Her iki belge de merhum Bamber Kontu'nun vefatından kısa bir süre önce York'ta bir avukata sunulmuştur. F. Dudley."

O zaman Ferdinand'ın el yazısıydı.

En üstteki kâğıdı kucağından aldı ve açtı.

Oh, Tanrım! Oh, Tanrım, oh, Tanrım! Eli o kadar şiddetli titriyordu ki, diğer eliyle de kâğıdı kavramak zorunda kaldı. Bu, babasının Daniel Kirby'ye imzalattığı, merhum Clarence Wilding'in borçlarının tamamen ve her zaman için ödendiğini beyan eden makbuzdu. Olabildiğince açık iki imza vardı. Ve iki tanığın imzaları da.

O özgürdü. Hepsi özgürdü.

Ama kucağında katlanmış bir kâğıt duruyordu. Az önce okuduğu kâğıdı yanındaki yatağın üzerine bıraktı ve ikincisini açtı. Gözleri bulanıklaşana ve bir damla gözyaşı kâğıdın bir köşesine düşene kadar kâğıda baktı. Ondan şüphe etmemişti. Bir an için bile. Ama belgelere dayalı kanıtları elinde tutmak çok tatlıydı -ah, gerçekten çok tatlıydı.

Baba. Oh, Baba, Baba.

Yatak odasının kapısı açılıp da annesi önce kapının arkasından bakıp sonra telaşla içeri girdiğinde hüngür hüngür ağlıyordu.

"Viola?" dedi. "Oh, ne oldu, canım? Düşes'ten mektup mu geldi? Bu öğleden sonrası için fikrini mi değiştirdi? Gerçekten önemli değil. Tanrım, ne oldu?"

Yatağa yaklaşmıştı ve kızını kollarının arasına alacaktı ama Viola babasının vasiyetnamesini uzattı.

"Beni seviyordu," diye feryat etti. "*Sevdi.*"

Annesi mektubu okuyup katladıktan sonra Viola'nın kucağına geri koydu. "Evet, elbette öyleydi," dedi yumuşak bir sesle. "Sana tapardı. İlişkimiz bozulduktan çok sonra bile sadece seni görmeye geldi. Seni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğine gerçekten inanıyorum. Üvey babanla evlendiğimde, artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Aşıktım ve çok gururluydum. Senin ihtiyaçlarını görmezden geldim. O benim sevgilimdi, ama senin babandı. Arada dünya kadar fark var.

-Bunu artık biliyorum. Sanırım Pinewood Malikanesi'ni ondan kabul ettiğin için sana olan kızgınlığım suçluluk duygumdan kaynaklanıyordu. Çok özür dilerim. Beni affedebilecek misin? Haklı olduğun ve Pinewood'u gerçekten sana bıraktığı için mutluyum. Sevindim Viola."

Viola elbisesinin cebinden bir mendil çıkarıp gözlerine tuttu ama en azından şimdilik ağlamasını durduramıyor gibiydi.

"*Bu da ne?*" diye sordu annesi aniden garip bir sesle.

Diğer kâğıt. Viola elini yanındaki yatağa vurdu ama artık çok geçti. Gazete annesinin elindeydi ve annesi dehşet dolu gözlerle onu okuyordu.

"Bamber, Clarence'ın borçlarını mı ödedi?" dedi. "Hangi borçları? Bay Clarence'a.

Kirby?" Bakışlarını Viola'nın yüzüne doğru kaldırdı.

Viola söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bunu bana açıkla." Annesi onun yanına oturdu.

"Seni endişelendirmek istemedim," dedi Viola. "Üvey babam öldükten sonra çok hastaydın. Ve Wesley Amca'ya yük olmak ona haksızlık olurdu. Faturaları kendim ödemeye çalıştım ama o kadar çok fatura vardı ki. Babam hepsini benim için ödeyecek kadar nazikti."

Öyle kalsın, anne.

"Clarence'ın borçlarını mı ödüyordun Viola?" dedi annesi. "*Oyun Borçlar mı? Bir mürebbiyenin maaşından mı? Ve sen de bizi geçindirmeye yardım ediyordun?"* "Kendim için çok az şeye ihtiyacım vardı," dedi Viola. *Lütfen bu kadarla kalsın.*

Ama annesi gözle görülür biçimde solgunlaşmıştı. "O yıllar boyunca ne yaptın?" diye sordu. "Mürebbiye değildin, değil mi? O bizim arkadaşımız değildi, değil mi?"

"Anne-" Viola elini annesinin koluna koydu ama annesi elini salladı ve dehşet içinde ona baktı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı. "Viola, *seni ne yapmaya zorladı?"*

Viola başını salladı ve annesi titreyen elini ağzının üzerine kapatırken üst dudağını ısırdı.

"Ah, çocuğum," dedi, "bizim için ne yaptın? *Dört yıl boyunca ne yaptın?"*

"Amcam mahvolurdu," dedi Viola. "Lütfen anlamaya çalış. Çocukların sonu seninle birlikte borçlular hapisanesi olurdu. Anne, *lütfen* anlamaya çalış. Benden nefret etme."

"*Senden nefret mi ediyorum?"* Annesi onu yakaladı, sıkıca tuttu ve salladı. "Viola. Benim tatlı çocuğum. Ben sana ne yaptım?"

Bir süre sonra Viola geri çekildi ve burnunu sıkıca sümkürdü. "Sanırım bildiğine sevindim," dedi. "İnsanın kendi ailesinden karanlık sırlar saklaması korkunç bir şey. Ama artık her şey bitti anne. Artık benim ya da Claire'in üzerinde hiçbir gücü yok."

"Claire?" diye bağırdı annesi.

"Londra'ya dönmemiş olsaydım onu kullanacaktı," dedi Viola.

açıkladı. "Ama o artık güvende anne. Makbuz bulundu. Ve Pinewood bana ait. Oraya geri döneceğim. Yeniden yerleştikten sonra, belki sen ve çocuklar gelip benimle yaşarsınız. Sonu iyi biten her şey iyidir, görüyorsun."

"Bu kâğıtlar nereden geldi?" diye sordu annesi.

"Onları Lord Ferdinand Dudley gönderdi," dedi Viola. "Onları aramaya gitmiş olmalı."

"Ah, aşkım." Annesi onun koluna dokundu. "Biliyor mu? Yine de seni önemsiyor mu? Eminim ona karşı biraz sevgi hissediyorsundur."

Viola ayağa kalktı ve annesine sırtını döndü. "Şimdi anlamış olmalısın anne," dedi, "böyle bir eşleşmenin neden tamamen imkânsız olduğunu. Ayrıca, adreslerini yenilemeyecek. Bu belgeleri bir kuryeyle gönderdi." Ve kendini F. Dudley olarak imzaladı.

Annesi iç çekti. "Bu onun kaybı o zaman," dedi. "Bam-Baban her şeyi biliyor muydu, Viola?"

"Evet."

"Böylece seni yükünden kurtardı ve yeni bir hayata başlayabilmen için Pinewood'u sana verdi," dedi annesi. "O her zaman cömert bir adamdı. Bunu inkâr edemem. Şikâyetlerim sana çok zalimce gelmiş olmalı. Oturma odasına gel de birlikte bir fincan çay içelim."

Ama Viola başını salladı. "Yazmam gereken bir mektup var anne," dedi. "Ve Hannah ile ben bu öğleden sonra Pinewood'a gidiyoruz."

Önce Tresham Dükü'ne yazması gerekiyordu. Mektup zamanında ulaşırsa, onu biraz zahmetten ve kendisini de biraz paradan kurtarmış olacaktı. Ama mektup, ne olursa olsun pazarlıklarının kendi payına düşen kısmını yerine getireceği konusunda onu temin edecekti.

Eve gidiyordu.

Daniel Kirby, *tonlarca* ağırlıktaki erkeklerin uzun zamandır gıpta ettiği curricle'in yüksek koltuğuna yerleşti ve yanındaki adama nazıkçe gülümsedi. "Her zaman en iyisini bulabileceğinizi düşünmüşümdür, majesteleri," dedi.

Tresham Dükü, "Spor araçların en iyisi mi?" diye sordu. "O da var." Kirby kıkırdadı.

"Ah." Zarafeti kurdeleleri fiskeledi ve atları akıllıca sokağa çıktı, Kirby'nin lojmanlarını birkaç dakika içinde geride bıraktı. "Kadın cazibesinden bahsediyordunuz. Evet, her zaman en iyisini seçmişimdir."

"Bayan Talbot ile elde edeceğiniz şey de tam olarak bu," dedi diğer adam.

dedi. "İki yıllık bir aradan sonra her zamankinden daha çekici. Ama belki de Pinewood'da onunla tanışmış olması gereken Majestelerinin kardeşi size bu konuda bilgi vermiştir."

Dük, "Gerçekten de öyle," dedi.

Kirby, "Bu hafta içinde eğlenceye başlamaya hazır olacak," dedi. Araba Hyde Park'a doğru dönerken Kirby yanındaki korkuluklara tutundu. "Tabii ki pahalı olduğunu bilmelisiniz ama insan her zaman en iyisi için para ödemeye hazır olmalı."

"Ben her zaman böyle söyledim," diye kabul etti.

Kirby kıkırdadı. "Ve ilk müşterisi için ekstra bir ücret ödeyecek," dedi. "Buna değecek, Majesteleri. İki yıl içinde nefis Lilian Talbot'la ilk yatan kişi olarak tanıdıklarınızın gözünde hatırı sayılır bir prestij kazanacaksınız."

Tresham, "İnsan değerli bir amaç uğruna prestijini artırmayı her zaman sever," dedi. "Bayan Talbot işe dönmeye hevesli mi?"

"İş!" Kirby içtenlikle güldü. "O buna zevk diyor, Majesteleri. İzin versem bu gece başlardı. Ama onu ilk kez birine vermek istedim... ah, *özel* diyelim mi?"

Dük, "Kendimi özel biri olarak görmeyi severim," dedi. "Acaba önümüzde neler oluyor?"

Önlerinde, ilerledikleri yolun bir tarafındaki çimenlerin üzerinde hatırı sayılır bir insan topluluğu vardı. Herkesin yaya olması ve parkın ağaçlarla gölgelenmiş ve geri kalanının çoğundan gizlenmiş bu özel bölümünün en sık ziyaret edilen yerlerden biri olmaması gerçekten de garipti. Yaklaştıkça insanların hepsinin erkek olduğu anlaşıldı. İçlerinden biri, diğerlerinden biraz uzakta, bir ağaç gövdesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, şok edici bir yarı-çıplaklık içindeydi. Beyaz bir gömlek, dar deri binici pantolonu ve çizme giymişti ama parka gelirken yelek, palto ve şapka giymişse bile şimdi bunlardan eser yoktu.

"Kavga mı?" Kirby önerdi, sesi ilgiyle parlıyordu.

"Eğer öyleyse, sadece bir katılımcı var gibi görünüyor," dedi Tresham. "Ve o kişi de benim kardeşim gibi görünüyor." Lord Ferdinand Dudley'nin rahatlamış figürünün yanında durana kadar atlarının hızını yavaşlattı.

"Ah," dedi sırtarak, "tam da görmek istediğim adam."

"Ben mi?" Kirby, Lord Ferdinand'ın bakışlarının kardeşine yönelmediği anlaşıncı kendi göğsünü işaret ederek sordu. Toplananlara baktı

Kalabalık, hepsi sessizliğe gömülmüştü. "Beni mi görmek istediniz lordum?" "Siz Lilian Talbot'un menajeresiniz, değil mi?" Ferdinand ona sordu.

Daniel Kirby biraz bilinçsizce de olsa neşeyle gülümsedi. "Eğer beni görmek istediğiniz konu buysa," dedi, "lütufkar kardeşinizin arkasında sıraya girmeniz gerekecek, lordum."

"Sizi anlamama izin verin," dedi Ferdinand. "Gerçek adı Viola Thornhill olan Lilian Talbot'un menajeresiniz."

Kirby, "İkinci isim hakkında konuşmayarak ona biraz mahremiyet tanımak istiyorum lordum," dedi.

"Merhum Bamber Kontu'nun doğal kızı," diye ekledi Ferdinand.

Bu ayrıntıyı yeni öğrenmiş gibi görünen seyirciler arasında bir mırıldanma oldu. Kirby ilk kez tedirgin görünüyordu.

"Bamber." Ferdinand sesini yükseltmişti. "Bu doğru mu? Lilian Talbot gerçekten de babanızın öz kızı Bayan Viola Thornhill mi?"

"Onu öyle kabul etti," diye onayladı Bamber Kontu yakınlarından. "Ben-" diye başladı Kirby.

"Bayan Thornhill, siz rahmetli üvey babası Clarence Wilding'in borçlarını satın alana kadar annesi, üvey erkek ve kız kardeşleriyle birlikte amcasının hanında sessiz ve saygın bir şekilde mi yaşadı?" Ferdinand sordu.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum," dedi Kirby, "ama-"

Tam koltuğundan inmek üzereydi ki, Dük eldivenli dört parmağını hafifçe koluna koydu ve fikrini değiştirdi.

"Ona ailesini borçlular hapisanesinden kurtarma şansı mı sundunuz?" Ferdinand sordu.

Kirby öfkeyle, "İşte, işte," dedi, "o parayı bir şekilde geri almam gerekiyordu. Büyük bir meblağdı."

"Ve böylece Lilian Talbot'u yarattınız," dedi Ferdinand, "ve onu çalıştırıp kazancını aldınız. *Dört yıl* boyunca. Astronomik borçlar olmalı."

"Öyleydi," dedi diğer adam öfkeyle. "Ve ben onun kazancının küçük bir kısmından fazlasını almadım. Lüks içinde yaşadı. Ve yaptığı şeyden zevk alıyordu. Burada bu gerçeğe kefil olabilecek adamlar var."

"Yazık!" diye mırıldandı orada bulunan birkaç beyefendi. Ama Ferdinand elini kaldırdı.

"O zaman Bayan Thornhill hayal kırıklığına uğramış olmalı," dedi.

Babası Bamber gerçeği öğrendi, tüm borçları ödedi, sizden yazılı bir makbuz aldı, Kirby, ve ona Somersetshire'daki Pinewood Malikanesini verdi, burada hayatını doğumuna uygun bir şekilde yaşayabilirdi."

"Böyle bir makbuz yoktu," dedi Kirby. "Ve eğer öyle diyorsa-"

Ama Ferdinand yine elini kaldırmıştı.

"Yalan yere yemin etmemeniz akıllıca olur," dedi. "Gazete bulundu. Bamber da ben de gördük, Tresham da. Ama Pinewood'u Bamber'dan aldığım zaman, rahmetli kontun ona yalan söylediğini ve makbuzun atıldığını ya da kaybolduğunu varsaydınız, değil mi? Aptalca bir varsayım. Bamber babasının gerçekten de vasiyetini değiştirdiğini keşfetti. Bayan Thornhill Pinewood'un sahibesi."

Arkasından bir alkış tufanı koptu.

Ferdinand, "Onun yoksul olduğuna inandığınızda daha fazla borcu olduğunu keşfettiniz," dedi. "Onu fahişeliğe geri dönmeye zorlamaya çalışıyordun Kirby."

Arkasındaki mırıltı şimdi daha yüksek ve daha çirkindi. "Ben-"

"Tresham?" Ferdinand soğukkanlılıkla sordu.

Dük, "Onu bu hafta içinde alacaktım," dedi. "Her zamanki yüksek ücretinin üzerinde bir ücretle, çünkü görünüşe göre prestijimi artıracak ve iki yıl sonra onun ilk müşterisi olmak beni özel gösterecekti."

Ferdinand'ın çenesi gerildi.

"Tam reddetmek üzereydim ki, bu ilginç toplantıyı fark ettim," diye devam etti Tresham. "Düşes, anlaşıldığı kadarıyla, önce beni öldürme zahmetine katlanmadan ciğerimi sökecek."

Seyirciler arasında bir kahkaha patlaması oldu. Ama Ferdinand buna katılmadı. Gözleri kararmış, çenesi sertleşmiş, ağzı ince bir çizgi halini almış, gergin olduğu her halinden belli olan Daniel Kirby'ye bakıyordu.

"Doğuştan nazik bir hanımefendiyi korkutup mahvettin Kirby," dedi, "tek suçu ailesini sevmek ve onların özgürlüğü ve mutluluğu için onurunu ve kendini feda etmeye hazır olmaktı. Şu anda onun şampiyonuna bakıyorsunuz, efendim."

"Bakın," dedi Daniel Kirby, gözleri dost bir yüz ya da bir kaçış yolu arar gibi sağa sola dalarak, "bela istemiyorum."

"Açıkçası," dedi Ferdinand, "ne istediğin umurumda değil Kirby. Bu

Bu sabah bulduğunuz sorun, Bayan Thornhill için altı yıl çok geç. İn oradan aşağı. Cezalandırılacaksınız."

"Ekselansları." Kirby korku dolu gözlerini Tresham'a çevirdi. "Beni korumanız için size yalvarmak zorundayım. Sizinle bir randevu ayarlamak için iyi niyetle geldim."

"Ve bir randevu ayarlandı," dedi dük, koltuğundan fırlayarak ve kurdeleleri, at arabasının arkasında duran seyisine fırlatarak. "İşte bu kadar. Ya oradan inersiniz ya da ben gelip inmenize yardım ederim. Beline kadar soyunman ve kendini savunmaya hazırlanman için sana beş dakika süre veriyorum. Hayır, o kadar telaşlanmayın. Hepimiz bir kurt sürüsü gibi üzerinize saldıracak değiliz. Bu fikrin oldukça çekici olduğu doğru, ancak biz *beyefendilerin* çoğu lanet olası bir onur duygusuyla kısıtlanmış durumdayız. Bu karşılaşmanın tüm keyfi, kendisini Bayan Thornhill'in şampiyonu ilan eden Lord Ferdinand Dudley'e düşüyor."

Daniel Kirby olduğu yerde otururken seyirciler yüksek sesle alay ediyorlardı. Tresham Dükü arabasının etrafında dolanırken ve Kirby aceleyle aşağı inerken kahkahalar ve ardından tezahüratlar yükseldi. Ferdinand gömleğini başının üzerinden çıkarıp çimlere fırlattı. Kirby onun sert gövdesine ve dalgalanan kaslarına dehşetle bir bakış attı ve tekrar başka tarafa baktı. Kimse ona dokunmamış olsa da, uğursuz bir şekilde boş bir çimenlik alanın etrafında halka oluşturmak için kasıtlı olarak hareket eden birkaç düzine beyefendinin katıksız tehdidi tarafından çimlerin üzerine sürülüyordu.

"Soyun," dedi Ferdinand sertçe, "yoksa senin yerine ben soyunurum Kirby ve belinde durmam. Adil bir dövüş olacak. Eğer beni düşürebilirsen, gitmekte özgürsün. Burada kimse seni durdurmayacak. Seni öldürmeyeceğim, ama çıplak ellerimle canına *okuyacağım*. Yere düşmenin seni kurtaracağını sanıyorsan yanılıyorsun. Kurtarmayacak. Seninle işim bittiğinde bilincini kaybetmiş olacaksın. O yüzden söyleyeceklerimin geri kalanını şimdi söyleyeceğim. Yediğin dayaktan sonra seyahat edebilecek kadar iyileştikten sonra -bu bir ya da iki hafta sürebilir- seninle benim aramda bir okyanus olana kadar seyahat edeceksin. Bu okyanus hayatının sonuna kadar aramızda kalacak. Eğer geri döndüğünü duyarsam, peşine düşer ve seni tekrar cezalandırırım, hem de canına yakın *bir* yere kadar. Beni anlayıp anlamadığını sormayacağım. Sen bir sansarsın, ama belli ki zekisin de -kurban olarak genç, savunmasız, sevgi dolu bir kızı seçecek kadar zekisin. Bu onun için olacak, bu tanıkların gözünde onun onurunu kurtarmak için. Çıkar şu gömleği."

Bir an sonra, ufak tefek, tombul ve soluk benizli Daniel Kirby, düşmanca alay eden seyirci halkasının içinde titreyerek durdu. Ferdinand ona doğru ilerlerken gözle görülür bir şekilde titriyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kavuşturdu.

Birlikte.

"Ben bir savaşçı değilim. Ben barışıl bir adamım" dedi. "Bırakın gideyim. Gün bitmeden Londra'dan gitmiş olacağım. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Sadece bana vurma. Arrgghh!"

Ferdinand uzanıp Kirby'nin burnunu bir elinin orta ve işaret parmakları arasında kavradı. Kirby karşısında ayak parmaklarının üzerinde durana, elleri çaresizce ırpınana ve ağzı nefes almak için sonuna kadar aılana kadar kolunu çevirip kaldırdı. Seyircilerden bir sevinç çığlığı yükseldi.

Ferdinand büyük bir tiksintiyle, "Tanrı aşkına, adamım," dedi, "ayakta dur ve en azından bir yumruk at. Biraz kendine saygın olsun."

Tutuşunu bıraktı ve bir an için diğer adamın önünde, kol mesafesinde, kendi kolları yanında, korumasız bir şekilde durdu. Ama Kirby sadece iki eliyle yaralı burnunu kapattı.

"Ben barışıl bir adamım," diye feryat etti.

Ve bu yüzden saf ve basit bir cezaydı. Ve soğukkanlı ve bilimsel bir şekilde uygulandı. Birkaç güçlü darbeyle onu bayıltmak kolay olabilirdi. Fiziksel yapısı ve durumu ona dövüşü kazanma şansı vermeyen bir adama acımak da kolay olurdu. Ama Ferdinand ne öfke lüksüne ne de acıma zayıflığına izin verdi.

Bu ne kendisi ne de seyirciler içindi. Bu spor değildi. Bu Viola içindi.

Onun şampiyonu olduğunu söylemişti. O halde onun intikamını alabileceği tek yolla, yetersiz de olsa fiziksel gücüyle alacaktı.

O onun leydisiydi ve bu onun içindi.

Seyirciler garip bir şekilde sessizleşmişti ve Ferdinand, Daniel Kirby'nin canının çok yakınında olduğuna karar verdiğinde her iki elinin parmak eklemleri de kızarmıştı. Ancak o zaman sağ yumruğunu geri çekti ve adamın çenesinin altına, onu unutulmaya mahkm edecek bir güçle indirdi.

Etrafındaki adamlar, arkadaşları ve tanıdıkları, akranları yavaşça alkışlarken, elleri hala iki yanında yumruk olmuş, zihni keder ve neredeyse çaresizlikle kasvetli bir şekilde tombul, bilinçsiz bedene bakarak durdu.

"Başını kaldırmadan," dedi -herkesin söyleyeceklerini duyabilmesi için anında sessizlik oldu- "Bayan Viola Thornhill'in en derin onuru, saygıyı ve hayranlığı hak eden bir hanımefendi olduğuna dair aklında herhangi bir şüphe olan varsa, şimdi konuşsun."

Tresham sessizliği bozana kadar kimse konuşmadı.

"Düşesim bir iki gün içinde Dudley House'da verilecek resepsiyon için davetiyeleri gönderecek," dedi. "Umuyoruz ki onur konuğu, Somersetshire'daki Pinewood Malikânesi'nden, merhum Bamber Kontu'nun öz kızı Bayan Thornhill olacak. Kendisi topluma takdim etmekten memnuniyet duyacağımız bir hanımefendi."

"Bamber Kontu beklenmedik bir şekilde, "Dudley House'a benim korumam altında geleceğini umuyorum, Tresham," dedi. Üvey kız kardeşim, biliyorsun."

Ferdinand döndü ve giysilerini arkadaşı John Leaverling'e bıraktığı yere doğru yürüdü. Sessizce giyindi. Cezayı izleyenler arasında heyecanlı bir uğultu olmasına rağmen kimse ona yaklaşmadı. Kendisine hiç yakışmayan karamsar ruh hali hepsinin gözünden kaçmamıştı. Ama kardeşi yeleğini çekerken omzuna sarıldı.

"Bugün seninle daha önce hiç olmadığı kadar gurur duyuyorum Ferdinand," dedi usulca. "Ve ben seninle her zaman gurur duydum."

"Keşke o piçi öldürebilseydim," dedi Ferdinand, kollarını paltosunun kollarının içine sokarak. "Belki de onu öldürseydim kendimi daha iyi hissederdim."

"Sen bundan çok daha iyisini yaptın," dedi kardeşi ona. "Hak eden birine hayatını geri verdin Ferdinand. Burada Viola Thornhill'in giysilerinin eteğini öpmek için seve seve diz çökmeyecek tek bir erkek yoktur. Ona aşkı için her şeyini feda eden bir hanımefendi olduğunu gösterdin."

"Ben her şeyi yaptım," dedi Ferdinand, çiğ eklemlerine bakarak. "Dört yıl boyunca acı çekti, Tresham. Ve son birkaç haftadır yine acı çekiyor."

Tresham, "O zaman o dört yılın acısını bir ömür boyu dindirmek zorunda kalacaksın," dedi. "Seninle Beyaz At'a geleyim mi?"

Ferdinand başını salladı.

Kardeşi arkasını dönmeden önce bir kez daha sert ve rahatlatıcı bir şekilde omzunu sıktı.

Bekçi kornasını uzun uzun çalmıştı bile; yolcular arasında gecikenlerin, han avlusundan çıkıp batıya doğru yolculuğuna başlamadan önce posta arabasına binmeleri için son bir uyarı. Ancak dışarıdan sadece bir yolcu henüz binmemişti. Bekçi içerideki yolcuların üzerine kapıyı kapattı ve arabanın arkasındaki yerini almak üzere hareket etti.

Bayan Wilding bir adım geri çekildi, mendilini dudaklarına bastırdı. Maria onun serbest koluna yapıştı. Claire cesurca gülümseyerek bir elini veda etmek için kaldırdı. Pencerenin yanında oturan Viola da ona gülümsedi. Vedalaşmak çok zordu. Onları Hannah ve kendisiyle White Horse Inn'den gelmemeleri için ikna etmeye çalışmıştı ama onlar ısrar etmişti.

Elbette hepsini tekrar görecekti, belki de yakında. Annesi kararlı bir şekilde evinin ağabeyinin yanı olduğunu ve onunla kalacağını söylemişti. Ama yılın ilerleyen zamanlarında Pinewood'a ziyarete gelmeyi kabul etmişti. Maria ve Claire'in isterlerse daha uzun süre kalabileceklerini söylemişti. Belki Ben de yaz tatilinin bir bölümünü orada geçirmek isterdi.

Ama ayrılık anı yine de zordu.

Londra'yı sonsuza dek geride bırakıyordu. Onu bir daha asla göremeyecekti. Bu sabah ona o değerli kâğıtları göndermişti ama bizzat getirmeyi uygun görmemişti. Ve ekteki notta sadece F. Dudley diye imzalamıştı.

Tresham Dükü'nden hiçbir haber almamıştı. Bu önemli değildi. Daniel Kirby'ye ödeme yaptıysa, o da borcunu geri ödeyecekti.

Bekçi teneke avlusunda sağır edici bir patlama daha yaparak dışarıdaki sokakta bulunanlara yol vermeleri için uyarıda bulunurken, kendi kendine *eve* gittiğini hatırlattı. Orada mutluydu ve yine mutlu olacaktı. Yakında anıları geri çekilmeye başlayacak ve bir kez daha iyileşmeye başlayacaktı. Tek ihtiyacı olan zaman ve sabırdı.

Ah, ama anılar şimdi taze ve hamdı.

Neden gelmemişti? Gelmesini istememişti ama neden gelmemişti? Kağıtları neden bir hizmetçiyle göndermişti?

Ferdinand.

Araba hareket etti ve atların nal sesleri duyuldu.

diğer tüm sesleri bastırdı. Annem ağlıyordu. Maria da öyle. Ama hepsi de gülümsüyor ve el sallıyordu. Viola kararlılıkla gülümsedi ve elini kaldırdı. Araba caddeye döndüğünde ve artık onları göremediğinde kendini daha iyi hissedecekti.

Ama tam dönüşe geçeceğini beklerken, araç aniden durdu ve cadde yönünden büyük bir bağırış çağırış ve genel bir kargaşa duyuldu.

"Tanrı bizi seviyor," dedi Hannah Viola'nın yanından, "şimdi ne olacak?"

Karşılarında, yüzü atlara dönük olan adam başının yan tarafını cama dayadı ve ileri doğru baktı.

Yolcu arkadaşlarına, "Girişin karşısında atlar ve bir tür araba var," diye duyurdu. "Şoförün başı belaya girecek. Sağır mı?"

Eğer öyleyse bu onun yararına olabilir, diye düşündü Viola, ailesinin artık ona değil, gecikmenin nedenine baktığını fark ederek. Arabanın duvarları ve pencereleri bile arabacının, bekçinin ve dışarıdaki yolculardan birkaçının, kornanın uyarısına rağmen arabasını han avlusunun girişinden geçiren ve görünüşe göre orada durarak posta arabasının yolunu kapatan talihsiz adamı azarladıkları küfürleri engelleyemiyordu.

Ve sonra neşeli kahkaha sesleri ve başka bir ses diğerlerine baskın çıktı.

"Gel bakalım," diye seslendi neşeyle, "bundan daha iyisini yapabilirsin, benim iyi dostum. Henüz havayı maviye çevirmedin. Yolcularınızdan biriyle işim var."

Viola, arabanın kapısı kırılarak açılmadan önce şok geçirecek zamanı bile bulamamıştı.

"Tam zamanında," dedi Lord Ferdinand Dudley, içeri bakıp eldivenli elini ona doğru uzatarak. "Gel, Viola."

Bir an önce, onu bir daha göremeyeceği için kalbi ikiye ayrılacakmış gibi hissetmişti. Şimdi ise öfke doluydu. Bu ne cüret!

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Nereden bildin-"

"Önce White Horse Inn'e gittim." Sırıttı. "Az önce atlarımı sokaklarında dolaştırarak Londra'nın yarısına korku saldım. Aşağı gel."

Ellerini sıkıca kucağında kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Ben eve gidiyorum," dedi. "Arabayı bekletiyorsun ve ikimizi de rezil ediyorsun. Lütfen kapıyı kapatın lordum."

Eğer arabacı daha önce havayı maviye boyamadıysa, şimdi mutlaka yapıyordur. Diğer adamlar da öfkeyle bağırıyorlardı. Sadece içerideki yolcular sessiz kaldı, dikkatleri önlerindeki ilginç sahneye odaklanmıştı.

"Gitme," dedi. "Henüz değil. Konuşmamız gerek."

Viola başını sallarken kadın yolculardan biri diğerlerine fısıltıyla beyefendinin bir *lord* olduğunu söyledi.

"Söyleyecek başka bir şey yok," dedi Viola. "*Lütfen* gidin. Herkes çok kızgın."

"Bırak onları," dedi. "Aşağı gel ve benimle konuş."

Aynı yolcu yüksek sesle, "Sen onunla git, canım," dedi. "Çok yakışıklı bir beyefendi. Onun yerine beni alsaydı ben de onunla giderdim."

Duyuma mesafesi içinde olanlardan takdir dolu bir kahkaha patlaması oldu.

"Git buradan!" Viola kızgın ve utanmış bir halde, "Git buradan," dedi.

"Lütfen, Viola." Artık gülümsemiyordu. Viola'nın gözlerinin içine derin derin bakan kara gözleriyle onu utanmazca zorluyordu. "Lütfen aşkım. Gitme."

Diğer yolcular nefeslerini tutmuş onun cevabını bekliyorlardı.

Hannah onun koluna dokundu. "Dışarı atılmadan önce çıksak iyi olur, Bayan Vi," dedi.

Arabacı ve diğer birkaç adam hâlâ vahşice küfrediyorlardı. Muhafız yerinden atlamış ve tehditkâr bir şekilde Lord Ferdinand'a doğru ilerliyordu.

"Eğer olduğun yerde kalmakta ısrar edersen," dedi Ferdinand aniden sırtarak, "arabayı takip edeceğim Viola ve burası ile Somersetshire arasındaki her gişede ve her durakta seninle karşılaşacağım. İstedğim zaman halkın başına bela olabilirim. Şimdi elimi tut ve aşağı in."

Otobüsün içinde kalmasını imkânsız hale getirmişti. Önündeki uzun saatler boyunca diğer yolcuların yüzüne nasıl bakacaktı? Yol boyunca çeşitli duraklarda arabacı ve muhafızlarla nasıl yüzleşebilecekti? Elini yavaşça uzattı, ta ki Ferdinand'ın eline değene kadar. Ferdinand elini sıkıca kavradı ve bir an sonra içerideki tüm yolcular, dışarıdaki birkaç yolcu ve hatırı sayılır bir seyirci topluluğu tezahürat ve alkışlar arasında hanın avlusuna doğru inmeye başladı.

Ferdinand muhafıza sırtarak, "İstersen hanımefendinin ve hizmetçisinin çantalarını yere at, adamım," dedi ve eline bir altın sıkıştırdı. Biriyle

bekçi öfkesini unuttu ve kendisine söyleneni yaptı. Bu sırada Ferdinand, Hannah'nın inmesine yardım ediyor, sonra da arabacıyı başka bir bozuk parayla yatıştırmak için kolunu uzatıyordu. Viola, arabası ve atlarının hâlâ geçidi kapattığını, seyisinin atların başlarını tuttuğunu fark etti.

Posta arabası önden çekilirken ve sonunda gümbürdeyerek avludan çıkarken -kendisi olmadan- sessizce izledi ve caddeye döndü. Damatlar ve diğer seyirciler dağılıyordu.

"Hanımefendi." Lord Ferdinand annesine hitap ediyordu. "Bayan Thornhill'i gezintiye çıkarmak için izninizi alabilir miyim?"

Onunla araba *kullanmak istemiyordu*. Şu anda ondan nefret ediyordu. En kötüsü şimdi bitmiş olmalıydı. Eve dönüyor olmalıydı.

"Elbette lordum," dedi annesi içtenlikle. "Hannah bizimle birlikte Beyaz At'a dönecek."

Viola birinden diğerine baktığında hepsinin gülümsediğini gördü; sanki sonsuza dek sürecek bir mutluluğun başlangıcına tanıklık ediyorlarmış gibi. Hannah bile gülümsüyordu. *Anlamıyorlar mıydı?*

Adam ona kolunu uzatıyordu. Kadın kolunu tek kelime etmeden tuttu ve onunla birlikte sokağa çıktı; damat onu arabanın yüksek koltuğuna oturtuktan sonra diğer tarafa geçip yanına tırmandı. Damadın elinden kurdeleleri aldı.

"Sana çok kızgıyım," dedi sert bir ifadeyle, araba hareket ettiğinde.

"Öyle misin?" Başını çevirip kısa bir süre ona baktı. "Neden?"

"Yapmaya karar verdiğim ve yapmak *istediğim* şeyi yapmamı engellemeye hakkınız yoktu," dedi. Bu sabah bana teslim etmen gereken önemli evraklar varken, onları bir uşak ve *F. Dudley* imzalı bir notla gönderdin. Şimdi öğleden sonra aniden, beni posta arabasından sürükleyecek kadar acil bir şekilde benimle konuşman gerekiyor."

"Ah, bu sabah," dedi. "Bu sabah sizi şahsen ziyaret etmemi imkânsız kılan çok önemli bir işim vardı. Ama o belgeleri mümkün olan en kısa zamanda görmeye hakkınız olduğunu düşündüm. Sadece hızlıca bir not yazmak için zamanım vardı. Gerçekten imzamı bu şekilde mi attım? Kırıldınız mı?"

"Hiç de değil," dedi. "Neden olayım ki?"

Adam ona sadece sırtlamakla yetindi.

"Söylenecek başka bir şey yok," dedi ona. "Zaten bir mektup gönderdim."

kağıtlar için teşekkür mektubu. Bu arada nereden geldiler?"

"Bamber," dedi. "Kontesin avukatını ziyaret etmek için Yorkshire'a gitti. Görünüşe göre babası ara sıra onun hizmetlerinden yararlanıyormuş. Bunu ölümünden hemen önce yapmış çünkü siz Pinewood'a gittiğinizde Westinghouse Londra'da değilmiş. York'lu avukat, muhtemelen kontesin ısrarıyla, daha sonra belgeleri gün ışığına çıkarmayı ihmal etmişti. Bamber sizi onlarla birlikte nerede bulacağını bilmiyordu ve bu yüzden bana geldi."

"Onun da çenesini kapalı tutmasını beklerdim," dedi alaycı bir tavırla. "Ne de olsa bana karşı iyi duygular beslemiyor."

"Köhne bir adam," dedi Ferdinand, "ama sahtekâr değil." "Her şey söylendi o zaman." Kadın başını ondan yana çevirdi. "Bu bir mektupla da açıklanabilirdi. Beni tekrar görmene gerek yoktu. O posta arabasında olmak istedim. Eve gitmek istedim. Seni bir daha görmek istemedim."

"Konuşmamız gerek," dedi ve sonra sustu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Konuşabileceğimiz bir yere," dedi adam.

Sorusu retorikti. Tresham Dükü'nün evine doğru gittikleri açıldı - lütfedip metreslerini barındırdığı eve. Araba birkaç dakika sonra orada durdu ve Ferdinand aşağı atlayarak onun yanına geldi.

Ayakları kaldırıma değdiğinde kararlı bir şekilde "Yapmayacağım," dedi.

"Benimle yatmak mı?" dedi ona sırtarak. "Hayır, yatmayacaksın Viola. En azından bugün olmaz. Konuşmamız gerek."

Birlikte yalnız. Burada, her yerde, mutluluktan çıldırdıkları bir gece geçirmişlerdi. Yoğun bir öfkeyle ondan nefret ediyordu.

Onu en çok sevdiği odaya, Jane ve Tresham'ın çok zaman geçirmiş olmaları gereken, piyanonun ve kitapların bulunduğu arka odaya götürdü. Dışarıda giydiği giysilerini çıkardı ve ocağın yanındaki koltuğa oturdu. Yüzü solgun ve ifadesizdi. Eve girdiklerinden beri ona bir kez bile bakmamıştı.

"Neden bana güvenmedin?" diye sordu ona. Ellerini arkasında kavuşturmuş, ondan biraz uzakta duruyordu. Köy şenliğinin yapıldığı o günden beri kilo vermiş ve çiçek açmıştı. Ama nedense her zamanki gibi güzel görünüyordu. Ya da belki de artık onu objektif olarak göremediği için öyle görünüyordu. "Neden

onun yerine Tresham'a gider misin?"

Sonra sertçe ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bana öyle söyledi," dedi. "Söylemeyeceğini mi sandın Viola?"

Kadın ona baktı. "Şimdi düşününce," dedi, "bunun onun yapabileceği bir şey olduğunu görebiliyorum. Seninle evlenmeyi reddetmem karşılığında onunla nasıl pazarlık ettiğimi ve ondan nasıl para aldığımı sana anlatmak isteyecektir. Evet, benim ne kadar hesapçı ve çıkarıcı olduğumu söylemekten tatmin olacağını görebiliyorum. Bamber Kontu'nun size getirdiği makbuzdan haberi var mı? Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalı ve her şeye rağmen sizden gelen bir evlilik teklifini kabul edebileceğim için ne kadar korkmuş olmalı."

Hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordu. Viola Thornhill'e kolayca hükmedilemeyeceğini erkenden öğrenmişti. Onu posta arabasından inmeye zorlamasını kolay kolay affetmeyecekti.

"Neden bana güvenmedin?" diye tekrar sordu. "Neden benden para istemedin Viola? Sana yardım edebileceğimi biliyor olmalısın."

"Bilmeni istemedim," dedi. "Daniel Kirby için neden çalıştığımı bilmeni istemedim. Lilian Talbot olduğuma inanmanı istedim çünkü o olmayı ve onun yaptıklarını yapmayı seviyordum. Evlenebileceğimiz gibi aptalca bir düşünceden vazgeçmeni istedim. Bunu hâlâ diliyorum. Lilian Talbot'tum, hayatının her anından nefret etsem bile. Ve o neyse ben de oyum. Keşke Tresham Dükü sana söylemeseydi. Daha da iyisi, keşke ona gitmeseydim ya da bir gün daha bekleseydim. O makbuz beni özgür bıraktı, görüyorsunuz. Ama burada yaşamak ya da sizin gibi insanlarla ilişki kurmak için değil."

"Sana asla layık olamayacağımı biliyorsun," dedi. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ama o devam etti. "Çocukken annemle babamın ve onların arkadaşlarının çoğunun yaşadığı hayatı öğrendiğimde, aşk konusunda öylesine hayal kırıklığına uğradım ki, ondan sonra sonsuza dek ondan kaçtım ve alaycılığa çekildim. O zamandan bu yana geçen yıllar boyunca eğitimim dışında kayda değer hiçbir şey yapmadım. Kesinlikle sevgi vermedim. Öte yandan siz, size ölçülemeyecek kadar zarar vermesine rağmen sevgiye sadık kaldınız. Ve buna devam ediyorsun. Beni incitmemeye niyetlisin, değil mi?"

Başını başka yöne çevirdi. "Beni aziz ilan etmeyin," dedi. "Yapmam gerekeni yaptım. Ama yine de ben bir fahişeyim."

"Sanırım," dedi, "yetişkin hayatımda kayda değer *tek bir* şey yaptım."

"Evet. Pinewood'un benim olduğunu bilmeden önce onu bana geri verdin. Her neyse," dedi. "Bunun için seni hep iyi hatırlayacağım."

"Kirby seni bir daha rahatsız etmeyecek," dedi.

"Hayır." Onun titrediğini gördü.

"Onu senin için öldürebilirdim Viola," dedi sessizce. "Onu öldürmek isterdim."

"Oh, hayır." O anda ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir elini onun koluna koydu ve ciddiyetle yüzüne baktı. "Benim adıma başını belaya sokma Ferdinand. Artık benim üzerimde hiçbir gücü yok."

Kolundaki elini kendi eliyle kapattı. "Ah, cezasız kaldığını söylemedim," dedi.

Konuşurken onun eline baktı, sonra diğer eline baktı ve gözleri büyüdü. "Ah, Ferdinand, ne yaptın sen?"

"Onu cezalandırdım," dedi. "Sana yaptıklarına hiçbir ceza yeterli olamaz, ölüm bile. Ama sanırım yatağından kalkabilmesi için birkaç gün geçmesi gerekecek. Ayağa kalktığında, hayatının geri kalanında kendini bu kıyıların ötesine götürecekt."

Adamın elini kaldırdı ve yanağını hafifçe adamın ham eklemlerine dayadı. "Sevinmem ne kadar korkunç," dedi. "Ama seviniyorum. Teşekkür ederim. Ama umarım bunu başka kimse duymaz, özellikle de Tresham Dükü. Benimle herhangi bir ilişkiniz olduğu görülmemeli. Ama önemli değil. Yarın eve döneceğim ve kimse benden bir daha haber alamayacak. Bugün seni görmek istemiyordum Ferdinand, ama her şeye rağmen bana zamanında yetiştiğin için mutluyum. Bunu seninle ilgili son bir anı olarak saklayacağım."

"Aslında Tresham biliyor," dedi. "Kirby'yi parkta bana getiren oydu."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "O *biliyor mu? Parkta mı?*"

"Elli kadar seçilmiş tanıkla birlikte," dedi ona. "Şimdiye kadar muhtemelen *tonda* bilmeyen kimse kalmamıştır."

Ondan bir adım geri çekildi, yüzü aniden solmuştu. Sonra onu geçip kapıya doğru koşmaya çalıştı ama adam kolundan yakalayıp onu tuttu.

"Şimdiye kadar," dedi, "herkes senin cesaretini ve daha küçük bir kızken ailene olan özverili bağlılığını biliyor. Seni avlayan caninin herkesin önünde küçük düşürüldüğünü ve cezalandırıldığını herkes biliyor. Herkes, Tresham Dükü'nün liderliğindeki güçlü ve nüfuzlu Dudley'lerin senin tarafını tuttuğunu ve kendilerini senin itibarını geri kazanmaya ve kahramanlığını kutlamaya adadıklarını biliyor. Ve herkes biliyor ki Lord Ferdinand Dudley kendisini sizin şampiyonunuz olarak atadı."

"Nasıl yaparsın?" diye bağırdı. "Nasıl *yapabildiniz*? Beni böyle herkesin gözü önünde..." Doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi. Gözleri

ona parladı.

"Bunun tek yol olduğunu görmüyor musun?" diye sordu ona nazikçe. "Tresham, *Ton*'u Dudley House'da bir resepsiyona davet edecek. Senin de onur konuğu olmanı istiyor. Herkes gelecek Viola. Hepsi seni bir an olsun görebilmek için can atacak. Ama bizim versiyonumuzu görmek için gelecekler. Gerçek Viola Thornhill'le tanışacaklar. Çok popüler olacaksın."

"Öfkelenmek istemiyorum," diye tersledi onu. "Ferdinand, ben dört yıl boyunca fahişelik yaptım. Gayrimeşruyum. I-"

"Bamber resepsiyona kadar size eşlik etmeyi ve sizi üvey kız kardeşi olarak *takdim* etmeyi umuyor," dedi.

"Ne?" Kadın ona baktı. "*Ne?*"

"O da parktaydı," dedi ona.

"Eski müşterilerimden bir düzine ya da daha fazlası da öyleydi, diyebilirim." Kadın ona öfkeyle baktı.

"Evet." Yavaş bir nefes aldı ve bu fikri zihninde test etti. Bu onun için gerçekten önemli değildi. "Ama hiçbirisi bu gerçeği bir kirpik titreşimiyle bile açığa vurmuyacak, Viola. Bamber Kontu'nun tanınmış üvey kız kardeşi olacaksın. Tresham Dükü ve Düşesi'nin himayesinde olacaksın. Benim leydim olacaksın - ya da umarım öyle olur."

Kızın içindeki öfkenin boşaldığı ve yerini belli bir hüznün aldığı, dudaklarını araladığı ve gözlerini daha parlak hale getirdiği anı görebiliyordu.

"Ferdinand," dedi usulca, "bu olamaz, hayatım. Bunu yapmamalısın." Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kadının iki elini de kendi eline geçirdi. Yapmak üzere olduğu şey gülünç görünebilirdi ama onun cesaretine, sadakatine ve şaşmaz sevgisine -kendisi üzerindeki üstünlüğüne- saygı göstermek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordu. Tek dizinin üzerine çöktü ve alnını onun ellerinin arkasına dayadı.

"Aşkım," dedi. "Benimle evlenme onurunu bana bahşet. Eğer beni gerçekten sevmiyorsan, bunu anlayışla karşılarım. Törenden sonraki gün seni kendi arabamla Pinewood'a göndereceğim. Ama ben seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Hayalim benimle evlenmen ve birlikte Pinewood'daki evimize gidip orada bir aile kurmamız."

Ellerini onunkilerden kurtardı ve adam reddedilmeyi bekledi. Ama sonra ellerinin bir lütuf gibi hafifçe başının üzerinde durduğunu hissetti.

"Ferdinand," dedi. "Ah, sevgili aşkım."

O anda ayağa kalktı ve onu güldüren bir çığlık atarak kollarına aldı. Onu döndürdü ve şöminenin yanındaki sandalyeye taşıdı, orada onu kollarına alarak oturdu, başı boynu ile omzu arasındaki sıcak oyuğa sokuldu.

"Elbette," dedi, "herkes Tresham'ın resepsiyonunda nişan duyurumuzu bekliyor olacak. Angie, St. George's'da görkemli bir düğün ve sonrasında beş yüz kadar kişiye lüks bir kahvaltı verilmesi konusunda ısrar etmek isteyecektir. Tüm bunların öncesinde de bir gece önce büyük bir balo düzenlenecek."

"Oh, hayır," dedi, sesinde gerçek bir korku vardı.

"Korkunç bir düşünce, değil mi?" diye onayladı. "Bu sefer daha da hevesli olacak çünkü Tresham, Jane'le özel bir izinle sessizce evlenerek tüm görkemli planlarını bozdu."

"Sessizce evlenebilir *miyiz*?" diye yalvardı ona. "Trellick'te belki?"

Kıkırdadı. "Kız kardeşimi tanımıyorsun," dedi, "ama yakında tanıyacağınızı söyleyebilirim."

"Ferdinand." Başını geriye eğdi ve ona baktı. "Emin misiniz? Oldukça, oldukça-"

Böyle bir aptallıkla başa çıkmanın tek bir yolu vardı. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu susturdu. Birkaç dakika sonra kadının kolu adamın boynuna dolandı ve kadın teslim olduğunu iç çekti.

Ferdinand kendini bir sürü akılsızca şey düşünürken buldu -örneğin dünyanın en mutlu adamı olduğu konusunda.

Viola, Bamber Kontu'nun gösterişli şehir arabasında oturuyordu, annesi yanında, Y ise kontun karşısındaydı. Dudley House'a doğru gidiyorlardı.

Çalkantılı bir hafta olmuştu. Tresham Düşesi, Ferdinand'ın Viola'nın posta arabasıyla gitmesini engellemesinden bir gün sonra White Horse Inn'e uğramıştı. Viola ve annesine, kocasıyla birlikte verecekleri resepsiyona katılmaları için resmi bir davetiye göndermişti. Yirmi dakika kadar kalmış ve o sırada alt katta çalışmayan Claire'e ilgi göstermişti. Düşes, vaftiz annesi Leydi Webb'in, yılın yarısını Londra'da, diğer yarısını da Bath'da geçiren Claire'e bir refakatçi tutmayı düşündüğünden bahsetmişti. Düşes, Claire'in bu pozisyonla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etmişti.

Ertesi gün Claire davet üzerine annesiyle birlikte Leydi Webb'i ziyarete gitmiş ve ikisi de birbirlerinden çok memnun görünmüşlerdi. Claire iki hafta içinde yeni görevine başlayacaktı ve son birkaç gündür sanki havada yürüyormuş gibi görünüyordu.

Viola'nın annesi konta, "Çok nazıksınız lordum," dedi.

Akşam giysileri içinde şişman, çiçekli ve gerçekten de çok iyi görünüyordu. Viola onun kendisinden sekiz ya da dokuz yaş büyük olduğunu tahmin etti. Annesine, çocuğun mürebbiyeliğinden babasının metresi olmaya nasıl geçtiğini sormamıştı. Bu annesinin özel, gizli hayatıydı.

"Önemli değil hanımefendi," dedi başını sertçe eğerek.

O da hafta boyunca onları ziyaret etmişti. Eski mürebbiyesine karşı tavrı mesafeliydi ama nezaketsiz değildi. Viola'ya karşı da son derece kibardı. Tresham Dükü'nün davetinde her iki bayana da eşlik etme onurunu talep etmişti. Viola şimdi bunu neden yaptığını merak ediyordu. Annesi babasının metresiydi ve kendisi de bu gayrimeşru birlikteliğin çocuğuydu. Ama o bunu düşünürken, adam onun sorusuna cevap verdi.

"Babam Bayan Thornhill'in bir hanımefendi olarak tanınmasını istiyordu," dedi. "Onun isteklerini engellemenin bir parçası olmayacağım."

"O bir hanımefendi," dedi Viola'nın annesi. "Babam..."

Ama Viola dinlemiyordu. Gergindi. Evet, tabii ki öyleydi. Bu

Bunu inkâr etmek anlamsız olurdu. Kızıl geçmişi olmasaydı bile -ve Clarence Wilding'in meşru kızı olsaydı bile- bir *ton* partisine gitmeyi asla umamazdı. Hem kendisi hem de annesi soylu sınıftan olsalar da, sosyetenin arasına karışacak kadar yüksek bir *mevkide* değillerdi.

Ama sinirlerine yenik düşmeyi reddetti. Ferdinand ve ailesinin ne yaptıklarını bildiklerine güvenmeye karar vermişti. Bir anlamda, her şeyin açıkta olması onu rahatlatmıştı. Artık sırların olmaması. Artık gizli korkular yoktu. Ve daha fazla şüphe.

Beyaz saten bir elbise giymişti, etekleri incelikle taranmıştı ve kısa bir treni vardı ama başka hiçbir süslemesi yoktu. Hafta boyunca Bond Street'in en prestijli terzilerinden biriyle birkaç sıkıcı prova yapmıştı. Elbise, onunla birlikte giymek için seçtiği gümüş terlikler, eldivenler ve yelpaze çok pahalıya mal olmuştu ama Pinewood'dan para gönderene kadar Wesley Amca'dan istediği borç, bir hediyeye dönüşmüştü. Annesi ona her şeyi anlatmıştı ve o da Viola'ya kızmıştı ama ağlamaklı, kucaklayıcı bir şekilde. Ona gitmek yerine üvey babasının borçlarının yükünü üstlenmiş olması onu incitmişti.

Bütün hafta boyunca Ferdinand'ı neredeyse hiç görmemişti. Yirmi beş yaşında olmasına ve hiç sormasına gerek olmamasına rağmen, annesinin ve amcasının evlenme iznini almak için bir kez resmen aramıştı. O zamandan beri onu sadece bir kez -kısa bir süre- görmüştü. Elleri yelpazesini sıkıca kavradı ve gülümsedi.

Yarın eve gidecekti.

Araba Grosvenor Meydanı'na döndü ve Dudley House'un kapılarının önünde durdu.

Pinewood Malikânesi'nden Bayan Thornhill'e benziyordu. Ferdinand gecenin büyük bölümünde onu izlerken böyle düşünmüştü. Aldatıcı derecede sade beyaz elbisesi içinde abartısız bir zarafetin resmiydi. Saçlarını bilindik örgülerle örmüştü ama bu örgüler karmaşık bir tasarımla birbirine dolanmış ve sarılmıştı. Kendini muhteşem bir zarafetle taşıyordu. Gerginse bile -ki şüphesiz öyleydi- bunu belli etmiyordu.

Mesafesini korudu. Dudley House'daki herkes -ki misafir odası ve bitişindeki salonlar sosyetenin en seçkin isimleriyle dolup taşıyordu- bir hafta önce Hyde Park'ta onun adına neler yaptığını biliyordu. O halde, bu gece ona tutunmak zorunda olduğunu, onsuz açıkça yaptığı şeyi yapamayacağını söylemesine izin vermeyecekti

oldukça muhteşem.

İnsanların arasına karışıyordu. Başka koşullar altında yüzlerini ondan kaçırmaları ve ona sürtünmemek için eteklerini üzerlerine toplamaları beklenebilecek hanımefendilerle sohbet ediyordu. Onu artık ölmüş olan diğer kişiliğiyle tanıyan beylerle konuşuyor ve gülüyordu.

Ve bunu tek başına yapıyordu.

Bamber'ın, belki de daha önce hiç yapmadığı kadar iyi davranışlarıyla dikkat çektiği, ilk bir saat boyunca her konuğa onu üvey kız kardeşi olarak bizzat tanıtan kadar dirseğinin dibinden ayrılmadığı doğrudur. Jane, Angie, Tresham ve hatta Heyward, onun etrafında toplanan her grupta mutlaka içlerinden birinin bulunmasını sağlıyorlardı.

Ama Pinewood'dan Bayan Thornhill gibi davranıyordu. İçinde ne hissediyor olursa olsun, son derece rahat görünüyordu.

Ferdinand onu önce biraz endişeyle, sonra da gururla izledi.

Viola'nın Londra'dan ayrılmasını engellediği o gün, Tresham'la birlikte tasarladıkları cüretkâr planı kabul edeceğinden hiç emin değildi. Belki de Viola'nın da en az kendisi kadar karşı konulmaz bir şekilde zorlu bir mücadeleye çekildiğini düşündü. Bu gece buraya gelmesinden daha riskli bir şey olamazdı.

Ama bunu yapmıştı ve işe yaramıştı. Oh, bu geceden sonra *tonların* arasına karışmak istemediğini biliyordu. Pinewood'daki evine dönmeyi ve hayatına orada devam etmeyi arzuladığını biliyordu. Ama önce bunu yapmıştı ve şimdi toplumun onu kabul ettiği ve istediği zaman geri dönebileceği bilinecekti.

"Evet, Ferdie." Kız kardeşi o fark etmeden yanına gelmişti. "Güzelliğiyle neden bu kadar ünlü olduğunu şimdi anlıyorum. Birkaç yaş daha genç olsaydım ve hâlâ evlenme çağında olsaydım, şüphesiz ondan nefret ederdim." Neşeyle güldü. "Heyward senin ve Tresh'in deli olduğunuzu ve bunu asla başaramayacağınızı söyledi. Ama ona söylediğim gibi başardınız ve elbette Heyward bundan memnun. Sonunda aşık olduğunda bunun hiç de uygun olmayan biriyle olacağını hep bildiğini ama kardeşim olduğun için seni desteklemek zorunda olduğunu söylüyor."

"Ne kadar da yüce gönüllü." Sırıttı.

"Evet, *öyle*," diye kabul etti. "Heyward'dan daha titiz biri yoktur, bilirsin. Sanırım bu yüzden onu ilk gördüğümde onunla evlenmeye karar verdim. O bizden çok *farklıydı*."

Ferdinand ve ağabeyi için, çatlak beyinli, geveze Angie ile Heyward gibi kuru bir ihtiyarın bir aşk maçına kilitlenmiş olmaları her zaman bir eğlence kaynağı olmuştu.

"Ferdie." Eldivenli bir elini onun koluna koydu. "Heyward, halka açık bir etkinlikte böyle bir şey hakkında konuşmak kaba olacağı için konuşmamam gerektiğini söylese de sana söylemeliyim. Ama sadece sana. Jane ve Tresh'e fısıldadım bile. Ferdie, *ilginç bir durumdayım*. Bugün bir doktora göründüm ve durumum oldukça kesin. *Altı yıl sonra*."

Adam ona bakıp elini sıcak bir şekilde onun elinin üzerine koyduğunda gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Angie," dedi.

"Umarım," dedi. "Ah, umarım Heyward'a bir varis sunabilirim, gerçi Heyward hem o hem de ben bu çetin sınavı sağ salim atlattığımız sürece kız olmasına aldırmayacağını söylüyor."

Ferdinand kızın elini dudaklarına götürerek, "Tabii ki aldırmayacaktır," dedi. "Ne de olsa seni seviyor."

"Evet." Gözleriyle kocasını aradı ve ona gülümsedi, o ise acı dolu bir teslimiyet ifadesiyle arkasına baktı - elbette, yaklaşmakta olan babalığının utanç verici haberini yaydığını çok iyi biliyordu. "Evet, öyle."

Çene çalmaya devam etti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Ferdinand'ın Bayan Wilding ve gecenin büyük bölümünde Viola'nın annesini kanatları altına almış olan Leydi Webb ile birlikte oturduğu resmi bir akşam yemeği vardı. Viola ise Bamber, Angie ve Heyward'la birlikte odanın karşı tarafındaydı. Ama birbirlerinin çok iyi farkındaydılar. Yemeğin yarısında göz göze geldiler ve birbirlerine gülümsediler

-Gerçi bu yüzden çok gözlerin gülümsemesiydi.

Seninle gurur duyuyorum, dedi bakışları.

Çok mutluyum, diye cevap verdi.

Seni

seviyorum

. *Seni*

seviyorum

.

Sonra Tresham onun omzuna dokunuyor ve başını eğerek sessizce konuşuyordu.

"O zaman duyurunun yapılmasını istiyorsun?" diye sordu. "Ve hala benim yapmamı istiyor musun?"

"Burası sizin eviniz ve resepsiyonunuz," dedi Ferdinand. "Ve sen de buranın

aile."

Kardeşi omzunu sıktı, doğruldu ve boğazını temizledi. Tresham Dükü'nün çok sayıda insanın dikkatini çekmek için bundan daha fazlasını yapmasına gerek yoktu. Oda birkaç dakika içinde sessizliğe büründü.

"Bir duyuru yapmam gerekiyor," dedi Majesteleri. "Hepiniz olmasa bile çoğunuzun bunu az çok tahmin ettiğini söyleyebilirim."

Tüm gözler Ferdinand ve Viola arasında gidip gelirken bir mırıldanma oldu. Kendi gözleri kızın üzerindeydi. Kızarmıştı, bakışları alçalmıştı.

"Ama sadece yarısı," diye devam etti Tresham. "Lord Ferdinand Dudley birkaç gün önce bana bu akşam Bayan Viola Thornhill ile nişanlandığını duyurup duyuramayacağımı sordu."

Bir ses patlaması ve alkış tufanı koptu. Viola alt dudağını ısıırıyordu. Tresham sessizlik için bir elini kaldırdı.

"Uygun bir konuşma hazırladım," dedi, "kardeşimi kutlamak ve müstakbel baldızımın ailemize hoş geldin demek için. Ama biz Dudley'ler hiçbir zaman gerektiği gibi davranamayız, biliyorsun."

Gülüşmeler oldu.

"Tresham sözlerine şöyle devam etti: "Kız kardeşim ve düşesim St. George's'da büyük bir düğün, kahvaltı ve balo planlıyorlardı. "Sezonun olayı olacaktı."

"Öyleydi ve öyleydi derken ne demek istiyorsun, Tresh?" Angeline bağırdı, sesi ani bir şüpheyle doluydu. "Ferdie'nin-"

"Evet, korkarım öyle," dedi Tresham. "Bu sabah olaydan bir saat sonra Ferdinand ve Bayan Thornhill'in özel bir ruhsatla evlendiklerini öğrendim, uşağı ve hizmetçisi tek şahitlerdi. Bayanlar ve baylar, size gururla erkek kardeşim ve baldızım, Lord ve Leydi Ferdinand Dudley'i takdim ediyorum."

Dük konuşurken Viola başını kaldıracak cesareti bulmuştu. Odanın öbür ucundaki Ferdinand'a baktı, siyah beyaz gece kıyafetleri içinde yakışıklı ve zarıftı ve çok ama çok sevimliydi.

Kocası.

Bütün gün onu nasıl da özlemişti. Ama onun hazırlanması gereken bir resepsiyon vardı ve Dük'ün de yarın sabah onunla birlikte Pinewood'a gitmeye hazır olabilmesi için halletmesi gereken işleri vardı. Annesi ve Dük dışında kimsenin bilmesini istememişlerdi; Dük'e de kısa bir konuşma yaptıktan sonra haber vermişlerdi,

sabahın erken saatlerinde çok güzel bir düğün.

Bütün akşam ona gitmeyi, onun kendisine gelmesini nasıl da arzulamıştı. Ama o ısrar etmiş, o da kabul etmişti, bu akşam kendi başına, kendi kişiliğiyle yapması gereken bir şeydi. Kimsenin arkasına saklanmayacaktı. Akşam inanılmaz derecede zor geçmişti ama her anında onun güçlü ve rahatlatıcı varlığını hissetmişti ve bunu hem kendisi hem de onun için yapmıştı. *Ton*'un onu reddetmeyeceğinden ve ona sırtını dönmeyeceğinden emin olmadan bu sabah onunla evlenerek büyük bir kumar oynamıştı.

Şimdi odanın öbür ucundan ona bakıyordu ve adam kendisine doğru adım adım gelirken ayağa kalktı, kara gözleri parlıyordu, yaklaşırken bir kolu kalkmıştı. Kadın elini onun elinin içine koydu ve adam elini dudaklarına götürdü.

Ancak o zaman etraflarındaki gürültünün -sesler, alkışlar ve kahkahalar- tamamen farkına vardı. Ama sonra gürültü yine kesildi. *Kayınbiraderi* Tresham Dükü konuşmasını bitirmemişti.

"Çok fazla zamanımız olmadı," dedi, "ama düşesim becerikli bir hanımefendidir, sırrı onunla paylaştım elbette. Ve yetenekli hizmetkârlarımız var. Hepinizden yemekten sonra balo salonunda bize katılmanızı rica ediyoruz. Ama ayrılmadan önce..." Kaşlarını kapı girişinde duran uşağına doğru kaldırdı ve adam, aralarında üç katlı beyaz ve gümüş bir düğün pastası taşıyan iki uşak için kenara çekildi.

"Şeytan!" Ferdinand, Viola'nın elini kavrayıp kolunun arasından geçirerek mırıldandı. "Bu gecedен önce bir şey söylemenin ölümcül olacağını bilmeliydim." Ona baktığında gözleri neşeye dans ediyordu. "Umarım çok fazla sorun etmezsin, aşkım."

Sonraki yarım saat boyunca umursayıp umursamadığını bilemeyecek kadar bunalmış hissetti. Annesi ikisini de kucaklamaya geldi, Jane ve Angeline de - her ikisi de artık onları ilk isimleriyle çağırması gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı- ve hatta dük bile. Lord Heyward ve Bamber Kontu da ona sarıldılar ve Ferdinand'la el sıkıştılar. Ama sonra Jane pastayı kesip gümüş bir tepside dolaştırma zamanı geldiğinde ısrar etti, böylece tüm konuklar onları tebrik etme ve iyi dileklerini sunma şansına sahip olabileceklerdi.

Sessizce evlenerek kaçınmayı umdukları yaygara tam da buydu.

Harikaydı.

Konuklar yavaş yavaş yemek salonundan uzaklaşırken yeni evlilerden geriye sadece Jane, Angeline ve Viola'nın annesi kalmıştı. Angeline, en büyük arzusu olan görkemli bir düğün organize etme isteğini engelleyen iki erkek kardeşinden acı acı şikâyet ediyordu. Ancak şikâyetlerin arasına gözyaşları, kucaklaşmalar ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığına dair bir güvence serpiştirilmişti.

"Ayrıca," diye ekledi, "bir kızım olursa ona herkesin görebileceği en görkemli düğünü yapabileceğim. O zaman Tresh'le ne kaçırdığınızı anlayacaksınız, Ferdie."

"Gidip diğerlerine katılmalıyız," diye önerdi, Viola'nın gözlerinin içine öyle sıcak gülümsedi ki Viola'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Neden balo salonu?" diye sordu.

"Kendime sormamaya çalıştığım bir soru," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama önce, Tresham duyurusunu yapar yapmaz halletmem gereken önemli bir mesele var, aşkım." Akşam ceketinin cebinden evlilik yüzüğünü çıkardı ve parmağına taktı - sabah kısa bir süreliğine durduğu yere. Onu öptü. "Her zaman için, Viola."

Viola, balo salonunun büyük, heybetli ve oldukça nefes kesici olduğunu gördü. Konuklar dans pistinin kenarlarında duruyordu. Bir orkestra odanın diğer ucunda bir kürsü işgal etmişti. Tepedeki üç büyük avize, mumları yanarken ılık ılık parlıyordu. Duvarlar, pencereler ve kapı girişleri beyaz çiçekler, yeşillikler ve gümüş kurdelelerle süslenmişti.

Viola ve Ferdinand kapıda belirdiğinde alkışlar yeniden yükseldi. Tresham Dükü kürsüde durmuş sessizliği bekliyordu.

"Doğaçlama bir balo, bayanlar ve baylar," dedi, "bir evliliği kutlamak için. Ferdinand, gelinini açılış valsine götür lütfen."

Orkestra çalmaya başlarken Ferdinand başını çevirip Viola'ya baktı. Utanmış, memnun ve biraz da eğlenmiş görünüyordu.

"Şimdi, dışarıda dans ediyor olman gerekirken burada saklanarak ne yapıyorsun?" diye mırıldandı ona.

Sözcüklerin tanıdık gelmesinden etkilendi ve daha sonra bunları daha önce nerede ve ne zaman söylediğini hatırladı. Ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Doğru partneri bekliyordum efendim," diye cevap verdi. Ve daha yumuşak bir sesle, "Ben de *sizi bekliyordum*."

Elini onun elinin üzerine koydu ve adam onu dans pistine götürüp bir kolunu beline doladı. Düğün konukları izlerken onu valsin kıvrak ritmine doğru hareket ettirdi. Adamın gözleri onunkilere gülümsedi.

Ve sonra Trellick'teki köy yeşillikleriyle ilgili o kader Mayıs Günü'nden başka bir şey hatırladı.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancıya dikkat edin. Sizi yok edebilir, tabii önce kalbini çalmazsanız.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, bol ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının dört milyondan fazla kopyası basılmıştır. Romanları hakkında daha fazla bilgiyi www.marybalogh.com adresindeki web sitesinden edinebilirsiniz.

Mary Balogh'un göz kamaştırıcı romanlarında Bedwyn ailesinin tutkulu ve heyecanlı maceralarını
takip edin...

BIRAZ EVLI

Aidan'ın hikayesi

şimdi Satışta

SLIGHTLY WICKED

Rannulfs'un hikayesi

şimdi Satışta KÜÇÜK

SKANDAL

Freyja'nın hikayesi

şimdi Satışta

SLIGHTLY TEMPTED

Morgan'ın hikayesi

şimdi Satışta

Ayrıca, muhteşem dizi finalinin önizlemesi için okumaya

devam edin... KISMEN TEHLİKELİ

Wulfric'in hikayesi

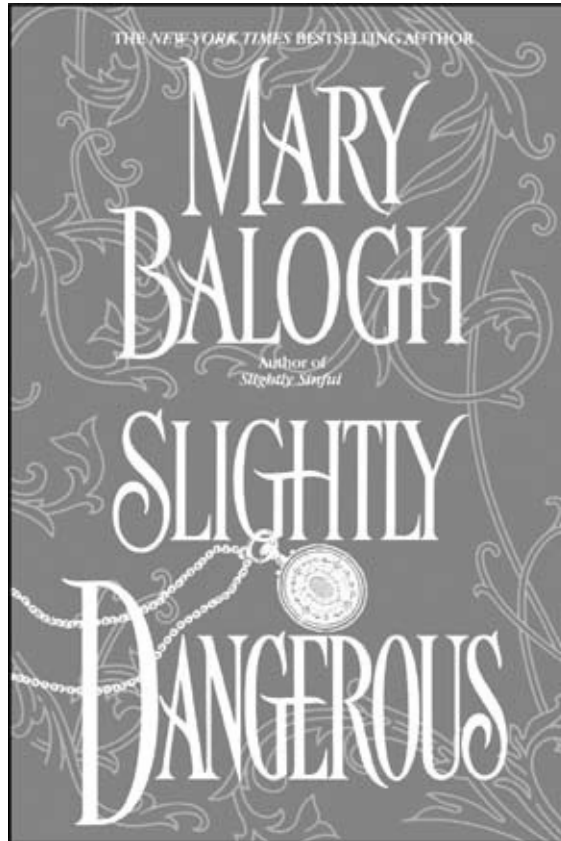
şimdi Satışta

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY
BALOGH

Author of
Slightly Sinful

SLIGHTLY
DANGEROUS

BIRAZ TEHLİKELİ

MİSAFİRLERİN ÇOĞU seyahat etmekten yorulmuştu ve çay ile akşam yemeği arasındaki zamanı odalarında sessizce dinlenmek için kullandılar. Wulfric bu fırsatı değerlendirerek biraz temiz hava almak ve egzersiz yapmak için dışarı çıktı. Elbette parkın yolunu bilmiyordu ama içgüdüsel olarak saklanacak bir yer aradı.

Böylece evden görünmeyecek ve misafir davet etmeyecekti. Ağaçlarla kaplı bir çimenlikte çaprazlama ilerledi ve daha sık ağaçların arasından geçen bir patikadan geçerek, maksimum görsel etki için yaratıldığı belli olan insan yapımı bir gölün kıyısına geldi. Eve, Lindsey Hall'a gitmesi gerekiyordu. Ama gitmemişti ve şimdi farklı bir karar vermiş olmayı dilemenin bir anlamı yoktu.

Hâlâ orada öylece duruyordu, o an için boş durmaktan memnundu, arkasındaki patikada -geldiği patikada- ayak seslerinin belirgin hışırtısını duyduğunda. O anda daha önce hareket etmediği için kendine kızdı. İsteddiği son şey bir arkadaştı. Ama artık çok geçti. Yan yollardan hangisini kullanırsa kullansın, her kimse kıyıya çıkıp onu görmeden önce gözden kaybolması mümkün olmayacaktı.

Zorlukla gizlenen bir kızgınlıkla döndü.

Başında şapkası ya da eldivenleri olmadan, hiç de hanımefendiye yakışmayan adımlarla yürüyordu ve arkasından kimin geldiğini görmek istercesine başını omzunun üzerinden geriye çevirmişti. Wulfric yolundan çekilemeden ya da onu yaklaşan felaket konusunda uyaramadan önce, onunla tam olarak çarpışmıştı. Wulfric onun üst kollarını kavramakta çok geç kalmıştı ve kız bir alarm çığlığıyla başını geriye atıp burnu Wulfric'in burnuna çarpmadan önce kendini bir burun dolusu yumuşak bukleye bulmuştu.

Acı dolu bir teslimiyetle, burnunun sızlaması ve gözlerinin sulanmasının verdiği acıyla, bunun bir şekilde neredeyse kaçınılmaz olduğunu düşündü. Şeytani bir melek onu bu ev partisine sadece ona eziyet etmek için göndermiş olmalıydı - ya da bir daha asla düşünmeden karar vermemesi gerektiğini hatırlatmak için.

Elini burnuna götürdü - muhtemelen kırık mı yoksa kan mı fişkırıyor ya da her ikisi birden mi anlamak için. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bayan Derrick," dedi belli belirsiz bir kibirle, ama onu kendisine yaklaşımdan vazgeçirmek için artık çok geçti.

"Ah, canım," dedi elini indirip gözlerini kırptırarak, "çok özür dilerim. Ne kadar sakarım! Nereye gittiğime bakmıyordum."

"O zaman," dedi, "ben burada durmasaydım doğruca göle girebilirdiniz."

"Ama ben yapmadım," dedi makul bir şekilde. "Birden yalnız olmadığımı hissettim ve önüm yerine arkama baktım. Ve o kadar insan arasından siz olmalıydınız."

"Özür dilerim." Adam sertçe eğildi. İltifata karşılık verebilirdi ama yapmadı.

Her zamankinden daha taşralı görünüyordu ve iki hafta boyunca sosyalleşmek zorunda olduğu hanımlardan beklediği zarafet ve incelikten hiçbirisi yoktu. Esinti kısa buklelerini karıştırıyordu. Güneş ışığı tenini salonda görüldüğünden bile daha bronz gösteriyordu. Buna karşın dişleri çok beyaz görünüyordu. Gözleri gökyüzü kadar maviydi. Adam isteksizce de olsa onun gerçekten de şaşırtıcı derecede güzel olduğunu kabul etti - her an kızarmakta olan burnuna rağmen.

"Sözlerim terbiyesizceydi," dedi gülümseyerek. "Kulağa geldiği gibi söylemek istememiştim. Ama önce üzerine limonata döktüm, sonra sırf kaşına itiraz ettiğim için seninle göz göze geldim ve şimdi de sana çarpıp kendi burnumla burnunu kırdım. Umarım iki haftalık sakarlığımı birkaç saat içinde tüketmişimdir ve burada kaldığım süre boyunca oldukça süslü, zarif ve gerçekten oldukça sıkıcı olabilirim."

Bu kadar açık sözlü bir konuşmaya karşılık söylenecek fazla bir şey yoktu. Ama konuşma sırasında kendisiyle ilgili pek çok şeyi açığa vurmuştu ki bunların hiçbirisi çekici değildi.

"Yol seçimim tesadüfi olmuş gibi görünüyor," dedi, hafifçe ondan yana dönerek. "Göl beklenmedik bir yerdi ama hoş bir konumu var."

"Evet, kesinlikle," diye kabul etti. "Burası her zaman parkın en sevdiğim yerlerinden biri olmuştur." "Şüphesiz," dedi kaçışını planlarken, "buraya yalnız kalmak için geldiniz. Sizi rahatsız ettim."

"Hiç de değil," dedi neşeyle. "Ayrıca, buraya yürümek için geldim. Gölün etrafında dolanan bir patika var. Çeşitli tensel zevkler vermek için dikkatle planlanmış."

Gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve yüzünü buruşturup kızardı.

"Bazen," diye ekledi, "kelimelerimi özenle seçmiyorum." *Şehvetli zevkler*. Onu utandırmış olması gereken cümle buydu.

Ama kadın hemen seçtiği yola girmek yerine bir an tereddüt etti ve adam onun yoluna çıktığını fark etti. Ama o kıpırdamadan kadın tekrar konuştu.

"Belki de," dedi, "bana eşlik etmek istersiniz?"

Böyle bir şey kesinlikle umurunda olmazdı. Akşam yemeği için üstünü değiştirmeden önceki boş saatlerini geçirmek için daha az arzu edilir bir yol düşünemiyordu.

"Ya da belki de," dedi gözlerinde, daha önce salonun öbür ucunda kaşını kaldırıp onu gücendirdikten sonra fark ettiği o kahkahayla, "yapmazdın."

Bir meydan okuma gibi konuşulmuştu. Ve gerçekten de, diye düşündü, bu kadında biraz büyüleyici bir şeyler vardı. Şimdiye kadar karşılaştığı diğer kadınlardan çok farklıydı. Ve en azından tavırlarında uzaktan yakından flörtöz bir şey yoktu.

"İsterdim," dedi ve kenara çekilerek, göl kıyısına paralel olsa da ağaçların arasına doğru uzanan patikaya girmesi için ona yol verdi. Onun yanına geçti, çünkü bu yolu tasarlayan kişi, iki kişinin rahatça yürüyebileceği genişlikte yapmayı akıl etmişti.

Bir süre konuşmadılar. Bir centilmen olarak kibarca sohbet etmekte usta olmasına rağmen, sırf sessizliği bozmamak adına gürültü çıkarma taraftarı olmamıştı. Eğer kadın sessizce yürümekten memnunsaydı, o da öyleydi.

"Sanırım Schofield'a davet edildiğim için sana teşekkür etmeliyim," dedi sonunda, ona yan yan gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Siz davet edildikten sonra," dedi, "Melanie birdenbire paniğe kapıldı."

konuk listesinde bir hanımefendiden çok bir beyefendi vardı. Beni davet etmek için Sömbüllü Kır Evi'ne bir mektup gönderdi ve ben reddettikten sonra bizzat gelip yalvardı."

Az önce onun şüphelenmeye başladığı şeyi doğrulamıştı.

"Davet edildikten sonra," diye tekrarladı. "Vikont Mowbury tarafından. Davetin Leydi Renable'dan gelmediğini söyleyebilirim o halde."

"Yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi. "Her şeye rağmen gelmeyi kabul ederek onu yaklaşan felaketten kurtardıktan sonra, Bewcastle Dükü'nü konuk etmenin Prens Naip'i konuk etmek kadar büyük bir darbe olmasa da, aslında çok daha tercih edilebilir olduğunu itiraf etti. İddiasına göre -muhtemelen haklı olarak- İngiltere'deki diğer tüm ev sahiplerini kıskandıracak."

Ona bakmaya devam etti. O zaman şeytani bir melek gerçekten de iş başındaydı. Kadın sadece o olduğu için buradaydı ve o da sadece karakterinin oldukça dışında davrandığı için buradaydı.

"Davetinizi kabul etmek *istemediniz* mi?" diye sordu.

"Ben yapmadım." Kollarını pek de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde sallıyordu ama şimdi onları arkasında kavuşturmuştu.

"Asıl konuk listesinden çıkarıldığınız için gücendiğiniz için mi?" Normalde fakir bir akraba muamelesi görür ve büyük ölçüde görmezden gelinirdi, öyle değil mi?

"Çünkü ne kadar tuhaf görünse de gelmek istemedim," dedi ona.

"Belki de," diye önerdi, "üst düzey bir toplulukta kendinizi yetersiz hissediyorsunuzdur, Bayan Derrick."

"*Üstünlük* tanımınızı sorgulayabilirim," dedi. "Ama özünde oldukça haklısınız." "Yine de," dedi,

"Vikont Elrick'in kardeşiyle evliydiniz."

"Ben de öyleydim," dedi neşeyle.

Ama kadın bu konuşmanın devamını getirmedi. Ağaçların arasından çıkmışlar, papatyalar ve düğünçiçekleriyle bezeli çimenli bir tepenin eteklerine g e l m i ş l e r d i .

"Burası güzel bir tepe değil mi?" diye sordu ona, muhtemelen retorik olarak. "Görüyor musunuz? Bizi ağaçların tepesine çıkarıyor ve kilometrelerce ötedeki köyü ve çiftlikleri net bir şekilde görmemizi sağlıyor. Kırklar kareli bir battaniye gibi. Kim bunun yerine kasaba hayatını seçer ki?"

Onu beklemedi ya da oldukça dik olan yokuşu tırmanmaya çalışmadı. Onun önünden tepenin dibine kadar yürüdü, gerçi tepenin dibinden de geçebilirlerdi ama orada durdu, kollarını iki yana açtı ve yüzünü güneş ışığına doğru kaldırarak bir kez döndü. Yukarıda daha çok rüzgâra benzeyen esinti saçlarını ve elbisesini savuruyor, elbisesini belinden bağlayan kurdeleleri dışarıya doğru fırlatıyordu.

Bir orman perisine benziyordu ama yine de hareketleri ve jestleri ona oldukça yapmacıksız ve bilinçsiz görünüyordu. Başka bir kadında cilde olarak görülebilecek şey o n d a tam anlamıyla coşkulu bir zevkti. Yabancı bir dünyaya -istmeden de olsa- adım atmış gibi garip bir duyguya kapıldı.

"Kimmiş gerçekten?" dedi.

Bayan Derrick durup ona baktı.

"Kırsal bölgeyi mi tercih edersiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi, onun yanına kadar tırmandı ve çevredeki kırsal alanın tüm panoramasını görmek için yavaşça döndü.

"O halde neden şehirde bu kadar çok zaman geçiriyorsunuz?" diye sordu.

"Ben Lordlar Kamarası'nın bir üyesiyim," dedi ona. "Ne zaman oturum olsa katılmak benim görevim."
Köye doğru bakıyordu.

"Kilise çok güzel, değil mi?" dedi. "Kulesi yirmi yıl önce, eskisi bir fırtınada uçtuktan sonra yeniden inşa edildi. Hem fırtınayı hem de yeniden inşasını hatırlayabiliyorum. Bu kule eskisinden yirmi metre daha yüksek."

"Yanındaki papaz evi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi. "İki kız kardeşim ve ben, yaşlı papaz ve karısıyla birlikte orada büyüdük sayılır. Nazik ve misafirperver insanlardı. Kızları bizim özel arkadaşlarımızdı, oğulları Charles da öyle, daha az derecede. Beş kızın arasında tek erkekti, zavallı çocuk. Hepimiz köy okuluna birlikte giderdik, hem kızlar hem de erkekler. Neyse ki bize öğretmenlik yapan babam, kızların kulaklarının birbirinin üzerine çökmesini engellemek için tüyden başka bir şeye sahip olmadıkları görüşünde değildi. Louisa ve Catherine genç yaşta evlendiler ve şimdi biraz uzakta yaşıyorlar. Ama yaşlı papaz ve karısı iki ay arayla öldükten sonra, buradan yirmi mil uzakta papaz yardımcılığı yapan Charles'a yaşam hakkı verildi ve ailemin ortanca kız kardeşi Hazel ile evlendi."

Evet, diye düşündü, o gerçekten de farklı bir dünyadan geliyordu, alt tabakanın dünyasından. Gerçekten de parlak bir evlilik yapmıştı.

Bir kolunu uzattı ve işaret ettiği şeyin ne olduğunu görebilmesi için ona bir adım daha yaklaştı.

"Sümbül Kulübesi var," dedi. "Orası bizim yaşadığımız yer. Her zaman güzel bir yer olduğunu düşünmüşümdür. Babam öldükten sonra bir an endişelendim, çünkü kira kontratı sadece onun adınaydı. Ama Bertie - Baron Renable - burayı annem ve Eleanor'a hayatlarının sonuna kadar kiralayacak kadar nazikti."

"İkisinden de uzun yaşamayacağınızı varsayarak mı?" dedi.

Kolunu tekrar yanına koydu. "O sırada hâlâ Oscar'la evliydim," dedi. "Ölümü öngörülebilir bir şey değildi ama öyle olsaydı bile Bertie sanırım ailesinin yanında kalacağımı varsayardı."

"Ama sen yapmadın mı?" diye
sordu ona. "Hayır."

Orta mesafedeki Sümbül Kulübesi'ne baktı. Sazdan çatısı ve büyük bahçesiyle yeterince güzel bir eve benziyordu. Köydeki büyük evlerden birine benziyordu, aynı zamanda okul müdürü olsa bile doğuştan bir beyefendinin evine yakışırdı.

Yanında sessizce duran Bayan Derrick usulca kıkırdadı.

Wulfric ona bakmak için başını çevirdi.

"Yine sizi eğlendirecek bir şey mi yaptım Bayan Derrick?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Ona gülümsedi. "Ama Sümbül K u l  b e s i 'nin buradan nasıl da bir bebek evi gibi göründüğünü fark ettim. Herhalde yaşıadığınız yerdeki salonun bir köşesine sığardı."

"Lindsey Hall?" dedi. "Bundan şüpheliyim. Üst katta dört yatak odası, alt katta da bir o kadar oda olduğunu sanıyorum."

"O zaman belki *de balo salonunuzun* bir köşesinde," dedi.

"Belki de," diye kabul etti, ama bundan kuşkuluydu. Yine de eğlenceli bir görüntüydü.

"Bu hızla gln etrafındaki patikayı takip edersek," dedi, "akşam çayımızın yanına bir iki bisküvi atıştırmak için eve zamanında varabiliriz."

"O zaman yolumuza devam edeceğiz," dedi.

"Belki de," dedi, "bu kadar uzağa yürümeye niyetiniz yoktu. Belki de ben yoluma devam ederken siz geldiğimiz yoldan geri dönmeyi tercih edersiniz."

İşte kaçmak için bir işaretti. Neden kabul etmediğ hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de kovulmaya alışık olmadığı içindi.

"A c a b a benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz Bayan Derrick?" diye sordu, kadehinin sapını kavradı ve kadehi gözüne kadar kaldırarak ona baktı, çünkü bu hareketin onu kızdıracağını biliyordu, "benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

Ama onun yerine güldü.

"Her yere atla gitmeye ya da arabayla taşınmaya alışık olduğunuzu düşünmüştüm sadece," dedi. Ayaklarındaki su toplamalarından sorumlu olmak istemem."

"Yoksa akşam yemeğimi kaçırdığım için mi?" Bardağın indirdi ve kurdelesinin üzerinde serbestçe sallanmasına izin verdi. "Çok naziksınız hanımefendi ama her iki olası felaketten de sizi sorumlu tutmayacağım."

Bir eliyle tepenin diğr tarafındaki patikayı işaret etti. Grebildiğ kadarıyla patika kısa bir mesafe boyunca gl kıyısını takip ettikten sonra tekrar ağaçların arasında kayboluyordu.

Yrrlerken sorular sordu. Ona Hampshire'daki Lindsey Hall ve diğr mülkleri hakkında sorular sordu. Özellikle de Galler'de denize yakın uzak bir yarımadaadaki mülküyle ilgileniyor gibiydi. Kardeşleri hakkında sorular sordu ve sonra hepsinin evli olduğunu öğrenince eşleri ve çocukları hakkında sorular sordu. Kendisi hakkında uzun zamandır hatırlayamadığ kadar çok konuşt.

Ağaçların arasından tekrar çıktıklarında, gl beslemek üzere dik kıyıların arasından oldukça hızlı akan bir derenin üzerindeki güzel, kambur taş köprüye yaklaşımlardı. Köprünün ortasında durduklarında güneş ışığı suda parıldıyordu ve Bayan Derrick kollarını taş korkuluğa yaslamıştı. Kuşlar tyordu. Gerçekten de oldukça pastoral bir manzaraydı.

"Tam burasıydı," dedi, sesi birden hülyalı bir hal aldı, "Oscar beni ilk kez öptü ve bana evlenme teklif etti. O akşamdan bu yana köprünün altından çok sular aktı, hem de birden fazla şekilde."

Wulfric yorum yapmadı. Kadının o aşk ve kaybının ağırlığı hakkında bir sürü duygusal zırvalık dktrmeyeceğini umuyordu. Ama kadın ona bakmak için başını evirdiğnde, bunu daha çok

Keskin bir şekilde ve yüzü kızararak. Bir an için kendini unuttuğunu tahmin etti ve kendini bu kadar çabuk hatırlamasına çok sevindi.

"Lindsey Hall'u ve diğer mülklerinizi *seviyor* musunuz?" diye sordu ona. Sadece bir kadın -duygusal bir kadın- böyle bir soru sorabilirdi.

"*Sevgi*, taş, harç ve toprak için belki de abartılı bir kelime, Bayan Derrick," dedi. "Onların iyi idare edildiğini görüyorum. Mülklerimden geçimini sağlayan herkese karşı sorumluluklarımı yerine getiriyorum. Taşrada olabildiğince çok zaman geçiriyorum."

"Peki sen kardeşlerini *seviyor* musun?" diye sordu. Adam kaşlarını kaldırdı.

"*Aşk*," dedi. "Bu kadınlar tarafından kullanılan bir kelime Bayan Derrick ve benim tecrübelerime göre anlam ifade etmede neredeyse hiçbir işe yaramayacak kadar geniş bir duygu yelpazesine sahiptir. Kadınlar kocalarını, çocuklarını, köpeklerini ve satın aldıkları en yeni oyuncakları severler. Parkta yürüyüş yapmayı, abone oldukları kütüphaneden ödünç aldıkları en yeni romanı, bebekleri, güneş ışığını ve gülleri severler. Kardeşlerime karşı görevimi yerine getirdim ve hepsinin iyi ve mutlu bir şekilde evlendiğini gördüm. Her birine ayda bir mektup yazıyorum. Sanırım böyle asil ve gösterişli bir fedakârlık istenseydi, onlardan herhangi biri için ölürdüm. Bu aşk mı? Kararı size bırakıyorum."

Bir süre konuşmadan ona baktı.

"Kadınların hassasiyetlerinden küçümseyerek bahsetmeyi tercih ediyorsunuz," dedi sonra. "Evet, bahsettiğiniz her şey ve daha fazlası için sevgi duyuyoruz. İnaniyorum ki, hayatım hemen hemen her şeye ve içinde yer alan herkese duyduğum sevgiyle dolu olmasaydı yaşamak istemezdim. Küçümseme uyandıracak bir duygu değildir. Hayatı yalnızca yerine getirilmesi gereken bir dizi görev ya da katlanılması gereken bir yük olarak gören tutuma belki de doğrudan karşıt bir tutumdur. Ve elbette *sevgi* sözcüğünün, yaşayan, nefes alan dilimizdeki pek çok sözcük gibi pek çok anlam tonu vardır. Ancak gülleri sevmekten ve çocukları sevmekten söz etsek de, zihinlerimiz ve duyarlılıklarımız bu duygunun hiç de aynı olmadığını açıkça anlar. Mükemmel bir gül gördüğümüzde duyarlarımızda hoş bir kıpırdanma hissederiz. Kendi çocuğumuz olan ya da aile bağlarıyla bize sıkı sıkıya bağlı olan bir çocuğu gördüğümüzde ise kalbimizde derin bir kıpırdanma hissederiz. Kız kardeşlerime, yeğenlerime duyduğum şefkatten utanacak değilim."

Kendisine sert bir darbe indirildiği hissine kapılmıştı. Ama mantıktan ziyade duygularla tartışan pek çok insan gibi o da sözlerini çarpıtmıştı. En soğukkanlı bakışlarından birini ona yöneltti.

"Unuttuysam beni bağışlayın," dedi, "ama utanmanız *gerektiğini* söyledim mi ya da ima ettim mi Bayan Derrick?"

Çoğu bayan uygun bir şekilde azarlanmış görünürdü. Bayan Derrick değil.

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu ima *ettiniz*. Kadınların sığ olduğunu ve kelimenin anlamını bilmedikleri halde seviyormuş gibi davrandıklarını ima ettiniz - aslında kelimenin hiçbir anlamı yokken."

"Ah," dedi usulca, normalde olmasına izin verdiğinden daha fazla sinirlenmişti. "O zaman belki *de* Beni affedin, hanımefendi."

Korkuluktan geri çekildi ve başlangıç noktalarına dönmek için etrafında döndükleri gölün net bir görüntüsü olmasına rağmen, şimdi ağaçların arasında sessizce yürümeye devam ettiler. Oradan eve doğru hızlı adımlarla geri döndü.

"Salona girdiklerinde, yürüyüşlerini tamamladıkları uzun sessizliği bozarak ona gülümsedi ve "Yemeğe geç kalmamak için acele etmeliyim," dedi.

Onu selamladı ve kendi odasına gitmeden önce merdivenlerden *koşarak* çıkmasına -evet, *koşarak* çıkmasına ve gözden kaybolmasına- izin verdi. Oraya vardığında bir saatten fazla bir süredir dışarıda olduğunu fark edince şaşırıldı. O kadar da uzun gelmemişti. Öyle de *olmalıydı*. Genellikle özenle seçmediği kimselerle arkadaşlık etmekten hoşlanmazdı ve buna tüm yabancılar da dahildi.

CHRISTINE, BEWCASTLE DÜKÜ'NÜN, kendisini kutu gibi odasına kadar eşlik etmek zorunda hissetmediğini görünce rahatladı. Böylesine sıkıcı bir saati atlattığı için rahatlamış olmalı, diye düşündü merdivenleri hafifçe çıkarken, Hermione'nin koşmakla ilgili tüm öğretilerini unutarak bir yerden başka bir yere gitmenin nezaket dışı bir yoludur.

Aceleyle odasına doğru yürüdü. Akşam yemeği için giyinmesi uzun sürmeyecekti ama kendine çok az zaman bırakmıştı.

Az önce ne yaptığına inanamıyordu. Birkaç aptal kızın kendisini kışkırtmasına izin vermişti, olan buydu. Çaydan sonra biraz yalnız kalmak için evden fırlamış, *Bewcastle* Dükü'yle burun buruna gelmişti -korkunç bir andı bu- ve sonra, tam ondan kaçmak üzereyken, daha bahse girmeden önce bahsi kazanma fikri aklına gelmişti. *Sadece* bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için. İlk andan itibaren, saat bittikten sonra ödülünü almak için eve geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Ne ödüle ne de komplocu arkadaşlarının kıskançlığına ihtiyacı vardı. Sadece yirmi dokuz gibi iğrenç bir yaşıydı ve neredeyse istisnasız tüm genç hanımlar ona sanki çok *yaşlıymış* gibi acıyarak ve küçümseyerek bakıyorlardı.

Bunu yaptığına ve onun da kendisine eşlik etmeyi kabul ettiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu. *Ve* tepede bile, vicdanı tarafından saldırıya uğradığında ve ona kaçmak için iyi bir şans verdiğinde, onunla yola devam etmeyi seçmişti.

O saatin sona ermesinden son derece memnundu. Daha önce hiç bu kadar soğukkanlı ve ürpertici bir adam tanımamıştı. Lindsey Hall'dan ve diğer mülklerinden, kardeşlerinden, yeğenlerinden ve yeğenlerinden tek bir duygu pırıltısı olmadan bahsetmişti. Sonra da kız ona aşk hakkında soru sorduğunda, aşk hakkında iğneleyici bir şekilde konuşmuştu.

Gerçeği tam olarak söyleseydi, onu ürpertici bir şekilde büyüleyici bulduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Gerçekten de görkemli bir profili ve ona fazlasıyla uyan bir fiziği vardı. Mermer ya da bronzdan bir kalıba dökülmeli ve parktaki bir caddenin sonunda, oturduğu yerde yüksek bir sütunun tepesine yerleştirilmeli diye düşündü, böylece Bedwyn'lerin gelecek nesilleri ona hayranlık ve huşu içinde bakabilirdi.

Bewcastle Dükü yakışıklı bir adamdı ve göze hoş görünürdü.

Küçük odasının ortasında aniden durdu ve kaşlarını çattı. Hayır, bu onun çekiciliği değildi.

Oscar yakışıklı bir adamdı, hatta nefes kesici bir yakışıklılığı vardı. Kızın ayaklarını yerden kesen ve aklını başından alan şey onun bakışlarıydı. Dokuz yıl önce tipik bir aptal kızdı. Görünüş her şey demektir. Ona tek bir bakışıyla aşık olmuştu. Sadece görünüşü önemliydi. Adamın sahip olabileceği ya da olamayacağı diğer çekiciliklerden habersizdi.

Ama artık daha yaşlıydı. Uyanmıştı, bilgiliydi. Olgun bir kadındı.

Bewcastle Dükü soğuk ve sade tarzıyla kesinlikle yakışıklıydı. Ama bunun ötesinde başka bir özelliği daha vardı.

Cinsel açıdan çekiciydi.

Aklından geçen bu düşünce, göğüslerinin rahatsız edici bir şekilde gerilmesine, iç geçişlerinin ve kalçalarının ağrımasına neden oldu.

Ne kadar utanç verici. Ve
endişe verici.

O gerçekten de tehlikeli bir adamdı, ama belki de bariz bir şekilde değil. Ne de olsa ormanda ona kötü bir şekilde sahip olmaya çalışmamıştı, değil mi? Bu düşünce bile gülünçtü. Onu etkilemeye bile çalışmamıştı, bu daha da saçmaydı. Bunca zaman boyunca tek bir gülümseme bile göstermemişti.

Ama yine de, onunla yürürken vücudundaki her hücre cinsel farkındalıkla titreşmişti.

Kafasında yel değirmenleri olmalı, diye düşündü, tuvalet masasının aynasının önüne otururken kendini sıkıca sarsarak, Bewcastle Dükü'ne karşı cinsel bir çekim hissettiğine göre, Lind-sey Hall'daki parkta o caddenin sonundaki o yüce sütunun üzerine bedensel olarak yerleştirilebilir ve hiç kimse farklı bir şey bilmeden mermer bir heykel olarak geçebilir.

Sonra bir çılgınlık bastırmak için elini ağzına götürdü. Kafasında yel *değirmenleri* mi vardı? Sanki kafasında yel değirmenleri çalışıyormuş gibi görünüyordu. Saçları başının etrafında vahşi, karışık bir çalı gibiydi. Yanakları rüzgâra maruz kalmış iki parlak, pembe kırmızı elma gibiydi. Burnu kiraz gibiydi.

Cennet günleri! Adamın mermerden yapılmış olması gerekirdi, bütün şakalar bir yana, eğer ona böyle bakıp da neşeden kahkahalar atmadan durabiliyorsa.

Kadının hücreleri cinsel çekimle neşeli bir şekilde titreşirken, erkeğinki tiksintiyle kıvranıyordu olmalıydı.

Mahcup bir halde -ve çok geç kalmış bir halde- fırçasını kaptı.

Bantam Dell
tarafından
yayınlanmıştır.
Random House, Inc.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2001 Mary Balogh

Müzesi, Paris

Dell® Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Katalog Kart Numarası: 2001028313
eISBN: 978-0-307-48884-8

v3.0

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.